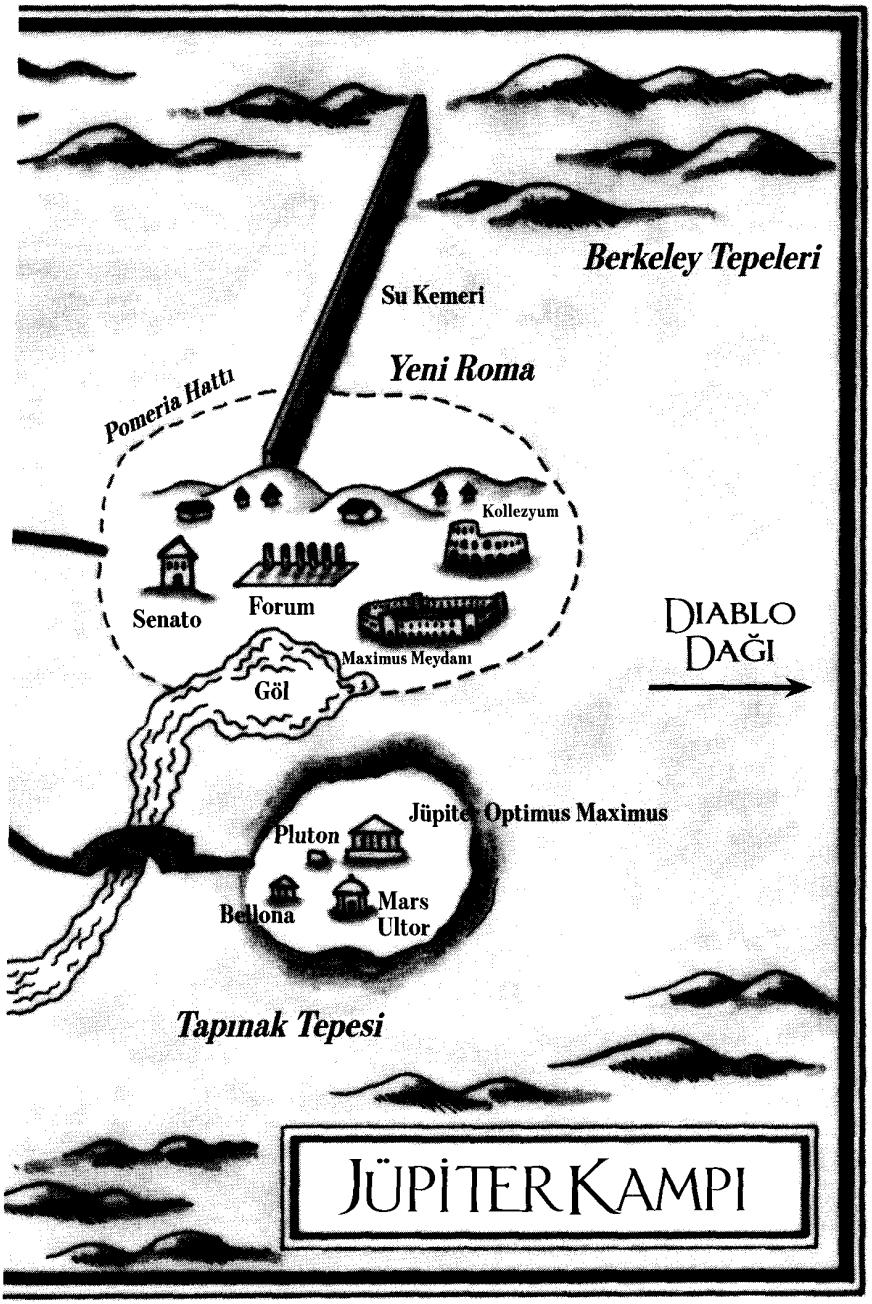
OLİMPOS KAHRAMANLARI

NEPTÜN'ÜN OĞLU

Berkeley Tepeleri
Su Kemeri
Yeni Roma
Pomeria Hattı
Kollezyum
Senato
Forum
Maximus Meydanı
Göl
DIABLO DAĞI
Jüpiter Optimus Maximus
Pluton
Bellona
Mars Ultor
Tapınak Tepesi
JÜPİTER KAMPI

OLİMPOS KAHRAMANLARI

NEPTÜN'ÜN OĞLU

RICK RIORDAN

Doğan Egmont

Yeni Roma'da sığınağımı paylaşan Becky'ye.
Hera bile seni unutmamı sağlayamaz.

Yeni Roma'da sığınağımı paylaşan Becky'ye.
Hera bile seni unutmamı sağlayamaz.

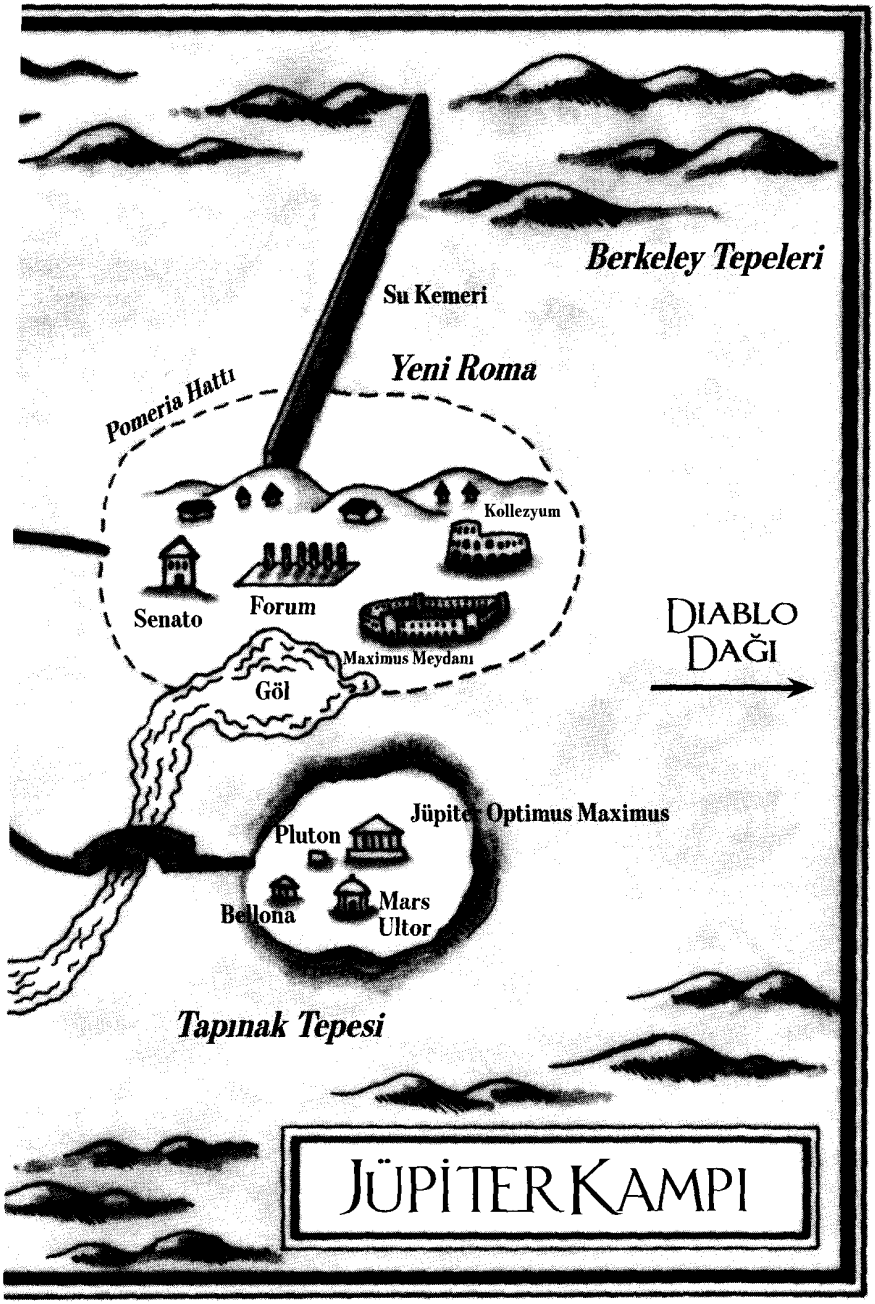
OLİMPOS KAHRAMANLARI

NEPTÜN'ÜN OĞLU

RICK RIORDAN

Doğan Egmont

Berkeley Tepeleri
Su Kemeri
Yeni Roma
Pomeria Hattı
Kollezyum
Senato
Forum
Maximus Meydanı
Göl
DIABLO DAĞI
Jüpiter Optimus Maximus
Pluton
Bellona
Mars Ultor
Tapınak Tepesi
JÜPİTER KAMPI

OLİMPOS KAHRAMANLARI

NEPTÜN'ÜN OĞLU

1

PERCY

Yılan saçlı kadınlar Percy'nin canını sıkmaya başlamıştı.

Üç gün önce Napa Ucuzluk Pazarı'nda tepelerine bir kasa bovling topu attığı zaman ölmüş olmaları gerekiyordu. İki gün önce Martinez'de bir polis arabasıyla üzerlerinden geçtiğinde de ölmüş olmaları gerekiyordu. Bu sabah Tilden Park'ta kafalarını kestiğinde ise *kesinlikle* ölmüş olmaları gerekiyordu.

Percy onları kaç kez öldürürse öldürsün, toza dönüşmelerini izlerse izlesin, devasa, hain toz bulutları gibi tekrar beden buluyorlardı. Hatta onlardan kaçamıyordu bile.

Tepeye çıkıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Onları en son ne zaman öldürmüştü? Belki iki saat önce. İki saatten fazla ölü kalmıyorlardı.

Son birkaç gündür çok az uyumuştu. Bulabildiği ne varsa yemişti - paralı makinelerden jelibon, bayat simit, hatta leş gibi bir hamburgerciden bir dürüm bile yemişti ki bu artık Percy için bile çok alt seviyeydi. Üstü başı yırtılmış, parçalanmış ve yaratık kanına bulanmıştı.

Bunca süre hayatta kalmayı başarmıştı çünkü yılan saçlı iki kadın -gorgonlar diyorlardı kendilerine- bir türlü Percy'yi öldürememişti. Pençeleri derisine saplanmıyordu. Onu ısırmaya çalıştıklarında dişleri kırılıyordu. Ama Percy daha fazla dayanamazdı. Çok yakında yorgun-

luktan bayılacaktı, sonra da her ne kadar öldürülmesi zor olursa olsun, gorgonların bunun bir yolunu bulacaklarından emindi.

Nereye kaçmalıydı?

Etrafına bakındı. Başka koşullar altında olsa manzaranın tadını çıkarmaya bakardı. Solunda, küçük göller, koruluklar ve birkaç inek sürüsüyle bezeli altın renkli tepeler şehre doğru iniyordu. Sağındaysa Berkeley ve Oakland ovaları batıya doğru uzanıyordu -geniş bir yerleşim yeriydi burası, muhtemelen güzel sabahlarının iki yaratık ve pis bir melez tarafından berbat edilmesini hiç istemeyecek insanlar yaşıyordu buralarda.

İleride, batıda San Francisco Körfezi gümüşi bir sisin altında parıldıyordu. Onun ötesinde bir sis duvarı San Francisco'nun neredeyse tamamını kaplamıştı, görünen tek şey gökdelenlerin tepeleri ve Golden Gate Köprüsü'nün kuleleriydi.

Belli belirsiz bir üzüntü çöktü Percy'nin yüreğine. İçinden bir his ona daha önce San Francisco'ya geldiğini söylüyordu. Bu şehrin, geçmişinden hatırlayabildiği tek kişi olan Annabeth'le bir bağlantısı vardı. Annabeth'in hatırası iç parçalayıcı derecede hayal meyaldi. Kurt, Annabeth'i göreceğine ve hafızasını geri kazanacağına dair Percy'ye söz vermişti -bu yolculuktan *sağ* çıkarsa tabii.

Körfezi geçse miydi?

Cezbedici bir yanı vardı. Ufkun ötesindeki okyanusun gücünü hissedebiliyordu. Su onu hep canlandırmış, kendine getirmişti. Tuzlu su ise en iyisiydi. İki gün önce Carquinez Boğazı'nda bir deniz yaratığını boğduğunda fark etmişti bunu. Körfeze ulaşabilirse en azından bir kez daha savaşacak kadar güç toplayabilirdi. Hatta belki gorgonları suda bile boğabilirdi. Ancak kıyı nereden baksanız üç kilometre uzaktaydı. Koca bir şehrin içinden geçmesi gerekecekti.

Tereddüt etmesinin bir sebebi daha vardı. Kurt Lupa ona duyularını hassaslaştırmayı öğretmişti -onu güneye yönelten içgüdülerine güvenmeyi bir de. Şimdi yuvaya dönüş radarı deli gibi atıyordu. Yolculuğunun sonu yakındı -neredeyse ayaklarının altındaydı. Ama bu nasıl olurdu?

Tepenin üzerinde hiçbir şey yoktu.

Rüzgar yön değiştirdi. Percy o ekşi sürüngen kokusunu aldı. Yamacın 100 metre aşağısında çalıların arasında bir şey hışırdıyordu -dalları koparıyor, kuru yaprakları eziyor, tıslıyordu.

Gorgonlar.

Percy belki milyonuncu kez gorgonları burnu keşke bu kadar iyi koku almasa diye düşündü. Gorgonlar onun *kokusunu* alabildiklerini çünkü onun bir yarı-tanrı, eski bir Roma tanrısının melez oğlu olduğunu söylemişlerdi. Percy çamurda debelenmiş, ırmaklarda yıkanmış, hatta cebine yeni bir araba gibi kokmak için araba kokuları bile doldurmuştu ama bu melez kokusu belli ki bastırılabilecek bir koku değildi.

Tepenin batısına doğru koştu. Ancak tepe epey dikti. Yamaç yirmi beş metre kadar yukarı uzanıyor, yamacın diğer yanına inşa edilmiş bir apartmanın çatısına ulaşıyordu. Bunun yirmi metre kadar altında da Berkeley'e doğru devam eden bir otoban uzanıyordu.

Harika. Tepeden başka bir iniş yok. Kendi kendini köşeye sıkıştırmayı başarmıştı.

Batıya, San Francisco'ya doğru giden arabalara baktı ve keşke birinin içinde olsaydım diye düşündü. Sonra birden otobanın tepenin içinden geçmesi gerektiğini fark etti. Bir tünel olmalıydı... tam ayağının altında.

İçindeki radar, alarm çanları çalmaya başladı. Doğru yerdeydi, sadece fazla yukarıdaydı. Şu tünele bir bakması lazımdı. O otobana çıkan bir yol bulmalıydı -hemen.

Sırt çantasını indirdi. Napa Ucuzluk Pazarı'ndan bir sürü malzeme kapmıştı: portatif bir GPS, bant, fener, yapıştırıcı, su şişesi, kamp şiltesi, panda şeklinde pofuduk bir yastık (aynı reklamlardaki gibi) ve bir İsviçre çakısı -çağdaş bir melezin ihtiyaç duyacağı hemen hemen her şey. Fakat paraşüt ya da kızak görevi görecek hiçbir şey yoktu elinde.

Geriye iki seçenek kaldı: yirmi beş metre aşağı atlayıp çakılmak y da burada kalıp savaşmak. İki seçenek birbirinden sevimsizdi.

Bir küfür savurup cebinden kalemini çıkardı.

Kalem pek bir şeye benzemiyordu, ucuz, basit bir tükenmez kalem gibiydi; ama Percy kapağını açtığında parıl parıl parlayan, bronz bir kılıca dönüşüyordu. Kılıç mükemmel bir biçimde dengeliydi. Deri kabzası Percy'nin eline cuk oturuyordu, sanki onun için yapılmış gibiydi. Kenarına Percy'nin nasıl olduysa bir şekilde okuyabildiği, Antik Yunanca bir sözcük kazınmıştı: *Anaklusmos* –Dalgakıran.

Kurt Evi'nde gözlerini açtığı o gece elinde bu kılıç vardı. İki ay mı olmuştu? Daha da mı çok? Zaman mevhumunu kaybetmişti. Kendini birden yanıp dökülmüş bir malikanenin bahçesinde bulduğunda üzerinde bir şort, turuncu bir tişört ve boynunda da tuhaf şekilli, kilden boncuklar dizili bir kolye vardı. Dalgakıran elindeydi ama Percy kim olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Ayakları çıplaktı, donuyordu ve kafası allak bullak olmuştu. Sonra da kurtlar gelmişti...

Tam yanında, tanıdık bir ses onu şimdiki zamana geri getirdi: "Demek buradasın!"

Percy, gorgondan uzaklaşmaya çalıştı, neredeyse tepeden aşağı yuvarlanıyordu.

Bu, güleç yüzlü olandı: Beano.

Tamam, gorgonun adı aslında Beano değildi. Şimdiye dek anlayabildiği kadarıyla Percy'de disleksi vardı, bir şeyi okumaya çalıştığında harfler birbirine giriyordu. Bu gorgonu ilk gördüğünde gorgon Ucuzluk Pazarı çalışanı kılığındaydı ve yakasında "HOŞ GELDİNİZ! BENİM ADIM STHENO! Yazan büyük, yeşil bir isim kartı vardı. Percy de Stheno'yu BEANO diye okumuştu.

Gorgonun üzerinde hala çiçekli elbisesinin üzerine geçirdiği yeşil Ucuzluk Pazarı önlüğü vardı. Bedenine şöyle bir baksanız, birinin tombul büyükannesi falan derdiniz –ta ki gözlerinizi aşağı indirip horoz ayaklarına sahip olduğunu fark edene dek. Ya da yukarı doğru bakıp ağzının kenarlarından sarkan bronz domuz dişlerini görene dek. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu, saçlarıysa kımıl kımıl oynayan açık yeşil yılanlardan ibaretti.

Peki, bu gorgonun en korkunç yanı neydi dersiniz? Hala Ucuzluk Pazarı ikramı olan peynir-sosis tabağını tutuyor oluşu. Tabak, Percy'nin gorgonu defalarca öldürüşünden kalan hatıralarla delik deşik olmuştu ama ikramlık sosisler ve peynirler sapasağlam duruyordu. Stheno bunları Kaliforniya'dan beri taşıyordu, sırf Percy'yi öldürmeden önce ona ikram edebilmek için. Percy, gorgonun bunu neden yaptığını bilmiyordu ama bir gün bir zırha ihtiyacı olursa bunu kesinlikle bu sosislerden ve peynirlerden yapacaktı. Bu şeyler her ne ise asla imha olmuyordu.

"Bir tanesinin tadına bakmak ister misin?" dedi Stheno.

Percy kılıcıyla onu geri püskürttü. "Kız kardeşin nerede?"

"Ah, indir şu kılıcı," dedi Stheno sevimli bir sesle. "İlahi bronzun bile bizi uzun süreliğine öldürmediğini artık öğrenmiş olman gerek. Bir sosis al! Bu hafta indirimdeler, ben de seni aç karnına öldürmeyi hiç istemiyorum."

"Stheno!" Diğer gorgon Percy'nin sağında öyle aniden belirdi ki Percy tepki vermeye bile fırsat bulamadı. Neyse ki gorgon, kız kardeşine öfke kusmakla o kadar meşguldü ki Percy'ye dönüp bakmadı bile. "Sana gizli gizli gelip onu öldür demiştim!"

Stheno'nun gülümsemesi silindi. "Ama Euryale..." Euryale'in ismini 'Yuriyel' gibi telaffuz etmişti. "Ona bir tane sosis versem önce?"

"Hayır, seni geri zekâlı!" Euryale, Percy'ye dönüp dişlerini gösterdi.

Kırmızı yılanlardan oluşan saçı dışında tıpkı kız kardeşine benziyordu Euryale. Ucuzluk Pazarı önlüğünde, çiçekli elbisesinde, hatta domuz dişlerinde bile %50 İNDİRİM çıkartmaları vardı. Yaka kartında MERHABA! BENİM ADIM, GEBER MELEZ BOZUNTUSU! yazıyordu.

"Bizi amma uğraştırdın be Percy Jackson," dedi Euryale. "Ama şimdi kapana kısıldın ve biz de intikamımızı alacağız."

"Sosislerle peynirler sadece 2.99$," dedi Stheno yardımcı olmaya çalışarak. "Şarküteri reyonunda, üçüncü koridorda."

Euryale hırladı. "Stheno, Ucuzluk Pazarı bir tuzaktı! Sen fazla uyum

sağladın! Şimdi bırak o saçma sapan tepsiyi de şu melezi yok etmeme yardım et. Onun Medusa'yı buharlaştıran melez olduğunu unuttun mu?"

Percy geri adım attı. On beş santimetre daha geri gitse aşağı yuvarlanacaktı. "Bakın hanımlar, bunu aştık biz. Ben Medusa'yı öldürdüğümü *hatırlamıyorum* bile. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum! Ateşkes yapıp indirimdeki ürünlerden falan konuşsak olmaz mı?"

Stheno kız kardeşine dudaklarını büzerek bir bakış attı, gerçi domuz dişleri düşünüldüğünde bunu yapabilmesi bile şaşırtıcıydı. "Haydi öyle yapalım?"

"Hayır!" Euryale'in kırmızı gözleri Percy'ye dikildi. "Hatırlayıp hatırlamaman umurumda değil, deniz tanrısının oğlu. Medusa'nın kanının kokusu hala üzerinde. Çok hafif, yıllar öncesinden kalma, evet, ama onu en son alt eden sendin. Tartarus'tan hala dönemedi. Bu senin suçun!"

Percy bunu anlamıyordu. Şu "ölüp de Tartarus'tan geri dönme" kavramı başına ağrı sokuyordu. Elbette bir tükenmez kalemin bir kılıca dönüşmesi ya da yaratıkların Sis adı verilen bir şeyin arkasında gizlenmeleri ya da Percy'nin beş bin yıl önceki bir deniz kabuğu tanrısının oğlu olması fikri de başını ağrıtıyordu. Ama Percy bunlara *inanıyordu*. Hafızası silinmiş bile olsa, bir melez olduğundan, adının Percy Jackson olduğundan emin olduğu kadar emindi. Daha Kurt Lupa'yla yaptığı ilk sohbette bu çılgın tanrılar-yaratıklar evreninin onun gerçeği olduğunu kabullenmişti. Ki bu epey sevimsiz bir gerçekti, o ayrı.

"Durum berabere desek peki?" dedi. "Ben sizi öldüremiyorum. Siz de beni öldüremiyorsunuz. Hem siz Medusa'nın kız kardeşleriyseniz -şu insanları taşa çeviren Medusa'nın yani- benim şimdiye çoktan taşa dönüşmüş olmam gerekmez miydi?"

"Ah, kahramanlar!" dedi Euryale tiksintiyle. "Hep ısıtıp ısıtıp bunu getirirler önümüze, tıpkı annemiz gibi! 'Siz neden insanları taşa dönüştüremiyorsunuz? Kardeşiniz yapabiliyor ama.' Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm oğlum ama bu sadece Medusa'nın lanetiydi. Ailemizin en tipsiz ferdi oydu. Hep çok şanslıydı!"

Stheno incinmiş gibiydi. "Annem hep en tipsizin *ben* olduğunu söylerdi."

"Kes sesini!" diye patladı Euryale. "Sana gelince Percy Jackson, Aşil'in izini taşıyorsun, doğru. Bu seni biraz daha zor yok edilir kılıyor. Ama üzülme. Biz bir çaresine bakarız."

"Neyin izi?"

"Aşil," dedi Stheno neşeyle. "Ah, ne yakışıklıydı ama! Çocukken Styks Nehri'ne batırılmış, o yüzden ayak bileğindeki minik bir nokta hariç yenilmezdi. Senin de başına bu gelmiş hayatım. Birisi seni Styks'e daldırmış ve derin, demir gibi sağlam olmuş. Ama üzülme. Senin gibi kahramanların her zaman bir zayıf noktası vardır. Tek yapmamız gereken bu noktayı bulmak, sonra seni öldürebiliriz. Ne hoş olur, değil mi? Bir sosis al!"

Percy düşünmeye çalıştı. Styks Nehri'ne girdiğini hiç hatırlamıyordu. Ama zaten hiçbir şey hatırlamıyordu ki. Cildi kendisine demir gibi gelmiyordu ama bu durum, kesinlikle bunca zamandır gorgonlara karşı hayatta kalmış olmasını açıklıyordu.

Belki şu tepeden yuvarlansa... sağ çıkar mıydı acaba? Riske etmek istemedi -bir kızak falan olmadan...

Stheno'nun elindeki büyük, gümüş tabağa baktı.

Hmm...

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu Stheno. "Çok akıllıca hayatım. Bunlara biraz gorgon kanı kattım, böylece ölümün hızlı ve acısız olacak."

Percy'nin boğazına bir yumruk indi sanki. "Sosislere kendi kanını mı kattın?"

"Birazcık sadece." Stheno gülümsedi. "Biraz kolumdan, ama benim için endişelendin demek, çok tatlısın. Sağ tarafımızdaki kan her şeyi iyileştirir, ama sol tarafımdaki kan ölümcüldür"

"Seni salak!" diye bağırdı Euryale. "Bunu söylememen gerekir! Zehirli olduklarını bilince yiyecek mi o sosisleri sanki!"

Stheno şaşkına dönmüştü. "Yemez mi? Ama hızlı ve acısız bir ölüm olacak dedim."

"Aman neyse!" Euryale'in tırnakları pençelere dönüştü. "Biz de onu zor yoldan öldürürüz -zayıf noktasını bulana dek yırtarız derisini. Percy Jackson'ı bir yenersek Medusa'dan bile ünlü oluruz! Hanımefendi bizi ödüllendirir!"

Percy kılıcını sıkıca tuttu. Hareketin zamanlamasını iyi ayarlaması gerekiyordu -birkaç saniyelik bir şaşırtmaca, sol elle tepsiyi kapma...

Bırak kendi aralarında konuşsunlar, diye geçirdi içinden.

"Beni paramparça etmeden önce sorayım," dedi, "şu bahsettiğiniz hanımefendi kim?"

"Euryale sırıttı. "Tanrıça Gaia tabii ki! Bizi dehlizlerden çıkaran! Onunla tanışacak kadar uzun yaşayamayacaksın ama arkadaşların çok yakında onun gazabını tecrübe edecek. Şu an bile orduları güneye gidiyor. Kader Şenliği'nde uyanacak ve melezler bir bir düşecek, şey gibi, şey..."

"Ucuzluk Pazarı'ndaki fiyatlar gibi!" dedi Stheno.

"Öehh!" diye hırladı Euryale kız kardeşine.

Percy bunu fırsat bildi. Stheno'nun tepsisini kaptı, sosislerle peynirleri yere savurdu ve Dalgakıran'ı Euryale'e doğru savurup gorgonu belinden ikiye ayırdı.

Tepsiyi kaldırdı ve Stheno birden tepsideki kendi yansımasıyla yüz yüze geldi.

"Medusa!" diye çığlık attı.

Kız kardeşi Euryale kül olmuştu ama şimdiden yeniden beden bulmaya başlamıştı bile. Tıpkı erimiş bir kardan adamın ayağa kalkması gibiydi.

"Stheno, aptal!" diye guruldadı yarı biçimlenmiş çamurlu yüzüyle. "O senin kendi yansıman! Yakala onu!"

Percy tepsiyi Stheno'nun kafasına indirdi ve Stheno bayıldı.

Sonra tepsinin üzerine oturdu, içinden artık hangi Romalı tanrı kızaklarla ilgileniyorsa ona bir dua okudu ve tepeden kaymaya başladı.

II

PERCY

Bir tepeden aşağı seksen kilometre hızla bir tepsi üstünde kaymanın şöyle bir sıkıntısı var: Eğer yolu yarılamışken bunun kötü bir fikir olduğunu anlarsanız, her şey için çok geç kalmışsınız demektir.

Percy bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtuldu, bir kayalığa sürtünüp sekti ve otoyola doğru düşerken havada üç yüz altmış derece döndü. Aptal tepsinin hidrolik direksiyonu yoktu tabii.

Percy, gorgon kız kardeşlerin çığlık attığını duydu ve Euryale'in mercan renkli yılan saçlarını tepede gördü, ama bunun için endişelenecek vakti yoktu. Altındaki apartmanın çatısı bir savaş gemisinin pruvası gibi göğe yükseliyordu. Kafa üstü yere çakılmasına saniyeler kalmıştı: on, dokuz, sekiz...

Yere çarptığında bacaklarını kırmamak için yana dönmeyi başardı. Tepsi çatıya çarparak kaydı ve uçmaya devam etti. Tepsi bir yana gitti, Percy bir yana.

Otoyola hızla düşerken Percy'nin zihninden korkunç bir senaryo geçti: Bedeni bir arazi aracının ön camına çarpıyordu, arabanın öfkeli sürücüsü de silecekleri oynatarak onu yola fırlatmaya çalışıyordu. *Hah, bir bu eksikti! Gökten düşen on altı yaşında, salak bir genç! Geç kaldım, seninle mi uğraşacağım!*

Mucize eseri aniden peyda olan bir rüzgar onu kenara itince, Percy otoyola çakılmaktan kurtuldu ve sık çalılıkların arasına düştü. Yumuşak bir iniş yapmış sayılmazdı ama bu, asfalta çakılmaktan çok daha iyiydi.

Acıyla inledi. Oracıkta bayılmayı tercih ederdi ama yola devam etmeliydi.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Elleri yara bere içinde kalmıştı fakat bir yeri kırılmışa benzemiyordu. Sırt çantası da hala sırtındaydı. Kızak yolculuğu sırasında kılıcını da kaybetmişti ama bunun er ya da geç tükenmez kalem olarak cebine geri döneceğini biliyordu. Kılıcın büyülü yanını keşfetmişti.

Tepeye baktı. Gorgonları rengarenk yılan saçları ve parlak yeşil Ucuzluk Pazarı önlükleri sayesinde görmemek mümkün değildi. Son sürat tepeden aşağı iniyorlardı ve Percy'den daha yavaş oldukları halde daha kontrollü görünüyorlardı. Pençeli ayakları daha rahat tırmanmalarını sağlıyor olmalıydı. Percy, gorgonların yanına varmasına beş dakika kaldığını düşündü.

Hemen yanındaki uzun, zincir halkalarından oluşmuş bir çit, otoyolu ve dolambaçlı sokakları, sevimli evleri ve uzun uzun okaliptüs ağaçları bulunan bir mahalleyi birbirinden ayırıyordu. Çit muhtemelen insanların otoyola çıkıp bir tepsiyle hız şeridine dalmak gibi aptalca şeyler yapmasını engellemek için koyulmuştu; ama zincir halkalarının arasında koca koca delikler vardı. Percy bu deliklerden tekinin arasından kolaylıkla geçip mahalleye girebilirdi. Hatta bir araba bulabilir ve batıya, yani okyanusa doğru gidebilirdi. Araba çalmaktan hoşlandığı falan yoktu, ama son birkaç haftadır burun buruna geldiği ölüm kalım durumlarında, aralarında bir polis arabasının da bulunduğu birkaç arabayı 'ödünç' almıştı. Onları geri götürmeye niyetlenmişti ama nedense arabalar uzun süre tek parça halinde kalamamışlardı.

Doğuya baktı. Tıpkı tahmin ettiği gibi, otoyol doksan metre boyunca yükselen bir eğimle uçurumu, dibinden başlayarak bölüyordu. Trafiğin her iki tarafında bulunan iki tünel girişi, müthiş irilikteki bir kafatasının göz çukurları gibiydi. Tam ortalarında, bir burun olması gereken yerdeyse, tepeden, metal bir kömürlük ambarı kapısını andıran beton bir

duvar çıkıyordu.

Bu bir bakım tüneli de olabilirdi. Ölümlüler orada bir kapı olduğunu fark ettilerse de bunu bir bakım tüneli sanmış olabilirlerdi. Ancak, Sis'in ardındakileri görmeleri mümkün değildi. Percy kapının aslında göründüğü gibi sıradan bir kapı olmadığını biliyordu.

Girişte zırhlı iki çocuk nöbet tutuyordu. Kafalarında kuş tüyü bulunan tuhaf Roma miğferleri, üstlerindeyse göğüs zırhları, kılıç kınları, blucinler, mor renkli tişörtler ve ayaklarında da beyaz renkli spor ayakkabıları vardı. Sağdaki muhafız, kıza benziyordu ama üstündeki zırh yüzünden emin olmak zordu. Soldakiyse sırtında bir yayla ok kılıfı bulunan, iri yarı bir çocuktu. Her iki çocuğun elinde de eski moda zıpkınları andıran, uzun ve ahşap mızraklar vardı.

Percy'nin iç radarı çılgınlar gibi bipliyordu. Birbiri ardına bir sürü dehşet verici gün geçirdikten sonra nihayet hedefine ulaşmıştı. İçgüdüleri ona o kapıdan içeri girmeyi başardığı takdirde, kurtlar onu güneye yolladığından bu yana ilk kez güvende olacağını söylüyordu.

Peki, neden bu kadar korkuyordu?

Bu sırada, tepenin ilerisindeki gorgonlar binanın çatısında ilerliyorlardı. Yanına varmalarına üç dakika ya vardı ya yoktu.

Percy'nin bir yanı tepedeki kapıya doğru koşmak istiyordu. Bunu yapabilmesi için otoyolun ortasından geçmesi gerekiyordu ama uzun bir mesafe koşmayacaktı. Gorgonlar ona ulaşmadan kapıya varması mümkündü.

Öte yandan, batıya, yani okyanusa doğru da gitmek istiyordu. En güvende olacağı yer orasıydı. En fazla güç kazandığı yer de okyanustu. Kapıdaki şu Romalı muhafızlar onu huzursuz ediyordu. İçinden bir ses, *Burası benim bölgem değil. Burası tehlikeli*, diyordu.

Hemen yanından gelen bir ses, "Kesinlikle haklısın," dedi.

Percy irkildi. İlk önce Beano'nun bir kez daha gizlice onu takip ettiğini sandı, ama çalılıkların arasında oturan yaşlı kadın, bir gorgondan da iticiydi. Yaklaşık kırk sene önce, bir yol kenarına bırakılmış ve

o günden beri çöp ve paçavra toplamış bir hippiyi andırıyordu. Üstünde batik bir elbise, yırtık pırtık bir örtü ve plastik alış veriş torbaları vardı. Kıvır kıvır, karmakarışık saçları grili kahverengili bir renkteydi, tıpkı kök birası köpüğünü andırıyordu ve ve üstünde barış işareti bulunan bir saç bandıyla geride toplanmıştı. Suratının her yerinde siğiller ve benler vardı. Gülümsediğinde ağzında sadece üç dişi kaldığı da açıkça görülüyordu.

"Burası bir bakım tüneli değil," dedi bir sır verirmiş gibi. "Burası kampın girişi."

Percy tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. *Kamp.* Evet, o buraya aitti. Bir kampa aitti. Belki de burası yuvasıydı. Belki Annabeth de yakınlarda bir yerdeydi.

Ama yine de bu işte bir terslik var gibi hissediyordu.

Gorgonlar hala apartmanın çatısındaydı. Tam o sırada, Stheno keyifle cıyakladı ve Percy'yi işaret etti.

Yaşlı hippi kadın kaşlarını havaya kaldırdı. "Fazla vakit yok evladım. Karar vermelisin."

Percy "Kimsiniz?" diye sordu, ama bu sorunun yanıtını duymak isteyip istemediğinden pek emin değildi. İstediği son şey, gerçekte bir yaratık olan, bir başka zararsızmış gibi görünen ölümlüyle karşılaşmaktı.

"Ben mi? Bana Haziran anlamına gelen June ismiyle hitap edebilirsin." Yaşlı kadının gözleri sanki süper bir espri yapmış gibi parıldadı. "*Haziran* ayında değil miyiz zaten? Bu aya benim ismimi vermişler!"

"Peki... Şey, bakın, benim gitmem gerek. Peşimde iki gorgon var. Size zarar vermelerini istemem."

June ellerini kalbine götürdü. "Çok tatlısın! Ama bu da vereceğin kararın bir parçası!"

"Vereceğim karar mı?" Percy endişeyle tepeye baktı. Gorgonlar üstlerindeki yeşil önlükleri çıkarmışlardı. Sırtlarında pirinç gibi parlak, yarasa kanadını andıran ufacık kanatlar çıkmıştı.

Gorgonların ne zamandan beri *kanatları* vardı? Belki bunlar gerçek kanat değil, süs gibi bir şeydi. Belki de kanatlar bir gorgonu havaya kaldıramayacak kadar küçüktü. Tam o sırada, iki kız kardeş apartmanın tepesinden atladı ve onu doğru havada süzülmeye başladı.

Harika. İşte bu cidden harika.

June sanki hiç acelesi yokmuş gibi "Evet, bir karar vermelisin," dedi. "Beni gorgonların merhametine teslim edebilir hemen okyanusa gidebilirsin. Sana garanti ederim ki oraya güvenle varırsın. Gorgonlar peşini bırakıp senin yerine bana saldırmaktan gayet hoşnut olurlar. Hiçbir yaratık seni denizde rahatsız edemez. Yeni bir hayata başlayabilir, yaşlanabilir, gelecekte seni bekleyen onca acıdan ve kederden de kurtulabilirsin."

Percy ikinci seçenekten hiç hoşlanmayacağından emindi. "Ya da?"

"Ya da yaşlı bir kadına bir iyilikte bulunabilirsin," dedi June. "Beni kampa kadar taşıyabilirsin."

"Taşımak mı?" Percy kadının dalga geçtiğini umuyordu. Derken June, eteğini yukarı kaldırdığı gibi ona morarmış bacaklarını gösterdi.

"Oraya tek başıma gidemem," dedi. "Beni kampa kadar taşıyıver: Önce otoyoldan, sonra tünelden geçeceksin, daha sonra da nehrin diğer kıyısına geçeceksin."

Percy yaşlı kadının hangi nehirden söz ettiğini bilmiyordu ama nedense bu iş kulağına pek kolay gelmemişti. June epey ağır görünüyordu.

Bu arada, gorgonlar yaklaşık elli metre ötedeydi. Sanki avın bittiğini anlamış gibi keyifle ona doğru süzülüyorlardı.

Percy yaşlı kadına baktı. "Peki, sizi bu kampa neden götüreceğim?"

"Çünkü iyilik yapmış olacaksın! Bu iyiliği yapmazsan, tanrılar ölecek, tüm dünya ve eski hayatında tanıdığın herkes yok olacak. Tabii onları hatırlamayacaksın, o yüzden bunun senin için büyük bir anlamı olmayabilir. Denizin dibinde güvende olursun..."

Percy yutkundu. Gorgonlar ölümcül bir pike yaparken çığlıklar atarak güldüler.

"Kampa gidersem hafızam geri gelecek mi?"

"Er ya da geç gelecek," dedi June. "Ama seni hemen uyarayım, bu uğurda çok şey feda edeceksin! Aşil'in lanetini kaybedeceksin. Acı çekeceksin, kedere boğulacaksın ve bugüne dek hiç vermediğin kadar büyük kayıplar vereceksin. Öte yandan, eski arkadaşlarını ve aileni kurtarma ve eski hayatını geri alma şansın var."

Gorgonlar tepelerinde daireler çiziyorlardı. Muhtemelen yaşlı kadını inceliyor, saldırmadan önce kiminle karşı karşıya olduklarını anlamaya çalışıyorlardı.

"Kapıdaki muhafızlar ne olacak?" diye sordu Percy.

June gülümsedi. "Onlar mı? Seni hemen içeri alacaklar canım. O ikisine güvenebilirsin. Eee, ne diyorsun? Savunmasız, yaşlı bir kadına yardım edecek misin?"

Percy yaşlı kadının savunmasız olmadığından emindi. En kötüsü, bu bir tuzak olabilirdi. En iyi ihtimalle de bir sınav.

Percy sınavlardan nefret ederdi. Hafızasını kaybettiğinden bu yana, hayatı resmen bir boşluk doldurma sorusuna dönüşmüştü. Adı ____ idi ve aslen ____'den geliyordu. Kendini ____ gibi hissediyordu ve yaratıklar onu yakalayacak olurlarsa, ____ olacaktı.

Sonra Annabeth'i, eski hayatından anımsadığı tek parçayı düşündü. *Onu* mutlaka bulmalıydı.

"Tamam, sizi taşıyacağım." Yaşlı kadını kucağına aldı.

Kadın umduğundan daha hafifti. Percy yaşlı kadının leş kokan nefesine ve boynuna sıkı sıkı sarılan nasırlı ellerine aldırış etmemeye çalıştı. Trafiğe çıktı ve ilk şeridi geçti. Bir sürücü korna çaldı. Bir diğeri bir şeyler haykırdı, ama rüzgar sesini bastırdı. Çoğu sürücü yana kaydı ve sanki Berkeley'deki bu otoyolda her gün yaşlı hippi kadınları kucağında taşıyan haylaz gençlerle uğramak zorunda kalıyorlarmış gibi asabi bir ifade belirdi suratlarında.

Percy üstünü bir gölgenin kapladığını hissetti. "Zeki çocuk!" diye

seslendi Stheno. "Demek taşıyacak bir tanrıça buldun ha?"

Tanrıça mı?

Bir arabanın altında kalmaktan kıl payı kurtulurlarken June neşeyle cık cık etti ve "Ucuz kurtulduk!" diye mırıldandı.

Euryale sol taraftan bir yerden "Yakalayın onları! İki ödül tek ödülden daha iyidir!" diye bağırdı.

Percy hızla diğer şeritlere atıldı. Her nasılsa, otoyolu sağ salim yarılamıştı. Gorgonların aşağı doğru süzüldüklerini, tepelerinden geçerken arabaların yana kaydıklarını gördü. Acaba ölümlüler Sis'in ardında ne görüyorlardı? Dev pelikanlar mı? Rotadan sapmış planörler mi? Dişi kurt Lupa ona ölümlülerin gerçekler hariç her şeye inanabileceklerini söylemişti.

Percy tepenin kenarındaki kapıya doğru koşmaya başladı. Attığı her adımda, June daha da ağırlaşıyordu. Percy'nin kalbi deli deli atıyor, kaburgaları sızlıyordu.

Muhafızlardan biri bağırdı. Sırtında yayla ok kılıfı bulunan çocuk bir ok fırlattı. Percy "Dur!" diye bağırdı.

Ama çocuk ona nişan almamıştı. Ok, Percy'nin başının üstünden geçti. Gorgonlardan biri acıyla haykırdı. İkinci muhafız mızrağını havaya kaldırıp fırlatmaya hazırlanırken bir yandan da Percy'nin acele etmesi için çılgınlar gibi elini kolunu sallıyordu.

Kapıya varmasına on beş metre kalmıştı. Sonra, on metre kaldı.

Euryale "Yakaladım!" diye cıyakladı. Bir ok alnına saplandı ve onu hız şeridine doğru itti. Bir kamyon küt diye ona çarptı ve gorgonu doksan metre kadar geriye fırlattı. Ama Euryale kamyonun üstüne çıktı, alnından oku çıkardı ve tekrar havaya yükseldi.

Percy kapıya vardı. Muhafızlara "Teşekkürler," dedi, "iyi atıştı."

"Ama ok onu öldürmeliydi!" dedi okçu.

"Eh, benim dünyama hoş geldiniz," diye mırıldandı Percy.

"Frank, onları hemen içeri al," dedi kız. "Bunlar gorgon!"

Okçu cırtlak bir sesle "Gorgon mu?" dedi. Kafasındaki miğferden yüzü görünmüyordu; ama on dört, on beş yaşlarında, iri yapılı bir güreşçiye benziyordu. "Kapı dayanır mı?"

Percy'nin kollarındaki June "Hayır, dayanmaz," dedi gıdaklar gibi. "İleri, Percy Jackson! Önce tüneli, sonra da nehri geç!"

"Percy Jackson mı?" Kız muhafız daha koyu tenliydi ve kıvırcık saçları yer yer miğferin kenarlarından çıkıyordu. Frank'ten daha küçük görünüyordu, on üç yaşlarında olmalıydı. Kılıcının kılıfı neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Ama yine de emirleri veren kişi o gibiydi. "Tamam, belli ki sen bir melezsin. Peki, bu kim?" June'a baktı. "Neyse. Hemen içeri girin. Onları oyalayacağım."

"Hazel, saçmalama," dedi diğer.

"Gidin!" diye bağırdı kız ısrarla.

Frank yabancı bir dilde bir küfür savurdu. Latince miydi? Sonra da kapıyı açtı. "Haydi!"

Percy gitgide ağırlaşan yaşlı kadının ağırlığı altında sendeleye sendeleye muhafızın peşinden koştu. Hazel denen kızın gorgonları tek başına nasıl oyalayacağını bilemiyordu ama itiraz edemeyecek kadar yorgundu.

Tünel sağlam kayaların arasına oyulmuştu ve bir okul koridoru genişliğindeydi. İlk bakışta bir bakım tünelini andırıyordu, çünkü içeride kablolar, uyarı tabelaları, duvarlarda sigorta kutuları ve tavandan tel kafesler içinde sarkan ampuller vardı. Tünelin derinliklerine girdikçe beton zeminde çinili fayanslar belirdi. Işıklarsa yanan, ancak duman saçmayan sazdan yapılmış meşalelere dönüştü. Percy birkaç yüz metre ileride ufacık da olsa gün ışığını gördü.

Yaşlı kadın artık birkaç kum torbasından da ağır hale gelmişti. Percy'nin kolları kadının ağırlığından zangır zangır sallanıyordu. June bir ninniye benzer Latince bir şarkı mırıldanıyordu ve bu durum Percy'nin işine odaklanmasına hiç yardımcı olmuyordu.

Gorgonların sesleri tünelin geride kalmış bölümlerinde yankılandı. Hazel bağırdı. Percy bir an için June'u yere bırakıp Hazel'a yardım etmek için geri dönmeyi düşündü ama tam o sırada tüm tünel tavandan düşen koca koca kaya parçalarıyla sarsıldı. Percy'nin Napa'da gorgonların üstüne bir kasa bovling topu attığı zamanki gibi ciyak ciyak bir ses geldi. Percy arkasına baktı. Tünelin batı yönü toz duman içindeydi.

"Hazel'a bakmamız gerekmez mi?" diye sordu.

"O başının çaresine bakar," dedi Frank. "Yeraltında iyidir. Sen devam et. Neredeyse gelmek üzereyiz."

"Nereye gelmek üzereyiz?"

June cık cık etti. "Tüm yollar oraya çıkar evlat. Bunu bilmen gerekir."

"Islahevi mi?"

"Roma, evladım," diye yanıt verdi yaşlı kadın. "Roma."

Percy doğru işitip işitmediğinden emin değildi. Evet, hafızasını kaybettiği doğruydu. Kurt Evi'nde uyandığından beri beyni bir tuhaftı zaten. Ama Roma'nın Kaliforniya'da olmadığından da emindi.

Koşmaya devam ettiler. Tünelin ucundaki parıltı yavaş yavaş daha da parlaklaştı ve nihayet gün ışığına çıktılar.

Percy donakaldı. Ayaklarının altında birkaç kilometre genişliğinde kase biçimli bir vadi uzanıyordu. Havzada ufak ufak tepeler, altın renkli ovalar ve ormanlık alanlar vardı. Berrak bir nehir vadinin tam ortasındaki bir gölden çıkıyor, kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve büyük bir G harfi gibi vadinin çevresinde dolanıyordu.

Koca koca meşe ve okaliptüs ağaçlarının, altın renkli tepelerin ve masmavi bir göğün bulunduğu bu bölge, kuzey Kaliforniya'da herhangi bir yerde olabilirdi. Şu iç kısımdaki dağın ismi neydi, Diablo Dağı mı? İşte, bu dağ tam olması gerektiği yerde ufukta dikiliyordu.

Ama Percy nedense gizli bir dünyaya adım atmış gibi hissetmiyordu kendini. Vadinin ortasında, beyaz mermerden, kırmızı kiremit çatılı binaları ile etrafı bir gölle çevrilmiş bir ufak bir şehir vardı. Binalardan ba-

zıları kubbeliydi ve milli anıtlar gibi sütunlu girişleri vardı. Diğerleriyse altın kapıları ve büyük bahçeleriyle sarayları andırıyordu. Percy desteksiz sütunları, çeşmeleri ve heykelleri bulunan açık bir meydan gördü. Bir yarış pistini andıran oval biçimli uzun bir sahanın çevresinde beş katlı bir Roma stadyumu güneşin altında pırıl pırıl parıldıyordu.

Güneydeki gölün diğer kıyısındaki bir başka tepedeyse Percy'nin tapınak olduğunu düşündüğü daha gösterişli binalar vardı. Kıvrıla kıvrıla vadiyi kesen nehrin üstünde birkaç taş köprü vardı ve kuzeyde bir dizi tuğla işi kemer tepelerden şehre kadar uzanıyordu. Percy bunları yükseltilmiş bir tren rayına benzetti. Daha sonra bunun bir su kemeri olması gerektiğini fark etti.

Vadinin en tuhaf bölümüyse hemen aşağısındaydı. Yaklaşık olarak iki yüz metre ileride, nehrin diğer tarafında askeri bir kampı andıran bir yer vardı. Kamp yaklaşık olarak 400 kilometrekareydi ve dört ucunda üstlerinde sivri mızraklar bulunan toprak siperler vardı. Duvarların ardındaysa, yine sivri mızraklarla çevrili kuru bir hendek duruyordu. Her köşede kocaman, yere monte edilmiş arbaletlerin bulunduğu ve nöbetçilerin kol gezdiği ahşap gözetleme kuleleri vardı. Kampın diğer ucunda, şehre açılan geniş bir geçit görülüyordu. Daha dar bir geçitse, nehir kıyısına yakın olan taraftaydı. Büyük kalenin içiyse cıvıl cıvıldı: Düzinelerce çocuk barakadan barakaya gidiyor, silah taşıyor, zırhları cilalıyordu. Percy bir demirhaneden yükselen çekiç seslerini duydu ve burnuna mangalda pişen et kokusu çalındı.

Burası gözüne çok tanıdık gelmesine rağmen, bir terslik olduğunu hissediyordu.

"Burası Jüpiter Kampı," dedi Frank. "Güvende olacağız, hele bir..."

Tünelin arka tarafından ayak sesleri geldi. Hazel gün ışığına çıktı. Üstü başı tünelin tavanından düşen kayalar yüzünden toz toprak içinde kalmıştı ve nefes nefeseydi. Miğferini kaybetmişti, kahverengi kıvırcık saçları omuzlarına yayılmıştı. Zırhının ön tarafında gorgonlardan yadigar uzun tırnak izleri vardı. Yaratıklardan biri üstüne bir % 50 indirim etiketi iliştirmişti.

"Onları yavaşlattım," dedi. "Ama buraya gelmeleri an meselesi."

Frank homurdandı. "Nehrin diğer kıyısına geçmeliyiz."

June, Percy'nin boynunu daha da sıktı. "Ay, evet, lütfen. Elbisem ıslanmasın."

Percy dilini ısırdı. Eğer bu kadın bir tanrıçaysa, herhalde kötü kokan şişko hippilerin tanrıçasıydı. Ama bunca yolu gelmişti. Kadını oracıkta bırakamazdı.

Dahası June, *İyilik yapmış olacaksın*, demişti. *Bu iyiliği yapmazsan, tanrılar ölecek, tüm dünya ve eski hayatından tanıdığın herkes yok olacak.*

Eğer bu gerçekten de bir sınavsa, çakmayı göze alamazdı.

Nehre doğru koşarlarken Percy birkaç kez tökezledi. Hazel ve Frank onu düşmekten kurtardılar.

Nehir kıyısına vardıklarında Percy durup soluklanmaya çalıştı. Akıntı epey kuvvetliydi ama nehir derin görünmüyordu. Bir taş atımlık mesafede kalenin giriş kapıları duruyordu.

"Önden git, Hazel." Frank yayına iki ok yerleştirdi. "Percy'ye yol göster ki nöbetçiler onu vurmasınlar. Kötü adamları oyalama sırası bende."

Hazel tamam anlamında başını salladı ve nehre girdi.

Percy de peşinden gidecekti ki bir şey tereddüt etmesine sebep oldu. Genellikle suya bayılırdı, ama bu nehir... Hem çok güçlü hem de kötücül görünüyordu.

June onun neler hissettiğini biliyormuş gibi anlayışlı bir tavırla "Bu, Küçük Tiber Nehri," dedi. "Esas Tiber'den, yani imparatorluğun nehrinden güç alır. Fikir değiştirmek için son şansın bu, evlat. Aşil'in laneti bir Yunan lütfudur. Roma bölgesine geçersen bunu kaybedersin. Tiber, Aşil'in lanetini alıp götürür."

Percy tüm bunları anlayamayacak kadar yorgundu ama önemli noktayı kavramıştı. "Karşıya geçersem artık çelikten bir bedenim olmayacak mı?"

June gülümsedi. "Kararın nedir? Güvende olmayı mı seçiyorsun, yoksa acı ve olasılıklarla dolu bir geleceği mi?"

Percy arkasında tünelde ilerlemekte olan gorgonların çığlıklarını duydu. Frank birbiri ardına okları fırlatmaya koyuldu.

Hazel nehrin ortasından "Percy, haydi!" diye seslendi.

Gözetleme kulelerindeki borazanlar öttü. Nöbetçiler bağırış çağırışlarla arbaletlerini gorgonlara doğru çevirdiler.

Percy içinden, *Annabeth*, diye düşündü. Sonra da nehre girdi. Nehir buz gibiydi ve sandığından çok daha sert bir akıntı vardı; ama bu durum onu rahatsız etmedi. Bedeninde yepyeni bir gücün hayat bulduğunu hissetti. Sanki damarlarına kafein enjekte edilmiş gibi tüm duyuları harekete geçmişti. Karşı kıyıya çıktı ve kampın kapıları açılırken yaşlı kadını yere bıraktı. Düzinelerce silahlı çocuk kamptan dışarı fırladı.

Hazel derin bir oh çekerek gülümsedi. Sonra, Percy'nin arkasına baktı ve yüzünde aniden bir dehşet ifadesi belirdi. "Frank!"

Gorgonlar onu yakaladıklarında Frank nehri yarılamıştı. Yaratıklar birden pike yapıp Frank'i kollarından yakaladılar. Sivri pençelerini tenine batırdıklarında Frank acıyla haykırdı.

Nöbetçiler bağırdı ama Percy iyi nişan alamayacaklarını biliyordu. Frank'i öldüreceklerdi. Diğer çocuklar kılıçlarını çektiler ve nehre girip yaratıklara saldırmaya hazırlandılar. Ama geç kalmışlardı.

Frank'i kurtarmanın tek yolu vardı.

Percy ellerini ileri uzattı. İçini güçlü bir his kapladı ve Tiber emirlerini yerine getirdi. Nehir kabardı. Frank'in iki yanında girdaplar oluştu. Nehirden kocaman sudan eller fırladı ve Percy'nin hareketlerini taklit etmeye koyuldular. Dev eller gorgonları yakalayınca, yaratıklar şaşkınlıkla Frank'i bıraktı. Sonra eller bir yumruk haline geldi ve cıyaklayıp duran yaratıkları sıkı sıkı kavradı.

Percy diğer çocukların bağırıp geriliklerini duydu ama dikkatini yaptığı işten ayırmadı. Yumruklarıyla birisini ezermiş gibi bir hareket

yaptı ve devasa boyutlardaki su eller gorgonları Tiber Nehri'ne batırdı. Yaratıklar nehrin dibini boylayıp toza dönüştü. Gorgon özünden oluşan parıltılı bulutlar tekrar oluşmaya başladı, ama nehir bir mikser gibi onları darmadağın etti. Çok geçmeden, akıntı gorgonlardan geriye kalanları uzaklara taşıdı. Girdaplar yok oldu ve akıntı normale döndü.

Percy nehir kıyısında durdu. Sanki Tiber Nehri'nde asit banyosu yapmış gibi giysilerinden ve teninden dumanlar yükseliyordu. Kendisini dımdızlak ortada kalmış ve... savunmasız hissediyordu.

Frank ise şaşkın bir ifadeyle Tiber'in ortasında tökezledi; ama bunun haricinde gayet iyi görünüyordu. Hazel nehre girip Frank'in kıyıya çıkmasına yardım etti. Percy o anda diğer çocukların sus pus kesildiğini fark etti.

Herkes ona bakıyordu. Sadece yaşlı June gayet sakin görünüyordu.

"Çok güzel bir yolculuk oldu," dedi. "Beni Jüpiter Kampı'na getirdiğin için teşekkürler Percy Jackson."

Kızların birinden boğuluyor gibi bir ses çıktı. "Percy... Jackson mı?"

Kız sanki bu adı biliyormuş gibi konuşmuştu. Percy belki onu tanıyabilirim diye dikkatle kıza baktı.

Kızın bir lider olduğu belliydi. Zırhının üstünde mor renkli bir kraliyet pelerini vardı. Göğsü madalyalarla kaplıydı. Percy'nin yaşlarında görünüyordu; koyu renkli, insanı delip geçen gözleri ve uzun siyah saçları vardı. Percy onu tanımıyordu ama kız sanki onu kabuslarında görmüş gibi Percy'ye dehşetle bakıyordu.

June neşeyle güldü. "Ah, evet. Birlikte çok eğleneceksiniz!"

Derken sanki her şey zaten son derece tuhaf değilmiş gibi, yaşlı kadın parıldamaya ve şekil değiştirmeye başladı. Işıklar saçan, boyu iki metreden uzun bir tanrıçaya dönüştü. Üstünde mavi renkli bir elbise, omuzlarındaysa keçi postuna benzer bir pelerin vardı. Yüzünde sert ve azametli bir ifade vardı. Elinde, ucunda bir nilüfer çiçeği bulunan bir asa tutuyordu.

Kampçıların şaşkınlıktan daha fazla donakalması mümkün değildi belki ama hepsi öylece kalakalmıştı. Mavi pelerinli kız diz çöktü. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Çocuklardan biri o kadar telaşla diz çöktü ki neredeyse kendi kendini kılıcıyla biçecekti.

İlk konuşan Hazel oldu. "Juno."

O ve Frank de diz çökünce, ayakta bir tek Percy kaldı. O da diz çökmesi gerektiğini biliyordu, ama yaşlı kadını onca yol boyunca taşıdıktan sonra ona karşı saygı göstermek gelmedi içinden.

"Juno, öyle mi?" dedi. "Eğer sınavını geçtiysem, artık hafızamı ve eski hayatımı geri alabilir miyim?"

Tanrıça gülümsedi. "Bu kampta başarılı olursan, bunlar zamanla zaten olacak, Percy," dedi. "Bugün iyi iş başardın ve iyi bir başlangıç yaptın. Belki de senden henüz umudu kesmemek gerek."

Tanrıça diğer çocuklara döndü. "Romalılar, sizlere Neptün'ün oğlunu takdim edeyim," dedi. "Aylardır uyuyordu ama artık uyandı. Kaderi sizlerin elinde. Kader Şenliği hızla yaklaşıyor. Eğer savaşta başarılı olmak istiyorsanız, Ölüm'ün zincirlerinden kurtulması gerek. Beni hayal kırıklığına uğratmayın sakın!"

Juno ışıltılar saçarak gözden kayboldu. Percy bir açıklama beklermiş gibi Hazel'la Frank'e baktı ama onlar da en az onun kadar şaşkın görünüyorlardı. Frank'in ellerinde Percy'nin daha önceden fark etmediği bir şey vardı. İçinde iksire benzer bir şey bulunan, mantar tıpalı, iki ufak kilden şişe. Percy bunların nereden geldiğini bilmiyordu ama Frank'in şişeleri cebine soktuğunu gördü. Frank ona, *Sonra anlatırım*, der gibi baktı.

Mor pelerinli kız öne çıktı. Percy'yi dikkatle süzdü. Percy nedense kız onu hançerle doğramak istiyormuş gibi bir hisse kapıldı.

"Juno'nun kutsamasıyla bize gelen bir Neptün oğlu, hmm," dedi kız buz gibi bir sesle.

"Bak, hafızam biraz bulanık," dedi Percy. "Şey, daha doğrusu, hafızamı *kaybettim*. Tanışıyor muyuz?"

Kız yanıt vermeden önce biraz tereddüt etti. "Ben Reyna, On İkinci Lejyon'un yargıcıyım. Ve... Hayır, seni tanımıyorum."

Ancak son cümle yalandı. Percy bunu kızın bakışlarından anlamıştı. Dahası, bunu ona askerlerinin önünde söyleyecek olsa, hoş karşılanmayacağını da anlamıştı.

"Hazel, onu içeri getir," dedi Reyna. Onu *principia*'da sorguya çekmek istiyorum. Sonra onu Octavian'a yollarız. Onunla ne yapacağımıza karar vermeden önce, kehanetlere danışmalıyız."

"Benimle ne yapacağınıza karar vermek de ne demek?" diye sordu Percy.

Reyna'nın parmakları hançerine daha da sıkı bir biçimde kenetlendi. Belli ki emirlerinin sorgulanmasına alışık değildi. "Herhangi bir kişiyi kampa almadan önce onu sorguya çekmeli ve kehanetleri okumalıyız. Juno kaderinin elimizde olduğunu söyledi. Bakacağız, Tanrıça bize yeni bir asker mi getirdi, yoksa..."

Reyna bundan şüphe edermiş gibi Percy'ye baktı. Sonra umut dolu bir sesle cümlesine devam etti.

"Öldürecek bir düşman mı."

III

PERCY

Percy hayaletlerden korkmazdı. Bu iyi bir şeydi. Çünkü bu kamptaki insanların yarısı ölüydü.

Mor renkli, parıltılar saçan kimi hayalet savaşçılar cephaneliğin önünde hayalet kılıçlarını parlatıyorlar, kimileri de barakaların önünde takılıyordu. Hayalet bir çocuk sokaktan aşağı koşuyor, hayalet bir köpeği kovalıyordu. Ahırlardaysa kurt kafalı kocaman ve parlak kırmızı renkli bir adam bir sürüye bekçilik ediyordu... Yoksa, bu bir tek boynuzlu at sürüsü müydü?

Kampçıların hiçbiri hayaletleri takmıyor gibiydi. Ancak Percy önünde Reyna, iki yanında Hazel ve Frank'le kampta yürürken tüm hayaletler yaptıkları işleri bıraktılar ve dik dik Percy'ye baktılar. Birkaçının suratında öfkeli bir ifade belirdi. Ufak hayalet çocuk "Greggus!" gibi bir şey haykırıp görünmez oldu.

Percy içinden, *Keşke ben de görünmez olsaydım*, diye geçirdi. Haftalardır tek başına kaldıktan sonra dikkatlerin birden üzerine çekilmesi onu huzursuz etmişti. Hazel'la Frank'in arasından çıkmamaya ve fazla dikkat çekmemeye gayret etti.

"Ben mi hayal görüyorum, yoksa bunlar şey mi?" diye sordu.

"Hayalet mi demek istedin?" diye sordu Hazel ona dönüp. Gözleri 14 karatlık altın gibi ışıl ışıldı. "Bunlar Penatlar. Ev tanrıları."

"Ev tanrıları, öyle mi?" dedi Percy. "Bunlar gerçek tanrılardan daha küçük, ama apartman dairesi tanrılarından daha mı büyükler?"

"Onlar ata hayaletler," dedi Frank. Miğferini çıkarmış, ne asker tıraşıyla ne de iri yarı bedeniyle uyum içinde olan bebek suratı ortaya çıkmıştı. Fazla steroid alıp denizcilere katılmış, yeni yürümeye başlayan bir bebeği andırıyordu.

"Penatlar maskot gibidir," diye açıklamasına devam etti Frank. "Genellikle zararsızdırlar, ama ne yalan söyleyeyim, onları şu ana dek hiç bu kadar huzursuz görmemiştim."

"Hepsi bana bakıyor," dedi Percy. "Hayalet çocuk bana *Greggus* dedi. Ama adım Greg değil?"

"*Graecus*," diye Percy'nin hatasını düzeltti Hazel. "Bir süre burada yaşadıktan sonra Latince öğrenmeye başlarsın. Melezlerin Latinceye doğal bir yeteneği vardır. *Graecus*, Yunanlı demektir."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Percy.

Frank hafifçe öksürdü. "Kötü bir şey olmayabilir," dedi. "Yunanlıya benziyorsun, koyu renk saçların, ten rengin falan. Belki de gerçekten Yunanlı olduğunu düşünüyorlardır. Ailen oralı mı?"

"Bilmem. Dediğim gibi, hafızamı kaybettim."

"Ya da..." dedi Frank tereddütle.

"Ne?" diye sordu Percy.

"Muhtemelen önemli bir şey değil," dedi Frank. "Romalılar ve Yunanlılar arasında eskiye dayanan bir rekabet söz konusu. Romalılar bazen *Graecus* sözcüğünü yabancı birisi ya da bir düşman için de kullanırlar. Yerinde olsam, kafayı takmazdım."

Ama Frank bir hayli endişeli gibiydi.

Taş döşeli iki geniş yolun T biçiminde bir yol ayrımında birleştiği kamp merkezinde durdular.

Bir sokak tabelasında ana kapıya giden yol için "Praetoria Yolu" ya-

zıyordu. Kampın ortasından geçen diğer yoldaysa, "Principalis" yazan bir tabela vardı. Bu tabelaların altında da "Berkeley 7.5 km" , "Yeni Roma 1.5 km" , "Eski Roma 10,000 km" , "Hades 3,700 km" (ok yeraltını gösteriyordu) , "Reno 330 km" ve "Bu noktadasınız: Kesin Ölüm!" yazan tabelalar vardı.

Kesin Ölüm noktası bayağı temiz ve düzenli görünüyordu. Binalar yeni beyaza boyanmış ve sanki tüm kamp titiz bir matematik öğretmeni tarafından tasarlanmış gibi düzenli bir biçimde sıralanmıştı. Barakaların önlerinde kampçıların hamaklarda dinlendiği, kart oyunları oynadığı ya da soğuk birer içecek içtiği gölgelik verandalar vardı. Her yatakhanenin önünde de farklı Roma rakamlarını ve kartal, ayı, kurt, at ve bir kobay faresini andıran farklı hayvan türlerini gösteren çeşitli bayraklar duruyordu.

Praetoria Geçidi'nde bulunan sıra sıra dükkanların vitrinlerinde yiyecek, zırh, silah, kahve, gladyatör ekipmanları ve kiralık toga reklamları vardı. Bir savaş arabası galerisinin vitrinindeki kocaman ilanda şöyle diyordu: *Kilitlenmeyen frenli sezar xls, denarileriniz boşa gitmez!*

Dört yol ağzının bir köşesinde görkemli bir bina vardı. Burası iki katlı, beyaz mermerli ve eski tip bir banka misali girişinde sütunları bulunan bir yerdi. Dışarıda Romalı muhafızlar bekliyordu. Giriş kapısının üstünde bir defne çelenginin içinde altın harflerle SPQR yazıyordu.

"Burası karargahınız mı?" diye sordu Percy.

Reyna buz gibi düşmanca bakışlarla ona döndü. "Buraya *Principia* denir."

Ta nehir kıyısından beri peşlerinde olan meraklı kampçılara göz atıp "Herkes işinin başına dönsün," dedi. "Akşam toplantıda hepinize neler olup bittiğini anlatırım. Sakın unutmayın, akşam yemeğinden sonra savaş oyunları oynanacak."

Akşam yemeği düşüncesi Percy'nin midesinin guruldamasına neden oldu. Yemek salonundan dışarı yayılan mangal kokusu ağzını sulandırmıştı. Sokağın aşağısındaki fırından da harika kokular yayılıyordu ama Reyna'nın poğaça almasına izin vereceğini hiç sanmıyordu.

Kalabalık isteksizce dağıldı. Bazıları Percy'nin durumu hakkında yorumlar mırıldandı.

"İşi bitik," dedi biri.

"Onu bulan iki kişinin de," dedi bir diğeri.

"Evet," dedi bir başkası. "Bırakalım da Beşinci Kohort'a girsin. Yunanlıyla bunalımlılar!"

Birkaç çocuk bu espriye güldü ama Reyna onlara bakıp kaşlarını çatınca hepsi uzaklaştı.

"Hazel, bizimle gel," dedi Reyna. "Giriş kapısında neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Ben de geleyim mi?" diye sordu Frank. "Percy hayatımı kurtardı. Ona şey hakkı vermeliyiz..."

Reyna, Frank'e o kadar buz gibi birbakış fırlattı ki Frank geri çekilmek zorunda kaldı.

"Frank Zhang, hatırlatayım ki hala probatio'dasın. Bu hafta başımıza yeterince dert açtın."

Frank'in kulakları kıpkırmızı kesildi. Boynuna asılı bir sicimin ucundaki minik tabletle oynamaya koyuldu. Percy buna daha önce pek dikkat etmemişti ama bu, kurşundan yapılmış bir asker künyesine benziyordu.

"Cephaneliğe git," dedi Reyna ona. "Envanteri kontrol et. İhtiyacım olursa seni çağırırım."

"Ama..." Frank birden toparlandı. "Peki, Reyna."

Sonra hızla yanlarından uzaklaştı.

Reyna, Hazel'ı da bir el hareketiyle karargaha yolladı. "Şimdi Percy Jackson, bakalım hafızanı geri getirebilecek miyiz."

Principia'nın içi dışından da gösterişliydi.

Tavanda onları evlat edinen dişi kurtla birlikte Romulus'la Remus'un

bir mozaiği parıldıyordu (Lupa bu öyküyü Percy'ye belki milyon kez anlatmıştı). Zemin cilalı mermerden yapılmıştı. Duvarlara kadife perdeler örtülmüştü, bu yüzden Percy kendini dünyanın en pahalı kamp çadırındaymış gibi hissetti. Arka duvarda bir dizi bayrakla üstlerinde bronz madalyalar bulunan ahşap direkler vardı. Percy bunların askeri semboller olması gerektiğini düşündü. Bunların tam ortasındaysa, sanki ana bayrak temizlenmek üzere yerinden çıkarılmış gibi boş bir direk duruyordu.

Arka tarafta aşağı inen merdivenler vardı. Merdivenlerin önü bir hücre kapısı gibi parmaklıklarla örtülüydü. Percy aşağıda ne olabileceğini merak etti. Yaratıklar mı vardı, bir hazine mi, yoksa Reyna'nın damarına basmış hafızasını kaybetmiş melezler mi?

Odanın tam ortasındaki uzun ahşap bir masadaysa parşömenler, defterler, tablet bilgisayarlar, hançerler ve oraya ait değilmiş gibi görünen içi yumuşak şekerlemelerle dolu kocaman bir kase duruyordu. Bir de biri gümüşten, diğeri altından yapılmış insan boyunda iki tazı heykeli.

Reyna masanın ardına geçti ve yüksek arkalı iki sandalyeden birine oturdu. Percy diğerine oturmak istiyordu, ama Hazel hala ayaktaydı. Percy kendisinin de ayakta durması gerektiğini hissetti.

"Demek öyle," dedi.

Tazı heykelleri aniden dişlerini gösterip hırladılar.

Percy donakaldı. Normal şartlar altında köpekleri severdi, ama tazılar yakut gözlerini öfkeyle ona dikmişlerdi. Dişleriyse birer jilet gibi keskindi.

"Sakin olun, çocuklar," dedi Reyna tazılara.

Köpekler hırlamayı kestiler ama gözlerini Percy'ye diktiler.

"Biri bir şey çalmadıkça ya da ben onlara emir vermedikçe saldırmazlar," dedi. "Bu Argentum, diğeri de Aurum."

"Gümüş ve Altın," dedi Percy. Sözcüklerin Latince anlamları tıpkı Hazel'ın dediği gibi birden aklına gelmişti. Neredeyse köpeklerden han-

gisinin isminin Altın, hangisinin Gümüş olduğunu soracaktı. Ama sonra bunun aptalca bir soru olduğunu fark etti.

Reyna hançerini masaya koydu. Percy onu daha önce de gördüğü izlenimine kapıldı. Volkanik kaya misali siyah ve parlak saçları arkadan tek sıra halinde örülmüştü. Bir kılıç savaşçısı gibi gözüyordu: Rahat bir tavrı vardı, ama her an harekete geçecekmiş gibi de tetikteydi. Gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri onu olduğundan da büyük gösteriyordu.

"Daha önce kesin *karşılaştık*," dedi Percy. "Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Herhangi bir şey biliyorsan, lütfen..."

"Bundan önce başka şeyler konuşmamız gerek," dedi Reyna. "Hikayeni duymak istiyorum. Tam olarak *ne* hatırlıyorsun? Buraya nasıl geldin? Sakın yalan söyleme. Köpeklerim yalancılardan hiç hoşlanmaz."

Argentum ve Aurum onu doğrularcasına hırladı.

Percy başından geçenleri, Sonoma ormanlarındaki yıkık malikanede nasıl uyandığını anlattı. Lupa ve sürüsüyle nasıl vakit geçirdiğini, işaretlerden ve mimiklerden oluşan dillerini ve hayatta kalmayı ve savaşmayı nasıl öğrendiğini anlattı.

Lupa ona melezler, yaratıklar ve tanrılar hakkında bilmesi gerekenleri öğretmişti. Kendisinin Eski Roma'nın koruyucu ruhlarından biri olduğunu söylemişti. Percy gibi melezler modern zamanda Roma geleneklerini sürdürmekle yükümlüydü. Yani, yaratıklarla savaşmaları, tanrılara hizmet etmeleri, ölümlüleri korumaları ve imparatorluğun anısını yaşatmaları gerekiyordu. Lupa, Percy'yi bir kurt kadar güçlü, sert ve saldırgan olana dek, haftalarca eğitmişti. Percy'nin yeteri kadar beceriye sahip olduğundan emin olduktan sonra da onu güneye yollamış, bu yolculukta sağ kaldığı takdirde de yeni bir yuva bulabileceğini ve hafızasını geri kazanabileceğini söylemişti.

Bunlar Reyna'yı hiç şaşırtmamıştı. Hatta duyduklarını sakince karşılaşmıştı. Tek bir şey hariç.

"Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?" diye sordu. "*Hala* mı?"

"Sadece bölük pörçük bir şeyler hatırlıyorum." Percy tazılara baktı.

Annabeth'ten söz etmek istemiyordu. Bu, onun için özel bir konuydu ve hala onu nasıl bulacağı konusunda kafası karışıktı. Bir kampta tanıştıklarından emindi, ama bu kamp o kamp değilmiş gibi geliyordu.

Ayrıca kesin olarak hatırladığı tek anıyı paylaşma konusunda da tereddütlüydü. Annabeth'in yüzünü, sarı saçlarını ve gri gözlerini, gülüşünü, ona sarılışını ve ne zaman aptalca bir şey yapsa ona bir öpücük verişini gayet iyi hatırlıyordu.

Beni bayağı bir öpmüş olmalı, diye düşündü.

Percy bu anısından birisine söz ettiğinde, hatırladıklarının buharlaşacağından endişe ediyordu. Bunu riske atamazdı.

Reyna hançerini elinde çevirdi. "Anlattığın şeylerin çoğu melezler için normal şeyler. Belli bir yaşa gelince hepimizin yolu Kurt Evi'nden geçer. Orada sınavdan geçer, eğitiliriz. Lupa hazır olduğumuzu düşündüğünde, lejyona katılmamız için bizi güneye yollar. Ama hafızasını kaybeden birisine hiç rastlamamıştım. Jüpiter Kampı'nı nasıl buldun?"

Percy ona son üç gününü anlattı. Ölmeyen gorgonlardan, bir tanrıça olduğu anlaşılan yaşlı kadından ve nihayet tepedeki tünelde Frank'le ve Hazel'la karşılaştığından söz etti.

Hazel hikayenin geri kalanını anlattı. Percy'nin cesurca ve kahramanca davrandığını söyleyince, Percy huzursuz oldu. Tek yaptığı yaşlı bir hippi kadını taşımak olmuştu.

Reyna dikkatle ona baktı. "Kampa yeni katılacak yaşta değilsin. Kaç yaşındasın, on altı falan mı?"

"Galiba," dedi Percy.

"Bunca seneyi eğitimsiz ya da yardım almadan tek başına geçirdiysen, şu ana dek ölmüş olman gerekirdi. Neptün'ün oğlusun demek? Çeşit çeşit yaratığın dikkatini çekecek güçlü bir halen olması gerekir."

"Evet, bana koktuğum söylendi."

Reyna'nın neredeyse gülmek üzere olduğunu fark eden Percy umutlandı. Belki de bu kız da normal bir insandı.

"Kurt Evi'nden önce de bir yerlerde yaşamış olman gerek," dedi Reyna.

Percy omuzlarını silkti. Juno ona uyuduğundan söz etmişti, zaten kendisi de uzunca bir süre uyuduğunu hissediyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi.

Reyna içini çekti. "Köpekler seni mideye indirmediğine göre doğruyu söylüyor olmalısın."

"Harika," dedi Percy. "Bir dahaki sefere beni bir yalan makinesine bağlasan?"

Reyna ayağa kalktı. Bayrakların önünde bir ileri, bir geri yürümeye başladı. Metal köpekler de onu izliyordu.

"Düşman olmadığını kabul etsem dahi, tipik bir yeni asker değilsin. Olimpos'un Kraliçesi öyle kolay kolay kampa gelip yeni bir melezin getirdiğini söylemez. Büyük bir tanrı son kez şahsen buraya geldiğinde..." Başını salladı. "Bu tür şeyler hakkında efsanelerden başka bir şey duymadım. Neptün'ün oğlu olman da... Bu iyiye işaret değil. Hele ki bugünlerde."

"Neptün'ün nesi var?" diye sordu Percy. "Neden 'hele ki bugünlerde' dedin?"

Hazel ona dikkatli olmasını söyler gibi baktı.

Reyna volta atmaya devam ediyordu. "Medusa'nın binlerce senedir ortalıkta görünmeyen kız kardeşleriyle savaştın. Sana bir *graecus* olarak hitap eden Penatları öfkelendirdin. Üstünde de tuhaf semboller var. Şu tişört, kolyendeki boncuklar... Bunlar ne anlama geliyor?"

Percy lime lime olmuş turuncu renkli tişörtüne baktı. Bir zamanlar üstünde bir şeyler yazıyor olmalıydı, ama harfler okunamayacak derece silikleşmişti. Tişörtü haftalar önce atmalıydı. Lime lime olmuştu ama atmaya kıyamamıştı. Tişörtünü elinden geldiğince derelerde ve pınarlarda yıkamış ve tekrar tekrar giymişti.

Kolyeye gelince, ucundaki dört kil boncuk farklı sembollerden oluşuyordu. Bunlardan biri üç dişli bir yabaydı. Diğeri minik bir Altın Post'tu. Üçüncüsünde bir labirent resmi vardı ve sonuncusunda da etrafında ta-

nımadığı isimler bulunan bir bina resmi vardı. Bina Empire State olabilir miydi? Percy boncukların sanki bir aile albümünün birer parçasıymış gibi önemli olduklarını hissediyordu, ama bunların ne anlama geldiğini hatırlamıyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Ya kılıcın?"

Percy ceplerini kontrol etti. Tükenmez kalem her zamanki gibi oradaydı. Kalemi cebinden çıkarırken kılıcı Reyna'ya daha önce hiç göstermediğini fark etti. Hazel'la Frank de görmemişlerdi. Peki, Reyna bir kılıcı olduğunu nereden biliyordu?

Artık kılıcı yokmuş gibi davranmak için geç kalmıştı... Tükenmez kalemin kapağını açtı. Dalgakıran esas formuna büründü. Hazel'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Tazılar huzursuzlanıp havlamaya başladılar.

"Bu da ne?" dedi Hazel. "Hiç böyle bir kılıç görmemiştim."

"Ben gördüm," dedi Reyna keyifsizce. "Bu çok eski bir kılıç. Yunan yapımı. Cephaneliğimizde bunlardan birkaç tane vardı, şeyden önce..." Reyna duraksadı. "Bu metale İlahi Bronz denir. İmparatorluk altını gibi yaratıkları öldürür, ama ondan daha da nadirdir."

"İmparatorluk altını mı?" dedi Percy.

Reyna hançerini kınından çıkardı. Hançerin keskin kısmı hakikaten de altındı. "Bu metal eski zamanlarda Roma Pantheon'unda kutsanmıştı. Bunun varlığından bir tek imparatorlar haberdardı. Böylece kahramanlar, imparatorluğu tehdit eden yaratıkları öldürebiliyorlardı. Eskiden bizim de bu tür silahlarımız vardı, ama sonra... Neyse, güç bela idare ediyoruz artık. Ben bu hançeri kullanıyorum. Hazel'ın bir *spatha'sı*, yani bir süvari kılıcı var. Birçok lejyoner *gladius* denen daha kısa bir kılıç kullanır. Ama senin kılıcın Roma kılıcı değil. Bu da tipik bir melez olmadığının başka bir işareti. Bir de kolun..."

"Koluma n'olmuş?"

Reyna kendi kolunu havaya kaldırdı. Percy daha önce fark etmemişti

ama Reyna'nın kolunun iç kısmında bir dövme vardı: Bu, SPQR harflerinden, birbirine çapraz duran bir kılıç ile meşaleden ve bunun altında da yanık izini andıran paralel dört çizgiden oluşan bir dövmeydi.

Percy, Hazel'a baktı.

Hazel da kolunu havaya kaldırıp "Hepimizde var," dedi. "Lejyonun asil üyelerinin tümünde vardır."

Hazel'ın dövmesinde de SPQR harfleri yer alıyordu, ama onda tek bir yanık izi vardı ve sembol de farklıydı: Kıvrık kolları ve bir kafası olan, haç biçiminde siyah renkli bir glif.

Percy kendi kollarına baktı. Birkaç çizik, biraz çamur ve biraz da peynir ve sosis kırıntısı vardı ama dövme mövme yoktu.

"Demek bugüne dek bir lejyona ait olmadın," dedi Reyna. "Bu izler çıkmaz. Ben de şey sanmıştım..." Sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

Hazel öne eğildi. "Bunca zaman tek başına hayatta kaldıysa, belki de Jason'la karşılaşmıştır?" Percy'ye döndü. "Hiç bizim gibi bir melezle karşılaştın mı? Mor tişörtlü, kolunda dövmesi olan bir çocukla?"

"Hazel," dedi Reyna sert bir sesle. "Percy'nin aklı zaten yeterince karışık."

Percy kılıcının ucuna dokununca Dalgakıran tekrar bir tükenmez kaleme dönüştü. "Sizin gibi birisiyle karşılaşmadım. Jason kim?"

Reyna, Hazel'a asabi bir bakış fırlattı. "O benim... O, bizim *arkadaşımızdı*." İkinci boş sandalyeyi işaret etti. "Normalde lejyonun seçilmiş iki yargıcı vardır. Jüpiter'in oğlu Jason Grace geçen Ekim ayında kaybolana dek diğer yargıcımızdı."

Percy kafasından bir hesap yapmaya çalıştı. Vahşi doğada aradan ne

kadar vakit geçtiğine dikkat etmemişti, ama Juno ona Haziran ayında olduklarını söylemişti. "Yani, tam sekiz aydır kayıp ve siz yerine başkasını getirmediniz, öyle mi?"

"Hala hayatta olabilir," dedi Hazel. "Henüz pes etmedik."

Reyna kaşlarını çattı. Percy, Jason'ın Reyna için bir arkadaştan fazlası olduğu izlenimini edindi.

"Seçimler iki şekilde yapılır," dedi Reyna. "Ya savaşta büyük bir zafer kazandıktan sonra lejyon birisini kalkan üstünde havaya kaldırır -ki büyük bir savaşa girmedik ya da Kader Şenliği'nde, yani 24 Haziran gecesi bir oylama yapılır. Bu, beş gün sonra."

Percy kaşlarını çattı. "*Kader* için şenlik mi düzenliyorsunuz?" dedi.

"*Kader*, yani Fortuna bizim için şans tanrıçasıdır," dedi Hazel. "Şenlik günü meydana gelen her şey senenin geri kalanını etkileyebilir. Kampa iyi talih de bahşedebilir... *çok* kötü talih de."

Reyna ve Hazel sanki eksik bir şeyi düşünür gibi boş direğe baktılar.

Percy tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Kader Şenliği... Gorgonlar bundan söz etmişlerdi. Juno da öyle. O gün Gaia adlı kötü ve büyük bir tanrıçadan, bir ordunun kampa saldıracağından ve Ölüm'ün serbest kalacağından bahsetmişlerdi. Bunun *bu* hafta mı olacağını söylüyorsunuz şimdi?"

Reyna hançerinin kabzasını daha da sıkı kavradı. "Bundan bu odanın dışında bahsetmeyeceksin," dedi emir verir gibi. "Kampta daha büyük bir paniğe yol açmanı istemem."

"Demek doğru," dedi Percy. "Neler olacağını biliyor musun? Bunu durdurmak mümkün mü?"

Percy bu insanlarla daha yeni tanışmıştı. Reyna'dan hoşlanıp hoşlanmadığından bile emin değildi. Ama yardım etmek istiyordu. Onlar da melezdi, ondan bir farkları yoktu. Düşmanları da aynıydı. Percy, Juno'nun söylediği bir şeyi hatırladı: Risk altında olan şey sadece bu kamp değildi. Eski hayatı, tanrılar ve tüm dünya yok olabilirdi. Her ne

olacaksa, çok büyük bir olay olacaktı.

"Yeterince konuştuk," dedi Reyna. "Hazel, onu Tapınak Tepesi'ne götür. Octavian'ı bul. Yolda Percy'nin sorularını yanıtlayabilirsin. Ona lejyondan söz et."

"Peki Reyna."

Percy'nin hala sormak istediği öylesine çok soru vardı ki, beyni eriyecekmiş gibiydi. Ama Reyna kesin bir dille konuşmanın bittiğini söylemiş, hançerini tekrar kınına sokmuştu. Metal köpekler ayağa kalkıp hırladılar ve Percy'ye doğru ilerlediler.

"Kehanetlerde iyi şanslar," dedi Reyna. "Eğer Octavian yaşamana izin verirse belki de biraz fikir alışverişinde bulunuruz... Geçmişinle ilgili yani."

IV

PERCY

Kamptan çıkarken Hazel, Percy'ye Bombillo adlı iki kafalı kahveciden bir espressoyla vişneli çörek satın aldı.

Percy çöreğin kokusunu içine çekti. Kahve harikaydı. *Bir de duş alabilsem, giysilerimi değiştirebilsem ve azıcık uyuyabilsem süper olurdu,* diye düşündü. *Hatta Romalılar'ın deyimiyle, İmparatorluk altını gibi bir şey olurdu.*

Mayolu ve havlulu birkaç çocuğun, çatısındaki sıra sıra bacalardan dumanlar tüten bir binaya girdiğini gördü. İçeriden kahkaha ve su sesleri geliyordu. Burası kapalı bir yüzme havuzu, yani tam Percy'nin sevdiği türden bir yer olmalıydı.

"Orası hamam," dedi Hazel. "Her şey yolunda giderse akşam yemeğinden önce seni oraya götürebiliriz. Bir Roma hamamına girene dek, yaşamış sayılmazsın."

Percy heyecanla içini çekti.

Ön girişlere yaklaşırlarken Percy daha büyük ve güzel barakalar gördü. Hayaletler bile daha iyi görünüyordu; çünkü hem zırhları daha süslüydü hem de haleleri daha parlaktı. Percy binaların ön tarafındaki bayrakların ve sembollerin ne anlama geldiğini çözmeye çalıştı.

"Sizler de ayrı ayrı yerlerde mi kalırsınız?" diye sordu.

"Öyle sayılır." Tepelerinden kocaman bir kartala binmiş bir çocuk geçerken Hazel ona çarpmamak için eğildi. "Her birinde kırk çocuğun kaldığı beş kohort var. Her kohort da on barakaya ayrılır. Anlayacağın, herkes oda arkadaşı gibidir."

Percy'nin matematiği asla çok iyi olmamıştı, ama yine kafasından hesap yapmaya çalıştı. "Yani, bu kampta iki yüz çocuğun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aşağı yukarı."

"*Hepsi* de tanrıların çocukları, öyle mi? Tanrılar epeyi meşgul olmalılar."

Hazel güldü. "Hepsi *büyük* tanrıların çocukları değiller. Yüzlerce küçük Roma tanrısı var. Dahası, kampçıların birçoğu ilk nesil değil, ikinci ya da üçüncü nesil melezler. Ya anneleri ve babaları ya da büyükanneleri ve büyükbabaları melezdi."

Percy gözlerini kırpıştırdı. "Melezlerin çocukları da mı var?"

"Neden sordun? Bu seni şaşırttı mı?"

Percy ne yanıt vereceğinden emin değildi. Son birkaç haftadır her gün hayatta kalma savaşı vermişti. Yetişkinliğe erişecek ve çocuk sahibi olacak kadar uzun yaşama fikri bir hayalden farksızdı.

"Şu birinci melezler..."

"İlk nesil melezler," diye Percy'nin lafını böldü Hazel.

"Onların da melezler gibi güçleri var mı?"

"Bazılarının var, bazılarının yok. Ama hepsi eğitilebilir. Bildiğin gibi, Roma generalleri ve imparatorları tanrıların soyundan geldiklerini iddia ederlerdi. Çoğu zaman da doğruyu söylüyor olurlardı. Az sonra tanışacağımız kamp kahini Octavian da Apollon'un soyundan gelir. Sözüm ona, kehanet yeteneği var."

"Sözüm ona mı?"

Hazel suratını ekşitti. "Görürsün."

Bu yanıt Percy'nin keyfini kaçırdı. Eğer kaderi Octavian denen kahinin elindeyse, işi işti.

"Peki, şu ayrı ayrı kaldığımız kohort denen bölümler... Nerede kalacağınıza ebeveynlerinizin kim olduğuna göre mi karar veriliyor?"

Hazel ona baktı. "Ay, ne korkunç bir fikir! Hayır, askerlerin nerede kalacağına görevliler karar verir. Eğer tanrılara göre ayrılacak olsaydık, kohortlar eşit olmazdı. Ben de yalnız kalırdım."

Percy sanki kendi de böyle bir durumda kalmış gibi kederlendi. "Neden? Kimin çocuğusun?"

Hazel yanıt veremeden, birisi arkalarından seslendi. "Bekleyin!"

Göbekli ve ayağı sürekli olarak uzun togasına takılıp tökezleyen yaşlı bir hayalet onlara doğru koştu. Onlara yetiştiğinde nefes nefese kalmıştı ve etrafındaki mor halesi titriyordu.

"Bu o mu?" diye sordu hayalet. "Beşinci için yeni bir asker olabilir mi?"

"Vitellius, biraz acelemiz var," dedi Hazel.

Hayalet, Percy'ye bakıp suratını buruşturdu, sonra da eski bir arabayı inceliyormuş gibi etrafında dolandı. "Bilemiyorum," diye homurdandı. "Kohorta çok iyi birisi gerek. Bunun tüm dişleri tamam mı? Dövüşebiliyor mu? Ahır temizleyebilir mi?"

"Evet, evet ve hayır," dedi Percy. "Siz de kimsiniz?"

"Percy, bu Vitellius." Hazel'ın yüzündeki ifade, *Bu hayalete bulaşma*, der gibiydi. "Kendisi Penatlarımızdan biri, yeni askerlerin kim olduğunu hemen öğrenmek ister."

Vitellius, Percy'nin etrafında dolanırken togasına takılıyor ve kılıç kemerini sürekli olarak yukarı çekiştirip diğer hayaletleri güldürüyordu.

"Evet," dedi Vitellius, "Sezar zamanında, ama Jül Sezar'dan söz ediyorum, Beşinci Kohort bir harikaydı! On İkinci Lejyon Fulminata, Roma'nın gururuydu! Ya şimdi? Ne hallere düştük be. Hazel'a baksana,

kız bir *spatha* kullanıyor. Romalı bir lejyoner için, yani, süvari birliği için gülünç bir silah! Sen de tıpkı bir Yunan lağımı gibi kokuyorsun evlat. Banyo yapmadın mı?"

"Gorgonlarla savaşmaktan fırsat bulamadım," diye yanıt verdi Percy.

"Vitellius, Percy herhangi bir kohorta katılmadan önce onu kahine götürmeliyiz," diye araya girdi Hazel. "Neden gidip Frank'e bakmıyorsun? Cephanelikte envanter çıkarıyor. Yardımlarını ne kadar takdir ettiğini *bilirsin*."

Hayalet mor renkli gür kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Yüce Mars aşkına! Şimdi de *probatio*'nun cephaneliği kontrol etmesine izin mi veriyorlar? Yandığımızın resmidir!"

Vitellius her birkaç adımda bir togasına basarak, kılıcını yerden alarak ve giysisini düzelterek sokaktan aşağı koşmaya başladı.

"İşte bu ilginçti," dedi Percy.

"Kusura bakma. Biraz tuhaftır, ama en eski Penatlardan birinin oğludur. Lejyon kurulduğundan bu yana burada."

"Lejyona ne demişti, *Fulminata* mı?"

"Şimşekle donatılmış anlamına gelir," dedi Hazel. "Sloganımız budur. On İkinci Lejyon tüm Roma İmparatorluğu süresince vardı. Roma düştüğünde birçok lejyon ortadan kayboldu. Bizzat Jüpiter'den gelen gizli emirleri yerine getirerek gizlendik. Bizlere hayatta kalmamızı, melezleri ve çocuklarını bulmamızı, Roma'yı ayakta tutmamızı emretti. O zamandan bu yana da bunu yapıyoruz, Roma'nın en fazla etkilediği yerlere göç ediyoruz. Son birkaç yüzyıldır da Amerika'dayız."

Duydukları kulağına son derece tuhaf gelse de Percy bunlara inanmakta güçlük çekmedi. İşin aslı, bunlar ona tanıdık geliyordu, sanki ezelden beri bildiği şeylerdi.

"Sanırım sen de Beşinci Kohort'tasın ve galiba orası pek popüler değil," dedi Percy.

Hazel kaşlarını çattı. "Evet. Bu kohorta geçen ekimde katıldım."

"Anlıyorum... Demek Jason denen çocuk kaybolmadan birkaç hafta önce."

Percy bamteline bastığını biliyordu. Hazel bakışlarını yere çevirdi. Yerdeki tüm kaldırım taşlarını sayana dek de hiçbir şey demedi.

"Haydi, gel," dedi Hazel nihayet. "Sana en sevdiğim manzarayı göstereyim."

Ana kapılardan dışarı çıktılar. Kale, vadideki en yüksek noktaya inşa edildiğinden, neredeyse etraftaki her şeyi görebiliyorlardı.

Yol nehre kadar ilerliyor, sonra çatallara ayrılıyordu. Çatallardan biri güneydeki bir köprünün karşı tarafında bulunan tapınaklı tepeye gidiyordu. Diğer yol kuzeye, Eski Roma'nın minyatür bir maketine benzeyen şehre doğru gidiyordu. Askeri kampın aksine, şehir karışık ve renkli görünüyordu; binalar birbirlerine göre sıralı değil de tesadüfi bir biçimde inşa edilmişti. Percy o mesafeden bile insanların plazada olduklarını, alışverişçilerin bir açık hava pazarında dolaştıklarını ve çocukların aileleriyle birlikte parklarda oynadıklarını görebiliyordu.

"Burada aileler de mi yaşıyor?" diye sordu Percy.

"Şehirde aileler de yaşıyor tabii. Lejyona kabul edildiğinde on sene hizmet verirsin. Daha sonra da dilediğin yere gidebilirsin. Çoğu melez ölümlüler dünyasına gitmeyi tercih eder. Ama bazıları... Ne diyebilirim ki, ölümlüler dünyası çok tehlikeli. Bu vadi bir sığınak. Şehirde üniversiteye gidebilir, evlenebilir, çocuk sahibi olabilir ve yaşlandığında da emekli olabilirsin. Burası bizim gibi insanlar için dünyadaki en güvenli yerdir. Evet, bu yüzden birçok emekli, lejyonun koruması altındaki bu şehre yerleşir."

Yetişkin melezler. Korkmadan yaşayan, evlenebilen ve aile kurabilen melezler. Percy bunları idrak etmekte zorlanıyordu. Her şey kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. "Peki, ya vadi saldırıya uğrarsa?"

Hazel dudaklarını büzdü. "Savunma silahlarımız var. Sınırlarımız büyülüdür. Ama artık eskisi gibi güçlü değiliz. Son zamanlarda yaratık

saldırıları arttı. Gorgonların ölmediğini söylemiştin ya? Aynı şeyi diğer yaratıklarda da gördük."

"Sebebini biliyor musun?"

Hazel başını diğer yöne çevirdi. Percy onun bir şeyler gizlediğini görebiliyordu. Hazel sanki bir şeyleri söylememesi gerekiyormuş gibi davranıyordu.

"Bu iş... Biraz karışık," dedi. "Erkek kardeşim, Ölüm'ün..."

Tam o sırada birisi onlara seslendi. "Açılın!"

Hazel, Percy'yi kenara çekti ve kapkara Kevlar zırhıyla donatılmış yetişkin bir kalınderiliye binmiş bir melez yoldan geçti. Zırhın üstünde sanki hayvanın ne olduğu belli değilmiş gibi FİL yazıyordu.

Fil gümbür gümbür yoldan geçti ve kuzey yönüne doğru ilerleyip tadilattan geçen kale duvarlarının bulunduğu geniş ve açıklık bir alana çıktı.

Percy ağzına dolan tozları tükürdü. "Bu da neydi böyle?"

"Bir fil geçti," dedi Hazel.

"Evet, yazıyı ben de gördüm. Neden kurşun geçirmez zırh giymiş bir filiniz var?"

"Bu gece savaş oyunları oynanacak. O, Hannibal'dı. Onu oyunlara almazsak çok üzülür."

"Haklısın, bir fili üzmemek gerek."

Hazel güldü. Daha birkaç saniye önce son derece üzgün göründüğüne inanmak güçtü. Percy onun az önce ne demek üzere olduğunu merak etti. Demek bir erkek kardeşi vardı. Ama az önce kamptakiler tanrı ebeveynlerine göre ayrılacak olsalardı, yalnız kalacağını söylemişti.

Percy onu tam olarak anlayamamıştı. Hazel iyi, rahat ve on üç yaşındaki bir kıza göre epey olgun görünüyordu. Ama bir yandan da sanki bir konuda suçluluk duyuyormuş gibi kederli bir hali vardı.

Hazel nehrin güney yönünü işaret etti. Kapkara bulutlar Tapınak Tepesi'nin üstüne toplanmıştı. Kırmızı şimşekler anıtları kan kırmızısı bir renge boyamıştı.

"Octavian meşgul," dedi Hazel. "Hemen gitsek iyi olacak."

Yolda yolun kenarında dolanan keçi bacaklı birkaç çocuğun yanından geçtiler.

İçlerinden biri "Hazel!" diye seslendi.

Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanlarına geldi. Üstünde rengi atmış bir Hawaii gömleği vardı ama altında pantolonu yoktu. Belinden aşağısı kahverengi bir postla kaplıydı. Hareket ettikçe kocaman afro saçı sallanıyordu. Gözleri, yuvarlak camları gökkuşağı rengine boyanmış gözlüğünün ardında belli olmuyordu. Elinde de, "Denari karşılığında ~~çalışırım, şarkı söylerim, konuşurum~~, buradan giderim" yazan bir karton vardı.

"Selam Don," dedi Hazel. "Kusura bakma ama vaktimiz..."

"Aman harika! Harika!" Don yanlarında tırıs gitmeye başladı. "Hey, bu çocuk yeni!" Percy'ye bakıp sırıttı. "Otobüs için üç denarin var mı? Cüzdanımı evde unutmuşum da. Şimdi işe gitmem gerek, bir de..."

"Don," diye çıkıştı Hazel, "bir kere faunların cüzdanı olmaz. İşleri de olmaz. Evleri de olmaz. Hem burada otobüs motobüs yok," dedi.

"Tamam, ama denariniz var mı?" diye sordu Don neşeyle.

"İsmin Don mu?" diye sordu Percy.

Don meledi. "Evet. N'olmuş?"

"Hiç." Percy gülmemeye çalıştı. "Neden faunların işi yok? Faunların da kamp için çalışıyor olması gerekmez mi?"

"Faunlar! Kamp için çalışmak mı? Ha ha, çok komiksin!" dedi Don.

"Faunlar, şey, nasıl desem, özgür ruhlardır," dedi Hazel. "Burada takılmalarının nedeni, buranın güvenli ve dilenmeye müsait bir yer olması.

Onlara izin veriyoruz, ama..."

"Bak dostum, Hazel harikadır," dedi Don. "Çok iyidir! Diğer kampçılar bana 'Defol git Don' falan derler, ama Hazel 'Lütfen git Don' der. Ona bayılıyorum!"

Faun zararsız bir tip gibiydi ama Percy hala huzursuzdu. Faunların denari dilenen evsiz herifler değil de daha fazlası olmaları gerektiğini düşünmeden edemiyordu.

Don yere baktı ve heyecanla "Sayı!" diye bağırdı.

Bir şeyi alacakmış gibi yere eğildi ama Hazel "Don, yapma!" diye bağırdı.

Don'u kenara itip yerden parlak ve ufak bir nesne aldı. Hazel nesneyi cebine indirmeden önce, Percy bunun ne olduğunu gördü. Bunun bir elmas olduğuna yemin edebilirdi.

"Yapma, Hazel," dedi Don sızlanarak. "Onunla beni bir sene idare edecek kadar çörek alabilirdim!"

"Don, lütfen git buradan," dedi Hazel.

Hazel sanki Don'u kurşun geçirmez bir filin saldırısından kurtarmış gibi sarsılmış görünüyordu.

Faun içini çekti. "Ay, ben sana kızamam ki. Ama yemin ederim ki bana şans getiriyorsun. Yanımdan her geçtiğinde..."

"Hoşça kal, Don," dedi Hazel hemen. "Haydi gidelim Percy."

Hazel hızlı adımlarla uzaklaşmaya koyuldu. Percy de ona yetişmek için koşar adımlarla peşine takıldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Percy. "Yoldaki elmas..."

"Lütfen bir şey sorma," dedi Hazel.

Tapınak Tepesi'ne dek konuşmadan, huzursuzca yürüdüler. Eğri büğrü toprak bir yol karmakarışık bir biçimde yerleştirilmiş ufacık sunakların ve kocaman kubbeli kemerlerin yanından geçiyordu. Tanrı heykelleri,

gözleriyle Percy'yi takip ediyor gibiydi.

Hazel, Bellona Tapınağı'nı işaret etti. "Bellona savaş tanrıçasıdır," dedi. "Reyna'nın da annesi." Sonra üstünde kurukafalar bulunan demir mızraklı, devasa büyüklükte, kırmızı renkli bir yeraltı mezarının yanından geçtiler.

"Lütfen oraya gireceğimizi söyleme," dedi Percy.

Hazel başını salladı. "Orası Mars Ultor'un Tapınağı."

"Mars... Savaş tanrısı Ares mi yani?"

"Ares onun Yunanca ismi. Ama evet, ikisi de aynı tanrı. Ultor 'İntikamcı' anlamına gelir. Roma'nın ikinci önemli tanrısıdır."

Percy bunu duyduğuna hiç memnun olmadı. Nedense çirkin kırmızı binaya bakmak bile onu öfkelendirmişti.

Zirveyi işaret etti. Bulutlar, kubbeli bir çatıya destek olan halka biçimindeki beyaz sütunların bulunduğu kırmızı renkli bir yapı olan kocaman tapınağın üstünde dönüp duruyordu. "Dur tahmin edeyim... Burası da Zeus'un, şey, yani Jüpiter'in olmalı. Oraya mı gidiyoruz?"

"Evet." Hazel gergin gibiydi. "Octavian kehanetleri orada söyler. Orası Jüpiter Optimus Maximus'un Tapınağı."

Percy duyduklarını biraz düşündü ama Latince sözcüklerin karşılıklarını hemen anladı. "Jüpiter... En İyi Ve En Büyük?"

"Evet."

"Neptün'ün unvanı nedir?" diye sordu Percy. "En Havalı Ve En Müthiş mi?"

"Şey, pek sayılmaz." Hazel bir bir alet edevat barakası büyüklüğündeki ufak mavi bir yapıyı işaret etti. Kapıya örümcek ağlarıyla kaplı, üç dişli bir yaba asılmıştı.

Percy içeri baktı. Ufak bir sunağın üstünde, içinde kuru ve küflü üç elma bulunan bir kase duruyordu.

Hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Pek sevilen bir yer olmalı burası!"

"Özür dilerim, Percy," dedi Hazel. "Sadece... Romalılar denizden hep çok korkmuşlardır. Ancak *mecbur* kaldıklarında gemi kullanmışlar. Modern zamanlarda bile Neptün oğullarından birinin yakınında olmak kötü talih sayılır. Son karşılaştığımız oğlu lejyona katıldı... Şey, sene 1906'ydı, o zamanlar Jüpiter Kampı, San Francisco Körfezi'nin karşı yakasındaydı. Sonra, feci bir deprem oldu..."

"Bunu Neptün'ün oğullarından biri mi yaptı diyorsun yani?"

"Öyle diyorlar." Hazel utanmış gibiydi. "Neyse... Romalılar Neptün'den korkarlar ve onu pek sevmezler."

Percy üç dişli yabanın üstündeki örümcek ağlarına baktı.

İçinden, *Harika*, dedi. Kampa katılsa bile orada asla sevilmeyecekti. En iyi ihtimalle, yeni kamp arkadaşlarının ondan korkmasını umabilirdi. Belki orada gerçekten de başarılı olursa ona küflü elmalardan verirlerdi.

Yine de... Neptün'ün sunağının başında dururken sanki damarlarında dalgalar gidip geliyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Sırt çantasına uzanıp yolculuğundan arta kalan son yiyeceği aldı. Bu, bayat bir simitti. Fazla bir şey sayılmazdı, ama bunu yine de sunağa koydu.

"Selam... Şey, selam baba." Meyve dolu bir kaseyle konuşmanın aptalca olduğunu düşündü. "Bana yardım edebilirsen et, tamam mı? Hafızamı geri getir. Bana... Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Sesi çatladı. Duygulanmak istememişti; ama hem yorgunluktan bitap haldeydi hem de korkuyordu. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de o kadar uzun süredir kayıptı ki birisinin ona yol göstermesi için her şeyini verebilirdi. Kayıp anılarına tutunmadan hayatı hakkında kesin bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Hazel elini Percy'nin omzuna koydu. "Her şey yoluna girecek. Artık buradasın. Bizden birisin."

Percy sekizinci sınıfa giden, hiç tanımadığı bir kızın onu teselli etmesinden dolayı rahatsızdı ama Hazel orada olduğu için de mutluydu.

Gökyüzü aniden gürledi. Kırmızı şimşekler tepeyi aydınlattı.

"Octavian'ın işi bitmek üzere," dedi Hazel. "Gidelim."

Neptün'ün alet edevat barakasına benzeyen tapınağına kıyasla Jüpiter'inki gerçekten de optimus ve maximustu.

Mermer zemin renkli mozaikler ve Latince yazılarla süslüydü. Yirmi metre yukarıdaki kubbeli tavan altın gibi parıldıyordu. Tapınağın her yeri açıktı.

Tam ortadaki mermer sunağın önünde, togalı bir çocuk büyük tanrının devasa heykelinin önünde bir ayin yapıyordu. Gök tanrısı Jüpiter'in heykelinin üstünde XXXL beden mor renkli ipek bir toga vardı, elinde de bir şimşek tutuyordu.

"Aslında, kendisi buna hiç benzemiyor," diye mırıldandı Percy.

"Ne benzemiyor?" dedi.

"İlk şimşek."

"*Neden* söz ediyorsun?"

"Ben..." Percy suratını ekşitti. Bir an için bir şey hatırladığını sandı. Ama hatırladığını sandığı şey uçup gitmişti. "Şey, hiçbir şey."

Sunağın önündeki çocuk ellerini havaya kaldırdı. Gökyüzünde daha fazla kırmızı şimşek çaktı ve tapınağı zangır zangır salladı. Çocuk ellerini indirince sarsıntı durdu. Bulutların rengi griden beyaza döndü ve dağıldı.

Çocuk pek de gösterişli bir tipe benzemiyordu ama yaptığı şey çok etkileyiciydi. Uzun boylu ve zayıftı, saçları da açık kumraldı. Üstünde bol bir kot pantolon, bol bir tişört ve dökümlü bir toga vardı.

"Ne yapıyor?" diye mırıldandı Percy.

Togalı çocuk onlara doğru döndü. Adeta tüm dikkatini bir video oyununa vermiş gibi çarpık çarpık gülümsüyor, deli deli bakıyordu. Bir elinde bir bıçak tutuyordu. Diğer elindeyse ölü bir hayvanı andıran bir şey vardı. Bu da ona daha da çılgınca bir görünüm kazandırıyordu.

"Percy, bu Octavian," dedi Hazel.

"*Graecus*!" dedi Octavian. "Çok ilginç."

"Selam," dedi Percy. "Küçük hayvanları mı öldürüyorsun?"

Octavian elindeki tüylü şeye bakıp gülmeye başladı. "Yok, yok. Bir zamanlar öldürüyordum. Eskiden tanrıların isteklerini hayvanların bağırsaklarına bakarak okurduk. Ne bileyim, tavuklar, keçiler falan işte. Artık bunları kullanıyoruz."

Tüylü şeyi Percy'ye fırlattı. Bu, peluştan, oyuncak bir ayıydı. Percy birden Jüpiter'in heykelinin dibinde orası burası kesilmiş bir yığın peluş ayı olduğunu fark etti.

"Cidden mi?"

Octavian platformdan indi. On sekiz yaşında olmalıydı, ama öylesine sıska, öylesine beyaz tenliydi ki daha küçük görünüyordu. İlk bakışta zararsız gibiydi, ama çocuk yanına yaklaştıkça Percy fikir değiştirmeye başladı. Octavian'ın gözlerinde sanki Percy'den bir şeyler öğrenebileceğini bilse, onu da tıpkı oyuncak gibi bir çırpıda kesip biçecekmiş gibi sert ve meraklı bir ifade vardı.

Octavian gözlerini kıstı. "Endişeli görünüyorsun."

"Bana birini anımsatıyorsun," dedi Percy. "Ama kim olduğunu hatırlayamıyorum."

"Muhtemelen adaşım Octavia Augustus Sezar'ı anımsatıyorumdur. Herkes ikimizin şaşılacak derecede benzediğini söyler."

Percy asıl nedenin bu olmadığını hissetti ama yine de hiçbir şey hatırlamıyordu. "Neden bana 'Yunanlı' dedin?"

"Kehanetlerde gördüm." Octavian bıçağını sunağın üstündeki oyun-

cak ayı tüylerine doğru salladı. "Mesajda şöyle diyordu: *Yunanlı geldi.* Ya da, *Yılanla çeldi*, bilemiyorum. İlk yorumun doğru olduğunu düşünüyorum. Lejyona katılmak mı istiyorsun?"

Hazel, Percy adına konuştu. Octavian'a tünelde karşılaştıklarından beri olanları teker teker anlattı. Gorgonlardan, nehirdeki kavgadan, Juno'nun gelişinden ve Reyna'yla aralarında geçen konuşmalardan söz etti.

Hazel, Juno'dan söz edince, Octavian şaşırdı.

"Juno," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Biz ona Juno Moneto, Uyaran Juno deriz. Kriz anlarında ortaya çıkar ve Roma'yı büyük tehditlere karşı uyarır."

Sonra, *Gizemli Yunanlılar gibi tehditler mesela*, der gibi Percy'ye baktı.

"Kader Şenliği'nin bu hafta düzenleneceğini duydum," dedi Percy. "Gorgonlar o gün kampa saldırılacağını söylediler. Oyuncak ayıdan bununla ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Ne yazık ki hayır." Octavian içini çekti. "Tanrıların ne istediklerini öğrenmek güçtür. Hele bugünlerde gördüklerim daha da kasvetli bir hal aldı."

"Peki, şeyiniz yok mu... Ne bileyim, kehanetleri okumanıza yardımcı olan bir mihrap falan?"

"Mihrap mı?" Octavian gülümsedi. "Ne şirin bir fikir. Hayır, mihraplarımız yeni tükendi maalesef. Eğer önerdiğim gibi Büyücü kitaplarını aramış olsaydık..."

"Neleri?" dedi Percy.

"Kehanet kitapları," dedi Hazel. "Octavian kafayı bunlara *takmış* durumda. Romalılar bir felaket meydana geldiğinde bu kitaplara başvururlardı. Çoğu kişi Roma yıkıldığında kitapların yandığına inanır."

"*Bazı* kişiler buna inanır," diye lafa karıştı Octavian. "Ne yazık ki şimdiki liderlerimiz kitapları aramamıza izin vermi..."

"Eee, Reyna aptal değil ne de olsa," dedi Hazel.

"...izin vermiyorlar. Bu yüzden de kitaplardan geriye kalan birkaç şeyle yetiniyoruz işte. Elimizde birkaç gizemli kehanetten başka bir şey yok."

Octavian başıyla mermer zemindeki yazıları işaret etti. Percy yazıların anlamını bilemeyeceğini düşünerek yere baktı. Sonra nefesi kesildi.

"Şuradaki." Eliyle bir dizeyi işaret edip yüksek sesle okudu: "*Yedi melez çağrıya kulak verecek. Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak.*"

"Evet, evet." Octavian kehanetin gerisini yere bakmadan tamamladı. "*Son nefesleri pahasına bir söz verilecek. Ve düşmanlar Ölüm'ün Kapısı'na dizilecek.*"

"Bu, bunu biliyorum." Percy bir an için gök gürültüsünün tapınağı yine zangırdattığını sandı. Ama sonra tüm bedeninin titrediğini fark etti. "İşte *bu* bölüm önemli."

Octavian kaşını havaya kaldırdı. "Tabii ki önemli. Biz buna 'Yedilerin Kehaneti' diyoruz ama kehanet binlerce senelik. Ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Birisi bunu her yorumlamaya kalktığında... Neyse, Hazel sana anlatır. Tek söyleyebileceğim kötü şeyler olduğu."

Hazel ters ters ona baktı. "Sen Percy'nin kehanetini oku yeter. Lejyona katılabilecek mi, katılamayacak mı?"

Percy, Octavian'ın zihninin çalıştığını, Percy'nin işe yarayıp yaramayacağını düşündüğünü görebiliyordu. Octavian elini Percy'nin sırt çantasına uzattı. "Bu çok güzel bir numune. Alabilir miyim?"

Percy onun ne demek istediğini anlamamıştı ama Octavian, Percy'nin Ucuzluk Pazarı'ndan satın aldığı ve sırt çantasından dışarı sarkan panda yastığı aldı. Bu sıradan bir oyuncaktı ama Percy onu uzunca bir süre yanında taşımıştı. Oyuncağı sevmeye başlamıştı. Octavian sunağa döndü ve bıçağını havaya kaldırdı.

Percy "Hey!" diye bağırıp onu durdurmaya çalıştı.

Octavian pandanın karnını bıçakla yardı ve içindeki dolgu maddelerini sunağa döktü. Sonra içi boşalan pandayı bir kenara fırlattı, dolgu

malzemelerine bakarak bir şeyler mırıldandı. Daha sonra da suratında kocaman bir gülümsemeyle onlara döndü.

"Haberler iyi!" dedi. "Percy lejyona katılabilir. Onu gece içtimaında bir kohorta yerleştiririz. Reyna'ya onay verdiğimi söyle."

Hazel'ın gergin omuzları rahatladı. "Şey... Harika. Haydi gel, Percy."

"Ha, bir de Percy'yi lejyona kabul etmekten dolayı mutluyum, Hazel. Ama yargıç seçimleri yapılacağında umarım bunu hatırlarsın..."

"Jason ölmedi," dedi Hazel ters ters. "Sen kahinsin. Onu arıyor olmalısın!"

"Arıyorum zaten!" Octavian içi boşaltılmış oyuncakları gösterdi. "Her gün tanrılara başvuruyorum! Ne yazık ki aradan sekiz ay geçtiği halde hiçbir şey öğrenemedim. Onu hala arıyorum tabii. Ama Jason, Kader Şenliği'ne kadar geri dönmezse harekete geçmeliyiz. İktidar boşluğunun daha fazla sürmesine izin veremeyiz. Umarım yargıç olarak adaylığımı desteklersin. Bu, benim için çok önemli."

Hazel yumruklarını sıktı. "Ben mi? Seni desteklemek mi?"

Octavian togasını çıkarıp bıçağıyla birlikte sunağa koydu. Percy, Octavian'ın kolunda yedi tane çizgi olduğunu fark etti. Bunların her biri kampta geçirdiği bir seneyi temsil ediyor olmalıydı. Octavian'ın işaretinin Apollon'un sembolü olan bir arp olduğunu tahmin etti.

"Ne de olsa, sana yardım edebilirim," dedi Octavian, Hazel'a. "Seninle ilgili şu iğrenç söylentiler devam ederse... Ya da, tanrılar korusun, söylentilerin gerçek olduğu ortaya çıkarsa..."

Percy elini cebine soktu ve tükenmez kalemini aldı. Kahin, Hazel'a şantaj yapıyordu. Bu apaçıktı. Percy, Hazel'ın en ufak işaretinde Dalgakıran'ı ortaya çıkarıp Octavian'a bir şeyleri kesip biçme konusunda bir ders vermeye hazırdı.

Hazel derin bir nefes aldı. Yumruklarını o kadar sıkmıştı ki elleri bembeyaz kesilmişti. "Bunu düşüneceğim."

"Mükemmel," diye yanıt verdi Octavian. "Bu arada, erkek kardeşin burada."

Hazel gerildi. "Erkek kardeşim mi? Neden?"

Octavian omuzlarını silkti. "Erkek kardeşin yaptığı şeyleri *neden* yapar ki? Seni babanın tapınağında bekliyor. Sadece... Burada uzun süre kalmasına müsaade etme. Diğerlerini huzursuz ediyor. Şimdi, bana izin verirseniz, zavallı kayıp arkadaşımız Jason'ı aramaya devam etmeliyim. Seninle tanıştığıma memnun oldum Percy."

Hazel hışımla çadırdan çıktı, Percy de peşinden gitti. Bir tapınaktan çıktığına hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Hazel tepeden aşağı inerken Latince bir küfür etti. Percy onun söylediği her şeyi anlamamıştı, ama *gorgon çocuğu, aç gözlü yılan* ve *Octavian'ın bıçağını saplamak için daha münasip yerler* gibi ifadeleri anladı.

"Ondan nefret ediyorum," diye homurdandı Hazel. "Elimden gelse..."

"Gerçekten de yargıç seçilmeyecek, değil mi?" diye sordu Percy.

"Keşke bundan emin olabilseydim. Octavian'ın çok tanıdığı vardır, birçoğunu da parayla *satın* almıştır. Kampçıların geri kalanının ondan ödü kopar."

"O sıska şeyden mi korkuyorlar?"

"Onu hiç hafife alma. Reyna da tek başına fena sayılmaz ama Octavian onun gücünü paylaşacak olursa..." Hazel ürperdi. "Gidip erkek kardeşimi bulalım. Seninle tanışmak isteyecektir."

Percy itiraz etmedi. Bu gizemli erkek kardeşle tanışmak istiyordu. Hem belki bu sayede Hazel'ın geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrenebilirdi. Babasının kim olduğunu, ne tür şeyler gizlediğini anlayabilirdi. Percy onun kendisini suçlu hissedecek bir şey yaptığına inanmıyordu. Çok iyi bir kıza benziyordu. Ama Octavian nedense onun hakkında kötü bir şeyler biliyormuş gibiydi.

Hazel, Percy'yi tepenin kenarına inşa edilmiş siyah renkli bir yeraltı mezarına götürdü. Mezarın önünde siyah renkli bir kot pantolonla pilot ceketi giymiş bir çocuk duruyordu.

"Hey, sana bir arkadaş getirdim," diye seslendi Hazel.

Çocuk onlara döndü. Percy'nin beyninde yine o tuhaf şimşeklerden biri çaktı: Sanki bu çocuğu tanıyordu. Çocuk en az Octavian kadar solgundu ama koyu renk gözleri ve dağınık siyah saçları vardı. Hazel'a hiç benzemiyordu. Kafatası biçiminde gümüş bir yüzükle kemer yerine bir zincir takmıştı ve üstünde kafatası resimleri olan siyah bir tişört giymişti.

Çocuk, Percy'ye baktığı anda şok geçirdi. Hatta sanki araba farına yakalanmış tavşan gibi panik içinde kaldı.

"Bu, Percy Jackson," dedi Hazel. "İyi bir çocuk. Percy, bu da erkek kardeşim, Pluton'un oğlu."

Çocuk toparlanıp elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Ben Nico di Angelo."

V

HAZEL

Hazel iki nükleer bombayı birbiriyle tanıştırmış gibi hissetti. Hangisinin önce patlayacağını bilemiyordu.

O sabaha dek, erkek kardeşi Nico tanıdığı en güçlü melezdi. Jüpiter Kampı'ndaki diğer kampçılar onun tuhaf bir gezgin olduğunu, faunlar kadar da zararsız olduğunu düşünürlerdi. Ama Hazel bunun doğru olmadığını biliyordu. Nico'yla birlikte büyümemişti ve onu iyi tanımıyordu. Ama Nico'nun Reyna'dan, Octavian'dan, hatta Jason'dan bile tehlikeli olduğunu biliyordu.

Sonra, Percy'yle tanışmıştı.

İlk önce, onun kucağında yaşlı bir kadınla otoyolda karşıdan karşıya geçmeye çalıştığını görmüş ve kılık değiştirmiş bir tanrı olabileceğini düşünmüştü. Percy hırpalanmış, leş gibi ve yorgunluktan iki büklüm olduğu halde, güçlü bir halesi vardı. Deniz yeşili gözleri ve rüzgarda dağılmış siyah saçlarıyla tıpkı Romalı bir tanrı gibi çok yakışıklıydı.

Frank'e ona ateş açmamasını emretmişti. Tanrıların onları bir sınavdan geçiriyor olabileceğini düşünmüştü. Bu tür hikayeleri çok duymuştu: Yaşlı bir kadını taşıyan bir çocuk kalacak yer isterdi ve salak ölümlüler ona yardım etmediğinde... *PAT* diye sümüklü böceğe dönüşürlerdi.

Daha sonra Percy nehri kontrolü altına almıştı ve gorgonları yok et-

mişti. Bir tükenmez kalemi bronz bir kılıca dönüştürmüştü. *Graecus* olduğu şüphesiyle de tüm kampı birbirine katmıştı.

Deniz tanrısının oğullarından biriydi...

Uzun zaman önce, Hazel'a Neptün soyundan gelen birisinin onu kurtaracağı söylenmişti. Acaba Percy gerçekten de üstündeki laneti kaldırabilir miydi? Çok şey mi istiyordu?

Nico'nun hiç de ürkütücü bir görüntüsü yoktu. Kapkara giysilerinin içinde cılız ve pespaye görünüyordu. Saçlarıysa her zaman olduğu gibi adeta yataktan yeni fırlamış gibiydi.

Hazel onunla ilk tanıştığı zamanı anımsadı. Onun kara kılıcını ilk çektiğini gördüğünde, neredeyse kahkahalarla gülecekti. Büyük bir ciddiyetle, "Styks kılıcı" dediğinde, son derece gülünç görünüyordu. Bu sıska çocuk bir savaşçı değildi. İkisi kardeş mardeş olamazlardı.

Ama sonra fikrini hemen değiştirmişti.

Percy suratını buruşturdu. "Be-ben seni tanıyorum," dedi.

Nico kaşlarını havaya kaldırdı. "Öyle mi?" Bir açıklama bekler gibi Hazel'a baktı.

Hazel tereddütlüydü. Kardeşi tuhaf davranıyordu. Sakin görünmeye çalışıyordu ama Percy'yi ilk gördüğünde onun bir an için paniğe kapıldığını fark etmişti. Nico onu *tanıyordu*. Bundan emindi. Peki, neden onu tanımıyormuş gibi davranıyordu?

Hazel konuşmak için kendini zorladı. "Şey... Percy hafızasını kaybetmiş," dedi. Sonra Percy kampa gelene dek olan biteni anlattı.

"Eee, Nico..." dedi temkinle. "Ben sanmıştım ki... Ne de olsa birçok yere gidiyorsun. Belki Percy gibi melezlerle tanışmışsındır."

Nico'nun ifadesi Tartarus kadar kasvetli bir hale büründü. Hazel bunun sebebini anlamamıştı ama Nico'nun ne demek istediği belliydi: *Konuyu kapat.*

"Gaia'nın ordusuyla ilgili şu hikaye," dedi Nico. "Reyna'yı bu konuda

uyardın mı?"

Percy evet manasında başını salladı. "Bu arada, Gaia kim?"

Hazel boğazının kuruduğunu hissetti. Bu ismi duymak bile adeta dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu. Uyuyan bir kadının tatlı sesini, ışıldayan bir mağarayı ve ciğerlerinin simsiyah bir yağla dolduğunu anımsadı.

"O toprak tanrıçasıdır." Nico sanki toprak zemin onu duyabilirmiş gibi yere baktı. "En yaşlı tanrıçadır. Çoğu zaman derin bir uykudadır ama tanrılardan ve çocuklarından nefret eder."

"Toprak Ana kötü kalpli mi yani?" dedi Percy.

"Hem de çok," dedi Nico kasvetli bir ifadeyle. "Oğlunu, yani Titan Kronos'u, babası Uranüs'ü öldürmeye ve dünyayı ele geçirmeye ikna etti. Titanlar uzun bir süre dünyayı yönetti. Daha sonra, Titanların çocukları, yani Olimpos tanrıları onu devirdi."

"Bu hikaye bana tanıdık geldi." Percy şaşırmış gibiydi, sanki eskiye dair bir anı kısmen de olsa açığa çıkmıştı. "Ama Gaia'yla ilgili bölümü duyduğumu hiç sanmıyorum."

Nico omuzlarını silkti. "Tanrılar dünyayı ele geçirince Gaia öfkelendi. Hiçliğin ruhu Tartarus'la birleşti ve yeni bir gigant ırkı doğurdu. Olimpos Dağı'nı da yok etmeye çalıştı, ama tanrılar nihayet onları yendi. En azından... İlk seferinde onları yenmeyi başardılar."

"*İlk* seferinde mi?" dedi Percy.

Nico, Hazel'a baktı. Percy onu suçlu hissettirmeye çalışmıyordu, ama Hazel yine de öyle hissediyordu. Eğer Percy onun hakkındaki gerçekleri ve yaptığı korkunç şeyleri biliyor olsaydı...

"Geçen yaz, Satürn geri dönmeye çalıştı. İkinci bir Titan savaşı oldu. Jüpiter Kampı'ndaki Romalılar, onun körfezin diğer yakasında bulunan Othrys Dağı'ndaki karargahını bastılar ve tahtını yok ettiler. Satürn de ortadan kayboldu..." Nico, Percy'ye bakınca duraksadı. Hazel, Nico'nun Percy'nin hafızasının geri gelmesinden endişe ettiğini hissetti.

"Şey, neyse," diye devam etti Nico. "Satürn muhtemelen boşlukta yok olup gitti. Hepimiz savaşın bittiğini sandık. Şimdiyse, Titanların yenilgisi Gaia'yı harekete geçirmiş gibi. Gaia uyanmaya başladı. Gigantların yeniden doğduğuna dair haberler alıyorum. Eğer bir kez daha tanrılara meydan okuyacaklarsa, ilk olarak melezleri yok etmek isteyeceklerdir."

"Bunları Reyna'ya anlattın mı?" diye sordu Percy.

"Tabii." Nico'nun yüzü gerildi. "Romalılar bana güvenmiyorlar. Bu yüzden onun seni dinleyeceğini umuyordum. Pluton'un çocukları... Şey, sakın üstüne alınma ama, onların Neptün'ün çocuklarından daha beter olduklarını düşünüyorum. Bizler uğursuzuz."

"Ama Hazel'ın kampta kalmasına izin veriyorlar," dedi Percy.

"Onun durumu farklı," diye yanıt verdi Nico.

"Neden?"

"Bak Percy, en büyük sorun gigantlar değil," diye araya girdi Hazel. "Hatta... Gaia da değil. Gorgonların ölmediklerini fark ettin ya? İşte, bizi en çok endişelendiren şey bu." Nico'ya baktı. Hazel gitgide sırlarını açığa çıkarmaya yaklaşıyordu, ama nedense Percy'ye güveniyordu. Ya bir yabancı olduğu için ya da nehirde Frank'i kurtardığı için güveniyordu ona. Neyle karşı karşıya olduklarını bilmeye hakkı vardı.

Hazel dikkatle "Nico ve ben," dedi, "son zamanlarda... Yani, aslında Ölüm'ün..."

Hazel lafını bitiremeden tepeden bir ses geldi.

Frank üstünde bir blucin, mor renkli kamp tişörtü ve deri bir ceketle onlara doğru koşuyordu. Elleri silahları temizlemekten yağ içinde kalmıştı.

Hazel'ın kalbi Frank'i her gördüğünde olduğu gibi hızlı hızlı atmaya başladı ki bu durum onu *çok* sinir ediyordu. Frank iyi bir arkadaştı ve kampta ona bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi davranmayan tek kişiydi. Ama Hazel ondan sırf bir *arkadaş* gibi hoşlanmıyordu.

Frank ondan üç yaş büyüktü ve bebek suratının ve iri yarı bir güreşçi

gibi yapılı bedeninin oluşturduğu tuhaf bileşimle tam olarak da Beyaz Atlı Prens sayılmazdı. Kaslı ama sevimli bir Koala ayısını andırıyordu. Kamptaki herkesin *Kampın iki eziği! Birbiriniz için yaratılmışsınız*, diyerek onları birbirine yakıştırması da Hazel'ı ondan hoşlanmamaya daha kararlı yapıyordu.

Ama kalbi farklı davranıyordu. Frank ne vakit yanına gelse yüreği gümbür gümbür atmaya başlıyordu. Hazel uzun süredir böyle hissetmemişti. Daha doğrusu, Sammy'den bu yana böyle hissetmemişti.

İçinden, *Kes artık*, diye geçirdi. *Buraya gelmenin bir nedeni var. Yeni bir erkek arkadaş edinmek için gelmedin kampa.*

Hem Frank onun sırrından haberdar değildi. Eğer sırlarını bilseydi, ona bu kadar iyi davranmazdı.

Frank tapınağa geldi. "Selam Nico..."

"Frank." Nico gülümsedi. Frank'ten hoşlanıyor gibiydi, belki de bunun sebebi Frank'in kampta Pluton'un çocuklarının yanında huzursuz olmayan tek kişi olmasıydı.

"Reyna, Percy'yi almam için yolladı beni," dedi Frank. "Octavian seni kabul etti mi?"

"Evet, pandamı katletti," dedi Percy.

"O... Ha, onu mu kullandı? Peluş ayılar onu kabuslarında görüyor olmalı. Demek kabul edildin! Seni akşam içtimaından önce bir güzel temizlememiz gerek."

Hazel güneşin tepelerin ardında batmak üzere olduğunu fark etti. Gün nasıl olmuştu da bu kadar çabuk geçmişti? "Haklısın," dedi. "En iyisi..."

"Frank, neden Percy'yi aşağıya götürmüyorsun?" diye araya girdi Nico. "Hazel'la ben de az sonra geliriz."

Hazel içinden, *Eyvah*, dedi. Ama istifini bozmadı.

"Şey, bu iyi bir fikir," dedi. "Siz önden gidin. Size yetişiriz."

Percy sanki bir şeyler anımsamaya çalışıyormuş gibi bir kez daha Nico'ya baktı. "Seninle biraz daha konuşmak isterim. Sanki seni..."

"Tamam," dedi Nico. "Ama daha sonra. Bu gece kampta olacağım."

"Öyle mi?" deyiverdi Hazel. Kampçılar bu habere bayılacaklardı! Neptün'ün ve Pluton'un oğlu aynı gün kampa gelmişlerdi. Şimdi, ihtiyaçları olan tek şey kara kediler ve kırık aynalardı.

"Haydi git, Percy," dedi Nico. "Yerleşmene bak." Sonra Hazel'a döndü. Hazel günün en kötü kısmının daha yeni başladığını hissetti. "Ablamla biraz konuşmam gerek."

"Onu tanıyorsun, değil mi?" diye sordu Hazel.

Pluton'un kemikler ve elmaslarla süslü tapınağının çatısında oturuyorlardı. Hazel'ın bildiği kadarıyla kemikler hep oradaydı. Elmaslarsa onun suçuydu. Bir yerde uzun süre oturduğunda ya da endişelendiğinde, yağmur sonrası biten mantarlar gibi her yerde elmaslar bitiyordu. Çatıda milyonlarca dolar değerinde elmas parıldıyordu ama ne yazık ki diğer kampçılar elmaslara dokunmuyorlardı. Tapınaklardan, hele hele Pluton'un tapınağından bir şey çalınmaması gerektiğini gayet iyi biliyorlardı. Faunlarsa asla oraya yanaşmıyordu.

Hazel o gün Don'la yaşadıklarını hatırladı. Eğer elini çabuk tutmamış olsaydı ve Don elması yerden alsaydı... Bunu düşünmek bile istemiyordu. Vicdan azabına birisinin ölümünün daha eklenmesini istemiyordu.

Nico küçük bir çocuk gibi ayaklarını sallıyordu. Kara demir kılıcı Hazel'ın *spatha'sının* yanında duruyordu. İnşaat ekiplerinin vadideki Mars Tarlası'nda o gece düzenlenecek oyunlar için çalıştıklarını görebiliyordu.

"Percy Jackson." Bu ismi büyülü sözcükler söyler gibi söylemişti. "Hazel, dediklerime dikkat etmeliyim. Önemli meseleler söz konusu. Bazı sırlar sır olarak kalmalı. Bunu herkesten çok senin anlaman gerek."

Hazel'ın yanakları kızardı. "Ama o... Benim gibi değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Nico. "Sana daha fazlasını söyleyemem, kusura bakma. Araya giremem. Percy'nin kamptaki yerini kendisinin bulması gerek."

"Tehlikeli mi?"

Nico tatsız tatsız gülümsedi. "Çok. Düşmanları için çok büyük bir tehlike. Ama Jüpiter Kampı için bir tehlike oluşturmuyor. Ona güvenebilirsin."

"Sana güvendiğim gibi," dedi Hazel acı acı.

Nico parmağındaki kafatası yüzüğünü çevirdi. Yüzüğün etrafındaki kemikler sanki yeni bir iskelet oluşturuyormuş gibi kıpırdandı. Nico'nun keyfi kaçtığında, ölüler üstündeki etkisi böyle oluyordu ve bu Hazel'ın lanetine benziyordu. İki kardeş Pluton'un iki kontrol gücünü temsil ediyorlardı: Ölüm ve yeraltı zenginliği. Hazel bazen Nico'nun daha şanslı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Bak, bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Nico. "Ama ikinci bir şansın var. İşleri yoluna koyabilirsin."

"Yoluna koyulacak bir şey yok," dedi Hazel. "Hakkımdaki gerçekleri öğrenirlerse..."

"Öğrenmeyecekler. Yakında bir göreve gidecekler. Gitmeleri gerek. Beni çok gururlandıracaksın. İnan ki Bi..."

Nico sustu, ama Hazel onun az kalsın ne diyeceğini biliyordu: *Bianca*. Nico'nun birlikte büyüdüğü öz ablası. Nico, Hazel'a değer veriyordu ama asla Bianca'nın yerini dolduramazdı. Hazel, Nico'nun elindeki en iyiye yakın tek şeydi: Yeraltı Dünyası'ndan gelen bir teselli armağanı.

"Özür dilerim," dedi.

Hazel ağzında metalik bir tat hissetti, sanki dilinin altında altın yumurtalar peyda olmuştu. "O halde, Ölüm'le ilgili olan kısım doğru mu? Suçlu Alcyoneus mu?"

"Bence öyle. Yeraltı Dünyası'nda işler gitgide karışıyor. Babam her şeyi kontrol altına almak için uğraşıyor. Percy'nin gorgonlar hakkında söylediklerine bakılacak olursa burada da işler karışmaya başlamış. Ama

bu yüzden buradasın ya? Geçmişte başına gelenler sayesinde *iyi* bir şeyler yapabilirsin. Sen Jüpiter Kampı'na aitsin."

Nico'nun söyledikleri öylesine saçma sapandı ki Hazel neredeyse gülecekti. Kampa ait falan değildi. Bu yüzyıla bile ait değildi.

Geçmişe bu denli takılıp kalmaması gerektiğini biliyordu, ama eski hayatının yerle bir olduğu günü anımsadı. O kadar ani bir biçimde kendinden geçmişti ki, *Eyvah*, diyecek vakti bile olmamıştı. Bir anda geçmişe gitti. Bu bir hayal ya da sanrı değildi. O günü o kadar net bir biçimde hatırlıyordu ki sanki gerçekten de oradaydı.

Son yaş günüydü. On üç yaşına basmıştı. Ama bu geçen Aralık ayı değildi, 17 Aralık, 1941'di. Yani, New Orleans'ta yaşadığı son gün.

VI

HAZEL

Hazel ahırlardan eve dönüyordu. Buz gibi bir gece olmasına rağmen üşümüyordu. Çünkü Sammy onu yanağından öpmüştü.

O gün o kadar çok şey olmuştu ki. Okuldaki çocuklar annesiyle alay etmişler, onunla cadı diye dalga geçmişler, bir sürü başka isim takmışlardı. Tabii, bu durum uzun süredir devam ediyordu, ama işler gitgide daha kötüye gidiyordu. Hazel'ın üstündeki lanetle ilgili söylentiler almış başını gitmişti. Okulun ismi Azize Agnes Renkli Çocuklar ve Kızılderililer Akademisi'siydi ve bu isim son yüz senedir değişmemişti. Okul tıpkı ismi gibi ince bir iyilik perdesi altında birçok gaddarlık barındırıyordu içinde.

Hazel diğer siyah çocukların neden bu kadar acımasız olduklarını anlamıyordu. Kendileriyle de sürekli alay edildiği için aslında kimseye öyle davranmamaları gerekirdi. Ama Hazel'a bağırıyor, öğle yemeklerini çalıyor ve hep şu meşhur mücevherleri sorup duruyorlardı: "Lanetli elmaslar nerede yahu? Birazını bize ver, yoksa seni öldürürüz!" Onu çeşme başında itip kakıyorlar, oyun bahçesinde yanlarına gelecek olsa taş fırlatıyorlardı.

Okuldaki çocuklar ne kadar gaddar olurlarsa olsunlar, Hazel onlara ne elmas ne de altın veriyordu. Hiç kimseden *bu kadar* nefret etmemişti. Hem artık Sammy adlı bir arkadaşı da vardı ve bu ona yetiyordu.

Sammy hep mükemmel bir Azize Agnes öğrencisi olduğu esprisini yapardı. Meksika kökenli bir Amerikalıydı, bu yüzden kendisini hem renkli hem de Kızılderili sayıyordu. "Bana çifte burs vermeliler," derdi.

İri yarı ya da güçlü bir çocuk değildi ama çılgınca bir gülümsemesi vardı ve Hazel'ı güldürebiliyordu.

O öğleden sonra Hazel'ı seyis olarak çalıştığı ahıra götürmüştü. Tabii, orası "sadece beyazların" gidebildiği bir binici kulübüydü ama kulüp hem hafta içi kapalıydı hem de kulübün süregelen savaş yüzünden Japonlar bozguna uğratılana ya da askerler geri dönene dek kapatılabileceği konuşuluyordu. Sammy genellikle Hazel'ı çağırır, atların bakımına yardım etmesini isterdi. Ara sıra da ata binerlerdi.

Hazel atlara bayılırdı. Sanki atlar ondan korkmayan tek canlılardı. İnsanlar ondan nefret ederdi. Kediler tıslardı. Köpekler hırlardı. Bayan Finney'nin sınıfındaki aptal kobay faresi bile Hazel ona havuç verdiğinde dehşetle cıyaklardı. Ama atlar öyle değildi. Hazel ata bindiğinde o kadar hızlı giderdi ki ardında mücevher falan bitmezdi. Lanetinden kurtulduğunu hissederdi.

O öğleden sonra, simsiyah muhteşem yeleleri olan ten rengi bir beygire binmişti. Atı hızla tarlalara sürmüş, Sammy'yi geride bırakmıştı. Sammy ona yetiştiğinde hem kendisi hem de atı soluksuz kalmıştı.

"Neden kaçıyorsun?" deyip gülmüştü Sammy. "O kadar da çirkin değilim, değil mi?"

Hava piknik yapmak için fazla soğuktu ama buna rağmen bir manolya ağacının dibine oturup atları çitlere bağlamışlardı. Sammy ona üstünde tek bir mum olan ve yolda biraz ezilmiş küçük bir kek getirmişti; ama bu Hazel'ın gördüğü en tatlı şeydi. Keki ikiye bölüp paylaşmışlardı.

Sammy savaştan söz etmişti. Yaşı daha büyük olsa da savaşa katılabilse diye düşünüyordu. Denizaşırı bir ülkeye gitse, Hazel ona mektup yazar mıydı, diye sormuştu.

"Tabii ki şapşal," demişti Hazel da.

Sammy sırıtmıştı. Sonra ani bir dürtüyle eğilip onu yanağından öp-

müştü. "Mutlu yıllar Hazel."

Bu fazla bir şey sayılmazdı. Alt tarafı bir öpücüktü, dahası dudaktan da değildi. Ama Hazel yine de havalara uçmuştu. Ahıra geri dönüşlerini ve Sammy'ye hoşça kal deyişini hayal meyal hatırlıyordu. Sammy her zamanki gibi "Yarın görüşürüz," demişti ama Hazel onu bir daha asla göremeyecekti.

Fransız Bölgesi'ne vardığında hava kararmak üzereydi. Eve yaklaşırken Sammy onu öptüğünde içini kaplayan o ılık his, yerini korkuya bırakmıştı.

Hazel ve kendisine Kraliçe Marie diye hitap edilmesinden hoşlanan annesi bir caz kulübünün üst katında yaşıyorlardı. Savaş başlamış olmasına rağmen etrafta bir şölen havası esiyordu. Yeni askerler güle oynaya sokaklara dökülmüşlerdi ve Japonlara karşı savaşmaktan söz ediyorlardı. Dövme yaptırıyorlar ya da kaldırım kenarlarında sevgililerine evlenme teklif ediyorlardı. Bazıları üst kata çıkıp Hazel'ın annesi Marie Levesque'e fal baktırıyor ya da meşhur *gris gris* kraliçesinden tılsımlar satın alıyorlardı.

İçlerinden biri "Duydun mu?" diyecek oluyordu. "Bu şans tılsımı için sadece iki papel ödedim. Bunu tanıdık birisine götürdüm, adam bana bunun gerçek gümüş olduğunu söyledi. Değeri de tam yirmi dolarmış! O vuducu kadın zır delinin teki!"

Bu tür konuşmalar bir süreliğine Kraliçe Marie'nin müşterilerinin artmasını sağladı. Hazel'ın lanetiyse yavaş yavaş ortaya çıktı. İlk başlarda lanet bir lütuf gibiydi. Değerli taşlar ve altınlar arada bir ve ufak miktarlarda peyda oluyordu. Kraliçe Marie de bu sayede faturalarını ödüyordu. Haftada bir kez biftek yiyorlardı. Hazel kendisine yeni bir elbise bile satın almıştı. Ama sonra söylentiler yayıldı. Yerli halk, şans tılsımlarını satın alan ya da Kraliçe Marie'nin hazinelerini kabul eden kişilerin başına ne kadar kötü şeyler geldiğini fark etmeye başladı. Charlie Gasceaux altın bir bilezik takarken hasat vakti kolunu kaybetti. Bakkal Bay Henry, Kraliçe Marie'den bir yakut aldıktan sonra kalp krizi geçirip öldü.

Halk, Hazel hakkında konuşmaya başladı. Onun sokakta yürürken

nasıl lanetli mücevherler bulduğundan söz ediyorlardı. O günlerde annesini bir tek yabancılar ziyaret ediyordu ama bunların sayısı da fazla değildi. Hazel'ın annesi asabileşmeye başladı. Hazel'a ters ters bakıyordu.

Hazel belki annesinin bir müşterisi vardır diye merdivenlerden elinden geldiğince sessiz bir şekilde yukarı çıktı. Aşağıdaki kulüpteki müzik grubu enstrümanlarını akort ediyordu. Yan taraftaki fırınsa ertesi sabah için tatlı çörekler pişirmeye başlamış, merdivenleri erimiş tereyağı kokusu kaplamıştı.

Hazel yukarı kata çıktığında içeriden iki kişinin sesinin geldiğini duymuştu. Ama içeri baktığında annesinin tek başına seans masasının başında oturduğunu ve gözlerinin kapalı olduğunu görmüştü.

Hazel annesini daha önce çok kez müşterileri için ruhlarla konuşuyormuş gibi numara yaparken görmüştü; ama asla yalnızken konuştuğunu görmemişti. Kraliçe Marie, Hazel'a gris gris'in "saçmalık ve zırvalık" olduğunu söyler dururdu. Ne insanlara verdiği tılsımlara ne hayaletlere ne de baktığı fallara inanırdı. O tıpkı bir şarkıcı ya da oyuncu gibi, para kazanmak için gösteri yapan bir sanatçıydı.

Ama Hazel annesinin büyüye *inandığını* biliyordu. Hazel'ın laneti saçmalık değildi. Kraliçe Marie bunun kendi suçu olduğuna, her nasılsa Hazel'ı olduğu gibi yarattığına inanmak istemiyordu.

Kraliçe Marie keyifsiz olduğu zamanlarda "Her şey kahrolası babanın suçu," derdi. "Buraya o gösterişli siyahlı gümüşlü takım elbisesini giyip gelmişti. *Gerçekten* bir ruh çağırdığım tek sefer neler geldi başıma baksana? Hem hayallerim gerçek oldu hem de hayatım mahvoldu. Gerçek bir kraliçe olmalıydım. Senin böyle olman kesinlikle babanın suçu."

Annesi ne demek istediğini asla açıklamamıştı, Hazel da babası hakkında soru sormaması gerektiğini anlamıştı. Ama bu durum annesini daha da öfkelendirmişti.

Hazel annesini gizlice izlerken Kraliçe Marie kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Yüzünde sakin ve rahat bir ifade vardı. Hazel annesinin kaşlarını çatmadığı, suratını asmadığı zaman ne kadar güzel olduğunu fark etti hayretle. Üstünde müşterilerini etkilemek için giydiği ne o cafcaflı

şifon elbiselerden vardı ne de kollarında altın bilezikler. Sade, bembeyaz bir elbise giymişti. Ama yaldızlı sandalyesinde dimdik otururken gerçek bir kraliçeymiş gibi asil bir havası vardı.

"Burada güvendesin," diye mırıldandı. "Tanrılardan uzaktasın."

Hazel çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Annesinin ağzından çıkan ses ona ait *değildi*. Daha yaşlı bir kadının sesi gibi çıkıyordu. Ses yumuşak ve sakinleştiriciydi ama bir yandan da emir veren bir hipnozcu gibi kararlıydı.

Kraliçe Marie gerildi. Trans halinde suratını buruşturdu, sonra normal sesiyle konuştu: "Çok uzak. Çok soğuk. Çok da tehlikeli. O, bana yapmamamı söyledi."

Diğer ses yanıt verdi: "Senin için bugüne dek ne yaptı ki? Sana zehirli bir çocuk verdi! Ama kızının yeteneğini lehimize kullanabiliriz. Tanrılara karşı kullanabiliriz. Kuzeyde, tanrıların bölgesinden uzakta olacaksın, orada seni koruyacağım. Oğlumu da koruyucun yapacağım. Nihayet bir kraliçe gibi yaşayacaksın."

Kraliçe Marie irkildi. "Hazel ne olacak?"

Sonra suratında pis bir gülümseme belirdi. İki ses sanki bir konuda hemfikir olmuşlar gibi bir arada konuştu: "O, zehirli bir çocuk."

Hazel kalbi gümbür gümbür atarken merdivenlerden aşağı koşturdu.

Merdivenlerin dibinde koyu renk takım elbiseli bir adamla çarpıştı. Adam güçlü, soğuk elleriyle onu omuzlarından yakaladı.

"Yavaş ol evladım," dedi.

Hazel adamın parmağındaki kafatası biçimli gümüş yüzüğü ve takım elbisesinin tuhaf kumaşını fark etti. Tek renkli yünlü kalın kumaş, karanlıkta şekil değiştirip fokur fokur kaynıyor gibiydi. Sanki kumaşın kıvrımlarından kaçmaya çalışan kayıp ruhların acı çeken suratları beliriyordu üstünde.

Kravatı simsiyahtı ve üstünde platin renkli çizgiler vardı. Gömleğiyse bir mezar taşı gibi gri renkliydi. Hazel adamın yüzüne bakınca korkudan

neredeyse bayılacaktı. Adamın teni o kadar beyazdı ki tıpkı soğuk süt gibi mavi bir renge bürünmüştü. Saçları yağlı ve siyahtı. Tatlı bir gülümsemesi vardı ama gözleri hem öfkeli hem de ateşli görünüyor, adeta muhteşem bir güçle yanıyordu. Hazel bu bakışı sinemada güncel haberleri veren filmde görmüştü. Bu adam o rezil Adolf Hitler'e benziyordu. Hitler'in o meşhur bıyığı yoktu, ama olsaydı ya Adolf Hitler'in ikizi ya da babası olurdu.

Hazel kaçmaya çalıştı. Fakat adam ellerini geri çektiğinde bile kımıldayamadı. Adamın bakışları onu yerine mıhlamıştı.

Adam melankolik bir ses tonuyla "Hazel Levesque," dedi. "Ne kadar büyümüşsün."

Hazel tir tir titremeye başladı. Adamın merdivenlerin dibinde bastığı zemin çatlamaya başladı. Beton zeminden sanki topraktan fırlayan bir karpuz kabuğu gibi ışıldayan bir taş fırladı. Adam sakin bir ifadeyle taşa baktı. Sonra yere eğildi.

"Yapma!" diye bağırdı Hazel. "Lanetli bir şey bu!"

Adam yerdeki taşı aldı. Bu, mükemmel biçimli bir elmastı. "Evet, öyle. Ama benim için değil. O kadar güzel ki... Değeri bu binadan kat kat fazla olmalı." Adam elması cebine attı. "Kaderin için üzgünüm evladım," dedi. "Benden nefret ediyor olmalısın."

Hazel onun ne demek istediğini anlamadı. Adam sanki onun hayatından bizzat sorumluymuş gibi kederli bir tavırla konuşmuştu. Sonra her şeyi anladı: O, annesinin hayallerini gerçekleştiren ve hayatını mahveden ruhun *ta kendisiydi.*

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen mi? Sen benim..."

Adam Hazel'ın yüzünü iki eliyle kavradı. "Ben Pluton'um. Hayat, benim çocuklarım için asla kolay olmadı ama senin yükün çok daha ağır. Artık on üç yaşında olduğuna göre birtakım ayarlamalar yapma..."

Hazel adamın elini itti.

"Bunu bana *sen* mi yaptın?" diye sordu sert bir sesle. "Beni ve annemi

lanetleyen *sen* misin? Bizi tek başımıza bırakan *sen* misin?"

Gözleri dolmuştu. Pahalı bir takım elbise giymiş bu zengin ve beyaz adam *babası* mıydı? On üç yaşına bastığında mı ilk kez onu görmeye geliyor ve özür diliyordu?

"Sen kötüsün!" diye bağırdı. "Hayatımızı mahvettin!"

Pluton gözlerini kıstı. "Annen sana neler anlattı Hazel? En büyük hayalinden hiç söz etti mi? Neden lanetlenmiş bir biçimde dünyaya geldiğini anlattı mı?"

Hazel konuşamayacak kadar öfkeliydi ama Pluton sorusunun yanıtını Hazel'ın yüzünden okuyor gibiydi.

"Hayır..." Adam içini çekti. "Sanırım anlatmadı. Beni suçlamak daha kolay ne de olsa."

"Ne demek istiyorsun?"

Pluton içini çekti. "Zavallı çocuk. Çok erken doğdun. Geleceğini tam olarak göremiyorum ama bir gün ait olduğun yeri bulacaksın. Neptün'ün soyundan gelen birisi lanetini kaldıracak ve seni huzura kavuşturacak. Ama ne yazık ki bunun gerçekleşmesine daha çok var..."

Hazel duyduklarının hiçbirini anlamıyordu. Ona bir yanıt vermeye fırsat bulamadan adam elini uzattı. Avcunda bir resim defteri ve bir kutu renkli boya kalemi belirdi.

"Bildiğim kadarıyla resim yapmaktan ve ata binmekten hoşlanıyorsun. Bunlar resim yapman için. Ata gelince..." Gözleri parıldadı. "Onu kendin halletmen gerek. Şimdi annenle konuşmalıyım. Mutlu yıllar Hazel."

Adam arkasını dönüp sanki Hazel'ı 'yapılacak işler ' listesinden çıkarmış ve onu çoktan unutmuş gibi sakin sakin merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu. *Mutlu yıllar. Git bir resim çiziver. On üç sene sonra tekrar görüşürüz*, der gibiydi.

Hazel o kadar afallamış, öfkelenmiş ve dağılmıştı ki felç olmuş gibi merdivenlerin başında dikiliyordu. Renkli boya kalemlerini yere fır-

latmak ve üstlerinde tepinmek istiyordu. Pluton'un peşinden gidip onu tekmelemek istiyordu. Uzaklara kaçıp Sammy'yi bulmayı, bir at çalmayı, kasabadan ayrılmayı ve asla geri gelmemeyi istiyordu. Ama bunların hiçbirini yapmadı.

Üst kattaki kapı açıldı ve Pluton içeri girdi.

Hazel hala adamın buz gibi dokunuşunun etkisi altında titriyordu ama yine de usulca yukarı çıkıp adamın ne yaptığını görmek istedi. Acaba Kraliçe Marie'ye ne diyecekti? Ona Hazel'ın annesi mi, yoksa o tuhaf ses mi yanıt verecekti?

Hazel kapıya vardığında içeriden tartışma sesleri geldiğini duydu. Usulca içeri baktı. Annesi normale dönmüş gibiydi. Bağırıyor, öfkeyle adama bir şeyler fırlatıyordu. Pluton ise onunla uzlaşmaya çalışıyordu.

"Marie, bu çılgınlık," dedi. "Seni koruyamayacağım kadar uzakta olacaksın."

"Beni korumak mı?" dedi Kraliçe Marie hışımla. "Beni ne zaman *korudun* ki?"

Pluton'un koyu renkli takım elbisesi sanki kumaşın içine hapsolmuş ruhlar öfkelenmiş gibi kımıldadı.

"Neden söz ettiğini bilmiyorsun. Senin ve çocuğunun hayatta kalmasını sağladım. Tanrılar arasında da, insanlar arasında da düşmanlarım var. Şimdi bir de savaş çıktığına göre, her şey daha kötüye gidecek. Seni koruyabileceğim bir yerde kalmalısın."

"Polis bir katil olduğumu düşünecek!" diye haykırdı Kraliçe Marie. "Müşterilerim bir cadı olduğumu düşünüp beni linç edecek! Hazel'ın laneti kötüye gidiyor. Bizi korumaya çalışırken *öldüreceksin*."

Pluton ellerini yalvarır gibi iki yana açtı. "Marie, lütfen..."

"Hayır!" Kraliçe Marie dolaba gidip içinden deri bir valiz çıkardı ve valizi yatağın üstüne fırlattı. "Gidiyoruz," dedi. "Bizi korumasan da olur. Hazel'la birlikte kuzeye gideceğim."

"Marie, bu bir tuzak," dedi Pluton onu uyarmak ister gibi. "Kulağına

her kim ne fısıldıyorsa, her kim seni bana karşı gelmeye teşvik ediyorsa..."

"Beni sana karşı gelmeye teşvik eden kişi *sensin*!" Marie porselen bir vazoyu kapıp ona fırlattı. Vazo yere düşüp bin parçaya ayrıldı ve içindeki zümrütler, yakutlar ve elmaslar dört bir yana saçıldı. Bunlar Hazel'ın koleksiyonuydu.

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

Hazel içinden Pluton'un orada kalıp annesine direnmesini istedi. Annesi her neden söz ediyorsa hoşuna gitmemişti. Ama babası ellerini hiddetle sallayıp sanki gerçekten de bir *ruhmuş* gibi bir anda gölgelere karıştı.

Kraliçe Marie gözlerini yumdu. Derin bir nefes aldı. Hazel onun tekrar o tuhaf sesle konuşacağından korktu. Ama annesi konuştuğunda normale dönmüştü.

"Hazel," dedi ters ters, "çık şu kapının ardından."

Hazel titreye titreye annesinin dediğini yaptı. Resim defterini ve boya kalemlerini göğsüne bastırdı.

Annesi büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu ona. Sesler, *O, zehirli bir çocuk*, demişlerdi.

"Hemen valizini hazırla. Gidiyoruz buradan."

"Ne-nereye gidiyoruz?" diye sordu Hazel.

"Alaska'ya," diye yanıt verdi Kraliçe Marie. "Bir işe yarayacaksın. Yeni bir hayata başlayacağız."

Annesi bunu öyle bir söylemişti ki, sanki bir başkası ya da bir şey için 'yeni bir hayat' yaratacaklardı.

"Pluton ne demek istedi?" diye sordu Hazel. "O gerçekten de babam mı? Bana bir dilekte bulunduğunu söyledi..."

"Odana git!" diye bağırdı annesi. "Ve valizini hazırla."

Hazel hızla odadan çıktı ve bir anda geçmişten sıyrıldı.

* * *

Nico omuzlarını sarsıyordu. "Yine aynı şeyi yaptın."

Hazel gözlerini kırpıştırdı. Pluton'un tapınağının çatısında oturuyorlardı. Güneş batmak üzereydi. Etrafında elmaslar oluşmuş, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Ö-özür dilerim," dedi.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Nico. "Neredeydin?"

"Annemin evinde. Taşındığımız güne geri gittim."

Nico başını salladı. Hazel'ın geçmişini birçok kişiden daha iyi anlıyordu. O da 1940'lardan kalma bir çocuktu. Hazel'dan sadece birkaç sene sonra doğmuştu ve onlarca sene boyunca büyülü bir otelde mahsur kalmıştı. Ancak Hazel'ın geçmişi onunkinden çok daha kötüydü. O kadar çok zarar vermiş, üzüntüye sebep olmuştu ki...

"Bu anıları kontrol etmeyi öğrenmelisin," dedi Nico. "Savaştayken bu şekilde geçmişi hatırlarsan..."

"Biliyorum," dedi Hazel. "Deniyorum."

Nico ablasının elini sıktı. "Sorun değil. Sanırım bu... bilirsin ya, Yeraltında geçirdiğin zamandan kalma bir yan etki. Umarım gitgide daha iyi olur."

Hazel bundan pek de emin değildi. Sekiz ay sonra, sanki ruhu iki farklı zamanda yaşamaya çalışıyormuş gibi, kendinden geçme hali kötüleşmişti. Bugüne dek kimse ölüp de dirilmemişti. Daha doğrusu, *onun gibi* dirilmemişti. Nico onu teselli etmeye çalışıyordu ama her ikisi de neler olacağını biliyordu.

"Bir kez daha kuzeye gidemem," dedi Hazel. "Nico, o olayın olduğu yere gitmem gerekirse..."

"Merak etme," dedi Nico. "Bu sefer arkadaşların olacak. Percy Jackson'ın da bunda büyük bir payı olacak. Bunu sen de hissedebiliyor-

sun, değil mi? Onun gibi iyi birinin yanında olması güzel."

Hazel, Pluton'un ona uzunca bir süre önce söylediği şeyi hatırladı: *Neptün'ün soyundan gelen birisi lanetini kaldıracak ve seni huzura kavuşturacak.*

Bu kişi Percy olabilir miydi? Belki Hazel bunun kolay olmayacağını hissediyordu. Percy'nin onları kuzeyde bekleyen şeyden sağ salim kurtulacağından bile emin değildi.

"O nereden geldi?" diye sordu. "Hayaletler neden ona Yunanlı diyorlar?"

Nico yanıt veremeden nehir yönünden borazan sesleri geldi. Lejyonerler akşam içtimaı için toplanıyorlardı.

"Aşağı insek iyi olacak," dedi Nico. "İçimden bir ses bu geceki savaş oyunlarının çok ilginç olacağını söylüyor."

VII

HAZEL

Geri dönerken Hazel'ın ayağı bir altın külçesine takıldı.

O kadar hızlı koşmaması gerektiğini biliyordu ama içtimaa geç kalacağından korkmuştu. Kamptaki en kibar askerler Beşinci Kohort'taydı ama ağırdan aldığı takdirde ona yine de ceza vermek zorunda kalırlardı. Roma cezaları çok sertti: Yolları bir diş fırçasıyla ovmak, stadyumdaki boğa ağıllarını temizlemek, öfkeli gelinciklerin bulunduğu bir çuvala tıkılmak ve Küçük Tiber'e daldırılmak gibi cezalar söz konusuydu. Kısacası, seçenekler hiç de iç açıcı değildi.

Altın külçesi tam Hazel'ın ayağının dibinde bitivermişti. Nico onu yakalamaya çalıştı ama Hazel yere kapaklandı ve ellerini sıyırdı.

"İyi misin?" Nico yere çömelip altın külçesine uzandı.

"Yapma!" diye bağırdı Hazel.

Nico olduğu yerde donakaldı. "Haklısın. Pardon... Sadece... Öf be. Amma da büyükmüş." Pilot ceketinin cebinden bir nektar şişesi çıkardı ve birazını Hazel'ın ellerine serpti. Hazel'ın ellerindeki sıyrıklar bir anda iyileşmeye başladı. "Ayağa kalkabilecek misin?"

Nico ablasının ayağa kalkmasına yardım etti. İkisi de altına baktılar. Külçe bir ekmek somunu büyüklüğündeydi, üstünde bir seri numarası ve ABD Maliye Bakanlığı yazısı vardı.

Nico başını salladı. "Tartarus aşkına, bu nasıl..."

"Bilmiyorum," dedi Hazel keyfi kaçmış bir ifadeyle. "Onu ya soyguncular buraya gömmüşler ya da yüz yıl önce bir vagondan düşmüş. Belki de en yakındaki banka kasasından gelmiştir buraya. Yeraltındaki her şey çevremde yer yüzüne çıkıveriyor. Ne kadar değerliyse..."

"Bir o kadar tehlikeli oluyor." Nico kaşlarını çattı. "Tekrar gömsek mi acaba? Faunlar bulacak olursa..."

Hazel yolda bir patlama olduğunu ve kavrulan faunların dört bir yana fırladığını hayal etti. Düşünmesi bile dehşet vericiydi. "Ben uzaklaştıktan sonra kendi kendine yeraltına girmesi gerek ama emin olmak için..."

Hazel bir süredir bu yöntemi deniyordu ama daha önce hiç bu kadar katı ve ağır bir şeyle denememişti. Elini altın külçesine doğru çevirdi ve odaklanmaya çalıştı.

Altın külçesi havaya yükseldi. Hazel tüm öfkesini külçeye yöneltti ki bunu yapması hiç zor olmadı. Altından da, üzerindeki lanetten de, geçmişini ve başarısız olduğu işleri düşünmekten de nefret ediyordu. Parmakları karıncalandı. Külçeyse ısınarak parıldadı.

Nico yutkundu. "Şey, Hazel, emin misin?"

Hazel yumruklarını sıktı. Külçe macun gibi eridi. Daha sonra, Hazel onu kocaman bir yüzüğe dönüştürmeye çalıştı. Elini yere doğru salladı. Milyon dolarlık halka hızla yeraltına girdi. Öylesine derine gitti ki geride sadece toprak zeminin üstünde hafif bir iz kaldı.

Nico'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu... Cidden çok korkutucuydu."

Hazel bunun iskeletleri hareket ettiren ve insanları dirilten birisinin becerilerine kıyasla pek de abartılacak bir yanı olmadığını düşündü ama bir kez olsun *onu* şaşırtmak güzel bir histi.

Kamptan yine borazan sesleri yükseldi. Kohortlarda az sonra içtima başlayacaktı ve Hazel gelincik dolu bir çuvala tıkılmayı istemiyordu.

Nico'ya "Çabuk olalım!" dedi ve birlikte kapılara doğru koşmaya başladılar.

* * *

Hazel lejyonun ilk kez bir araya geldiğini gördüğünde o kadar korkmuştu ki neredeyse barakalara kaçıp saklanacaktı. Dokuz aydır kampta olduğu halde bunun hala son derece etkileyici bir manzara olduğunu düşünüyordu.

Kırk güçlü askerden oluşan ilk dört kohort, Praetoria Geçidi'nin her iki yanındaki barakaların önüne dizilmişti. Beşinci Kohort en sona, *Principia*'nın önüne dizilmişti çünkü barakaları kampın ta en arka tarafında, ahırların ve tuvaletlerin bulunduğu bölümdeydi. Hazel yerine geçebilmek için lejyonun tam ortasından ileri doğru koşmaya başladı.

Kampçılar savaş giysileri giymişlerdi. Cilalanmış göğüs ve baldır zırhları mor renkli tişörtlerinin ve kot pantolonlarının üstünde parıldıyordu. Miğferlerinin üstünü kılıç ve kurukafa resimleri süslüyordu. Çamurlu bir arazide yürümek ya da insanların suratını tekmelemek için kullandıkları demir pençeli deri savaş botları son derece vahşi görünüyordu.

Lejyonerlerin önünde devasa dominoları andıran ve her biri birer buzdolabı kapısı büyüklüğünde, kırmızı ve altın renkli zırhlar duruyordu. Her lejyonerin *pilum* denen zıpkınımsı mızrakları, bir *gladius*'u, bir hançeri ve elli kiloluk başka malzemeleri vardı. Lejyona ilk girdiğinizde sıskaysanız uzun süre böyle kalmıyordunuz. Bu zırhlarla yürümek bile bütün bedeni çalıştıran bir egzersize eşdeğerdi.

Herkes hazır olda dururken Nico ve Hazel sokaktan aşağı koşuyordu, bu yüzden de geldiklerini görmeyen *kalmamıştı*. Ayak sesleri taş zeminde yankılanıyordu. Hazel kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı, ama Birinci Kohort'un başında duran Octavian'ın pis pis sırıttığını gördü. Octavian tüylü asker miğferi ve göğsündeki bir düzine madalyayla gayet kendini beğenmiş görünüyordu.

Hazel hala Octavian'ın o günkü tehditlerinin yarattığı sıkıntıyı üstünden atamamıştı. Kamptaki onca kişi arasında o salak kahin kehanet yeteneği sayesinde sırlarını öğrenmişti. Sırlarını öğrenen kişi neden o olmak zorundaydı? Aslında Octavian sırlarını bildiğini ona haftalar ön-

cesinden söyleyebilirdi, ama bunları başka bir zaman kendi lehine kullanmanın daha iyi olacağını biliyordu. Hazel, *keşke altın külçesini saklasaydım da Octavian'ın kafasına indirebilseydim*, diye geçirdi içinden.

Reyna'nın, fındık ezmesi renginde olduğu için takma ismi Skippy olan Scipio isimli pegasusunun üstünde lejyonların arasında dolanıp durduğunu gördü. Aurum ve Argentum adlı metal köpeklerse nereye gitse peşinden geliyorlardı. Reyna'nın mor renkli resmi pelerini arkasında dalgalanıyordu.

"Hazel Levesque, aramıza katılabildiğine sevindim," diye seslendi.

Hazel yanıt vermemesi gerektiğini biliyordu. Ekipmanlarının çoğu üstünde yoktu ama yine de Frank'in yanındaki yerine geçip sıraya girdi ve hazır ola geçti. On yedi yaşındaki iri yarı baş komutanları Dakota tam o sırada Hazel'ın ismini okudu. Hazel listedeki son isimdi.

"Burada!" diye cıyakladı.

Tanrılara şükürler olsun. Teknik olarak geç kalmış sayılmazdı.

Nico, kenarda birkaç muhafızla birlikte duran Percy'nin yanına gitti. Percy hamamdan kısa süre önce çıktığı için saçları hala ıslaktı. Üstüne temiz giysiler giymişti ama hala huzursuz gibiydi. Hazel ona hak vermeden edemedi. Percy az sonra ağır silahlı iki yüz çocuğa takdim edilecekti.

İçtimaa son katılanlar Penatlar oldu. Yerlerine koşarlarken mor haleleri titriyordu. Canlı insanların aralarına karışmak gibi sinir bozucu bir alışkanlıkları vardı, bu yüzden de sıralar bulanık fotoğrafları andırıyordu. Ama nihayet komutanlar onları kenara çekip düzgün bir biçimde sıraya girmelerini sağladı.

"Renkler!" diye bağırdı Octavian.

Bayraktarlar öne çıktı. Aslan postundan pelerinler giymişlerdi ve üstlerinde her kohortun amblemlerinin bulunduğu direkler tutuyorlardı. Direğini son teslim eden, lejyonun kartal taşıyıcısı Jacob oldu. Uzun direğin üstünde hiçbir şey yoktu. Bunun son derece şerefli bir görev olması gerekirdi ama Jacob'ın bundan nefret ettiği her halinden belliydi. Reyna bu geleneğin sürdürülmesi için ısrar ettiği halde, kartalsız direk her

havaya kaldırıldığında Hazel lejyonunun büyük bir utanca boğulduğunu hissediyordu.

Reyna pegasusunu durdurdu.

"Romalılar!" diye seslendi. "Bugünkü saldırıyı duymuş olmalısınız. İki gorgon aramıza yeni katılan Percy Jackson tarafından nehirde yok edildi. Onu buraya Juno getirdi ve Neptün'ün oğullarından biri olduğunu söyledi."

Arka sıralardaki çocuklar Percy'yi görebilmek için kafalarını uzattılar. Percy elini havaya kaldırıp "Selam," dedi.

"Percy lejyona katılmak istiyor," diye devam etti Reyna. "İşaretler ne diyor?"

Octavian sanki oyuncak bir pandanın içini boşaltmamış da çıplak elleriyle bir aslanı haklamış gibi "İç organları inceledim!" dedi. "İşaretler olumlu. Percy Jackson hizmet etmeye uygun!"

"*Selamlar olsun! Alkış!*" diye bağırdı askerler.

Frank diğerlerinden daha geç "*Selamlar olsun!*" diye bağırdığı için sesi tiz bir yankılanma gibi duyuldu. Diğer lejyonerler kıs kıs güldüler.

Reyna her kohorttan bir kıdemli lejyoneri öne çağırdı. En kıdemli lejyoner olan Octavian Percy'ye döndü.

"Yeni asker," dedi, "itimatnamen var mı? Referans mektubu getirdin mi?"

Hazel bunu duyunca kampa ilk geldiği zamanı hatırladı. Birçok çocuk dış dünyadaki yaşça daha büyük melezlerden, daha önce bu kampta bulunmuş olan yetişkinlerden mektuplar getirirdi. Bazı yeni askerlerin zengin ve ünlü sponsorları vardı. Bazıları üçüncü ya da dördüncü nesil kampçıydı. İyi bir referans mektubu daha iyi kohortlara girmeyi, hatta bazen lejyon habercisi gibi iyi pozisyonlara gelmeyi sağlardı. Böylece hendek kazmak ya da Latince fiil türetmek gibi zorlu işlerden kurtulurdunuz.

Percy olduğu yerde kıpırdandı. "Mektup mu? Şey, hayır."

Octavian burnunu kırıştırdı.

Hazel, *Haksızlık!* diye bağırmak istiyordu. Percy bir tanrıçayı kampa kadar sırtında taşımıştı. Bundan daha iyi bir referans olabilir miydi? Ancak Octavian'ın ailesi yüzyılı aşkın bir süredir kampa yeni asker yolluyordu. Dolayısıyla yeni askerlere ondan daha önemsiz olduklarını hatırlatmaktan büyük keyif alıyordu.

Octavian esefle "Mektup yok," dedi. "Ona destek verecek lejyonerler var mı peki?"

"Ben veririm!" dedi Frank öne çıkarak. "O, hayatımı kurtardı!"

Diğer kohortlardan itirazlar yükseldi. Reyna sessiz olmaları için elini havaya kaldırdı ve dik dik Frank'e baktı.

"Frank Zhang, bugün ikinci kez sana probatio'da olduğunu hatırlamak zorundayım. Tanrı ebeveynin henüz seni sahiplenmedi. İlk rütbeni kazanana dek bir başka kampçıya destek çıkamazsın."

Frank utançtan yerin dibine girecekmiş gibiydi.

Hazel onu bu halde bırakamazdı. Sıradan çıkıp "Frank'in demek istediği şu," dedi. "Percy *her ikimizin de* hayatını kurtardı. Ben hala lejyonun asil bir üyesiyim. Percy Jackson'ın da arkasındayım."

Frank minnetle ona baktı ama diğer kampçılar kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. Hazel birisine destek çıkmaya yeterli değildi. İlk rütbesini daha birkaç hafta önce almıştı ve ona 'cesaret nişanını' kazandıran olay da bir tesadüften ibaretti. Ayrıca Pluton'un çocuklarından biriydi ve gözden düşmüş Beşinci Kohort'un bir üyesiydi. Percy'ye destek çıkarak ona iyilik etmiş olmuyordu.

Reyna kaşlarını çattı ama sonra Octavian'a döndü. Kahin sanki bu iş onu keyiflendirmiş gibi gülümseyip omuzlarını silkti.

Hazel, *Neden olmasın?* diye düşündü. Percy'yi Beşinci Kohort'a yerleştirmek onu daha az tehditkar kılacaktı. Hem Octavian tüm düşmanlarının tek bir yerde toplanmasını tercih ederdi.

"Pekala," dedi Reyna. "Hazel Levesque, yeni askere destek verebilir-

sin. Kohortun onu kabul ediyor mu?"

Diğer kohorttakiler öksürerek kahkahalarını gizlemeye çalıştılar. Hazel onların ne düşündüğünü biliyordu: *Beşinci Kohort'a bir ezik daha geldi.*

Frank zırhını sertçe yere vurdu. Beşinci Kohort'un diğer üyeleri de aynı şeyi yaptılar ama onlar pek de heyecanlı görünmüyorlardı. Komutanları Dakota ve Gwen birbirlerine, *Yine aynı şey oldu,* der gibi baktılar.

"Kohortum düşündü taşındı ve yeni askeri kabul etmeye karar verdi," dedi Dakota.

Reyna acır gibi Percy'ye baktı. "Tebrikler Percy Jackson. Probatio'dasın. Sana üstünde isminin ve kohortunun bulunduğu bir tablet verilecek. Bir sene sonra ya da bir cesaret gösterisinde bulunduğun vakit, On İkinci Lejyon Fulminata'nın asil bir üyesi olacaksın. Roma'ya hizmet et, lejyonun kurallarına uy ve kampı şerefinle koru. *Senatus Populusque Romanus!*"

Lejyonun geri kalanı tezahüratta bulundu.

Reyna sanki onunla işi bittiğine sevinmiş gibi pegasusunu Percy'den uzaklaştırdı. Skippy harikulade kanatlarını açtı. Hazel ona imrenmeden edemedi. Böyle bir ata sahip olmak için her şeyini verebilirdi ama bu asla olmayacaktı. Atlar sadece üst düzey görevlilere ya da barbar süvarilere verilirdi, lejyonerlere değil.

"Komutanlar," dedi Reyna, "sizin ve birliklerinizin akşam yemeği için bir saati var. Daha sonra, Mars Tarlası'nda buluşacağız. Birinci ve İkinci Kohortlar savunmada olacak. Üçüncü, Dördüncü ve Beşinci Kohortlar da saldıracak. İyi şanslar!"

Kalabalıktan hem savaş oyunları hem de akşam yemeği için sevinç nidaları yükseldi. Kohortlar sıradan çıkıp yemekhaneye yöneldiler.

Hazel, Nico'yla birlikte kalabalığı yararak ilerleyen Percy'ye el salladı. Nico'nun gözlerinin parıldadığını görünce de çok şaşırdı.

"Çok iyiydin abla," dedi Nico. "Ona destek çıkmak epey cesaret ister."

Nico ona daha önce hiç *'abla'* diye hitap etmemişti. Hazel, onun Bianca'ya da öyle hitap edip etmediğini merak etti.

Muhafızlardan biri Percy'ye *probatio* isim levhasını vermişti. Percy bunu, ucunda tuhaf boncuklar bulunan deri kolyesine iliştirdi.

"Teşekkürler Hazel," dedi Percy. "Şey, bana destek çıkman ne anlama geliyor tam olarak?"

"İyi davranacağına dair teminat verdim," dedi Hazel. "Sana kuralları öğreteceğim, sorularını yanıtlayacağım ve lejyonu utandırmaman için elimden geleni yapacağım."

"Peki... Ya yanlış bir şey yaparsam?"

"O zaman, ben de seninle birlikte ölürüm. Aç mısın? Haydi, yemeğe gidelim."

VIII

HAZEL

Hiç değilse kamp yemekleri güzeldi. Görünmez rüzgar ruhları, yani *aura*lar, kampçılara servis yapıyor ve her nasılsa herkesin ne istediğini biliyorlardı. Tabakları ve bardakları o kadar hızlı bir biçimde yerlerine üflüyorlardı ki, yemekhane lezzetli bir kasırga gibi görünüyordu. Eğer hızlı bir şekilde ayağa kalkacak olursanız kafanıza ya fasulye taneleri ya da etli güveç kabı yağıyordu.

Hazel en sevdiği yemek olan karidesli güveçten aldı. Bu yemek ona New Orleans'ta geçirdiği çocukluk günlerini anımsatıyordu. Ama tabii bu lanet etkisini iyice göstermeden ve annesiyle arası bozulmadan önceydi. Percy de bir çizburgerle parlak mavi renkli tuhaf bir içecek aldı. Hazel buna bir anlam veremedi ama Percy içeceği tattıktan sonra gülümsedi.

"Bu beni mutlu ediyor," dedi. "Neden bilmiyorum ama öyle işte."

Avralardan biri bir an için görünür hale geldi. Beyaz bir elbise giymiş, elf gibi bir kızdı. Percy'nin bardağını doldururken kıkırdadı, sonra da ani bir rüzgarla ortadan kayboldu.

Yemekhane o gece daha da gürültülü gibiydi. Kahkahalar duvarlara çarpıp yankılanıyordu. Sedir ağacı kütükleriyle kaplı tavandan sarkan savaş bayrakları, auralar oradan oraya uçarken ve herkesin tabağına yemekleri doldururken parıldıyordu. Kampçılar alçak masaların etrafına

oturmuş, Romalılara özgü bir biçimde yemek yiyorlardı. Çocuklar sürekli yerlerinden kalkıyor, başkalarıyla yer değiştiriyor, kimin kimden hoşlandığıyla ve diğer konularla ilgili dedikodular yapıyorlardı.

Beşinci Kohort her zamanki gibi diğer kohortlara ayrılan şerefli yerlerde değil, kuytu bir yerde yemek yiyordu. Masaları yemekhanenin en arka tarafında, mutfağın hemen yanındaydı. Hazel'ın masası hep en az kalabalık olan masaydı. O gece her zamanki gibi o ve Frank masadaydı ve Percy, Nico ve komutanları Dakota da onlara katılmıştı. Hazel, Dakota'nın Percy'ye hoş geldin demek için orada yemek yediğini düşündü.

Dakota somurtarak yerine oturdu ve içeceğine biraz şeker koyup başına dikti. Kıvırcık siyah saçlı, gözleri aynı hizada olmayan, iri yarı bir çocuktu. Bu yüzden Hazel ne vakit ona bakacak olsa dünyanın bir kenara eğildiği hissine kapılırdı. Gecenin başında içiyor olması da iyiye işaret değildi.

Dakota geğirip kadehini salladı. "Eee," dedi, "Kutlama Percy'sine hoş geldin Parti." Suratını ekşitti. "Parti, Percy. Amaan, her neyse, işte."

"Şey, teşekkürler," dedi Percy ama dikkatini Nico'ya vermişti. "Acaba biraz konuşabilir miyiz? Şey... Seni daha önce nerede görmüş olabileceğim hakkında."

"Tabii," dedi Nico hemen. "Ama zamanımın çoğunu Yeraltı Dünyası'nda geçiririm. Seninle orada tanışmadıysak, başka..."

Dakota yine geğirdi. "Ona Pluton'un elçisi derler. Buraya geldiğinde Reyna onunla ne yapacağını bilemedi. Kampa Hazel'la birlikte gelip de ona kampa katılmak istediğini söylediğinde Reyna'nın suratını görmeliydin. Şey, üstüne alınma sakın."

"Alınmadım zaten." Nico konunun değişmesine memnun olmuştu. "Dakota, Hazel'a destek oldu, çok yardım etti."

Dakota'nın yanakları kızardı. "Evet, şey... Hazel iyi bir kıza benziyordu. Bu konuda yanılmadığım ortaya çıktı zaten. Geçen ay beni şeyden kurtardı."

"Öf, be!" Frank kafasını kızarmış balık ve patates dolu tabağından kaldırdı. "Percy, onu görmeliydin! Hazel cesaret nişanını o olaydan sonra aldı. Tek boynuzlu atlar onu ayakları altına almaya kara vermişlerdi ve..."

"Büyütülecek bir şey değil," dedi Hazel.

"Bir şey değil mi?" dedi Frank hararetle. "Dakota neredeyse ezilecekti! Atların önüne geçip onları kovdun, Dakota'yı kurtardın. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim."

Hazel dudağını ısırdı. Bu konudan söz etmekten hoşlanmıyor, Frank'in onu bir kahraman gibi göstermesinden dolayı huzursuzluk hissediyordu. Aslında, tek boynuzlu atlar o kargaşada bir taraflarına zarar verecek diye endişelenmişti. Atların boynuzları değerli metallerden, gümüşten ve altından oluşuyordu. Hazel bu yüzden dikkatini onlara verip atları boynuzlarından tutarak ahırlara götürmeyi başarmıştı. Bu sayede, lejyonun asil bir üyesi olmuştu ama bu olaydan sonra tuhaf güçleri olduğuna dair söylentiler başlamıştı. İşte bu söylentiler ona kötü geçmişini anımsatıyordu.

Percy dikkatle ona baktı. Açık yeşil gözleri Hazel'ı rahatsız etti.

"Sen ve Nico birlikte mi büyüdünüz?" diye sordu.

Nico ablasının yerine "Hayır," diye yanıt verdi. "Hazel'ın ablam olduğunu daha yeni öğrendim. O, New Orlanslı."

Bu doğruydu doğru olmasına ama tüm gerçek değildi. Nico insanların ona modern New Orleans'ta rastladığını ve kampa getirdiğine inanmasını istiyordu. Böylesi, gerçek öyküyü anlatmaktan çok daha kolaydı.

Hazel da modern bir çocuk gibi davranmaya çalışıyordu. Ama bu kolay bir iş değildi. Neyse ki kamptaki çocuklar fazla teknoloji kullanmıyorlardı. Güçleri elektronik aletlerin çıldırmasına neden oluyordu. Televizyonlar, bilgisayarlar, iPodlar, internet... Hayaletler, tek boynuzlu atlar ve tanrılar dünyasına dönmek onu rahatlatmıştı. Tüm bunlar Hazel için 21. yüzyıldan daha az fantezi niteliğindeydi.

Nico hala Pluton'un çocuklarından söz ediyordu. "Sayımız çok değil," dedi. "Bu yüzden de bir arada olmalıyız. Hazel'ı bulduğumda..."

"Başka kız kardeşlerin de var mı?" diye sordu Percy, ama yanıtı biliyor gibiydi. Hazel bir kez daha Nico'yla onun nerede tanıştıklarını ve erkek kardeşinin neler gizlediğini merak etti.

"Bir tane daha vardı," dedi Nico. "Ama öldü. Hayaletini birkaç sefer Yeraltı Dünyası'nda gördüm ama oraya son gittiğimde karşılaşmadık."

Nico söylememişti ama Hazel onun oraya diğer kız kardeşini geri getirmek için gittiğini biliyordu.

"Ölmüştü." Nico'nun sesi çatladı. "Eskiden Elysium'daydı. Orası Yeraltı Dünyası'nın cenneti gibidir, ama sonra tekrar doğmayı tercih etti. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Hazel'ı bulduğum için şanslıyım... New Orleans'ta bulduğum için yani."

Dakota homurdandı. "Tabii söylentilere kulak asmazsan. Bu arada, bunlara inandığımı söylemiyorum."

"Hangi söylentiler?" dedi Percy.

Tam o sırada, yemekhanenin karşı tarafından bir faun "Hazel!" diye seslendi.

Hazel faunu gördüğüne hiç o kadar memnun olmamıştı. Aslında faunlar kampa alınmazlardı, ama bir yolunu bulup mutlaka içeri girerlerdi. Faun herkese sırıtarak, tabaklardan yiyecek yürüterek ve kampçıları eliyle selamlayarak onlara doğru ilerliyordu. "Hey, mutlaka ara beni!" Kafasına havada uçan bir pizza isabet etti ve bir koltuğun arkasına sığındı. Sonra yine sırıtarak masalarına doğru ilerlemeye başladı.

"En sevdiğim kız!" Faun bayat peynirle kaplı ıslak bir keçi gibi kokuyordu. Masalarına eğilip yiyeceklere baktı. "Hey, yeni çocuk, şunları yiyecek misin?"

Percy suratını ekşitti. "Siz faunlar vejetaryen değil miydiniz?"

"Çizburgeri demiyorum, tabağı diyorum!" Percy'nin saçını kokladı. "Bir dakika... Bu koku da ne?"

"Don!" dedi Hazel. "Sakın terbiyesizlik etme!"

"Hayır dostum, ben sadece..."

Derken ev tanrıları Vitellius, Frank'in oturduğu koltukta belirdi. "Yemekhanede faunlar var! Ne hallere düştük! Komutan Dakota, görevinizi yapın lütfen!"

Dakota kadehini ağzından uzaklaştırmadan "Yapıyorum zaten," diye homurdandı. "Yemeğimi yiyorum!"

Don hala Percy'yi kokluyordu. "Oğlum işe bak, senin bir faunla aranda empati bağı var!"

Percy geri çekildi. "Neyim var, neyim var?"

"Empati bağı! Gerçi çok hafif, sanki birisi bunu kontrol altına almış, ama yine de..."

"Buldum!" dedi Nico aniden. "Hazel, neden sen ve Frank, Percy'ye biraz kampı gezdirmiyorsunuz! Dakota'yla ben de yargıcın masasını ziyaret ederiz. Don ve Vitellius, siz de gelin. Savaş oyunları için biraz strateji planlayalım."

"Kaybetme stratejileri mi?" dedi Dakota homurdanarak.

"Ölüm Çocuğu haklı!" dedi Vitellius. "Lejyon, Judea'dakinden de kötü savaşıyor. Orada *ilk* kez kartalımızı kaybettik. Yetki *bende* olsaydı..."

"Önce gümüşleri yiyebilir miyim?" diye sordu Don.

"Gidelim!" Nico ayağa fırlayıp Don'u ve Vitellius'u kulaklarından yakaladı.

Nico dışında kimse Penatlara dokunamıyordu. Vitellius yargıcın masasına doğru sürüklenirken öfkeyle bağırdı.

"Ay!" diye bağırdı Don. "Afroma dikkat et dostum!"

Nico arkasını dönüp "Dakota, haydi!" diye seslendi.

Komutan tereddütle ayağa kalktı. Nafile yere ağzını sildi, çünkü ağzı sonsuza dek kırmızı kalacaktı. "Birazdan dönerim," dedi. Sonra kurumaya çalışan bir köpek gibi silkindi. Daha sonra da yalpalaya yalpalaya,

kadehinden içki saça saça masadan uzaklaştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Percy. "Dakota'nın nesi var?"

Frank içini çekti. "Bir şeyi yok. O, şarap tanrısı Baküs'ün oğludur. İçki sorunu var."

Percy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "İçki sorunu var ve şarap içmesine izin veriyorsunuz, öyle mi?"

"Tanrılar aşkına, hayır!" dedi Hazel. "Bu felaket olurdu. Dakota kırmızı renkli meyve suyuna bağımlıdır. Normalden üç kat şekerli içer ve zaten DEHB'si var. Bilirsin ya, dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu. Bir gün başı çatlayacak."

Percy yargıcın masasına baktı. Kıdemli komutanların birçoğu Reyna'yla derin bir sohbete dalmışlardı. Nico ve esirleri Don ve Vitellius önlerinde bekliyorlardı. Dakota duvara yaslanmış, zırhlar sanki bir ksilofonmuş gibi kadehini bunlara vurup duruyordu.

"DEHB demek," dedi Percy. "Hadi canım sen de!"

Hazel gülmemeye çalıştı. "Şey... Birçok melezde aynı sorun var. Ya öyleler ya da disleksikler. Bir melez olmak bile beyinlerimizin daha farklı bir yapıya sahip olması demek. Senin gibi mesela... Okumakta zorluk çektiğini söylemiştin."

"Siz de öyle misiniz?" diye sordu Percy.

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Olabilir. Benim zamanımda bizim gibi çocuklara 'tembel' der geçiştirirlerdi."

"*Senin* zamanında mı?"

Hazel bunu ağzından kaçırdığı için kendisine lanet okudu.

Neyse ki Frank tam o sırada lafa karıştı. "Keşke bende de DEHB olsaydı ya da disleksik olsaydım. Bende bir tek laktoz hassasiyeti var."

Percy sırıttı. "Cidden mi?"

Frank melezlerin en şapşalı olabilirdi, ama Hazel onun surat astığın-

da çok şirin olduğunu düşünüyordu. Frank omuzlarını sarkıttı. "Aksi gibi dondurmaya da bayılırım."

Percy güldü. Hazel da kendisini tutamayıp gülmeye başladı. Yemek masasına oturup dostlar arasındaymış gibi hissetmenin güzel bir his olduğunu düşündü.

"Söylesene," dedi Percy, "Beşinci Kohort'ta olmak neden kötü? Sizler harikasınız."

Bu iltifat Hazel'ın ayak parmaklarının kamaşmasına neden oldu. "Bu... Biraz karmaşık bir mesele. Pluton'un çocuğu olmanın yanı sıra bir de ata binmek istiyorum."

"O yüzden mi bir süvari kılıcı kullanıyorsun?"

Hazel başını salladı. "Aptalca bir şey sanırım. Keşke olsa diye düşünüyorum sadece. Kampta sadece bir tane pegasus var, o da Reyna'ya ait. Tek boynuzlu atlarsa ilaç için muhafaza ediliyorlar, çünkü boynuzları zehirlere ve diğer şeylere iyi geliyor. Her neyse, Romalıların savaşları zaten hep ayakta olur. Süvarileri... Küçük görürler. Bu yüzden beni de küçük görüyorlar."

"Onların kaybı," dedi Percy. "Ya sen Frank?"

"Ben okçuyum," diye mırıldandı Frank. "Apollon'un çocuğu falan değilsen, bundan da hoşlanmazlar. Apollon'un oğlu oldun mu en azından bir mazeretin oluyor. Umarım babam *odur*, ama yine de bilemiyorum. Şiir falan yazmayı beceremem. Hem Octavian'la kardeş olmayı da istemezdim doğrusu."

"Haksız değilsin," dedi Percy. "Ama okçulukta harikasın. O gorgonları nasıl hakladın ama? Diğer insanların ne düşündüğünü boş ver."

Frank'in yüzü Dakota'nın meyve suyu gibi kıpkırmızı kesildi. "Keşke bunu yapabilseydim. Herkes iri yarı olduğum için bir kılıç savaşçısı olmam gerektiğini söylüyor." Frank sanki bedeninin kendisine ait olduğuna inanamıyormuş gibi kendisine baktı. "Bir okçu olarak çok iri olduğumu söylüyorlar. Eğer babam beni sahiplenecek olursa..."

Bir süre kimse konuşmadı. Çocuğunu sahiplenmeyen bir baba... Hazel bu hissi iyi bilirdi. Percy'nin de bunu iyi bildiğini hissetti.

"Az önce, Beşinci Kohort'u soruyordun," dedi. "Neden en kötü kohort olduğunu merak ediyordun. Aslında bu durum bizden önce başlamış."

Hazel lejyonun bayraklarının sergilendiği arka bölümü işaret etti. "Şu ortadaki boş direği görüyor musun?"

"Kartal," dedi Percy.

Hazel donakaldı. "Nereden bildin?"

Percy omuzlarını silkti. "Vitellius lejyonun uzunca bir süre önce kartalını kaybettiğinden söz ediyordu. *İlk* seferinde dedi. Bundan büyük bir rezaletmiş gibi bahsetti. Ben de kartalın eksik olduğunu tahmin ettim. Reyna'yla aradan geçen konuşmadan da, kartalı yakın bir tarihte ikinci kez kaybettiğinizi anladım. Bunun Beşinci Kohort'la bir ilgisi olması gerektiğini düşündüm."

Hazel içinden Percy'yi bir daha hafife almaması gerektiğini düşündü. Percy kampa ilk geldiğinde, sorduğu sorulardan onun biraz şapşal olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa Percy Kader Şenliği'nin ne olduğunu ilk başta anlamamıştı, ama belli ki göründüğünden çok daha zekiydi.

"Haklısın," dedi. "Aynen öyle oldu."

"Peki, şu kartal *neyin nesi* tam olarak? Neden bu kadar önemli?"

Frank konuşmayı dinleyen birilerinin olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. "Bu, tüm kampın sembolü. Altından yapılmış kocaman bir kartal. Bizi savaşta koruması ve düşmanlarımızı korkutması gerekiyor. Her lejyonun kartalı ona türlü güçler bahşeder, bizimki Jüpiter'den gelmişti. Sözüm ona, Jül Sezar lejyona şimşekle donatılmış anlamına gelen 'Fulminata' ismini kartalın özelliklerinden dolayı vermiş."

"Şimşeklerden hoşlanmam," dedi Percy.

"Bizi yenilmez yaptığını söyleyemem," dedi Hazel. "On İkinci Fulminata kartalını ilk kez Yahudi İsyanı sırasında kaybetti."

"Galiba bununla ilgili bir film izlemiştim."

Hazel omuzlarını silkti. "Olabilir. Kartallarını kaybeden lejyonlarla ilgili bir sürü kitap ve film var. Ne yazık ki bu bir kez değil, birçok kez meydana geldi. Kartal o kadar önemli ki... Şöyle açıklamaya çalışayım: Arkeologlar Eski Roma kalıntılarında *tek bir kartal bile* bulamadılar. Her lejyon kendi kartalını son askerine kadar korurdu, çünkü kartallarda tanrıların gücü bulunurdu. Kartalı düşmana vermektense, ya saklarlar ya da eritirlerdi. On İkinci Fulminata ilk seferinde şanslıydı. Kartalı geri alabildik. Ama ikinci sefer..."

"Siz de mi oradaydınız?" diye sordu Percy.

Her ikisi de hayır anlamında başını salladı.

"Ben de senin gibi yeniyim." Frank *probatio* levhasını tıklattı. "Buraya geçen ay geldim. Ama hikayeyi herkes bilir. Bunun hakkında konuşmak bile kötü şans getirir. Seksenlerde Alaska'ya büyük bir keşif gezisi düzenlenmişti..."

"Tapınakta okuduğun, yedi melez ve Ölüm'ün Kapıları'yla ilgili olan şu kehanet," diye araya girdi Hazel. "O zamanki kıdemli yargıç Beşinci Kohort'tan Michael Varus'tu. Beşinci Kohort eskiden kampın en iyisiydi. Varus kehanetin anlamını çözerse ve gerçekleştirirse, lejyona zafer kazandırabileceğini düşünmüş. Yani, dünyayı fırtınadan ve yangından kurtarması gerekiyormuş. Kahinle konuştuğunda, ona yanıtın Alaska'da olduğu söylenmiş. Ama kahin Varus'u henüz vaktin gelmediğini söyleyerek uyarmış. Kehanet Varus'la ilgili değilmiş."

"Ama Varus yine de Alaska'ya gitmiş, değil mi?" diye tahmin yürüttü Percy. "Sonra neler olmuş?"

Frank sesini alçalttı. "Uzun ve can sıkıcı bir hikaye. Beşinci Kohort'un neredeyse tamamı yok olmuş. Lejyonun kraliyet altınlarının çoğu kartalla birlikte kaybedilmiş. Sağ kalanlarsa ya çıldırmışlar ya da onlara neyin saldırdığını anlatmayı bile reddetmişler."

Ama ben biliyorum, diye geçirdi Hazel içinden. Ancak bir şey söylemedi.

"Kartalı kaybettikleri için kamp güç kaybetmeye başlamış," diye devam etti Frank. "Görevler gitgide daha tehlikeli hale gelmiş. Yaratıklar sınırlara daha sık saldırmaya başlamışlar. Herkesin morali bozulmuş. Son bir aydır da her şey daha hızlı bir biçimde, daha kötüye gidiyor."

"Herkes Beşinci Kohort'u suçlamış olmalı," dedi Percy. "Lanetlendiğimizi düşünüyorlardır."

Hazel güvecinin buz gibi olduğunu fark etti. Yemekten bir kaşık aldı ama onu en çok rahatlatan yemek bu sefer işe yaramamıştı. "Alaska'daki o felaketten beri bizleri dışlıyorlar. Jason yargıç olduğunda itibarımız bir nebze artmıştı, ama..."

"Jason şu kayıp olan çocuk mu?"

"Evet," dedi Frank. "Onunla tanışma fırsatım olmadı. Benden önce buradaymış. Ama onun iyi bir lider olduğunu duydum. Jason, Beşinci Kohort'ta büyümüş sayılır. Başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüğünü umursamazmış. Tam itibarımızı düzeltmeye başlamış ki ortadan kaybolmuş."

"Böylece sıfırdan başlamak zorunda kaldık," dedi Hazel acı acı. "Jason'ın kayboluşu bizi bir kez daha lanetliymişiz gibi gösterdi. Kusura bakma Percy. Artık neye bulaştığını biliyorsun."

Percy mavi renkli içeceğinden bir yudum aldı ve düşünceli düşünceli yemekhaneyi süzdü. "Nereden geldiğimi bile bilmiyorum... Ama hayatımda ilk kez güçsüz durumda kalmadığımı biliyorum." Hazel'a bakıp zoraki bir biçimde gülümsedi. "Ayrıca lejyona katılmak, vahşi doğada yaratıklar tarafından kovalanmaktan daha iyi. Yeni arkadaşlar edindim. Belki de hep birlikte Beşinci Kohort'u toparlarız, ne dersiniz?"

Yemekhanenin diğer tarafında bir borazan öttü. Yargıç masasındaki kamp görevlileri ayağa fırladılar. Hatta ağzı kırmızı renkli meyve suyundan bir vampir gibi kıpkırmızı olmuş Dakota bile ayağa kalktı.

Reyna "Oyunlar başlıyor!" diye bağırdı. Kampçılar tezahüratlarla duvarın dibine yığdıkları silahlarını almaya giriştiler.

Percy gürültüden sesini duyurmaya çalışarak "Demek biz saldıran

takımlardan biriyiz?" dedi. "Bu iyi bir şey mi?"

Hazel omuzlarını silkti. "İyi haber: Fil bizim. Kötü haberse..."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Percy. "Beşinci Kohort hep kaybeder."

Frank, Percy'nin omzuna bir şaplak indirdi. "Bu çocuğu sevdim. Gel bakalım yeni arkadaş. Üst üste on üçüncü mağlubiyetimizi garantileyelim!"

IX

FRANK

Frank savaş oyunlarının oynanacağı alana doğru giderken o gün olanları düşünüyordu. Ölümle resmen burun buruna geldiğine hala inanamıyordu.

O sabah Percy gelmeden önce nöbet tutarken Frank neredeyse sırrını Hazel'a söyleyecekti. İkisi saatlerdir puslu ve buz gibi havada nöbet tutuyorlar, 24. Otoyol trafiğini izliyorlardı. Hazel soğuktan şikayet ediyordu.

Dişleri takır takır birbirine çarparken "Isınmak için her şeyi yapabilirim," dedi Hazel. "Keşke bir ateş falan yakabilseydik."

Hazel üstünde zırhı olduğu halde müthiş görünüyordu. Frank onun tarçın renkli kıvırcık saçlarının miğferinin kenarında kıvrılışını ve suratını astığında çenesinde beliren gamzeyi çok şirin buluyordu. Frank'e kıyasla ufak tefekti ve Frank bu yüzden onun yanında kendini iri bir öküz gibi hissediyordu. Kollarını Hazel'a dolayıp onu ısıtmak istiyordu ama bunu asla yapamazdı. Hazel muhtemelen ona vurur, böylece Frank de kamptaki tek arkadaşından olurdu.

Kocaman bir ateş yakabilirim, diye düşündü. Tabii, ateş sadece birkaç dakika yanar, sonra sönerdi.

Bunu düşünmesi bile çılgınlıktı. Ama Hazel'ın onun üstünde böyle bir etkisi vardı işte. Hazel ne vakit bir şey istese, Frank'in içinden her ne pahasına olursa olsun bunu yapmak geliyordu. Onun yardımına koşan

beyaz atlı prens olmak istiyordu, ama bu aptalca bir düşünceydi, çünkü Hazel yaptığı her işte ondan daha iyiydi.

Frank büyükannesi ne derdi diye hayal etti: *Frank Zhang birisinin yardımına mı koşacak? Hah! Atından düşer ve boynunu kırar o.*

Bundan sadece altı hafta önce, annesinin cenazesinin hemen ardından büyükannesinin evini terk ettiğine hala inanamıyordu.

O günden beri her şey büyük bir hızla gelişmişti: Kurtlar büyükannesinin evinin kapısına kadar gelmişlerdi, sonra Jüpiter Kampı'na gitmişti, daha sonra da Beşinci Kohort'ta başarılı olmak için çabalamıştı. Bu süre boyunca yarısı yanmış odun parçasını bir kumaşa sarıp cebinde taşımıştı.

Büyükannesi, *Bunu hep yanında taşı*, diye tembihlemişti. *Odun güvende olduğu sürece, sen de güvende olacaksın.*

Asıl sorun, odunun hemencecik yanmasıydı. Güneye, Vancouver'a yaptığı yolculuk geldi aklına. Hood Dağı yakınlarında ısı sıfırın altına düşünce, Frank odunu cebinden çıkarıp ateş yakmanın ne kadar güzel olacağını hayal etmişti. Derken odun bir anda sapsarı alevler saçarak yanmıştı. Geceyi ışıl ışıl aydınlatmış, Frank'in iliklerini ısıtmıştı, ama Frank sanki odun değil de *kendisi* yanıyormuş ve hayatı hızla sona eriyormuş gibi hissetmişti. Odunu hemen kara saplamıştı. Dehşet içinde odunun bir süre daha yandığını görmüştü. Alevler nihayet dinince sakinleşmişti. Odunu tekrar kumaşa sarıp cebine koymuş, bir daha da kullanmamaya yemin etmişti. Ama cebinde olduğunu bir türlü unutamamıştı.

Sanki birisi ona "Ne yaparsan yap, sakın o odun parçasının alev aldığını düşünme!" demişti.

Tabii, bu yüzden, tek düşündüğü bu olmuştu.

Hazel'la birlikte nöbet tutarken odunu düşünmemeye çalışıyordu. Onunla vakit geçirmeye bayılıyordu. Ona New Orleans'ta geçen çocukluğu hakkında sorular sormuştu, ama Hazel birden gerilince konuyu değiştirmişti. Sırf eğlence olsun diye birbirleriyle Fransızca konuşmaya çalışmışlardı. Hazel'ın anne tarafı *Creole* asıllıydı, Frank de okulda

Fransızca dersleri almıştı. İkisi de akıcı bir biçimde konuşamıyordu ve Louisiana Fransızcası, Kanada Fransızcasından daha farklıydı. Bu yüzden, konuşmaları neredeyse imkansızdı. Frank ona bifteğinin nasıl olduğunu sorup da Hazel da ona ayakkabısının yeşil olduğu yanıtını verince pes etmişlerdi.

Sonra da Percy Jackson gelmişti.

Frank daha önce de birilerinin yaratıklarla savaştığına şahit olmuştu. Ta Vancouver'dan kampa gelirken kendisi de bir sürü yaratıkla savaşmıştı. Ama gorgonlarla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bir tanrıçayla da karşılaşmamıştı. Hele Percy'nin Küçük Tiber'i nasıl kontrol ettiğini görünce hayretler içinde kalmıştı. Frank de bu tür güçlere sahip olmak istiyordu.

Gorgonların pençelerini ve leş kokulu yılan nefeslerini hala hissedebiliyordu. Gorgonların nefesi tıpkı ölü fare ve zehir gibi kokuyordu. Percy olmasa, o iğrenç cadılar onu alıp götüreceklerdi. Şimdiye kadar da Ucuzluk Pazarı'nın arka tarafında bir kemik yığınına dönüşmüş olacaktı.

Nehirdeki olaydan sonra, Reyna onu cephaneliğe yollayınca, uzun uzun düşünmek için fırsat bulmuştu. Kılıçları cilalarken Juno'yu ve Ölüm'ün zincirlerinden kurtulması konusunda yaptığı uyarıyı hatırladı.

Ne yazık ki Frank tanrıçanın ne demek istediğini iyi biliyordu. Juno kampa geldiğinde geçirdiği şoku belli etmemeye çalışmıştı, ama tanrıça keçi postundan yapılmış pelerinine kadar tıpkı büyükannesinin tarif ettiği gibiydi.

Büyükannesi ona, *O, senin kaderini seneler önce çizdi*, demişti. *Hayatın kolay geçmeyecek.*

Frank cephaneliğin köşesinde duran yayına baktı. Apollon onu çocuğu olarak sahiplense, kendisini çok daha iyi hissedecekti. Frank tanrı ebeveyninin on altıncı yaş gününde bir açıklama yapacağından *emindi*, ama yaş gününün üstünden iki hafta geçmişti.

On altıncı yaş günleri Romalılar için önemli dönüm noktaları sayılırdı. Ama o gün hiçbir şey olmamıştı. Bu yüzden, Frank, Kader Şenliği'nde

sahiplenilmeyi umuyordu, ama Juno'nun dediklerine bakılacak olursa o gün canları pahasına savaşacaklardı.

Babası *kesin* Apollon olmalıydı. Frank'in tek iyi yapabildiği şey okçuluktu. Annesi ona seneler önce soyadları *Zhang*'in Çince "ok ustası" anlamına geldiğini söylemişti. Dolayısıyla bu, babasıyla ilgili bir ipucu olmalıydı.

Frank cila bezlerini yere bıraktı. Bakışlarını tavana çevirdi. "Apollon, eğer babamsan, lütfen bunu bana söyle. Senin gibi bir okçu olmak istiyorum."

"Hayır, bunu istemiyorsun," dedi bir ses homurdanarak.

Frank irkildi. Beşinci Kohort'un Penatı Vitellius tam arkasında ışıldıyordu. Tam ismi Gaius Vitellius Reticulus idi, ama diğer kohortlar ona Şapşal Vitellius derlerdi.

Vitellius kılıç kemerini yukarı çekerek "Hazel Levesque sana bakmam için yolladı beni," dedi. "İyi de yapmış. Şu cephaneliğin haline bak be!"

Vitellius önce kendi haline bakmalıydı. Togası boldu, tuniği göbeğini doğru dürüst örtmüyordu ve kılıç kını her üç saniyede bir kemerinden kayıyordu, ama Frank bunları ona söylemeye tenezzül etmedi.

"Okçulara gelince, onlar birer ödlektir!" dedi hayalet. "Benim zamanımda, okçuluk barbarlara göre bir işti. İyi bir Romalı ön cephede savaşır, medeni bir insan gibi düşmanını kılıcı ve mızrağıyla deşerdi! Punic Savaşları'nda böyle yapardık. Biraz Romalılaş be oğlum!"

Frank içini çekti. "Sezar'ın ordusunda olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim!"

"Vitellius, Sezar'ın dönemi Punic Savaşları'ndan tam yüz sene sonraydı. O kadar uzun süre yaşamış olamazsın."

"Ne o, yoksa şerefimi mi sorguluyorsun?" Vitellius o kadar öfkelenmişti ki mor halesi parıldıyordu. Hayali gladius'unu çekti ve "Al sana!" diye bağırdı.

Ancak bir lazer imleci kadar ölümcül olan kılıcını birkaç kez Frank'in göğsüne salladı.

"Ay, çok acıdı," dedi Frank sırf nezaketten.

Vitellius tatmin olmuş gibi kılıcını geri çekti. "Artık büyüklerini sorgulamadan önce biraz daha düşünürsün! Şimdi, ne diyorduk? Geçenlerde on altıncı yaş günündü, değil mi?"

Frank evet anlamında başını salladı. Vitellius'un bunu nereden bildiğini bilmiyordu, çünkü bunu Hazel'dan başka kimseye söylememişti. Ama hayaletlerin gizli şeyleri öğrenmek için kullandıkları farklı yöntemler vardı. Görünmez olarak gizlice konuşmaları dinlemek muhtemelen bunlardan biriydi.

"Şimdi neden bu kadar asık suratlı bir gladyatör olduğun anlaşıldı," dedi hayalet. "Tabii ya. On altıncı yaş günün erkekliğe adım attığın gündü! Tanrı ebeveyninin seni çoktan sahiplenmesi gerekirdi. Ufacık bir işaret bile yollasa yeterli olurdu. Belki de daha küçük olduğunu sanıyordur. Şu bebek suratınla daha küçük gösteriyorsun."

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye mırıldandı Frank.

"Evet, on altıncı yaş günümü hatırlıyorum," dedi Vitellius gülümseyerek. "Harika bir işaret gelmişti! Donuma bir tavuk girmişti."

"Pardon?"

Vitellius göğsünü gururla kabarttı. "Aynen öyle! Erkekliğe geçiş töreni Liberalia için nehirde giysilerimi değiştiriyordum. Eskiden her şeyi usulüne göre yapardık. Çocukluk togamı çıkarmış, yetişkinlik togamı giyecektim. Birden, bembeyaz bir tavuk bir yerden fırladı, donumun içine girdi ve onunla birlikte hızla kaçtı. Neyse ki donumu henüz giymemiştim."

"Şanslıymışsın," dedi Frank. "Ama acaba bana fazla mı detay veriyorsun?"

"Hmm." Vitellius onu dinlemiyordu. "İşte bu tavuğun oraya gelmesi ve donumu kaçırması ecza tanrısı Asklepios'un soyundan geldiğimin

işaretiydi. Üçüncü ismim Reticulus'u o zaman aldım, çünkü bu *iç çamaşırı* anlamına gelir ve bana hep bir tavuğun donumu çalarak beni kutsadığı günü anımsatır."

"Demek öyle... Yani, ismin Bay İç Çamaşırı mı?"

"Tanrılara şükürler olsun ki evet! Lejyonda bir cerrah oldum, gerisi hikaye." Kollarını iki yana açtı. "Sakın pes etme evlat. Baban geç kalmış olabilir. Birçok işaret bir tavuk kadar etkileyici değildir tabii. Bir zamanlar bir bok böceği..."

"Teşekkürler Vitellius. Ama bu zırhı parlatmaya devam etmem..."

"Gorgonun kanı ne olacak?"

Frank donakaldı. Bundan kimseye bahsetmemişti. Bildiği kadarıyla sadece Percy onun nehirde şişeleri cebine indirdiğini görmüştü ve daha sonradan bunun hakkında konuşma fırsatları olmamıştı.

"Yapma," dedi Vitellius sert bir sesle. "Ben bir şifacıyım. Gorgon kanıyla ilgili efsaneleri bilirim. Bana şişeleri göster."

Frank tereddütle Küçük Tiber'den aldığı seramik şişeleri çıkardı. Yaratıklar yok olduğunda, geriye genellikle bazı savaş ganimetleri kalırdı. Bunlar bir diş, bir silah, hatta bazen yaratığın kafası bile olabilirdi. Frank iki şişeyi görür görmez ne olduklarını anlamıştı. Geleneklere göre, bunlar aslında gorgonları öldüren Percy'ye aitti, ama Frank, *Ya bunları ben de kullanabilirsem?* diye düşünmeden edemiyordu.

"Evet." Vitellius tatmin olmuş bir tavırla şişelere baktı. "Bir gorgonun sağ tarafından alınan kan tüm hastalıkları iyileştirebilir, hatta ölüleri bile diriltebilir. Tanrıça Minerva bir keresinde kutsal atam Asklepios'a bir şişe vermiş. Bir gorgonun sol tarafından alınan kan varmış bu şişede. Son derece ölümcülmüş. Peki, bu şişelerden hangisi şifalı, hangisi ölümcül?"

Frank şişelere baktı. "Bilmiyorum. İkisi tıpatıp aynı."

"Hah! Ama sen doğru şişenin yanmış odun parçasıyla ilgili sorununu çözeceğini düşünüyorsun, değil mi? Laneti ortadan kaldırabileceğini dü-

şünüyorsun."

Frank o kadar şaşırmıştı ki tek kelime dahi edemedi.

"Sakın merak etme evlat." Hayalet cık cık etti. "Kimseye söylemem. Ben bir Penatım, kohortun koruyucusuyum! Seni tehlikeye atacak bir şey yapmam."

"Ama az önce kılıcını bedenime sapladın."

"Güven bana evlat! O Argonot'un lanetini taşıdığın için halinden anlıyorum."

"Ne laneti? Kim?"

Vitellius soruyu duymazdan geldi. "Alçak gönüllü davranma. Soyun çok eskilere dayanıyor. Sen hem Yunanlısın hem de Romalı. Juno'nun şey yaptığına şaşmamalı..." Vitellius sanki yukarıdan gelen bir sesi dinliyormuş gibi kafasını hafifçe yukarı kaldırdı. Suratı allak bullak oldu. Halesi yeşil yeşil ışıldadı. "Neyse, fazla konuştum! Ama gorgon kanının kimde kalması gerektiğini sana bırakıyorum. Sanırım kampa yeni gelen ve hafızasını kaybeden Percy denen çocuk da kullanabilir onları."

Frank, Vitellius'un ne söylemek üzere olduğunu ve onu neyin bu denli korkuttuğunu merak etti, ama içinden bir ses Vitellius'un bir kez olsun daha fazla konuşmayacağını söylüyordu.

Şişelere baktı. Percy'nin bunlara ihtiyacı olabileceği aklına bile gelmemişti. Kanı kendisi için kullanmak istemesinden dolayı suçluluk hissine kapılmıştı. "Evet, tabii. Bunları Percy almalı."

"Evet, tavsiyemi istersen..." Vitellius yine endişeyle yukarı baktı. "Kanları her ikiniz de korumalısınız. Eğer kaynaklarım doğruyu söylüyorlarsa, bunlara görevde ihtiyacınız olacak."

"Görev mi?"

Cephaneliğin kapıları ardına kadar açıldı.

Reyna iki metal köpeğiyle birlikte içeri girdi. Vitellius ortadan kayboldu. Tavuklardan hoşlanıyor olabilirdi, ama yargıcın köpeklerinden

zerre kadar hoşlanmıyordu.

"Frank." Reyna endişeli gibiydi. "Cephanelikte bu kadar çalıştığın yeter. Gidip Hazel'ı bul. Percy Jackson'ı buraya getirin. Orada çok uzun kaldı. Octavian'ın..." Reyna duraksadı. "Percy Jackson'ı hemen buraya getirin." Böylece Frank koşa koşa Tapınak Tepesi'ne gitmişti.

Percy geri dönerlerken Hazel'ın erkek kardeşi Nico hakkında bir sürü soru sormuştu, ama Frank onu pek de iyi tanımıyordu.

"İyi bir çocuk," dedi Frank. "Hazel gibi şey değil..."

"Ne değil?"

"Şey..." Frank öksürdü. Hazel'ın daha güzel ve iyi birisi olduğunu söyleyecekti ama vazgeçti. "Nico gizemli bir çocuk. Pluton'un oğlu olduğu için herkes ondan ürker."

"Ya sen?"

Frank omuzlarını silkti. " Pluton iyidir. Yeraltı Dünyası'nı yönetiyor olması onun hatası değil. Tanrılar dünyayı paylaşırken bir talihsizlik yaşamış, anlarsın ya? Jüpiter gökyüzünü almış, Neptün denizleri, Pluton da yeraltını."

"Ölüm seni korkutmuyor mu?"

Frank neredeyse gülecekti. *Hiç korkutmuyor hem de! Kibritin var mı?*

Ama bunu demedi. "Eskiden, mesela Yunanlılar zamanında, Pluton'a Hades dendiğinde, o daha çok bir ölüm tanrısı gibiydi. Romalı olduğunda, daha... Ne bileyim, daha saygıdeğer oldu. Zenginlik tanrısı da oldu. Yeraltındaki her şey ona ait oldu. O yüzden, bana o kadar korkutucu gelmiyor."

Percy başını kaşıdı. "Bir tanrı nasıl Romalı olur? Eğer Yunanlıysa, Yunanlı kalmaz mı?"

Frank bunu düşünerek birkaç adım attı. Vitellius olsa, Percy'ye bir PowerPoint sunumuyla bunu saatlerce açıklardı, ama Frank yapabileceği en iyi açıklamayı yapmaya çalıştı: "Romalılar, Yunan geleneklerini alıp

mükemmelleştirdiklerine inanırlar."

Percy somurttu. "Mükemmelleştirmek mi? Bir sorun mu varmış ki?"

Frank, Vitellius'un sözlerini anımsadı: *Soyun çok eskilere dayanıyor. Sen hem Yunanlısın hem de Romalı.* Büyükannesi de benzer bir şey demişti.

"Bilmiyorum," dedi. "Roma, Yunanistan'dan daha başarılıydı. Büyük bir imparatorluk kurdular. Tanrılar bu dönemde daha önemli oldular. Hem daha güçlü hale geldiler hem de daha fazla yerde tanındılar. Bugün hala var olmalarının sebebi de bu. O kadar çok medeniyet Roma'yı örnek almıştır ki. Tanrılar Romalı oldular, çünkü gücün merkezi Roma'ydı. Jüpiter... Şey, O, Romalı bir tanrı olarak Zeus olduğundan daha fazla sorumluluk sahibiydi. Mars da daha önemli ve disiplinli oldu."

"Juno da sokakta yaşayan bir hippi oldu demek," dedi Percy. "Yani, Yunanlı tanrıların kalıcı olarak Romalı olduklarını mı söylüyorsun? Yunanlı hallerinden geriye hiçbir şey kalmadı mı?"

"Şey..." Frank diğer kampçıların ya da Penatların yakınlarda olmadığından emin olmak için etrafına bakındı, ama zaten ana girişler yüz metre ilerideydi. "Bu hassas bir konu. Bazı kişiler Yunan etkisinin hala sürdüğünü söylüyorlar. Yani, bu etkinin tanrıların kişiliğinin bir parçası olduğuna inanıyorlar. Arada sırada Jüpiter Kampı'ndan ayrılan melezlerle ilgili hikayeler duyuyorum. Roma eğitimini reddediyorlar ve eski Yunan tarzını benimsiyorlar. Lejyondaki gibi bir ekip çalışması yerine, yalnız birer kahraman olarak hareket ediyorlar. Eski zamanlarda, Roma düştüğünde, imparatorluğun doğu yarısı ayakta kaldı."

Percy ona baktı. "Bunu bilmiyordum."

"Oraya Bizans denirdi." Frank bu ismi söylemekten hoşlanırdı, kulağına hoş gelirdi. "Doğu imparatorluğu bin sene daha ayakta kaldı, ama her zaman Yunan tarafı daha ağır bastı. Roma tarzını izleyen bizler için bu tatsız bir konudur. Bu yüzden, hangi ülkeye gidersek gidelim, Jüpiter Kampı hep batıdadır, yani burası bölgenin *Romalı* olan kısmıdır. Doğunun kötü şans getirdiğine inanılır."

"Öyle mi?" Percy suratını buruşturdu.

Frank kafası karışan Percy'ye hak vermeden edemedi. Yunan/Roma meselesi hala onun da aklını karıştırıyordu.

Kapılara vardılar.

"Yıkanman için seni hamama götüreceğim," dedi Frank. "Ama önce... Nehirde bulduğum şu şişeleri..."

"Gorgon kanı," dedi Percy. "Bir şişe şifa verir, diğeriyse ölümcül bir zehirdir."

Frank'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bundan haberin *var* mıydı? Bak, şişeleri senden saklamayacaktım. Sadece..."

"Bunu neden yaptığını biliyorum Frank."

"Öyle mi?"

"Evet." Percy gülümsedi. "Kampa elimde bir şişe zehirle gelseydim, iyi olmazdı. Beni korumaya çalıştın."

"Ha... Tabii." Frank ter içinde kalan ellerini sildi. "Ama hangi şişenin ne işe yaradığını anlayabilirsek, belki hafızanı geri getirebiliriz."

Percy'nin suratındaki gülümseme kayboldu. Tepelere baktı. "Olabilir... İşe yarayabilir. Ama şimdilik şişeler sende kalsın. Yakında bir savaş başlayacak. Şişeleri birilerinin hayatını kullanmak için kullanabiliriz."

Frank hayranlıkla karışık şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Percy'nin hafızasını geri kazanma şansı vardı, ama şişeleri belki başkasının ihtiyacı olur diye saklamak mı istiyordu? Romalıların bencil olmaması ve birbirlerine yardım etmesi gerekirdi, ama Frank kamptaki herkesin şişeleri kapışacağından emindi.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Aile, arkadaşlar?"

Percy boynundaki boncukları elledi. "Hayal meyal bir şeyler hatırlıyorum. Ama her şey bulanık. Bir kız arkadaşım olduğunu hatırlıyorum... Onun burada olacağını sanıyordum." Bir karar vermeye çalışıyormuş gibi

dikkatle Frank'e baktı. "İsmi Annabeth'ti. Onu tanımıyorsun, değil mi?"

Frank başını salladı. "Kamptaki herkesi tanıyorum, burada Annabeth diye birisi yok. Ya ailen? Annen ölümlü müydü?"

"Sanırım... Şu anda meraktan çıldırıyor olmalı. Annenle sık görüşür müsün?"

Frank hamamın girişinde durdu. Dolaptan havlu aldı. "Annem öldü."

Percy kaşlarını çattı. "Nasıl?"

Frank genellikle yalan söylerdi. Ya bir *kaza* olduğunu söylerdi ya da konuyu değiştirirdi. Yoksa kendisini tutamaz, duygulanırdı. Jüpiter Kampı'nda ağlayamazdı, zayıf da davranamazdı. Ama Percy'yle rahat rahat konuşabileceğini hissediyordu.

"Savaşta öldü," dedi. "Afganistan'da."

"Orduda mıydı?"

"Kanada ordusundaydı, evet."

"Kanada mı? Bilmiyordum."

"Birçok Amerikalı bunu bilmez." Frank içini çekti. "Ama evet, orada Kanada birlikleri de var. Annem bir komutandı. Savaşta ölen ilk kadın askerlerden. Düşman ateşinden kaçamayan bazı askerleri kurtarmış. Ama... O, kurtulamamış. Cenazesi ben buraya gelmeden hemen önceydi."

Percy başını salladı. Daha fazla soru sormadı, Frank de buna memnun oldu. Percy ona üzüldüğünü ya da Frank'in o çok nefret ettiği sözlerden söylemedi. *Ay, zavallı çocuk. Senin için çok zor olmalı. Başın sağ olsun.*

Percy ölümle daha önce de karşılaştığını, kederin ne olduğunu bildiğini hissediyordu. Önemli olan dinlemekti. Üzüldüğünü söylemen de gerekmiyordu. Bu tür durumlarda, insana bir tek ileriye bakmak ve yoluna devam etmek yardımcı oluyordu.

Percy "Haydi beni hamama götür," dedi. "Leş gibiyim."

Frank zoraki bir gülümsemeyle "Evet, gerçekten de leş gibisin," dedi.

Birlikte buhar odasına girerlerken Frank büyükannesini, annesini ve Juno ve odun parçası yüzünden lanetlenen çocukluğunu düşündü. Keşke Percy gibi geçmişini unutabilseydi diye düşündü.

X

FRANK

Frank cenazeyle ilgili fazla bir şey hatırlamıyordu. Ama cenazeden önceki birkaç saati gayet iyi hatırlıyordu. Büyükannesi onu bahçede porselen koleksiyonuna oklar fırlatırken bulmuştu.

Büyükannesinin evi Kuzey Vancouver'da, on iki dönümlük bir arazisi bulunan eski, gri renkli taş bir binaydı. Arka bahçesi de dosdoğru Lynn Kanyonu Parkı'na açılıyordu.

O sabah hava soğuk ve yağışlıydı, ama Frank soğuğu hissetmiyordu. Üstüne eskiden büyükbabasına ait siyah renkli yün bir takım elbiseyle bir pardösü giymişti. Frank bu giysilerin üstüne tıpatıp uyduğunu görünce hem çok şaşırmıştı hem de çok üzülmüştü. Giysiler ıslak naftalin ve yasemin gibi kokuyordu. Yünlü kumaş tenini kaşındırıyordu, ama bir yandan da onu sıcak tutuyordu. Yayıyla ve ok kılıfıyla çok tehlikeli bir uşağı andırıyordu.

Büyükannesinin porselen takımının birazını bir el arabasına koyup arka bahçeye götürmüş ve arazinin kenarındaki eski çit kazıklarının üstüne hedef olarak dizmişti. O kadar uzun süre ok fırlatmıştı ki parmakları uyuşmaya başlamıştı. Fırlattığı her okla birlikte, sorunlarını vurduğunu hayal ediyordu.

Afganistan'daki keskin nişancılar mı? *Çat.* Tam ortasına bir ok saplanan bir çaydanlık tuzla buz oluyordu.

Görev başında ölenlere verilen ve kırmızılı siyahlı bir kurdelenin ucundaki gümüş yuvarlak bir plakadan oluşan fedakarlık madalyası, sanki önemli ve her şeyi yoluna koyan bir şeymiş gibi Frank'e verilmişti. *Çat.* Bir çay fincanı ağaçlara fırladı.

Evlerine gelen görevli "Annen bir kahraman," demişti. "Komutan Emily Zhang yoldaşlarını kurtarmaya çalışırken öldü." *Çat.* Mavili beyazlı bir tabak paramparça oldu.

Büyükannesinin onu, *Erkekler ağlamaz. Özellikle de Zhang erkekleri asla ağlamaz. Bunlara dayanacaksın, Fai,* diye azarlayışı...

Ona büyükannesinden başka kimse Fai diye hitap etmezdi.

Frank ne biçim bir isim? derdi. *Bir Çinli ismi bile değil.*

Frank içinden, *Ben Çinli değilim,* diye düşündü, ama bunu ona söyleyemedi. Annesi ona senelerce önce, *Büyükannenle tartışılmaz,* demişti. *Bu, seni daha da üzer.* Annesi haklıydı. Ama artık büyükannesinden başka kimsesi kalmamıştı.

Tak. Dördüncü bir ok çite saplandı ve titreyerek orada çakılı kaldı.

Büyükannesi "Fai," dedi.

Frank arkasına döndü.

Büyükannesinin elinde Frank'in daha önceden hiç görmediği ayakkabı kutusu büyüklüğünde maun bir kutu duruyordu. Yüksek yakalı siyah elbisesiyle ve gri renkli topuzuyla tıpkı 1800'erden kalma bir öğretmeni andırıyordu.

Büyükannesi bahçedeki kıyıma baktı: El arabasındaki porselenleri, bahçenin dört bir yanına saçılmış en sevdiği çay takımının parçalarını, Frank'in yere, ağaçlara, çitlere ve gülümseyen bir bahçe cücesinin kafasına saplanmış oklarını gördü.

Frank onun bağırıp çağıracağını ya da kutuyu kafasına indireceği sanmıştı. Hayatında ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Hiç bu denli öfkelenmemişti.

Büyükannesinin suratından derin bir acı ve hayal kırıklığı okunuyor-

du. Frank'in annesine hiç benzemiyordu. Sürekli gülen nazik annesinin nasıl öyle olduğunu düşündü. Annesini nasıl büyükannesinin yetiştirdiğini aklı almıyorsa, onu savaş alanında da hayal edemiyordu, ama zaten bu iki şey birbirinden o kadar da farklı değildi.

Büyükannesinin öfkeden patlamasını bekledi. Belki de ona ceza verecekti ve cenazeye gitmesine gerek kalmayacaktı. Ona kötü davrandığı, annesini savaşa yolladığı ve ona dayanması gerektiğini söylediği için büyükannesini cezalandırmak istiyordu. Onun umurunda olan tek şey, aptal porselen koleksiyonuydu.

"Bırak aptallığı," dedi büyükannesi. Çok da öfkeli gibi değildi. "Sana yakışmıyor."

Frank'in şaşkın bakışları altında, en sevdiği fincanlardan birini ayağıyla bir kenara itti.

"Araba birazdan gelecek, oturup konuşmalıyız," dedi.

Frank afallamıştı. Maun kutuya daha dikkatle baktı. Dehşet verici bir an için acaba kutuda annesinin külleri mi var diye düşündü, ama bu imkansızdı. Büyükannesi ona askeri bir tören düzenleneceğini ve annesinin toprağa verileceğini söylemişti. Peki, sanki kutunun içindekiler onu derin bir üzüntüye boğuyormuş gibi neden o kutuyu sıkı sıkı tutuyordu?

Büyükannesi "İçeri gir," dedi. Sonra, onun gelip gelmeyeceğine bakmaksızın arkasını döndü ve eve yöneldi.

Frank etrafı aile fotoğraflarıyla, bir el arabasına sığamayacak kadar büyük porselen vazolarla ve kırmızı renkli Çin yazılarının bulunduğu bayraklarla çevrili verandadaki kadife kaplı koltuğa oturdu. O güne dek Çince öğrenmeye karşı bir hevesi olmamıştı. Zaten fotoğraflardaki kişilerin çoğunu da tanımıyordu.

Büyükannesi ne vakit ona atalarından, Çin'den nasıl oraya geldiklerinden ve ithalat ihracat işine girip nihayetinde Vancouver'ın en varlıklı Çinli ailelerinden bir olduğundan söz etmeye başlasa, Frank fena halde sıkılıyordu. Frank dördüncü nesil Kanadalıydı. Çin'le ve o küflü antikalarla hiçbir alakası yoktu. Bildiği tek Çince harfler de *okçu ustası*

manasına gelen Zhang isminde bulunanlardı. Bu ismi seviyordu, çünkü anlamı çok havalıydı.

Büyükannesi sırtı dimdik vaziyette yanına oturdu. Elleri kutunun üstündeydi.

Tereddütle "Annen bunu sana vermemi istemişti," dedi. "Bunu senin bebekliğinden beri saklıyor. Ama artık aramızdan ayrıldı. Yakında sen de gideceksin."

Frank midesine ağrılar saplandığını hissetti. "Gitmek mi? Nereye?"

Büyükannesi sanki şaşırtıcı bir açıklama yapıyormuş gibi "Artık çok yaşlandım," dedi. "Yakında Ölüm'le karşılaşmam gerekecek. Sana ihtiyacın olan becerileri öğretemem ve bu yükü daha fazla taşıyamam. Eğer buna bir şey olursa, kendimi asla affetmem. Sen de ölürsün."

Frank büyükannesinin dediklerini yanlış duyduğunu düşündü. Büyükannesi sanki hayatı o kutuya bağlıymış gibi konuşmuştu. Kutuyu neden daha önceden görmediğini merak etti. Annesi kutuyu Frank'in girmesinin yasak olduğu tek yerde, çatı katında kilit altında tutmuş olmalıydı. Sık sık en değerli şeylerini orada sakladığını söylerdi.

Büyükannesi kutuyu ona verdi. Frank de titreyen ellerle kutuyu açtı. İçi kadifeyle kaplı kutuda dehşet verici, insanın hayatını yerle bir edici, son derece önemli bir... odun parçası duruyordu.

Bu şey tıpkı bir nehirde akıntıya kapılarak sürüklenen ince bir dal parçasını andırıyordu. Sert ve pürüzsüzdü ve oyularak dalgalı bir görünüm verilmişti. Bir uzaktan kumanda büyüklüğündeydi. Ucu yanıktı. Frank yanık uca elledi. Odunun uç kısmı hala ılık gibiydi. Küller parmağında kara bir iz bıraktı.

"Bu bir odun parçası," dedi. Büyükannesinin böylesine sıradan bir şey yüzünden neden o kadar gerildiğini ve ciddileştiğini anlayamıyordu.

Büyükannesinin gözleri parıldadı. "Fai, kehanetlerden söz edildiğini duydun mu hiç?" diye sordu. "Tanrıları bilir misin?"

Bu sorular Frank'i rahatsız etti. Büyükannesinin Çin tanrılarının al-

tından aptal heykelciklerini, mobilyaları belirli yerlere yerleştirme konusundaki batıl inançlarını ve uğursuz numaraları kullanmayışını düşündü. Kehanet deyince, aklına şans kurabiyeleri geliyordu, ama bunların aslında Çin'le hiçbir alakası olmadığı halde okuldaki kabadayılar böyle aptalca şeyler yüzünden onunla dalga geçerlerdi. *Konfüçyus der ki...* diye başlar, bir ton şey saçmalarlardı. Frank Çin'e hiç gitmemişti. Çin'le hiçbir alakası olsun da istemiyordu. Ama tabii büyükannesi bunları duymaya bile tahammül edemiyordu.

"Biraz büyükanne, fazla bir şey bilmiyorum," dedi.

"Birçoğu annenin öyküsüyle dalga geçerdi," dedi büyükannesi. "Ama ben böyle yapmıyorum. Kehanetleri ve tanrıları iyi biliyorum. Yunan, Roma, Çin... Bunların her biri ailemizde iç içe geçmiş durumda. Annenin baban hakkında söylediğini asla sorgulamadım."

"Dur bir dakika... Ne dedin?"

Büyükannesi "Baban bir tanrıydı," deyiverdi.

Eğer büyükannesi espriler yapan şakacı bir kadın olsaydı, Frank onun şaka yaptığını düşünebilirdi. Ama büyükannesi asla şaka falan yapmazdı. Acaba bunamaya mı başlamıştı?

"Bana öyle bakmayı kes!" dedi büyükannesi aksi aksi. "Kafamın karıştığı falan yok. Babanın neden geri dönmediğini düşündün mü hiç?"

"O..." Frank bocaladı. Annesini kaybetmek yeterince kötüydü zaten. Babasını da düşünmek istemiyordu. "Annem gibi, o da ordudaydı. Çatışmada kayboldu. Irak'tayken."

"Hah. Baban bir tanrıydı. Annen doğuştan bir savaşçı olduğu için ona âşık oldu. Annen tıpkı benim gibiydi: güçlü, cesur, iyi yürekli ve güzel."

Frank büyükannesinin güçlü ve cesur olduğuna inanabilirdi. Ancak, onu güzel ya da iyi yürekli bir kadın olarak hayal etmek daha zordu.

Hala büyükannesinin kafayı sıyırdığını düşünüyordu, ama "Ne tür bir tanrıydı?" diye sordu.

"Romalı. Bunun dışında, hiçbir şey bilmiyorum. Annen anlatmazdı,

belki kendi de bilmiyordu. Aile geçmişimiz yüzünden, bir tanrının ona âşık olması sürpriz değil. Annenin soyunun çok eskilere gittiğini biliyor olmalıydı."

"Bir dakika... Bizler Çinliyiz. Romalı tanrılar neden Çin asıllı Kanadalılarla flört etsinler?"

Büyükannesinin burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. "Bugüne dek aile geçmişimizle ilgili bir şeyler öğrenmeye zahmet etseydin, bunun yanıtını bilirdin, Fai. Çin ve Roma düşündüğün gibi birbirinden çok farklı ya da ayrı değildi. Ailemiz Kan-su Eyaleti'nden, bir zamanlar Li-Jien olarak bilinen bir kasabadan geliyor. Ondan öncesine gidecek olursak... Dediğim gibi, köklerimiz ta eskilere dayanıyor. Bizler prenslerin ve kahramanların kanından geliyoruz."

Frank boş boş ona bakmakla yetindi.

Büyükannesi sabrı taşmış gibi içini çekti. "Senin gibi kalın kafalı bir çocuğa ne anlatsam boş! Kampa gittiğinde gerçeği öğreneceksin. Belki baban sana sahip çıkar. Ama şu an için sana öncelikle odun parçasından söz etmeliyim."

Büyükannesi kocaman taş şömineyi işaret etti. "Sen doğduktan kısa bir süre sonra, ateşte bir yabancı belirdi. Annenle ben tam şu anda oturduğumuz koltukta oturuyorduk. Sen daha minnacıktın, mavi bir battaniyeye sarılmış, annenin kollarında uyuyordun."

Bu gayet tatlı bir anı gibiydi, ama nedense büyükannesi bundan sert bir ses tonuyla söz ediyordu. Sanki ta o zamanlardan Frank'in iri yarı, hiçbir işe yaramayan bir çocuk olacağını biliyordu.

"Ateşte bir kadın belirdi. Bir *gwai poh*, yani beyaz bir kadındı. Üstünde mavi renkli ipekli bir elbise ve keçi postuna benzer tuhaf bir pelerin vardı."

Frank uyuşmuş gibi "Keçi postu, öyle mi?" dedi.

Büyükannesi suratını buruşturdu. "Evet, kulaklarını iyice aç da dinle, Fai Zhang! Her şeyi iki kez anlatamayacak kadar yaşlıyım! Keçi postlu kadın bir tanrıçaydı. Bir görüşte anlamıştım. Bebeğe, yani sana

gülümsedi, sonra da mükemmel bir Mandarinceyle annene "Bebeğin halkayı tamamlayacak," dedi. "Aileni köklerine geri götürecek ve size çok şereflendirecek."

Büyükannesi alayla güldü. "Tanrıçalarla tartışmam, ama belki de bu tanrıça geleceği pek de göremiyordu. Her neyse, tanrıça "O, kampa gidecek ve itibarınızı orada eski haline getirecek. Thanatos'u zincirlerinden kurtaracak..."

"Bir dakika, kimi?"

Büyükannesi "Thanatos'u," dedi sabırsızlıkla. "Yunanca Ölüm demektir. Şimdi lafım kesilmeden sözüme devam edebilir miyim? Tanrıça *Pilos'un kanı anne tarafından güçlü bu çocukta,* dedi. "Hem Zhang ailesinin yeteneğini taşıyacak hem de babasının güçlerini."

Birden, Frank'in aile geçmişi ona sıkıcı gelmemeye başladı. Tüm bunların ne anlama geldiğini sormak için yanıp tutuşuyordu. Yetenekler, güçler, Pilos'un kanı... Bahsi geçen kamp neresiydi, babası kimdi? Ama büyükannesinin lafını bir daha kesmek istemiyordu. Onun biraz daha bir şeyler anlatmasını istiyordu.

"Hiçbir güç bedelsiz gelmez, Fai. Tanrıça gözden kaybolmadan önce, ateşi işaret etti ve 'Bebek klanın en güçlüsü ve en kahramanı olacak,' dedi. 'Ancak, Kaderler onun en savunmasız olacağını da buyurdu. Hayatı parlak, ama kısa olacak. Şöminenin kenarındaki şu odun parçası tamamıyla yanar yanmaz, oğlun ölmeye mahkûm'."

Frank nefes dahi alamıyordu. Kucağındaki kutuya ve parmağına bulaşan is lekesine baktı. Öykü cidden de saçma sapandı, ama odun parçası ansızın daha sinsi, soğuk ve ağır gelmeye başlamıştı. "Bu... Bu..."

"Evet, kalın kafalı buzağım. Tanrıçanın sözünü ettiği odun parçası bu. Tanrıça ortadan kayboldu, ben de derhal odun parçasını ateşten aldım. O günden beri de saklıyoruz."

"Eğer bu tamamıyla yanarsa ölecek miyim?"

Büyükannesi "Kulağa geldiği kadar da tuhaf bir şey değil," dedi. "Romalı, Çinli... Bir insanın kaderini belirlemek mümkündür. Bazen bir

süreliğine de olsa kötü şeylere karşı önlem alınabilir. Odun parçası artık sana emanet. Onu hep yanında taşı. O güvende olduğu sürece, sen de güvende olacaksın."

Frank başını salladı. Bunun aptalca bir efsaneden ibaret olduğunu söylemek istiyordu. Belki de büyükannesi porselenlerini kırdı diye onu korkutmak ya da intikam almak istiyordu.

Ancak, gözlerinde küstahça bir ifade vardı. Frank'e meydan okuyor gibiydi: *Eğer bana inanmıyorsan, odun parçasını yak da gör,* der gibiydi.

Frank kutuyu kapattı. "Madem bu odun parçası bu kadar tehlikeli, neden bunu plastik ya da çelik gibi ateş almaz bir şeyin içinde muhafaza etmediniz Neden bir kasaya falan koymadınız?"

Büyükannesi düşünceli düşünceli "Acaba odun parçasını başka bir maddeyle kaplasaydık, ne olurdu?" dedi. "Nefessiz kalıp boğulur muydun? Bilmiyorum. Annen bu riski göze almak istemedi. Başına bir şey gelir diye de bunu yanından ayıramadı. Bankalar soyulabilir. Binalar yanıp kül olabilir. İnsan kaderi değiştirmeye çalıştığında, tuhaf şeyler olabilir. Annen odun parçasının bir tek onda güvende olacağına inanıyordu. Bu yüzden de savaşa gidene dek bunu üstünde taşıdı. Sonra da bana verdi."

Büyükannesi suratını ekşiterek, nefesini dışarı verdi. "Emily savaşa giderek aptallık etti, ama bunun onun kaderinde yazılı olduğunu biliyordum sanırım. Babanla tekrar karşılaşmayı umuyordu."

"Nasıl yani? Onun Afganistan'da mı olacağını düşünüyordu?"

Büyükannesi sanki buna kendi de bir anlam verememiş gibi, ellerini iki yana açtı. "Savaşa gitti. Kahramanca öldü. Aile gücünün onu koruyacağına inanıyordu. Hiç şüphesiz, o askerleri de öyle kurtardı. Ancak, bu güç ailemizi asla korumadı. Ne babama ne de *onun* babasına yardım etti. Bana da bir faydası olmadı. Artık büyüdün. Kendi yolunu izlemelisin."

"Ama... Ne yolu? Ailemizin şu muhteşem gücü ne? Okçuluk mu?"

"Sen ve okçuluk! Şapşal çocuk. Yakında öğreneceksin. Bu gece cenazeden sonra, güneye gitmelisin. Annen savaştan dönmediği takdirde,

Lupa'nın haberciler yollayacağını söyledi. Onlar seni tanrıların çocuklarının kaderlerinde yazılanlara göre eğitildiği bir yere götürecekler."

Frank bir ok yağmuruna tutulmuş gibi hissediyordu. Kalbi porselenler gibi tuzla buz olmuştu sanki. Büyükannesinin anlattıklarının büyük bir kısmını anlamamıştı, ama bir şey açıktı: Büyükannesi onu evden atıyordu.

"Gitmeme izin mi vereceksin? Ailenden geriye kalan son kişiyi bırakacak mısın?"

Büyükannesinin dudakları titredi. Gözleri dolmuştu. Frank onun ağlamak üzere olduğunu fark edince çok şaşırdı. Büyükannesi kocasını seneler önce kaybetmişti, sonra kızı ölmüştü, şimdi de tek torununun gitmesini istiyordu. Ancak, yaşlı kadın koltuktan kalktı, her zamanki gibi dimdik durdu.

"Kampa vardığında, yargıçla yalnız konuşmalısın. Ona büyükbabanın Shen Lun olduğunu söyle. San Francisco olayının üstünden uzunca bir süre geçti. Onun yaptıkları için seni öldürmeyeceklerini umuyorum, ama sen yine de bunun için özür dileyebilirsin."

Frank "Bu iş gittikçe daha güzel bir hal alıyor," diye homurdandı.

"Tanrıça aile halkasını tamamlayacağını söylemişti," dedi. Sesinde zerre kadar şefkat yoktu. "Yolunu seneler çizmiş, bu yüzden işin kolay değil. Ama şimdi cenazeye gitmeliyiz. Görevimizi yerine getirmeliyiz. Gel. Araba bizi bekliyor."

Frank cenaze törenini hayal meyal hatırlıyordu: kasvetli suratları, mezarların üstüne düşen yağmur damlacıklarını, merasim kıtasının tüfek seslerini, taburun yeraltına inişini...

O gece, kurtlar geldi. Ön verandaya gelip uludular. Frank onları görmek için dışarı çıktı. Yanına sırt çantasını, en kalın giysilerini, okunu ve yayını aldı. Annesinin fedakârlık madalyası da çantasındaydı. Ucu yanmış odun parçasını özenle üç kat kumaşa sarıp ceketinin cebine, tam kalbinin yanına koymuştu.

Böylece, güneye yapacağı yolculuk başladı. İlk olarak Sonoma'daki

Kurt Evi'ne, sonra da büyükannesinin tembihlediği gibi, Reyna'yla yalnız görüştüğü Jüpiter Kampı'na gitti. Büyük büyükbabasının ne yaptığını bilmiyordu, ama yine de onun yaptıkları için özür diledi. Reyna da lejyona katılmasına izin verdi. Ona büyük büyükbabasının yaptığı şeyi asla anlatmadı, ama bunun ne olduğunu bildiği belliydi. Frank bunun kötü bir şey olduğunu görebiliyordu.

Reyna ona "İnsanları kendi erdemlerine göre yargılarım," demişti. "ama Shen Lun ismini sakın kimseye söyleme. Bu, aramızda kalmalı, yoksa sana kötü davranırlar."

Ne yazık ki Frank'in kendine has erdemleri yoktu. Kamptaki ilk ayını sıra sıra silahları yere devirerek, savaş arabalarını kırarak ve uygun adımlarla yürüyen kocaman kohortların düzenini bozarak geçirmişti. En iyi yaptığı şey, Hannibal isimli fili doyurmaktı, ama bunu da file fıstık yedirerek mahvetmişti. Fillerin fıstığa alerjisi olduğunu kim bilebilirdi? Reyna'nın lejyona katılmasına izin verdiğine pişman olmaya başladığını düşünüyordu.

Her gün, odun parçasının ateş alıp yanacağından ve öleceğinden endişe ederek uyandı.

Frank, Hazel'la Percy'yle birlikte savaş oyunları alanına doğru yürürken aklından bunlar geçiyordu. Ceketinin cebinde duran odun parçasını ve Juno'nun kampa gelişinin ne anlama geldiğini düşünüyordu. Ölecek miydi? Ölmek istemiyordu. Henüz ailesini şereflendirecek bir şey yapmamıştı. İşin bu kısmı kesindi. Belki de Apollon onu o gün sahiplenir, ona sahip olduğu güçleri ve becerileri anlatırdı.

Kamptan çıktıklarında, Beşinci Kohort iki komutanlarının, Dakota'nın ve Gwen'in ardında iki sıra halinde dizildi. Birlikte kuzeye, şehrin eteklerine doğru ve vadinin en geniş, en düz bölgesi olan Mars Alanı'na doğru ilerlemeye başladılar. Vadideki çimler orada otlana tek boynuzlu atlar, boğalar ve evsiz faunlar tarafından kısacık kalmıştı. Toprakta patlamaların açtığı irili ufaklı çukurlar vardı ve eski oyunlardan kalan siperlerin izleri hala duruyordu. Alanın kuzey ucunda da hedef duruyordu. Mühendisler demir parmaklıklı bir kapısı, nöbetçi kuleleri,

akrep mancınıklı, su topu fırlatan havanların bulunduğu taş bir kale inşa etmişlerdi. Tabii, içeride kim bilir savunucuların kullanacağı başka ne sürprizler vardı!

Hazel "İyi iş çıkarmışlar," dedi. "Bizim içim iyi değil tabii."

Percy "Bir dakika," dedi, "şimdi bu kalenin *bugün* mü inşa edildiğini söylüyorsun?"

Hazel sırıttı. "Lejyonerler bir şeyler inşa etmek için eğitilirler. Mecbur kalsaydık, tüm kampı söküp başka bir yerde inşa edebilirdik. Üç, dört günümüzü alırdı, ama bunu yapabilirdik."

Percy "Aman, böyle bir şey yapmayalım," dedi. "Yani her gece farklı bir kaleye mi saldırıyor oluyorsunuz bu durumda?"

Frank "Her gece değil," dedi. "Farklı eğitim taktikleri vardır. Bazen boya savaşına benzer bir oyun olan ölüm topu oynarız. Tabii, boya yerine zehirle, sitle ve ateşle dolu toplarla oynanır bu oyun. Bazen savaş arabaları ve gladyatör yarışmaları yaparız, bazen de savaş oyunları oynarız."

Hazel kaleyi işaret etti. "Birinci İkinci Kohortlar kalenin belli bir yerine bayraklarını gizlediler. Görevimiz içeri girip yakalanmadan bayrakları almak. Bunu yaparsak, oyunu kazanırız."

Percy'nin gözleri ışıldadı. "Tıpkı bayrak yakalamaca oyunu gibi. O oyunu çok severim."

Frank güldü. "Şey, evet... Ama düşündüğünden daha zor bir oyun bu. Önce, duvarlardaki akrep mancınıkları ve su topu fırlatan havanları açmalı, sonra içeri girip savaşmalı, bayrakları bulmalı ve muhafızları yenmeliyiz. Bunları yaparken bir yandan da kendi bayrağımızın ve birliğimizin yakalanmamasını da sağlamalıyız. *Bizim* kohort kaleye saldıran diğer iki kohortla da rekabet içinde. Aslında hem birlikte saldırıyor gibiyiz hem de değiliz. Bayrakları ele geçiren kohort birinci ilan edilecek."

Percy kohortun yürüyüşüne ayak uydurmaya çalışırken tökezledi. Frank ona anlayışla baktı. Kamptaki ilk iki haftasını düşerek geçirmişti.

"Peki, neden bu tatbikatı yapıyoruz? Sizler sürekli olarak kalelerle

korunan şehirlere baskın mı yaparsınız?"

"Ekip çalışması olsun diye," dedi Hazel. "Hızlı hareket etmeyi, taktikleri, savaş becerilerini öğrenmek için. Savaş oyunlarında ne kadar çok şey öğrenildiğini bilsen şaşarsın."

"Mesela, seni kimin sırtından bıçaklayabileceğini öğrenebilirsin," dedi Frank.

Hazel "Evet, özellikle bunu öğrenebilirsin," dedi.

Birlikte Mars Tarlası'nın ortasına doğru uygun adımda yürümeye devam ettiler ve daha sonra sıralandılar. Üçüncü ve Dördüncü Kohortlar, Beşinci Kohort'tan mümkün olduğunca uzağa dizildiler. Saldıran tarafların komutanları konuşmak için bir köşeye çekildiler. Reyna'ysa tek boynuzlu atı Scipio'yla havada dolanıyor, hakemlik yapmaya hazırlanıyordu. Devasa boyutlarda altı tane kartal da gerek olduğu takdirde, hava ambulansı olarak görev yapmak üzere Reyna'nın arkasına dizilmişlerdi. Savaş oyunlarında yer almayan tek kişi, kaleden yaklaşık olarak yüz metre uzaklıktaki kuleye çıkan ve oyunları bir dürbünle izleyecek olan Nico di Angelo, nam-ı diğer 'Pluton'un elçisiydi.'

Frank *plium'unu* kalkanına yaslayıp Percy'nin zırhını kontrol etti. Percy her şeyi doğru bir biçimde üstüne geçirmişti. Zırhının her bir parçası da doğru bir biçimde bağlanmıştı.

Şaşkınlıkla "Doğru yapmışsın," dedi. "Percy, daha önce de savaş oyunları oynamış olmalısın."

"Bilmiyorum. Olabilir."

Percy'nin üstündeki tek sıra dışı şey Percy'nin ışıldayan bronz kılıcıydı. Kılıç İmparatorluk altınından da yapılmamıştı, bir *gladius* da değildi. Kılıcın keskin tarafı yaprak biçimindeydi, kabzasındaki yazı da Yunancaydı. Bu kılıca bakmak dahi Frank'i huzursuz ediyordu.

Percy suratını buruşturdu. "Gerçek silah kullanabiliyoruz, değil mi?"

"Evet," dedi Frank. "Kesinlikle. Ama ilk kez böyle bir kılıç görüyorum."

"Ya yanlışlıkla birisini yaralarsam?"

"Yaralananları iyileştiriyoruz. Ya da iyileştirmeye çalışıyoruz. Lejyon doktorları ambrosia, nektar ve tek boynuzlu at cereyanıyla birilerini iyileştirmekte ustadır."

Hazel "Oyunlarda kimse ölmez," dedi. "Daha doğrusu, genellikle kimse ölmez. Ölürlerse de..."

Frank, Vitellius'un sesini taklit ederek "Ödlekler!" diye bağırdı. "Benim zamanımda sürekli olarak ölürdük ve bu hoşumuza giderdi!"

Hazel güldü. "Yanımızdan arımla, Percy," dedi. "Muhtemelen, her zamanki gibi bize en kötü görev verilecek, oyunların ilk başında elenmemiz sağlanacak. Savunmayı zayıflatmak için, bizi duvarlara yakın bir yere koyacaklar. Sonra da Üçüncü ve Dördüncü Kohortlar içeri girip bayrakları bulacaklar ve tüm şeref onlara ait olacak. Tabii, surları aşmayı başarabilirlerse."

Tam o sırada, borazanlar öttü. Dakota ve Gwen komutanlarla konuştuktan sonra, kasvetli bir ifadeyle yanlarına geldiler.

"Pekâlâ, plan şöyle." Dakota matarasından bir yudum meyve suyu içti. "Savunmayı zayıflatmak için, bizi duvarların oraya yerleştirecekler."

Tüm kohort hayal kırıklığıyla homurdandı.

Gwen "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ama belki bu sefer şansımız yaver gider!"

Gwen her zaman olumlu düşünürdü. Onu herkes severdi, çünkü hem çevresindekilerle ilgilenir hem de onları neşeli tutmaya çalışırdı. Hatta Dakota'nın hiperaktif bir biçimde meyve suyuna sarıldığı zamanlarda bile onu kontrol etmeyi başarabilirdi. Kampçılar buna rağmen homurdanıp sızlanıyorlardı. Kimse Beşinci Kohort'un şansının yaver gideceğine inanmıyordu.

"İlk birlik Dakota'yla birlikte saldırıya geçecek," dedi Dakota. "Kalkanlarınızı birbirine kenetleyip kaplumbağa pozisyonu alın ve ana ka-

pılara doğru ilerleyin. Birbirinizden ayrılmamaya gayret edin. Ateşe karşılık verin. İkinci birlik..." Gwen coşkusuz bir biçimde Frank'in sırasına döndü. "Siz, Bobby'den başlamak üzere on yedi kişi de fili kullanın ve merdivenlere yönelin. Batı duvarını yandan kuşatmaya çalışın. Belki savunmayı bu şekilde zayıflatabiliriz. Frank, Hazel, Percy... Şey, ne isterseniz yapın. Percy'ye halatları gösterin. Tek parça halinde kalmasına yardım edin." Gwen tüm kohorta döndü. "Duvarı ilk aşan kim olursa, Duvar Tacı'nı mutlaka alsın. Beşinci Kohort'a zafer!"

Kohort gönülsüz bir biçimde bağırdı ve birliklere ayrıldı.

Percy suratını buruşturup "Ne istersek yapacak mıyız?" diye sordu.

Hazel içini çekip "Evet," dedi. "Amma da güveniyorlar bize, değil mi?"

"Duvar Tacı nedir?" diye sordu Percy.

"Askeri Madalya," dedi Frank. Tüm olası madalyaları zorla ezberlemişti. "Düşman surlarını ilk aşan askere verilen bir şeref nişanı. Belki fark etmişsindir, Beşinci Kohort'taki kimsede bunlardan yok. Genellikle, surlara varamayız, çünkü ya yanıyoruzdur ya boğuluyoruzdur, ya da..."

Duraksayıp Percy'ye baktı. "Su topu havanları," dedi.

"Ne?"

"Duvarlardaki havanlar. Bunlar su kanalından su alıp fışkırtır. Arka tarafta bir pompalama sitemi var. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum, ama yüksek basınçla çalıştıklarını biliyorum. Bunları da nehri kontrol ettiğin gibi kontrol edebilirsen..."

Hazel heyecanla ""Frank!" diye bağırdı. "Bu, harika bir fikir!"

Percy bunun harika bir fikir olduğuna o kadar da emin değildi. "Nehirde neyi nasıl yaptığımdan emin değilim. Bu kadar uzaktan su havanlarını kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyorum."

"Seni oraya yaklaştırırız." Frank, Beşinci Kohort'un saldırmayacağı batı duvarını işaret etti. "Savunmanın en zayıf olacağı yer orası. Üçümüzü asla ciddiye almayacaklardır. Onlar bizi görene dek, bence duvara gizlice yaklaşabiliriz."

"Gizlice yaklaşmayı nasıl becereceğiz?" diye sordu Percy.

Frank, Hazel'a döndü. "O şeyi tekrar yapabilir misin?"

Hazel onun göğsüne bir yumruk indirdi. "Hani kimseye söylemeyecektin!"

Frank bunu ağzından kaçırdığına pişman oldu. Savaş oyunlarında başarılı olmaya öylesine kaptırmıştı ki kendini..."

Hazel yarım ağızla "Boş ver, sorun değil," dedi. "Percy, Frank siperlerden söz ediyor. Mars Tarlası'nda ta eskilerden kalmış tüneller vardır. Bunlardan bazıları ya çökmüş ya da çok derinlerde gömülü kalmış, ancak bazıları hala kullanılır durumda. Bunları bulmakta ve kullanmakta hiç zorluk çekmiyorum. Hatta mecbur kalırsam, onları çökertebiliyorum."

Percy "Tıpkı gorgonlarla karşılaştığında, onları yavaşlatmak için yaptığın gibi," dedi.

Frank evet manasında başını salladı. "Sana Pluton'un çok havalı olduğunu söylemiştim. O, yeraltında bulunan her şeyin tanrısıdır. Hazel mağaraları, tünelleri, tuzakları..."

"Evet, ama bu aramızda bir sır olarak kalacaktı," dedi.

Frank yanaklarının kızardığını hissetti. "Şey, özür dilerim. Ama kaleye yaklaşabilirsek..."

"Ben de su havanlarını yerler bir edebilirsem..." Percy sanki bu fikir hoşuna gitmeye başlamış gibi başını salladı. "Sonra, ne yapacağız?"

Frank ok kılıfını kontrol etti. Kılıfında hep özel yapım oklar bulunurdu. Bunları daha önceden kullanma fırsatı olmamıştı, ama belki o gece kullanabilecekti. Belki de nihayet Apollon'un dikkatini çekecek bir şey yapabilecekti.

"Gerisini bana bırakın," dedi. "Haydi, gidelim."

XI

FRANK

Frank bir şeyi başarabileceğinden hiç bu kadar emin olmamıştı, ama bu durum onu korkutuyordu. Genellikle, planladığı hiçbir şey yolunda gitmezdi. Önemli şeyleri hep kırar, mahveder, yakar, üstüne oturup ezer ya da yere devirirdi. Ancak bu stratejinin işe yarayacağını *biliyordu*.

Hazel hemen onlara bir tünel buldu. Aslında, Frank onun sadece tünel bulmadığından *şüpheleniyordu*. Sanki tüneller Hazel'ın ihtiyaç duyduğu biçimde şekilleniyordu. Seneler öncesinden çökmüş olan tüneller, ansızın hiçbir şey olmamış gibi beliriyor ve Hazel'a gitmek istediği yerin yönünü gösteriyordu.

Percy'nin parıldayan kılıcı Dalgakıran'ın aydınlattığı karanlık tünelde yürümeye başladılar. Yukarıdan savaş sesleri geliyordu: Kampçılar bağırıyor, akrep havan topları patlıyor, su havanları sular püskürtüyordu. Tünelse zangır zangır sallanıyor, üstlerine başlarına toprak yağıyordu.

Frank elini zırhının içine soktu. Odun parçası hala cebinde duruyordu. Ancak, akrep mancınıklar ona isabet ederse, odun parçası hemen alev alabilir, hayatı tehlikeye girebilirdi.

İçinden, *Yaramaz Frank*, diye azarladı kendini. *Alev asla kullanmaman gereken bir sözcük. Bunu aklından bile geçirme.*

Hazel "İleride bir çıkış var," dedi. "doğu duvarının üç metre ötesine çıkacağız."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Percy.

"Nasıl bildiğimi ben de bilmiyorum. Ama buna eminim."

"Acaba tünelin tam altından bir geçebilir miyiz?" dedi Frank.

Hazel "Hayır," diye yanıt verdi. "Mühendisler akıllıca davranmışlar. Duvarları eski temellerin üstüne yapmışlar, bu temeller ta dipteki kayalara kadar uzanıyor. Sakın bunu nerden bildiğimi sormayın, sadece biliyorum."

Frank bir şeye takılıp bağırdı. Percy yerdeki şeyi daha iyi görebilmek için kılıcını yere yaklaştırdı. Frank'in ayağına takılan şey parıltılı bir gümüş parçasıydı.

Yere eğildi.

Hazel "Sakın ona dokunma!" diye bağırdı.

Frank'in eli metal parçasından birkaç santim ötede, havada asılı kaldı. Metal neredeyse bir yumruk büyüklüğündeydi.

"Bu, kocaman bir şey. Gümüş mü acaba?"

"Platin." Hazel ödü kopmuş gibi konuşuyordu. "Bir saniye sonra, ortadan kaybolacak. Lütfen, ona dokunma. Tehlikeli bir şey."

Frank bir parça metalin neden tehlikeli olabileceğine anlam veremiyordu, ama Hazel'ı da ciddiye alıyordu. Platin parçası gözlerinin önünde toprağa girdi.

Frank hayretle Hazel'a baktı. "Böyle olacağını nereden bildin?"

Percy'nin kılıcının parıltısı altında, Hazel bir Penat gibi bembeyaz kesilmişti. "Sonra anlatırım," deyip Frank'in sorusunu geçiştirdi.

Bir başka patlama daha tüneli zangır zangır sallayınca, telaşla ilerlemeye devam ettiler.

Hazel'ın orada olduğunu söylediği açıklıktan çıktılar. Tam önlerinde

kalenin doğu duvarı yükseliyordu. Frank, Beşinci Kohort'un ana birliğinin sol tarafta kaplumbağa pozisyonunda ilerlediğini, kalkanlarıyla başlarını ve yanlarını koruduklarını görebiliyordu. Birlik ana kapılar ulaşmaya çalışıyordu, ama yukarıdaki savunucular mancınıklardan taşlarla ve ateşli çubuklar fırlatıyorlar, ayaklarının dibinde alevlerle çevrili kocaman çukurlar açıyorlardı. Havanlardan biri kulakları sağır eden bir GÜM sesiyle birlikte bir su topu fırlattı ve kohortun tam önündeki siper bir anda suyla doluverdi.

Percy hayretle ıslık çaldı. "Dediğin gibi tazyikliymiş gerçekten de."

Üçüncü ve Dördüncü Kohortlar ileriye dahi gitmiyorlardı. Geride durmuş gülüyorlar, "müttefiklerinin" bir güzel harap oluşunu izliyorlardı. Giriş kapılarının üstüne toplanan savunucularsa geri geri gitmek zorunda kalan kaplumbağa pozisyonundaki askerlere hakaretler yağdırıyorlardı. Savaş oyunları bir anda "Beşinci Kohort'u pataklama oyununa" dönüşmüştü.

Frank'in gözleri öfkeden kararardı.

"Haydi, artık işleri kızıştıralım biraz." Ok kılıfına uzanıp diğerlerinden çok daha ağır bir ok çıkardı. Okun demir ucu külah biçimde bir roket ucunu andırıyordu. İnanılmaz incelikte altın renkli bir ipse okun üstünden sarkıyordu. Oku hedefe doğru hatasız bir biçimde fırlatabilmek birçok okçunun başa çıkabileceğinden çok daha fazla güç ve beceri istiyordu, ama Frank'in hem kolları güçlüydü hem de iyi nişan alırdı.

İçinden, Belki de Apollon şu anda beni izliyordur, diye geçiriyordu.

Percy "Bu ne işe yarıyor?" diye sordu. "Şu ucundaki kancayı diyorum."

Frank "Buna hidra oku denir," dedi. "Su topu fırlatan havanları vurabilir misin?"

Tam yukarıdaki duvarda bir savunucu belirdi. Arkadaşlarına "Hey!" diye bağırdı. "Şuraya bakın! Yeni kurbanlar gelmiş!"

Frank "Bak işte bu güzel olurdu, Percy," dedi.

Mazgallı siperlerin oraya daha fazla savunucu toplanıp onlara gülmeye başladı. Birkaçı hemen su fırlatan havanlara koşup havanı Frank'e doğru döndürdü.

Percy gözlerini kapadı ve elini havaya kaldırdı.

Yukarıdan birisi "Açılın, ezikler!" diye seslendi.

GÜM!

Su topu mavili, yeşilli ve beyazlı bir renk cümbüşü arasında patladı. Kocaman bir su dalgası önlerinde dümdüz bir duvar oluşturunca, savunucular çığlıklar attılar. Bazıları mazgallı siperlerin üstünden aşağı yuvarlandı, ancak devasa boyutlardaki kartallar onları havada kapıp güvenli bir yere taşıdı. Derken patlama su borularına doğru geri çekilince, doğu duvarı zangırdamaya başladı. Siperlerin oraya dizilmiş olan su toplarının hepsi teker teker patlamaya başladı. Akrep mancınıklarından yayılan ateş de sönüverdi. Savunucular ya şaşkınlıkla etrafa kaçıştılar ya da havaya fırlayarak, ilk yardım görevlisi olan kartalları bir hayli yordular. Ana girişte bekleyen Beşinci Kohort'un diğer üyeleriyse düzgün bir biçimde durmayı bırakıp kalkanlarını yere indirdiler ve çıkan karmaşayı izlemeye koyuldular.

Frank okunu fırlattı. Ok parıltılı ipiyle birlikte havalandı. Yukarıda vardığında, metal ucu bir anda etrafa yayılan bir düzine kadar ayrı parçaya ayrıldı ve önlerine çıkan her şeyi kavradı. Duvarları, bir akrep mancınığı, kırık bir su havanını ve cıyaklayarak kaçmaya ve siperlere tutunmaya çalışan birkaç da savunucu kampçıyı sardı. Okun ana ipinden her iki adımda bir tutacaklar çıktı ve böylece bir merdiven oluşturdu.

Frank "İleri!" diye bağırdı.

Percy "Önce sen git, Frank," dedi. "Bu, senin partin."

Frank tereddüt etti. Sonra, yayını sırtına asıp tırmanmaya başladı. Tam yolu yarılamıştı ki savunucular biraz toparlanıp alarm sirenini çalmayı akıl ettiler.

Frank, hala ana girişte bulunan Beşinci Kohort'a baktı. Herkes afal-

lamış bir halde ona bakıyordu.

Frank "Ne duruyorsunuz, saldırsanıza!" diye seslendi.

İlk harekete geçen Gwen oldu. Sırıtıp emri tekrarladı. Savaş alanında sevinç nidaları yükseldi. Hannibal isimli fil mutlulukla bağırdı, ama Frank'in bunları izleyerek harcayacak vakti yoktu. Paldır küldür üç savunucunun ip merdiveni kesmeye çalıştığı duvarın en tepesine çıktı.

İri yarı, hantal ve demir bir zırh giymiş olmanın iyi taraflarından biri de şuydu: Frank o haliyle tıpkı zırhlı bir bovling topunu andırıyordu. Savunucuların üstüne atlayınca, rakipleri birer bovling lobutu gibi dört bir yana savruldu. Frank hemen ayağa kalktı. Mazgallı siperlerin bulunduğu alanda kontrolü ele geçirdi, *plium'u* bir ileri, bir geri sallayarak savunucuları yere serdi. Bazıları ok fırlattı. Bazıları da kılıçlarıyla zırhını delmeye çalıştı, ama kimse Frank'i durduramadı. Derken süvari kılıcını sanki savaş için yaratılmış gibi oraya buraya savuran Hazel bir anda yanında belirdi.

Percy duvara atlayıp Dalgakıran'ı havaya kaldırdı.

"Eğlenceliydi," dedi.

Hep birlikte savunucuları siperlerin bulunduğu bölgeden temizlediler. Aşağıdaysa, giriş kapıları zorlanarak açıldı. Hannibal adeta yuvarlanarak kaleden içeri girdi. Üstüne yağan oklar ve taşlar da Kevlar zırhına çarpıp geri sekti.

Beşinci Kohort filin ardından saldırıya geçti ve böylece kohortun tamamı savaşa girmiş oldu.

Nihayet, Mars Tarlası'nın diğer ucundan bir savaş çığlığı yükseldi. Üçüncü ve Dördüncü Kohortlar savaşa katılmak için harekete geçtiler. Hazel "Biraz geç kaldınız," diye homurdandı. "Bayrakları almalarına izin veremeyiz." Frank "Haklısın," dedi. Percy de onlarla hemfikirdi. "O bayraklar bize ait." Bundan sonra konuşmalarına gerek kalmadı. Bir takım gibi, sanki üçü senelerdir yan yana savaşıyorlarmış gibi ilerlediler. İç kısımdaki basamakları da aşıp düşman karargâhına adım attılar.

XII

FRANK

Bundan sonra büyük bir karmaşa çıktı.

Frank, Percy ve Hazel rakiplerinin arasında zorlukla ilerliyor, karşılarına çıkan herkesi yere deviriyorlardı. Birinci ve İkinci Kohortlar, yani Jüpiter Kapı'nın iyi yağlanmış, disiplinli savaş makineleri, hücuma dayanamadılar ve kendilerini kaybeden tarafta buldular.

Karşılarındaki sorunun bir kısmını Percy oluşturuyordu. Percy bir iblis gibi savaşıyor, savunucuları alışılmadık bir biçimde darmadağın ediyor, ayaklarının altında yuvarlanıyor, kılıcını bir Romalı gibi birilerine saplamaya çalışmaktansa etrafa savuruyor, kampçıları kılıcının kabzasıyla etkisiz hale getiriyor ve kitlesel bir panik hali oluşturuyordu. Octavian tiz bir sesle bağırdı. Ya Birinci Kohort'a dayanmalarını söylemeye çalışıyordu ya da soprano bir sesle şarkı söylüyordu. Ama Percy bunun da çaresine baktı. Yan yana dizilmiş kalkanların üstünden perende atarak geçti ve kılıcının kabzasını Octavian'ın miğferine indirdi. Komutan bir kukla gibi yere yığılıverdi.

Frank ok kılıfındaki oklar tükenene dek ok fırlattı. Rakiplerini öldürmeyecek ve sadece isabet ettikleri yerde kocaman morluklar oluşturacak türden ucu küt oklar kullanıyordu. *Plium'unu* bir savunucunun kafasına indirerek kırdı, sonra da tereddütle *gladius'unu* çekti.

Bu sırada, Hazel, Hannibal'ın sırtına oturmuştu. Kalenin tam ortasına doğru hücum ederken arkadaşlarına bakıp sırıttı. "Haydi, gidelim uyuşuklar!"

Frank içinden, Olimpos tanrıları aşkına, ne kadar da güzle görünüyor, diye geçirdi.

Karargâhın merkezine doğru koştular. İç kalede neredeyse hiç muhafız yoktu. Belli ki savunucular saldırının bu noktaya geleceğine hiç ihtimal vermemişlerdi. Hannibal koca kapıları yıkarak açtı. Birinci ve İkinci Kohort'un bayraktarları kartlarla ve figürlerle oyun oynuyorlardı. Kohortun bayraklarıysa fütursuzca bir duvara yaslanmıştı.

Hazel ve Hannibal dosdoğru içeri girince, bayraktarlar sandalyelerinden düştü. Hannibal masaya bastı ve oyunu darmadağın etti.

Kohortun geri kalanı onlara yetiştiğinde, Percy ve Frank düşmanları etkisiz hale getirmiş, bayrakları kapmış ve Hazel'la birlikte Hannibal'ın sırtına çıkmışlardı. Düşman bayraklarını gururla taşıyarak dışarı çıktılar.

Beşinci Kohort hemen etraflarına dizildi. Hep birlikte uygun adımlarla şok olmuş rakiplerinin ve en az onlar kadar şaşkınlıkla orada dikilen müttefiklerinin bakışları altında kaleden çıktılar.

Reyna pegasusuyla onlara doğru alçaldı. "Oyun kazanıldı!" diye seslendi, ama sanki gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Şeref töreni için toplanın!"

Kampçılar yavaş yavaş Mars Tarlası'nda toplandılar. Frank birçoğunun yaralanmış olduğunu fark etti. Ya yanık yarası almışlardı, ya bir yerleri kırılmıştı ya da gözlerinin altı mosmor olmuş, oraları buraları sıyrık ve kesik içinde kalmıştı. Bir de mancınıkların fırlattığı ateş ve su topları yüzünden bazılarının saçları oldukça ilginç bir hal almıştı. Ama bunların hepsi tedavi edilebilir yaralardı.

Filin sırtından indi. Kohort üyeleri etrafını sardı, onu tebrik etmek için sırtına vurdu ve iltifatlar yağdırmaya koyuldu. Frank hayal görüp görmediğini düşündü. Hayatının en iyi gecesi olmalıydı. Ta ki Gwen'i gö-

rene dek.

Birisi "İmdat!" diye bağırdı. Birkaç kampçı bir sedyede yatan kızı taşıyarak, kaleden dışarı fırladı. Sedyeyi yere koydular ve diğer kampçılar hemen yanlarına koşturdu. Frank uzaktan bile sedyede yatan kişinin Gwen olduğunu görebiliyordu. Durumu oldukça kötüydü. Yan yattığı sedyede, bir *plium'un* zırhından sarktığını görmek mümkündü. Sanki bunu iki eliyle göğsünün arasında tutuyormuş gibi görünüyordu, ama etrafta fazla kan yoktu.

Frank şaşkınlıkla başını salladı. Gwen'in yanına koşarken "Hayır, hayır, hayır..." diye mırıldanıyordu.

İlk yardım görevlileri herkese geride durmasını ve Gwen'i bunaltmamasını söyledi. Şifacılar Gwen'in zırhının altındaki kanamayı durdurabilmek için gazlı bezlerle ve toz haline getirilmiş tek boynuzlu at boynuzuyla pansuman yaparken ona biraz nektar içirmeye çalışırken herkes sus pus kesilmişti. Gwen kımıldamıyordu. Suratı bembeyazdı.

Nihayet, şifacılardan biri başını kaldırıp Reyna'ya baktı ve başını salladı.

Bir an için, darmadağın olan havanlardan kale surlarına akan su sesinden başka bir şey duyulmadı. Hannibal hortumuyla Gwen'in saçlarını okşuyordu.

Reyna pegasusunun sırtından kampçılara baktı. Suratında son derece sert ve kasvetli bir ifade vardı. "Bir soruşturma başlatılacak. Bunu yapan her kimse, tüm lejyonu iyi bir komutandan etti. Şerefli bir biçimde ölmek ayrı şey, ama *bu*..."

Frank onun ne demek istediğinden emin değildi. Sonra, *plium'un* ahşap kabzasına kazınmış izleri gördü: cht i legio xii f. Silah İlk Kohort'a aitti ve Gwen'in zırhının ön tarafından dışarı çıkmıştı. Yani, birisi Gwen'e arkadan saldırmıştı. Muhtemelen de bu saldırı oyun sona erdikten *sonra* gerçekleşmişti.

Frank gözleriyle kalabalıkta Octavian'ı aradı. Komutan endişeyle değil, sanki içi boşaltılmış o aptal oyuncak ayılarından birini inceliyormuş

gibi merakla etrafı süzüyordu. Bir *plium'u* da yoktu.

Öfkeden Frank'in beynine kan sıçradı. Octavian'ı elleriyle boğmak geçiyordu içinden, ama tam o sırada Gwen nefes almaya başladı.

Herkes geri çekildi. Gwen gözlerini açtı. Suratı tekrar pembeleşmeye başladı.

Gözlerini kırpıştırarak "Ne, neler oldu?" diye sordu. "Neden herkes bana bakıyor?"

Göğsüne saplanan iki metrelik mızrağın farkında değildi.

Frank'in arkasında duran bir şifacı "Olamaz," diye fısıldadı. "Ölmüştü. Ölmüş *olmalıydı*."

Gwen doğrulmaya çalıştı, ama bunu yapamadı. "Bir nehir gördüm, bir adam benden... Para mı istiyordu ne? Arkamı dönünce, çıkış kapısının açık olduğunu fark ettim. Ve... Oradan uzaklaştım. Anlamıyorum. Neler oldu?"

Herkes dehşet içinde ona bakıyordu. Kimse verecek bir yanıt bulamadı.

"Gwen." Frank yanına çömeldi. "Doğrulmaya çalışma. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapat, tamam mı?"

"Neden? Ne..."

"Güven bana." Gwen söyleneni yaptı.

Frank *plium'un* uç kısmının hemen altındaki ahşap bölümü kavradı, ama elleri titriyordu. Ahşap kaygandı. "Percy, Hazel... Bana yardım edin."

Şifacılardan biri onun ne yapmaya çalıştığını anladı. "Sakın yapma!" dedi. "Onu..."

Hazel "Ne?" dedi aksi aksi. "Durumu daha mı kötü olacak?"

Frank içine derin bir nefes çekti. "Onu sıkı tutun. Bir, iki, üç!"

Plium'u ön taraftan çıkardı. Gwen gözünü dahi kırpmadı. Kanama da

hemen kesildi.

Hazel eğilip yarayı inceledi. "Kendi başına kapanıyor," dedi. "Nasıl olabilir bilmiyorum, ama..."

Gwen "Ben iyiyim," dedi. "Neden herkes bu kadar endişelendi?"

Frank'in ve Percy'nin yardımıyla ayağa kalktı. Frank öfkeyle Octavian'a baktı, ama komutanın suratında sahte bir endişe ifadesinden başka bir şey yoktu.

Frank, *Onunla sonra hesaplaşırım*, diye düşündü.

Hazel nazikçe "Gwen, bunu nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama ölmüştün. Nasıl olduysa birden dirildin."

"Ben... Ne?" Gwen yürümeye çalışırken Frank'e çarptı. Sonra, eliyle zırhındaki deliği yokladı. "Ama nasıl..."

"İyi soru." Reyna onları kalabalığın kenarından kasvetli bir ifadeyle izleyen Nico'ya döndü. "Bu, Pluton'un işi mi?"

Nico hayır manasında başını salladı. "Pluton insanların dirilmesine asla izin vermez."

Sonra, Hazel'ı konuşmaması için uyarır gibi bir bakış fırlattı. Frank bunun ne anlama geldiğini merak etti, ama o sırada hiç bunun vakti değildi.

Derken alanda gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu: *Ölüm güç kaybediyor. Bu, sadece bir başlangıç.*

Kampçılar hemen silahlarını çektiler. Hannibal korkuyla bağırdı. Sesten ürken Scipio şahlandı ve Reyna'yı neredeyse yere attı.

Percy "Bu sesi tanıyorum," dedi. Ama bundan hiç de hoşnut görünmüyordu.

Lejyonun tam ortasında bir ateş sütunu belirdi ve göğe kadar yükseldi. Ateş Frank'in kirpiklerini tütsülemişti. Üstleri başları su topları yüzünden sırılsıklam olan kampçılar giysilerinin bir anda kuruduğunu fark ettiler. Ateşlerin arasından dev gibi bir savaşçı çıkınca, herkes kor-

kuyla geri çekildi.

Frank'in saçları pek de gür değildi, ama sahip olduğu saç tellerinin *hepsi* diken diken olmuştu. Asker üç metre boyundaydı ve Kanada Askeri Kuvvetleri'nin çöl kamuflaj üniformasını giymişti. Her yanından kendine güven ve güç fışkırıyordu. Siyah saçları Frank'inki gibi tepesi düz olacak biçimde kısacık kesilmişti. Suratı keskin hatlı ve sertti, ayrıca eski bıçak yarası izleriyle kaplıydı. İç kısmı parıldayan kızılötesi bir güneş gözlüğü takmıştı. Bir kenar kolu, bıçak kılıfı ve birkaç da el bombası bulunan bir alet kemeri takmıştı beline. Elinde de kocaman bir M16 tüfeği duruyordu.

İşin en kötü yanı, Frank'in kendisini ona *yakın* hissetmesiydi. Herkes geri çekilirken Frank öne çıktı. Askerin ona sessize yaklaşmasını söylediğini fark etti.

Çaresizliğe kapılmıştı. Oradan kaçıp saklanmak istiyordu. Öne doğru üç adım daha attı. Sonra, tek dizinin üstüne çöktü.

Diğer kampçılar da aynı şeyi yaptılar. Reyna bile pegasusundan indi.

Asker "Güzel," dedi. "Diz çökmek iyidir. Jüpiter Kampı'na son geldiğimden beri aradan uzun süre geçmiş."

Frank bir kişinin tek dizinin üstüne çökmediğini fark etti. Percy Jackson kılıcını kavramış, öfkeyle dev askere bakıyordu.

Percy "Sen Ares'sin," dedi. "Ne istiyorsun?"

İki yüz kampçıdan da filden de hayret sesleri yükseldi. Frank, Percy'nin bu davranışı için özür dilemek ve tanrıyı yumuşatmak istiyordu, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Savaş tanrısının elindeki o kocaman m16'yla yeni arkadaşını un ufka edeceğinden korkuyordu.

Ancak, savaş tanrısı öfkelenmek yerine, bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

"Cesurmuşsun, melez," dedi. "Ares benim Yunan halimdir. Ama bu kişiler, yani Roma'nın çocukları için ben Mars'ım... İmparatorluğun koruyucusu, Romulus'un ve Remus'un ilahi babasıyım."

Percy "Daha önce karşılaşmıştık," dedi. "Biz... Biz savaştık."

Tanrı bu olayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi çenesini kaşıdı. "Bir sürü kişiyle savaşırım. Ama seni temin ederim ki Mars halimle savaşmamışsındır. Savaşmış olsaydın, şimdiye ölmüş olurdun. Şimdi, sabrımı taşırmadan önce Roma'nın bir evladına yaraşır bir biçimde diz çök bakalım."

Mars'ın ayaklarının dibinde bir ateş çemberi oluştu.

Frank "Percy, lütfen," dedi.

Percy bu durumdan hoşlanmadığı halde, diz çöktü.

Mars kalabalığa baktı. "Romalılar, bana kulak verin!" Sonra, öylesine içten bir biçimde güldü ki Frank o sırada korkudan tir tir titrediği halde neredeyse savaş tanrısının gülüşüne kapılıp gülümseyecekti. "Hep bunu demek istemişimdir. Olimpos'tan bir mesaj getirdim. Jüpiter bizlerin özellikle bugünlerde ölümlülerle doğrudan iletişime geçmesini istemiyor, ama siz Romalılar en sevdiğim halk olduğunuz için bu seferlik buraya geldim. Ama sadece birkaç dakikam var, o yüzden beni dikkatle dinleyin."

Gwen'i işaret etti. "Bu melezin ölmüş olması gerekirdi, ama ölmedi. Savaştığınız yaratıklar da öldüklerinde artık Tartarus'a gitmiyor. Uzun bir süre önce ölen ölümlüler de dirildiler."

Frank hayal mi görüyordu, yoksa savaş tanrısı Nico di Angelo'ya öfkeyle mi bakıyordu?

Mars "Thanatos zincire vuruldu," dedi. "Ölüm'ün Kapıları zorla açıldı ve kapıları koruyan kimse yok. En azından, *tarafsız* bir biçimde koruyan kimse yok. Gaia düşmanlarımızın ölümlüler dünyasına akın etmesini sağladı. Oğulları olan gigantlar da size karşı bir ordu oluşturuyorlar ki bu orduyu yok edemeyeceksiniz. Ölüm serbest bırakılıp görevinin başına dönene dek, istila edileceksiniz. Thanatos'u bulmalı ve onu devlerin elinden kurtarmalısınız. Bu işi ancak *o* düzeltebilir."

Mars etrafına bakınca, kampçıların hala tek dizlerinin üstünde durduğunu fark etti. "Artık kalkabilirsiniz. Sorusu olan var mı?"

Reyna huzursuz bir ifadeyle doğruldu. Sonra, dalkavuklara yaraşır

bir biçimde savaş tanrısına eğilip selam veren Octavian'la birlikte, tanrının yanına gitti.

"Şeref duyduk Lord Mars," dedi.

Octavian "Şeref duymaktan da *öte*," dedi "Öyle ki..."

Mars "Eee?" dedi aksi aksi.

"Şey, Thanatos ölüm tanrısı ve Pluton'un sağ kolu, öyle değil mi?" diye sordu Reyna.

Tanrı "Evet," dedi.

"Az önce onun gigantlar tarafından tutsak alındığını söylemiştiniz."

"Doğru."

"Bu yüzden de insanlar artık ölmeyecek, değil mi?"

Mars "Hemen değil," dedi. "Ama hayatla ölüm arasındaki sınırlar zayıflamaya başlayacak. Bu durumdan nasıl istifade edebileceklerini fark edenler işe koyulacak. Yaratıkları yok etmek şu anda bile güçleşti. Bazı melezler de Yeraltından geri dönecek. Tıpkı arkadaşınız Komutan Şiş Kebap gibi."

Gwen suratını buruşturdu. "Komutan Şiş Kebap mı?"

"Eğer bu iş durdurulamazsa, bazı ölümlüler dahi ölmeyecek. Dünyadaki insanların *asla* ölmediğini hayal edebiliyor musunuz?"

Octavian elini havaya kaldırdı. "Peki, yücelerin yücesi Mars, ölmemek iyi bir şey değil mi? Sonsuza dek hayatta kalırsak..."

Mars "Saçmalama be çocuk!" diye böğürdü. "Sonsuza dek herkes birbirini mi katletsin? Hiçbir amacı olmayan katliamlar mı düzenlensin? Tekrar tekrar dirilen, asla ölmeyen düşmanlar mı olsun? Bunu mu istiyorsun?"

Percy "Ama sen savaş tanrısısın," dedi. "Dünyada sonsuza katliam olsun istemez miydin?"

Mars'ın kızılötesi gözlükleri biraz daha parıldadı. "Ne kadar da küs-

tahsın! Gerçekten de sana karşı savaşmış *olabilirim*. Seni neden öldürmek istemiş olabileceğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Ben Roma'nın tanrısıyım, evladım. Haklı bir amaç için kullanılan askeri gücün tanrısıyım. Lejyonları korurum. Düşmanlarımı ayaklar altına almak beni de mutlu eder, ama asla amaçsız bir biçimde savaşmam. Sonuçsuz kalacak bir savaşta yer almak istemem. Öyle olduğunu göreceksin. Bana hizmet edeceksin."

"Hiç sanmam," dedi Percy.

Frank bir kez daha tanrının onu un ufak etmesini bekledi, ama Mars Percy'ye sanki geyik muhabbeti yapan iki arkadaştan biriymiş gibi gülümsedi.

"Bir göreve çıkılmasını emrediyorum!" diye kükredi. "Kuzeye gidecek ve tanrıların diyarının ötesinde Thanatos'u bulacaksınız. Onu kurtarıp gigantların planını alt üst edeceksiniz. Ama Gaia'dan sakının! En büyük oğlu olan giganttan da sakının!"

Frank'in yanında duran Hazel cıyaklar gibi "Tanrıların diyarının ötesi mi?" dedi.

Mars elindeki M16'yı daha da sıkı sıkı kavrayarak ona baktı. "Doğru duydun, Hazel Levesque," dedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Buradaki herkes lejyonun şerefini yitirdiği toprakları hatırlar! Eğer görev başarılı olursa ve Kader Şenliği'ne kadar geri dönmeyi başarırsanız... Belki ancak o zaman ayaklar altına alınmış itibarınızı biraz olsun düzeltebilirsiniz. Başarılı olamazsanız, geriye döneceğiniz bir kamp da kalmamış olacak. Roma istila edilecek ve geride bıraktığı miras sonsuza dek yok olacak. Bu yüzden size şunu tavsiye ederim: Başarısız olmayın."

Octavian nasıl becerdiyse, daha da yerlere kadar eğildi. "Şey, Lord Mars, bir sorum daha olacak. Bir göreve bir kehanetle, bizi yönlendirecek gizemli bir şiirle başlamamız gerekiyor! Bu kehanetleri Sibil kitaplarından bulabiliyorduk, ama artık tanrıların isteklerini öğrenmek kâhinlere kaldı. Hemen gidip etmiş tane oyuncak ayı alıp da gelsem..."

Tanrı "Kâhin sen misin?" diye sordu.

"E, evet, lordum."

Mars alet kemerinden bir parşömen çıkardı. "Yanında tükenmez kalemi olan var mı?"

Lejyonerler boş boş savaş tanrısına baktılar.

Mars içini çekti. "Burada iki yüz Romalı var, ama bir tanecik tükenmez kalem yok mu? Boş verin gitsin!"

M16'sını omzuna asıp bir el bombası aldı. Romalılardan birçoğu çığlıklar attı. Sonra, el bombası bir tükenmez kaleme dönüştü ve Mars bir şeyler yazmaya başladı.

Frank gözlerini fal taşı gibi açmış Percy'ye bakıyordu. Dudakların oynatarak, *Senin de kılıcın kaleme dönüşebiliyor mu?* diye sordu.

Percy de aynı şekilde, *Hayır. Kes sesini*, diye yanıt verdi.

"İşte, oldu!" Mars yazdığı şeyi bitirip parşömeni Octavian'a fırlattı. "Al sana kehanet. Bunu ister kitaplarının arasına koy, ister zemine kazı."

Octavian parşömende yazanları okumaya koyuldu. "Burada şöyle diyor: 'Alaska'ya gidin. Thanatos'u bulun ve onu kurtarın. 24 Haziran sabahı geri dönün, yoksa ölürsünüz."

"Evet," dedi Mars. "Gayet açık değil mi?"

"Şey, lordum... Kehanetler genellikle *muğlak* olur. Birer bilmeceye benzerler. Kafiyelidirler ve..."

Mars alet kemerinden bir el bombası daha aldı. "Evet?"

Octavian "Kehanet gayet açık!" dedi. "Bir görevimiz var!"

"İyi yanıt." Mars el bombasını hafifçe çenesine vurdu. "Başka ne yapacaktım? Bir şey daha vardı... Hah, tamam."

Frank'e döndü. "Buraya gel, evlat."

Frank içinden, *Eyvah*, dedi. Cebinde duran ucu yanık odun parçası ağırlaşmış gibiydi. Dizleri titriyordu. İçini çok kötü bir his kapladı, ordu görevlisinin evlerine geldiği gün hissettiğinden çok daha kötü bir hisli bu.

Bir şeylerin olacağını biliyordu, ama bunu durduramıyordu. İstemeden ileri çıktı.

Mars sırıttı. "Duvarı iyi ele geçirdin, evlat. Oyunun hakemi kim?"

Reyna elini havaya kaldırdı.

"Bu çocuğu görüyor musun hakem? O, *benim* oğlum. Duvarı ilk aşan o oldu, oyunu takımına kazandırdı. Kör falan değilsen, onun 'en iyi oyuncu' olduğunu sen de görebilirsin. Kör değilsin, değil mi?"

Reyna bir fare yutmuş gibi görünüyordu. "Hayır, Lord Mars."

"O halde, Duvar Tacı'nı o alacak," dedi Mars. Herkes duysun diye de tüm lejyona "Benim oğlum!" diye bağırdı. Frank eriyip ortadan kaybolmak istiyordu.

Mars "O, Emily Zhang'in oğlu," diye konuşmaya devam etti. "Emily iyi bir askerdi. İyi de bir kadındı. Frank denen bu çocuk bu gece kendini ispatladı. Geçmiş yaş günü kutlu olsun, evlat. Artık *gerçek* bir erkek silahı kullanma vaktin geldi."

Frank'e M16'sını fırlattı. Frank bir an için kocaman saldırı silahının ağırlığı altında ezileceğini sandı, ama silah havada ufalıp inceldi. Onu yakaladığında bir mızrağa dönüşmüştü. Kabzası İmparatorluk altınındandı ve beyaz bir kemiği andıran tuhaf görünümlü ucu da tuhaf bir biçimde parıldıyordu.

"Mızrağın ucu ejderha dişinden yapılmıştır," dedi Mars. "Henüz annenin becerilerini öğrenmedin, değil mi? Neyse, sen bunları öğrenene dek, mızrak sana rahat bir nefes aldıracak. Mızrak sadece üç atış yapar, bu yüzden onu akıllıca kullan."

Frank bunun ne anlama geldiğini pek anlayamamıştı, ama Mars artık konu kapanmış gibi davranıyordu. "Şimdi, oğlum Frank, Thanatos'u kurtarmak için çıkılacak görevi yönetecek. İtirazı olan var mı?"

Tabii, kimse ağzını açıp bir şey demedi. Ama kampçıların birçoğu hasetle, kıskançlıkla, öfkeyle ve sert bir ifadeyle Frank'e bakıyordu.

Mars "Yanına iki kişi alabilirsin. Kurallar bunlar. Bunlardan birinin

de bu çocuk olması gerek."

Mars, Percy'yi gösterdi. "Ya bu görevde Mars'a saygı göstermeyi öğrenecek ya da ölecek. İkinci kişiye gelince, kimi istersen seçebilirsin. Umurumda değil. İsterseniz senatoda bu konuyu tartışın. Ne de olsa bunu iyi beceriyorsunuz."

Tanrının görüntüsü titredi. Gökyüzünde şimşekler çaktı.

"Artık gitmem gerek," dedi Mars. "Görüşmek üzere. Beni hayal kırıklığına uğratmayın Romalılar!"

Tanrı bir anda alevlere dönüştü ve gözden kayboldu.

Reyna, Frank'e döndü. Suratında hayretle karışık bir tiksinme ifadesi vardı. Sanki nihayet ağzındaki o fareyi yutmayı başarmıştı. Kolunu havaya kaldırıp Roma selamı verdi. "Selamlar olsun, Frank Zhang, Mars'ın oğlu."

Tüm lejyon aynı şeyi yaptı ama Frank dikkatlerin kendi üstünde olmasını istemiyordu. Mükemmel gece berbat olmuştu.

Babası *Mars'tı*. Savaş tanrısı onu Alaska'ya yolluyordu. Ona yaş günü hediyesi olarak bir mızrak vermişti. Dahası, ölüm fermanını imzalamıştı.

XIII

PERCY

Percy o gece Medusa'nın kurbanlarından biri gibi, yani taş kesilmiş şekilde kaskatı uyudu.

Ta *şeyden* beri rahat ve yumuşacık bir yatakta uyumamıştı... Açıkçası, ne zamandan beri olduğunu hatırlayamıyordu. Yoğun bir gün geçirdiği halde, zihninden bin bir türlü şey geçiyordu ve bedeni ona, *Artık uyu*, diyordu.

Tabii, rüya da gördü. Hep rüya görürdü, ama bunlar bir hareket halindeki pencereden dışarı bakıyormuş gibi bulanık görünürdü. Kıvırcık saçlı bir faunun ona yetişmek için arkasından koştuğunu gördü.

"Bozuk param yok!" diye bağırdı Percy.

Faun "Ne?" dedi. "Hayır, Percy. Benim. Kıvırcık! Olduğun yerde kal! Seni bulmak için yola çıktık. Tyson yakınlarda. Daha doğrusu, sana *yakın bir yerde* olduğunu düşünüyoruz. Nerede olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

Percy "Ne?" diye bağırdı, ama faun pusun ardında kayboldu.

Derken Annabeth'in faunun yanına koştuğunu, elini ona uzattığını gördü. "Tanrılara şükürler olsun!" diye bağırdı. "Aylardır seni göremiyorduk! İyi misin?"

Percy, Juno'nun dediklerini hatırladı. *Aylardır uyuyordu, ama artık*

uyandı. Tanrıça onu kasıtlı olarak gizlemişti, ama neden?

Annabeth'e "Sen gerçek misin?" diye sordu.

Gördüklerinin gerçek olduğuna o kadar inanmak istiyordu ki. Sanki fil Hannibal göğsünün üstüne oturmuş gibi hissediyordu. Birden Annabeth'in yüzü bulanıklaşmaya başladı. "Bir yere gitme!" diye bağırdı Annabeth. "Tyson'ın seni bulması daha kolay! Olduğun yerde kal!"

Sonra, Annabeth kayboldu. Görüntüler hızlandı. Percy bir kayanın üstünde duran kocaman bir gemi, geminin gövdesini tamamlamak için uğraşan işçiler, baş tarafına elinde meşale tutan bir çocuğun bronz bir ejderha kafası takmaya çalıştığını gördü. Savaş tanrısının elinde bir kılıçla kıyıda onu kovaladığını da gördü.

Görüntüler değişti. Percy, Mars Tarlası'ndan Berkeley Tepeleri'ne bakıyordu. Altın renkli otlar sallandı ve toprakta uyuyan bir kadının suratı belirdi. Suratı bölgedeki gölgelerden ve kıvrımlardan oluşmuştu. Gözleri kapalıydı, ama sesini zihninde duyabiliyordu:

Demek oğlum Kronos'u yok eden melez bu. Pek bir şeye benzemiyorsun, Percy Jackson, ama benim içim değerlisin. Kuzeye git. Alcyoneus'la karşılaş. Juno, Yunanlılarla ve Romalılarla dilediği oyunu oynayabilir, ama en sonunda piyonum olacaksın. Tanrıları senin sayende yeneceğim.

Görüntü karanlıklaştı. Bu sefer de kamp karargâhı kocaman bir tiyatroya benziyordu. Buzdan duvarları olan bir Principia vardı, havadaki pus da donmuştu. Zeminin dört bir yanına Romalı zırhları ve İmparatorluk altınından kabzaları olan silahlar saçılmıştı. Odanın arka tarafında kocaman, karanlık bir şekil duruyordu. Teni tıpkı Reyna'nın otomaton köpekleri gibi altınımsı ve gümüşümsü renkler saçıyordu. Onun arkasında da bir sürü kırık amblem, lime lime olmuş bayraklar ve demir bir çubuğun ucunda büyük mü büyük altın bir kartal duruyordu.

Gigantın sesi geniş odada yankılandı. "Bu iş çok eğlenceli olacak, Neptün'ün oğlu. Senin çapında bir melezi yenmeyeli binlerce sene oldu. Seni buzun zirvesinde bekliyorum."

Percy titreyerek uyandı. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı.

Sonra hatırladı: Jüpiter Kampı'nda, Beşinci Kohort'un barakalarındaydı. Yatağında yatarken bakışlarını tavana çevirdi ve düzenli bir biçimde nefes alıp vermeye çalıştı.

Altın bir gigant onu mahvetmek üzere bekliyordu. Harika. Ama onu asıl endişelendiren şey, tepelerde gördüğü o uyuyan kadının suratıydı. Percy satranç oynamazdı, ama bir piyon olmanın iyi bir şey olmadığını da biliyordu. Piyonlar çok ölürdü.

Rüyasının daha dostane olan bölümleri bile ürkütücüydü. Kıvırcık isimli bir faun onu arıyordu. Belki de Don bu yüzden bir tuhaflık hissetmişti. Ne demişti? Hah, bir empati bağı. Tyson isimli birisi de onu arıyordu ve Annabeth ona bir yere gitmemesini tembihlemişti.

Yatağında doğruldu. Oda arkadaşları koşuşturuyor, giyiniyor ve dişlerini fırçalıyorlardı. Dakota üstünde kırmızı lekeler olan uzunca bir kumaşa sarınıyordu. Bu, bir togaydı. Penatlardan biri de ona bunu nasıl giyeceği konusunda yol gösteriyordu.

Percy umutla "Kahvaltı vakti mi geldi?" diye sordu.

Frank ranzanın üst katından kafasını uzattı. Sanki gece hiç uyuyamamış gibi, gözlerinin altında siyah siyah halkalar vardı. "Çabucak kahvaltı yapmamız gerek. Sonra, senato toplantısına gideceğiz."

Dakota'nın kafası togasına sıkışmıştı. Üstünde meyve suyu lekeleri olan bir hayalet gibi sendeleye sendeleye odada dolanıyordu.

Percy "Şey, ben de yatak örtüsü mü giyeceğim?" diye sordu.

Frank güldü. "Hayır, onu bir tek senatörler giyer. Her sene seçilen on bir senatör vardır. Seçilebilmek için en az beş sene kampta bulunmak gerekir."

"Peki, neden toplantıya biz de gidiyoruz?"

"Çünkü... Biliyorsun ya, görev yüzünden." Frank, sanki Percy göreve gitmekten cayabilirmiş gibi endişeli konuşuyordu. "Tartışmaya bizim de katılmamız gerek. Sen, ben ve Hazel. Yani, hala gitmek istiyorsan tabii..."

Frank muhtemelen duygu sömürüsü yapmıyordu, ama Percy'nin yüreği yine de bu sözler üstüne parçalandı. Frank'ten hoşlanmıştı. Tüm kampın ortasında savaş tanrısı tarafından sahiplenilmek bir kâbustan farksızdı. Hem bebek suratlı bu çocuğa nasıl hayır denirdi? Frank'e büyük bir ihtimalle sonunda öleceği bir görev verilmişti. Korkuyordu ve Percy'nin yardımına ihtiyacı vardı.

Dahası, önceki gece iyi bir takım oluşturmuşlardı. Hazel ve Frank güvenilir, ayakları yere basan çocuklardı. Percy'yi aileden birisi gibi kabullenmişlerdi. Buna rağmen, görevi Mars verdiği ve o tuhaf rüyaları gördüğü için de içi rahat değildi.

"Ben, şey... Hazırlansam iyi olacak..." Yataktan inip giyinmeye koyuldu. Bu süre boyunca Annabeth aklından çıkmadı. Ona yardım etmeye geliyorlardı. Eski hayatını geri alabilirdi. Tek yapması gereken kamptan bir yere ayrılmamaktı.

Percy kahvaltıda herkesin ona baktığını fark etti. Herkes bir gece önce olanları konuşuyordu fısıldayarak.

"Bir günde iki tanrı..."

"Romalılar gibi savaşmamak..."

"Burnumdan içeri su topları girdi..."

Ama Percy her şeyi dinleyemeyecek kadar açtı. Kreplerle, yumurtalarla, pastırmayla, gözlemelerle, elmalarla ve birkaç bardak da portakal suyuyla karnını bir güzel doyurdu. Belki daha da fazla yemeliydi, ama Reyna senatonun şehirde toplanmak üzere olduğunu söyleyince, togalı herkes ayağa kalktı.

"Haydi, bakalım." Hazel iki karatlık bir yakuta benzer bir şeyi elinde evirip çeviriyordu.

Hayalet Vitellius mor bir parıltı saçarak yanlarına geldi. "Üçünüze de *bona fortuna*! Ah şu senato toplantıları... Sezar'ın suikasta uğradığı toplantıyı hatırlıyorum da! Togasının üstündeki kanlar..."

Frank "Teşekkürler, Vitellius," diye araya girdi. "Gitmemiz gerek."

Reyna ve Octavian senatörleri kamptan çıkarıp şehre doğru yol alırken metal tazıları da yolda bir ileri, bir geri koşuyorlardı. Hazel, Frank ve Percy de peşlerinden gidiyorlardı. Percy, Nico di Angelo'nun da siyah bir toga giydiğini ve Gwen'le konuşarak ilerlediğini fark etti. Gwen biraz solgun görünse de önceki gece öldüğü düşünülecek olursa, şaşılacak derecede iyi görünüyordu. Nico, Percy'ye el salladı, sonra konuşmasına devam etti. Percy, Hazel'ın kardeşinin ondan kasıtlı olarak uzak durduğuna artık emindi.

Dakota da üstündeki meyve suyu lekeli togasıyla yürüyordu. Birçok diğer senatör de nedense togalarının içinde rahat değil gibiydi. Togalarının eteklerini çekiştiriyor, omuz kısımlarının aşağı kaymaması için uğraşıyorlardı. Percy sıradan mor renkli bir tişört ve blucin giydiğine memnundu.

"Romalılar bu giysiyle nasıl yürüyorlar?" diye sordu.

"Aslında, togalar sadece resmi toplantılarda giyilir," dedi Hazel. "Tıpkı smokin gibi. Eminim ki eski Romalılar da togalardan en az bizim kadar nefret ediyorlardı. Bu arada, yanında silah falan yok, değil mi?"

Percy elini tükenmez kaleminin hep geri döndüğü cebine soktu. "Neden? Yanımızda silah olmaması mı gerekiyor?"

"Pomerya Hattı'nın ötesine silah sokulması yasaktır."

"*Ne* hattı?"

"Pomerya," dedi Frank. "Şehir sınırları. Şehir 'güvenli bölge' olarak kabul edilir. Lejyonlar buraya giremez. Silah da sokulamaz. Böylece, senato toplantılarında kan dökülmez."

"Jül Sezar'ın suikastında olduğu gibi mi?" dedi Percy.

Frank evet manasında başını salladı. "Merak etme. Aylardır böyle bir olay yaşanmadı."

Percy onun şaka yaptığını umdu.

Şehre yaklaştıkça, Percy şehrin ne kadar güzel olduğunu fark etti. Kiremitli çatılar ve altın kubbeler güneşin altında parıldıyordu. Bah-

çelerde hanımelileri ve güller açmıştı. Ana meydan beyazlı grili taşlarla döşenmiş, heykellerle, çeşmelerle ve yaldızlı sütunlarla süslenmişti. Meydanın etrafındaki mahallelerdeki kaldırım taşlı sokaklarsa yeni boyanmış malikânelerle, dükkânlarla, kafelerle ve parkalarla çevriliydi. Uzaktan stadyum ve at yarışları arenası görünüyordu.

Percy şehir sınırlarına varana dek önündeki senatörlerin yavaşladığını fark etmedi.

Yolun bir tarafında beyaz renkli mermer bir heykel duruyordu. Bu, bir insan boyutlarında, kaslı, kıvırcık saçlı, kolları olmayan ve asabi ifadeli bir adam heykeliydi. Öfkeli görünmesinin nedeni sadece belinden yukarısının yapılmış olması olabilirdi. Belinden aşağısı mermerden kocaman bir blok halindeydi.

Heykel "Tek sıra olun, lütfen!" dedi. "Kimliklerinizi hazırlayın."

Percy sağına ve soluna bakındı. Daha önceden fark etmemişti, ama buna benzer heykeller yüz metrelik aralıklarla şehrin etrafına bir halka biçiminde dizilmişti.

Senatörler kontrol noktasını rahatlıkla geçtiler. Heykel kollarındaki dövmeleri kontrol ediyor, sonra her senatöre ismiyle hitap ediyordu. "Senatör Gwendolyn. Beşinci Kohort, evet. Nico di Angelo, Pluton'un elçisi... Pekâlâ. Yargıç Reyna, buyurun. Senatör Hank, Üçüncü Kohort... Ay, ayakkabıların ne güzelmiş, Hank! Hah, kim varmış burada?"

Hazel, Frank ve Percy en sona kalmışlardı.

Hazel "Terminus," dedi, "bu, Percy Jackson. Percy, bu da sınırlar tanrısı Terminus."

Tanrı "Yeni birisi, ha?" dedi. "Evet, *probatio* tableti. Tamam. Aaa, cebinde silah mı var? Hemen çıkar! Hemen çıkar!"

Percy, Terminus'un nasıl anladığını bilmiyordu, ama tükenmez kalemini cebinden çıkardı.

"Çok tehlikeli," dedi Terminus. "Onu tepsiye bırak. Bir dakika, asistanım nerede? Julia!"

Altı yaşlarında ufak bir kız heykelin ardından kafasını uzattı. Saçları iki yandan örülmüştü, üstünde pembe renkli bir elbise vardı ve iki ön dişi eksik olduğu için muzip muzip gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

"Julia?" Terminus arkasına bakınca, Julia diğer tarafa geçti. "Nereye gitti bu kız?"

Terminus diğer tarafa bakınca, gizlenemeyen Julia'yı gördü. Küçük kız neşeyle cıyakladı.

"Ah, buradasın. Hazır ola geç ve tepsiyi buraya getir."

Julia gizlendiği yerden çıkıp üstünü başını silkeledi. Bir tepsi aldı ve Percy'ye uzattı. Tepsinin üstünde birkaç meyve bıçağı, bir tirbuşon, kocaman bir güneş yağı losyonu şişesi ve bir de matara vardı.

"Geri dönerken silahını alabilirsin," dedi Terminus. "Julia ona göz kulak olur. O, eğitimli bir uzmandır."

Küçük kız evet manasında başını salladı. "Uz-ma-nım," dedi. Sanki bunun provasını yapmış gibi, her bir heceyi dikkatle söylemişti.

Percy, Hazel'la Frank'e baktı. Arkadaşları bunda bir tuhaflık yokmuş gibi davranıyorlardı. Buna rağmen, ölümcül bir silahı küçük bir çocuğa vermek onu huzursuz ediyordu.

"İşin aslı şu ki tükenmez kalem otomatik olarak cebime geri döner. Onu size versem bile..."

"Merak etme," dedi Terminus. "Bir yere gitmemesi için ona göz kulak olacağız. Öyle değil mi, Julia?"

"Evet, Bay Terminus."

Percy tereddütle kalemini tepsiye koydu.

"Şimdi, yeni olduğun için sana kuralları anlatayım," dedi Terminus. "Az sonra, şehir sınırlarından geçeceksin. Hattı geçtikten sonra huzur bozacak bir davranışta bulunma. Halka açık yollarda yürürken savaş arabası trafiğine uy. Senato'ya vardığında, sol tarafta otur. Şurada da... Nereyi gösterdiğimi görebiliyor musun?"

"Şey, elleriniz yok ki," dedi Percy.

Belli ki bu, Terminus için hassas bir konuydu. Mermer suratı bir anda gri bir renge büründü. "Ukala dümbelek," dedi. "Pekâlâ, Bay Ukala, forumu diyorum... Julia, benim için gösterir misin, lütfen?"

Julia itaatkâr bir tavırla güvenlik tepsisini yere koyup ana meydanı işaret etti.

"Mavi tenteli dükkânı görüyor musun?" dedi Terminus. "Orası markettir. Orada şerit metreler satarlar. Git, bir tane satın al! Pantolonun bileklerinden bir buçuk santim yukarıda olmalı, saçını da kurallara uygun bir biçimde kestir. Tişörtünü de pantolonunun içine sok."

Hazel "Teşekkürler, Terminus," dedi. "Şimdi, gitmemiz gerek."

Tanrı temkinli bir tavırla "İyi, iyi, geçin bakalım," dedi. "Ama yolun sağ tarafından yürüyün! Şuradaki kayaya da dikkat edin. Hazel, hayır, orası değil, gösterdiğim yere bak! O kaya şu ağaca çok yakın duruyor. Onu beş santim sola kaydırıverin."

Hazel kendisine söyleneni yaptı ve yola devam ettiler. Terminus arkalarından emirler yağdırırken Julia da çimlerin üstünde perendeler atıyordu.

"Terminus hep böyle midir?" diye sordu Percy.

"Hayır, aslında değildir," dedi Hazel. "Bugün rahat günlerinden biri. Genellikle çok daha obsesif kompulsiftir."

"Şehrin etrafında tüm sınır taşlarında yaşar," dedi Frank. "Şehir saldırıya uğrayacak olursa, son savunmamız odur."

"O kadar da kötü değildir," dedi Hazel. "Ama onu kızdırmamaya gayret et, yoksa seni vadideki tüm otları ölçmeye zorlar."

Percy duyduklarını anlamaya çalıştı. "Peki, şu Julia isimli çocuk kim?"

Hazel sırıttı. "Çok şirin, değil mi? Annesiyle babası şehirde yaşarlar. Senatörlere yetişsek iyi olacak."

Foruma yaklaşırlarken Percy şehirde ne kadar çok insan olduğuna hayret etti. Üniversite çağındaki gençler çeşmenin başında takılıyorlardı. Bazıları, senatörler yanlarından geçerken el salladı. Bir fırın tezgâhının ardındaki yirmili yaşlardaki bir adam, kahve alan bir kadınla flört ediyordu. Daha yaşlı bir çift de bebek bezi takmış, üstüne minnacık bir Jüpiter Kampı tişörtü giymiş bir bebeğin martıları kovalayışını izliyorlardı. Esnaf dükkânlarını açıyor, vitrinlerine üstünde Latince çanak çömlek, mücevher ve yarı fiyatına satılacak Hipodrom biletlerinin reklamını yapan afişler asıyorlardı.

"*Tüm* bu insanlar melez mi?" diye sordu Percy.

"Evet, ya öyleler ya da melez soyundan geliyorlar," dedi Hazel. "Daha önce de söylediğim gibi, burası üniversite eğitimi almak ya da her gün yaratıklar saldıracak mı diye endişelenmeden yaşanacak ve bir aile kuracak en güzel yer. Burada yaklaşık olarak iki yüz, üç yüz kişi yaşıyor. Emekliler ya danışmanlık yapıyorlar ya da gerektiği zamanlarda destek kuvvetleri olarak çalışıyorlar, ama genellikle kendi hallerinde sessiz sedasız bir hayat sürüyorlar."

Percy Roma'nın minnacık bir kopyası olan, lejyon ve obsesif kompulsif sınırlar tanrısı Terminus tarafından korunan bu şehirde yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Annabeth'le el ele tutuşup bir kafede oturduklarını hayal etti. Belki ileride kendi çocuklarının da forumda martıları kovalayışını izleyebilirlerdi...

Sonra, düşüncelerinden sıyrıldı. Böyle şeyler düşünemezdi. Anılarının çoğu silinmişti, ama burasının evi olmadığını biliyordu. Diğer arkadaşlarıyla birlikte, başka bir yere aitti.

Hem Jüpiter Kampı tehlikedeydi. Juno haklıysa, beş gün içinde bir saldırı olacaktı. Percy kampın üst tarafındaki tepelerde beliren uyuyan kadının, yani Gaia'nın suratını düşündü... Sonra, yaratıkların akın akın vadiye doluştuğunu getirdi gözlerinin önüne.

Mars, *Başarılı olamazsanız, geriye döneceğiniz bir kamp da kalmamış olacak. Roma istila edilecek ve geride bıraktığı miras sonsuza dek yok olacak*, diye uyarmıştı onları.

Julia isimli küçük kızı, çocuklu aileleri, Beşinci Kohort'ta edindiği yeni arkadaşlarını, hatta o şapşal faunları düşündü. Şehre saldırıldığında olacakları hayal etmek bile istemiyordu.

Senatörler forumun batı ucundaki beyaz kubbeli, kocaman bir binaya girdiler. Percy kapıdan geçerken Jül Sezar'ın bir senato toplantısında suikasta uğradığını düşünmemeye çalışıyordu. İçine derin bir nefes çekti ve Hazel ve Frank'le birlikte içeri girdi.

XIV

PERCY

Senato'nun içi bir lisenin konferans salonunu andırıyordu. Yarım bir daire biçiminde dizilmiş sıraların karşısında bir kürsü, podyum ve iki sandalye vardı. Sandalyeler boştu, ama birinde ufacık kadife bir paket duruyordu.

Percy, Hazel ve Frank yarım dairenin sol tarafına oturdular. On senatör ve Nico di Angelo da öndeki sıralara geçtiler. Yukarıdaki sıralara da resmi togalar giymiş birkaç düzine hayalet ve şehirden gelen yaşlıca birkaç emekli oturdu. Octavian belki birileri peluş oyuncaklar tanrısına bir şeyler danışılır diye, elinde bir bıçak ve içi doldurulmuş yavru bir aslan oyuncağıyla en önde duruyordu. Reyna podyuma yürüyüp içeridekilerin dikkatini çekmek için elini havaya kaldırdı.

"Pekâlâ, bu bir acil durum toplantısı," dedi. "Formalitelere gerek yok."

"Ama ben formalitelere bayılırım," dedi hayaletlerden biri.

Reyna ters ters ona baktı.

"İlk olarak, görevi oylamak için burada bulunmuyoruz. Görev Roma'nın koruyucusu Mars Ultor tarafından verildi. Onun isteklerine itaat edeceğiz. Buraya Frank Zhang'in görev arkadaşlarını oylamak için de toplanmadık."

Üçüncü Kohort'tan Hank "Hepsi Beşinci Kohort'tan mı?" dedi. "Bu, haksızlık."

Yanındaki çocuk da "Akıllıca da değil," dedi. "Beşinci Kohort'un işleri berbat edeceğini hepimiz biliyoruz. Yanlarına *iyi* birisini almaları gerek."

Dakota aniden ayağa fırlayıp üstüne biraz daha meyve suyu döktü. "Dün gece kıçınıza tekmeyi basarken hepimiz gayet iyiydik, Larry!" dedi.

Reyna "Bu kadar yeter, Dakota," dedi. "Larry'nin kıçını da boş ver şimdi. Frank'in görev arkadaşlarını seçmeye hakkı var. Percy Jackson'ı ve Hazel Levesque'i seçti."

İkinci sıradan bir hayalet "*Saçmalık*!" diye bağırdı. "Frank Zhang henüz lejyonun asil bir üyesi bile değil! Hala *probatio*'da. Bir görevin komutan ya da daha üst görevde olan birisi tarafından yönetilmesi gerekir. Bu iş tamamıyla..."

Reyna "Cato," diye araya girdi. "Mars Ultor'un emirlerine uymalıyız. Bu yüzden de... Bazı değişiklikler yapmamız gerek."

Reyna ellerini çırptı ve Octavian öne çıktı. Bıçağını ve yavru aslanı kenara koyup sandalyedeki kadife paketi eline aldı.

"Frank Zhang, öne çık," dedi.

Frank endişeyle Percy'ye baktı. Sonra, ayağa kalkıp kâhine yaklaştı.

Octavian "Kuşatma savaşında duvarı ilk sen aştığın için Duvar Tacı'nı sana takdim etmek..." diye söze başladı ve zoraki bir biçimde "... büyük bir şeref," dedi. Ona defne çelengi biçiminde bronz bir rozet verdi. "Ayrıca, Yargıç Reyna'nın emriyle, seni komutan mertebesine yükseltiyorum."

Frank'e hilal biçiminde bronz bir rozet daha verdi ve senato bir anda itirazlarla yankılandı.

Birisi "O hale *probatio*'da!" diye bağırdı.

Bir diğeri "Bu, imkânsız!" diye seslendi.

Bir başkası da "Hay sizin su toplarınıza..." diye itiraz etti.

"Sessizlik!" Octavian'ın sesi önceki gece savaş alanında olduğundan

çok daha sert çıktı. "Yargıcımız görevlerin komutan pozisyonu altındaki kimse tarafından yönetilemeyeceğini biliyor," dedi. "Sonuç her ne olursa olsun, bu görevi Frank yönetecek. Yargıcımız bu yüzden kendisinin komutan yapılmasını emretti."

Percy ansızın Octavian'ın ne kadar etkili bir konuşmacı olduğunu fark etti. Mantıklı ve destekçi bir tavırla konuşuyordu, ama suratında acı çekermiş gibi bir ifade vardı. Sözcükleri öylesine özenle seçmişti ki verilen tüm kararlardan Reyna'nın sorumlu olduğunu ima eder gibiydi. *Bu, onun fikriydi*, der gibiydi.

Bir şeyler ters gidecek olsa, Reyna suçlanacaktı. Octavian söz sahibi olsaydı, her şey daha mantıklı bir biçimde halledilecekti. Ancak, Reyna'yı desteklemekten başka bir seçeneği yoktu, çünkü Octavian vefakâr bir Roma askeriydi.

Octavian tüm bunları bu şekilde söylemeden ima ederken bir yandan senatoyu sakinleştirmeye, bir yandan da onlara anlayış göstermeye çalışıyordu. Percy bu sıska, komik ve korkuluğumsu çocuğun tehlikeli bir düşman olabileceğini fark etti.

Reyna da bunu fark etmiş olmalıydı. Suratında asabi bir ifade belirdi. "Komutanlık pozisyonlarından biri boş," dedi. "Aynı zamanda bir senatör olan görevlilerimizden biri bu hakkından vazgeçmiş bulunuyor. Lejyonda on sene görev yaptıktan sonra emekli olup şehre yerleşmeye ve üniversiteye gitmeye karar verdi. Beşinci Kohort'tan Gwen, hizmetlerin için sana çok teşekkür ederiz."

Herkes zoraki bir biçimde de olsa cesurca gülümseye çalışan Gwen'e döndü. Bir önceki gece çetin sınav onu yormuş olsa da rahatlamış gibi görünüyordu. Percy ona hak vermeden edemedi. Bir *plium'la* ikiye ayrılmaya kıyasla, üniversiteye gitmek çok daha iyi bir fikirdi.

Reyna "Yargıç olarak, görevlileri seçme hakkım var," diye devam etti konuşmaya. "Probatio'daki bir kampçının doğrudan komutan mertebesine yükseltilmesinin oldukça sıradışı bir uygulama olduğunun farkındayım, ama sanırım hepimiz... dün gecenin olağanüstü bir gece olduğunda hemfikir. Frank Zhang, kimliğin lütfen."

Frank boynunda asılı duran kurşun tableti çıkarıp Octavian'a verdi.

Octavian "Kolun," dedi.

Frank kolunu öne uzattı. Octavian ellerini göğe kaldırdı. "Mars'ın oğlu Frank Zhang'i ilk seneki hizmetleri için On İkinci Lejyon Fulminata'ya kabul ediyoruz," dedi. "Hayatını senatoya ve Romalılar'a adayacağına yemin ediyor musun?"

Frank "Tabii ki," gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra, hafifçe öksürüp "Ediyorum," dedi.

Senatörler "*Senatus Populusque Romanus!*" diye bağrıştılar.

Frank'in kolunda bir alev parladı. Bir an için gözleri dehşetle açıldı. Percy arkadaşının bayılacağından ürktü. Derken duman ve alevler yok oldu ve Frank'in kolunda yeni bir dövme belirdi: SPQR harfleri, haç biçiminde duran iki mızrak ve hizmetlerinin ilk senesini temsil eden tek bir çizgi.

"Oturabilirsin." Octavian, *Bu, benim fikrim değildi millet*, der gibi etrafına bakındı.

Reyna "Şimdi, görev meselesine geri dönebiliriz," dedi.

Frank yerine otururken senatörler yerlerinde kıpırdanıp bir şeyler mırıldandılar.

Percy "Canın acıdı mı?" diye fısıldadı.

Frank üstünden hala dumanlar tüten koluna baktı. "Evet, çok." Kolundaki izler onu şaşırtmış gibiydi. Komutan nişanını ve Duvar Tacı'nı ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Bir dakika." Hazel'ın gözleri gururla ışıldıyordu. "Dur, ben takayım."

Madalyaları Frank'in göğsüne taktı.

Percy gülümsedi. Frank'i henüz bir gündür tanıyordu, ama o da onunla gurur duyuyordu. "Bunu hak ediyorsun adamım," dedi. "Dün gece yaptıkların var ya? Senin doğal bir lider olduğunu gösteriyor."

Frank suratını buruşturdu. "Ama komutanlık..."

Octavian "Komutan Zhang," dedi. "Soruyu duydunuz mu?"

Zhang gözlerini kırpıştırdı. "Şey, pardon. Soru neydi?"

Octavian senatoya dönüp *Gördünüz mü?* der gibi gülümsedi.

Octavian üç yaşındaki bir çocukla konuşur gibi, "Görev için bir plan yapıp yapmadığını *soruyordum*," dedi tane tane. "Nereye gitmen gerektiğini biliyor musun?"

"Şey..."

Hazel elini Frank'in omzuna koydu ve ayağa kalktı. "*Dinlemiyor muydun*, Octavian? Mars bunu gayet açık bir biçimde söyledi. Tanrıların ötesindeki diyara, Alaska'ya gidiyoruz."

Togalı senatörler huzursuzlukla kıpırdandılar. Hayaletlerden bazıları da ışıldayıp gözden kayboldu. Reyna'nın metal köpekleri bile sırt üstü dönüp inlemeye başladılar.

Nihayet, Senatör Larry ayağa kalktı. "Mars'ın ne dediğini biliyorum, ama bu düpedüz çılgınlık. Alaska lanetli bir yer! Oraya haklı bir nedenle tanrıların ötesindeki diyar deniyor. O bölge o kadar kuzeyde ki Romalı tanrılar orada güç kaybediyor. Hem de o topraklar yaratıklarla kaynıyor. Bugüne dek, oraya giden hiçbir melez sağ olarak geri dönemedi, çünkü..."

Percy "Kartalınızı kaybettiğinizden beri böyle," dedi.

Larry öylesine şaşırdı ki kıçının üstüne oturuverdi.

Percy, "Bakın," dedi, "burada yeni olduğumu biliyorum. Sizlerin bin sekiz yüzlerde meydana gelen suikasttan söz edilmesinden hoşlanmadığını da biliyorum..."

Hayaletlerden biri "O olaydan söz ediyor," diye cıyakladı.

"Anlamıyor musunuz?" diye devam etti Percy. "O keşif gezisini Beşinci Kohort yönetmişti. Başarısız olduğumuz için şimdi her şeyi yoluna koymamız gerek. Mars bizi bu yüzden bu göreve yolluyor. Bizi otuz sene önce yenen gigant Gaia'nın oğlu. Buna eminim. Bizi zincire vurulmuş bir

ölüm tanrısıyla ve eski zırhlarınızla ve silahlarınızla Alaska'da bekleyen de o. Ordularını toparlıyor ve onları bu kampa saldırmaları için güneye yolluyor."

Octavian "Sahi mi?" dedi. "Düşmanımızın planları hakkında ne de çok şey biliyorsun, Percy Jackson."

Percy kendisine güçsüz, aptal falan denmesine tahammül edebilirdi, ama Octavian'ın onu bir hain ve casus yerine koyduğu belliydi. Bu, Percy için öylesine yabancı, öylesine onunla alakası olmayan bir kavramdı ki Octavian'ın bu hakaretine akıl sır erdirmekte zorlanıyordu. Ancak, zihni bunu idrak ettiği anda omuzları gerildi. İçinden bir kez daha Octavian'a bir yumruk indirmek geçti içinden, ama onu tuzağa düşürmeye ve dengesiz göstermeye çalıştığını da anladı.

İçine derin bir nefes çekti.

"Gaia'nın oğluyla yüzleşmeye gidiyoruz," dedi istifini bozmamaya gayret ederek. "Kartalımızı geri alıp bu tanrıyı kurtaracağız..." Hazel'a baktı. "İsmi Thanatos'tu değil mi?"

Hazel evet manasında başını salladı. "İsmi Roma dilinde Letus diye geçer. Ama eski Yunanca ismi Thanatos'tur. Ölüm'e gelince... Yunanca isminden memnunuz."

Octavian sabırsızlıkla içini çekti. "Pekâlâ, isminin ne olduğu mühim değil... Tüm bunları yapıp nasıl Kader Şenliği'ne değin geri dönmeyi düşünüyorsunuz? Şenlik ayın 24'ünde kutlanacak. Bugünse ayın yirmisi. Onu nerede arayacağınızı biliyor musunuz? Gaia'nın oğlunun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet." Hazel bunu öylesine kendinden emin bir biçimde söylemişti ki Percy bile şaşırdı. "Aslında, *tam olarak* nereye bakmamız gerektiğini bilmiyorum, ama iyi bir tahmin yürütebilirim. Gigantın ismi Alcyoneus."

Bu isim salonda buz gibi bir hava esmesine neden oldu. Senatörler resmen tir tir titredi.

Reyna cesurca bir ifade takınmaya çalışarak "Bunu nereden biliyorsun, Hazel?" diye sordu. "Pluton'un çocuklarından biri olduğun için mi

biliyorsun?"

Nico di Angelo tam o anda konuşmasaydı, Percy onun orada olduğunu unutabilirdi. Nico kapkara togasıyla ayağa dikildi.

"Yargıç, söz alabilir miyim? Hazel ve ben... Babamızdan gigantlar hakkında birkaç bir şey öğrenmiştik. Her gigant on iki Olimpos tanrısından birine karşı gelecek, o tanrının güçlerini zayıflatacak biçimde yaratılmış. Gigantların kralı Porphyrion'du, yani Jüpiter'in karşıtıydı. Ancak, en yaşlı gigant Alcyoneus'tur. O da Pluton'a karşı gelecek biçimde yaratılmıştır. Özellikle onun hakkında bilgi sahibi oluşumuzun nedeni bu."

Reyna suratını buruşturdu. "Öyle mi? Onun hakkında *epey* bilgi sahibiymişsin gibi konuşuyorsun."

Nico togasının ucunu çekiştirdi. "Her neyse... Gigantları öldürmek güçtü. Kehanete göre, bu yaratıklar ancak tanrıların ve melezlerin işbirliğiyle ölebilirdi."

Dakota geğirdi. "Pardon, az önce tanrılar ve melezler mi dedin? Yani, ikisi yan yana mı savaşacaklardı? Böyle bir şey asla mümkün olamaz!"

Nico "Ama *oldu*," dedi. "İlk gigant savaşında, tanrılar melezlere birlikte savaşmak için bir çağrıda bulundu ve bu yüzden galip geldiler. Ama bunun tekrar mümkün olup olamayacağını bilemiyorum. Alcyoneus diğerlerinden daha farklı... O tamamıyla ölümsüz, dolayısıyla kendi bölgesinde, yani doğduğu yerde kaldığı sürece de bir tanrı ya da melez tarafından öldürülmesi de imkânsız.

Nico sözlerinin daha iyi anlaşılması için biraz duraksadı. "Eğer Alcyoneus Alaska'da yeniden dirildiyse..."

"Orada yenilemez," dedi Hazel. "Asla. Hiçbir şekilde öldürülemez. Bu yüzden, bin sekiz yüzlerdeki keşif gezisi başarılı olamadı."

Senatodan yine bağırış çağırışlar yükseldi.

Senatörlerden biri "Bu görevi tamamlamak imkânsız!" diye bağırdı.

"Lanetlendik!" diye bağırdı bir diğeri.

"Bana biraz daha meyve suyu getirin!" diye seslendi Dakota.

Reyna da "Sessizlik!" diye bağırdı. "Senatörler, Romalılar gibi davranmalıyız. Mars bize bu görevi verdiğine göre, bunu başarmanın *mümkün olduğunu* düşünüyor olmalı. Bu üç melezin derhal Alaska'ya gitmesi, Thanatos'u kurtarması ve Kader Şenliği'nden önce buraya geri dönmesi gerek. Eğer bu sırada kartalımızı da ele geçirebilirlerse, çok daha iyi olur. Tek yapabileceğimiz, onlara önerilerde bulunup yola çıkmadan önce mutlaka bir plan yapmalarını tembihlemek."

Reyna umutsuzlukla Percy'ye baktı. "Bir planınız *var*, değil mi?"

Percy öne çıkıp cesurca, *Hayır, yok!* diye bağırmak istiyordu. İşin doğrusu buydu, ama etrafındaki endişeli suratlara bakınca, bunu söyleyemedi.

"İlk olarak, bir şeyi anlamam gerek," dedi. Sonra, Nico'ya döndü. "Pluton'un ölüm tanrısı olduğunu sanıyordum. Şimdiyse, Thanatos denen bu diğer herifin ismini duyuyorum. Yediler Kehaneti de Ölüm'ün Kapıları'ndan söz ediyor. Tüm bunlar *ne* anlama geliyor?"

Nico derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Pluton *Yeraltı Dünyası'nın* tanrısıdır, ama asıl ölüm tanrısı, yani tüm ruhların diğer dünyaya geçtiğinden ve orada kaldığından sorumlu olan tanrı, Pluton'un sağ kolu Thanatos'tur. O... Nasıl desem? Yaşam'la Ölüm'ün iki farklı ülke olduğunu hayal edin. Herkes Yaşam'a gitmek ister, değil mi? Bu yüzden, insanların izin almadan diğer tarafa geçmesini engellemek için korunan bir sınır vardır. Ama bu çok büyük bir sınırdır ve birçok yerinde kaçış noktaları vardır. Pluton bunları kapatmaya çalışırken sürekli olarak yeni kaçış noktaları oluşur. Sınır muhafızı ya da devriyesi olan Thanatos'a da bu yüzden güvenir."

"Thanatos ruhları yakalayıp Yeraltı Dünyası'na geri götürüyor demek," dedi Percy.

"Aynen öyle," diye yanıt verdi Nico. "Ama Thanatos tutsak alınıp zincirlendiği için, artık bunu yapması mümkün olmuyor."

Frank elini havaya kaldırdı. "Şey... Ölüm nasıl zincirlenir ki?"

"Bu, daha önce de yapıldı," dedi Nico. "Eskiden, Sisifos denen bir adam Ölüm'ü kandırıp elini kolunu bağlamış. Bir başka sefer de Herkül

onu güreşerek yere sermiş."

Percy "Ama bu sefer bir gigantın elinde," dedi. "Eğer Thanatos'u kurtarabilirsek, ölüler ölü olarak mı kalacak?" Gwen'e göz atıp "Şey... Üstüne alınma sakın," dedi.

"Hayır, bu iş sandığından da karmaşık," dedi Nico.

Octavian gözlerini devirdi. "*Bunu* duymak neden beni şaşırtmadı acaba?"

Reyna, Octavian'ı duymazdan gelerek "Yediler Kehaneti'nde bahsi geçen ve Alaska'ya ilk keşif kolunun yollanmasına neden olan Ölüm'ün Kapıları'nı mı diyorsun?" diye sordu.

Cato isimli hayalet alaycı bir tavırla güldü. "O işin nasıl sonuçlandığını biliyoruz," dedi. "Biz Penatlar her şeyi hatırlarız."

Diğer hayaletler de ona onay verircesine homurdanmaya başladılar.

Nico parmağını dudaklarına götürdü. Birden tüm hayaletler sus pus kesildi. Bazıları sanki dudakları birbirine yapıştırılmış gibi telaşa kapıldı. Percy, Nico bazı hayatta olan kişiler üstünde bir güce sahip olsa ne kadar iyi olurdu diye düşündü. Bunlardan biri kesinlikle Octavian'dı.

"Thanatos çözümün sadece ufak bir kısmı," dedi Nico. "Ölüm'ün Kapıları'na gelince... Bu, henüz benim bile tam olarak anlayamadığım bir kavram. Yeraltı Dünyası'na birçok giriş vardır; Styks Nehri ve Orfeus Kapısı haricinde zaman zaman açılan daha ufak çıkış kapıları da vardır. Thanatos'un tutsak alınmasıyla birlikte, artık bu çıkışları kullanmak kolaylaştı. Bu kapılar bazen işimize de yarayabilir, Gwen gibi dost bir ruhun geri dönmesini sağlayabilir. Ama bundan kötü ruhlar, yaratıklar ve kaçmaya çalışan sinsi yaratıklar daha fazla istifade edebilirler. Tekrar Ölüm'ün Kapıları'na gelecek olursak, bunlar Thanatos'un özel kapıları, Yaşam'la Ölüm arasında gidip gelmek için kullandığı kestirme yollar. Bunların nerede olduğunu sadece Thanatos biliyor ve kapıların yerleri zaman içinde yer değiştiriyor. Eğer yanlış anlamadıysam, Ölüm'ün Kapıları zorla açılmış. Gaia'nın köleleri de bunların kontrolünü ele geçirmiş..."

"Yani, Gaia ölüler diyarından kimin geri döneceğine karar verebiliyor," diye tahmin yürüttü Percy.

Nico evet manasında başını salladı. "Dışarı kimin çıkacağını seçiyor. Tabii, en kötü yaratıkları ve kötü yürekli ruhları seçiyor. Thanatos'u kurtarabilirsek, en azından bu ruhları yakalayabilir, tekrar aşağıya yollayabiliriz. Yaratıkları öldürdüğümüzde eskisi gibi ölürler, biz de biraz rahat nefes alırız. Ama Ölüm'ün Kapıları'nı ele geçiremezsek, düşmanlarımız uzun süre yeraltında kalmazlar. Hayatta olanların dünyasına kolaylıkla gelebilirler."

"Onları yakalayıp geri yollarız," dedi Percy. "Ama tekrar tekrar geri dönerler."

"Özetlemek gerekirse, ne yazık ki öyle," dedi Nico.

Frank başını kaşıdı. "Ama Thanatos kapıların nerede olduğunu biliyor, değil mi? Onu kurtarırsak, kapıların kontrolünü ele geçirmiş olur."

"Sanmam," dedi Nico. "Bunu tek başına yapamaz. Gaia'yla baş edemez. Bunun büyük bir girişimle... En iyilerden oluşan bir melezler ordusuyla yapılması gerek."

Reyna "*Düşmanlar Ölüm'ün Kapısı'na dizilecek*," dedi. "Yediler Kehaneti böyle diyor..." Bir anlığına Percy'ye bakınca, Percy onun ne kadar korktuğunu fark etti. Bunu gayet iyi gizliyordu, ama Percy onun da Gaia'yla ilgili kâbuslar görüp görmediğini merak etti. Acaba Reyna da kampın öldürülmesi mümkün olmayan yaratıklar tarafından istila edildiğine dair kâbuslar görüyor muydu? "Eğer bu eski kehaneti başlatıyorsa hem Ölüm'ün Kapıları'na yollayacak hem de kampı koruyacak kadar birliğimiz yok. Yedi melezi dahi bu iş için..."

"Bence biz işimize bakalım." Percy kendinden emin konuşmaya çalışıyordu, ama salonda yükselen panik seviyesini o da hissedebiliyordu. "Bu yedi melezin kimler olduğunu ya da eski kehanetin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama Thanatos'u serbest bırakmamız gerek. Mars bize Alaska'daki görev için üç meleze ihtiyaç olduğunu söyledi. Önce bu görevi tamamlamaya ve Kader Şenliği'ne değin geri dönmeye çalışalım. Daha sonra, Ölüm'ün Kapıları için endişelenmeye başlayabiliriz."

Frank cılız bir sesle "Evet," dedi. "Tüm bunlar bir hafta için yeter de artar bile."

"O halde, bir plan yaptınız," dedi Octavian şüpheyle.

Percy görev arkadaşlarına baktı. "Mümkün mertebe büyük bir hızla Alaska'ya gidelim..."

"Sonra da olayların akışına göre doğaçlama yapalım," diye Percy'nin lafını tamamladı Hazel.

"Çok doğaçlama yapmamız gerekecek," dedi Frank.

Reyna dikkatle onlara baktı. İçinden kendi ölüm ilanını yazıyormuş gibi görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Görevi desteklemekten başka çaremiz yok. Size ulaşım, para, büyü ve silahlar konusunda elimizden gelen yardımı yapacağız."

"Yargıç, söz alabilir miyim?" dedi Octavian.

"Aman ne güzel," diye homurdandı Percy. "Kâhin yine konuşacak."

"Kamp büyük bir tehlikede," dedi Octavian. "*İki* tanrı bizi dört gün sonra saldırıya uğrayacağımız konusunda uyardı. Kaynaklarımızı hemen tüketmemeliyiz, özellikle de başarılı olma ihtimali düşük projeler için ayırmamalıyız."

Octavian, *Zavallıcıklar,* der gibi üçüne baktı. "Mars açıkça bu görevde başarılı olamayacak kişileri seçti. Belki de en kolaylıkla gözden çıkarabileceklerinin onlar olduğunu düşünmüştür. Belki de kesinlikle başarılı olamayacaklarını düşünüyordur. Her halükarda, akıllıca davranarak büyük bir keşif gezisi düzenlenmesini ya da bu maceraya destek vermemizi *istemedi*. Ben kaynaklarımızı burada tutma ve kampı destekleme taraftarıyım. Eğer bu üç melez başarılı olurlarsa, harika! Ama bunu kendi dehalarını kullanarak yapmak zorundalar."

Bir anda huzursuzluk çöken salondaki herkes bir şeyler homurdandı. Frank ayağa fırladı. Ancak, Octavian'a yanıt vermeye fırsat bulamadan, Percy "Tamam! Sorun değil," deyiverdi. "Ama bize en azından ulaşım

konusunda yardımcı olun. Gaia toprak tanrıçasıydı, değil mi? Karayolundan ilerlemekten kaçınmamız gerek. Hem o şekilde hızlı bir biçimde ilerleyemeyiz."

Octavian güldü. "Size bir uçak tutmamızı ister miydiniz?"

Bunu düşünmek dahi Percy'nin midesini alt üst etti. "Hayır. Hava yolculuğu... Yok, bu da iyi bir fikir değil. Ama bir tekne olabilir. Bize bir tekne bulabilir misiniz bari?"

Hazel hafifçe inledi. Percy ona bakınca, başını sallayıp dudaklarını oynatarak, *Bir şey yok, iyiyim*, dedi.

"Bir tekne!" Octavian senatörlere döndü. "Neptün'ün oğlu bir tekne istiyor. Romalılar deniz yolculuğunda pek de iyi değillerdir, ama zaten o da Romalı sayılmaz!"

Reyna sert bir sesle "Octavian," dedi. "Bir tekne çok da büyük bir istek sayılmaz. Hem onlara başka bir yardımda da bulunmayacağımızı düşünecek..."

Octavian "Geleneksel!" diye bağırdı. "Çok geleneksel. Bakalım bu melezler gerçek Romalılar gibi yardımsız hayatta kalmayı başarabilecekler mi?"

Salondan yine sesler yükseldi. Senatörlerin gözleri Octavian'la Reyna arasında gidip geliyor, ikisinin verdiği irade savaşını ilgiyle izliyorlardı.

Reyna sandalyesinde doğruldu. "Peki," dedi asabi bir tavırla. "Bunu oylamaya sunacağız. Senatörler, öneri şöyle: Görev çıkacak olan melezler Alaska'ya gidecekler. Senato melezlerin Alameda'daki Roma donanmasından diledikleri gibi istifade etmelerini sağlayacak. Başka bir yardımda bulunulmayacak. Üç maceracı ya hayatta kalacak ya da kendi becerilerini kullanıp başarısız olacak. Onaylayanlar?"

Senatörlerin tamamı elini havaya kaldırdı.

"Karar onaylandı." Reyna, Frank'e döndü. "Komutan, ekibiniz artık gidebilir. Senatonun başka meseleleri tartışması gerek. Octavian, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Percy günışığını gördüğüne hiç bu denli sevinmemişti. O karanlık salonda, tüm gözler üstündeyken dünyanın tüm yükü omuzlarına bindirilmiş gibi hissetmişti ve bu hissi daha önce de yaşadığından emindi.

Ciğerlerine temiz hava çekti.

Hazel yoldan koca bir zümrüt parçası alıp cebine attı. "Eee? Şimdi ne yapacağız? Yandığımızın resmidir arkadaşlar."

Frank üzgün üzgün başını salladı. "Eğer göreve gelmekten vazgeçerseniz, anlayışla karşılarım."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Hazel. "Burada kalıp bir hafta boyunca nöbet mi tutayım?"

Frank gönülsüzce gülümsedi. Sonra, Percy'ye döndü.

Percy foruma baktı. Rüyasında Annabeth, *Olduğun yerde kal*, demişti. Ama orada kalırsa, kamp yok edilecekti. Tepelere baktı ve Gaia'nın gölgelerde ve çıkıntılarda gülümseyen suratını gördüğünü hayal etti. Sanki ona, *Kazanamazsın, melez*, der gibiydi. *İster kal, ister git, sonuç olarak bana hizmet edeceksin.*

Percy kendine bir söz verdi: Kader Şenliği'nden sonra Annabeth'i bulacaktı. Ancak, o an için yapabileceği tek şey görev için harekete geçmekti. Gaia'nın kazanmasına izin veremezdi.

Frank'e "Ben de varım," dedi. "Hem şu Roma donanmasını da çok merak ettim."

Tam forumu yarılamışlardı ki birisi "Jackson!" diye seslendi. Percy arkasını dönünce, Octavian'ın koşa koşa peşlerinden geldiğini gördü.

"Ne istiyorsun?"

Octavian gülümsedi. "Hemen düşman olduğuma mı karar verdin? Acele ediyorsun, Percy. Ben vefakâr bir Romalıyım."

Frank öfkeyle ileri atıldı. "Seni ikiyüzlü, sinsi..." Percy ve Hazel onu zor zapt ettiler.

"Aman, aman," dedi Octavian, "Bu tür davranışlar yeni bir komu-

tana hiç yakışmıyor. Jackson, peşinden gelmemin tek sebebi, Reyna'nın sana bir mesaj yollamış olması. Yanında şu, şeyler... yalakalar olmadan *Principia'ya* gitmeni istiyor. Senato toplantısı bittikten sonra Reyna yanına gelecekmiş. Sizler göreve çıkmadan önce, seninle yalnız konuşmak istiyormuş."

"Ne hakkında?" diye sordu Percy.

"Hiçbir fikrim yok." Octavian pis pis sırıttı. "En son özel bir görüşme yaptığı kişi Jason Grace'ti. Onu en son o zaman görmüştüm. İyi şanslar ve hoşça kal, Percy Jackson."

XV

PERCY

Percy, Dalgakıran'ın cebine döndüğüne sevinmişti. Reyna'nın ifadesini görünce kendisini savunmak için biraz yardıma ihtiyacı olacağını hissetmişti.

Reyna mor renkli pelerinini savura savura tazılarıyla birlikte *Principia'ya* girdi. Percy ziyaretçi tarafına çektiği yargıç sandalyelerinden birinde oturuyordu, ama doğru bir şey yapıp yapmadığından emin değildi. Reyna'yı görünce hemen ayağa kalktı.

Reyna "Otur," diye kükredi. "Öğle yemeğinden sonra yola çıkıyorsunuz. Konuşacak çok şeyimiz var."

Hançerini öylesine hışımla masaya koydu ki şekerleme dolu kâse sallandı. Aurum ve Argentum, Reyna'nın soluna ve sağına geçip oturdular ve yakut gözlerini Percy'ye diktiler.

Percy "Yanlış bir şey mi yaptım?" dedi. "Eğer sorun sandalyeyse..."

Reyna "Sorun sen değilsin," dedi hışımla. "Senato toplantılarından nefret ediyorum. Octavian konuşmaya başlayınca..."

Percy başını salladı. "Sen bir savaşçısın, Octavian da bir konuşmacı," dedi. "Onu senatonun önüne koyar koymaz, güç sahibi kişi *kendisi* oluveriyor."

Reyna gözlerini kıstı. "Göründüğünden çok daha zekisin."

"Şey, sağ ol. Octavian'ın yargıç seçilebileceğini duydum. Tabii, kamp o kadar süre ayakta kalırsa."

"Bu da bizi kıyamet günü ve bize nasıl yardım edebileceğin meselesine geri getiriyor. Ama Jüpiter Kampı'nın kaderini sana teslim etmeden önce, birkaç konuda hemfikir olmamız gerek."

Reyna oturup masaya bir yüzük koydu. Bu, üstünde tıpkı Reyna'nın dövmesi gibi bir kılıçla meşalenin olduğu gümüş bir yüzüktü. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Annenin sembolü," dedi Percy. "Şey... Savaş tanrıçası." Tanrıçanın ismini hatırlamaya çalışıyordu, ama bir yanlış da yapmak istemiyordu. Bandana gibi bir şeydi. Yoksa Batarya mıydı?

"Evet, Bellona." Reyna dikkatle ona baktı. "Bu yüzüğü daha önce nerede gördüğünü hatırlamıyor musun? Beni ya da kız kardeşim Hylla'yı da mı hatırlamıyorsun gerçekten?"

Percy başını salladı. "Hayır, özür dilerim."

"Dört sene önceydi."

"Yani, sen kampa gelmeden hemen önce."

Reyna suratını ekşitti. "Bunu nereden bili..."

"Dövmende dört çizgi var. Dört sene demek."

Reyna koluna baktı. "Tabii. Ama bana daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyor. Sanırım, hafızan *geri* gelmiş olsaydı bana söylemezdin. O zamanlar küçücük bir kızdım. Kaplıcadaki çok sayıdaki görevliden biriydim. Ama sen ve Annabeth isimli diğer melez evimizi yok etmeden önce, kız kardeşimle konuşmuştun."

Percy hatırlamaya çalıştı. Gerçekten de bu olayı hatırlamak istiyordu. Nedense, Annabeth'le birlikte bir ara bir kaplıcaya gitmişler ve orayı yok etmeye karar vermişlerdi. Ama bunun nedenini kesinlikle hatırlamıyordu. Belki de derin doku masajından hoşlanmamıştı, kim bilir? Belki de iyi manikür yapamamışlardı.

"Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Köpeklerin bana saldırmadığına göre, umarım bana inanmışsındır. Sana doğruyu söylüyorum."

Aurum ve Argentum hırladılar. Percy köpeklerin içlerinden, *Lütfen yalan söyle, lütfen yalan söyle*, diye geçirdikleri hissetti.

Reyna gümüş yüzüğe hafifçe vurdu.

"Doğruyu söylediğine inanıyorum," dedi. "Ama kamptaki herkes böyle düşünmüyor. Octavian senin bir casus olduğunu düşünüyor. Buraya Gaia tarafından yollandığını, zayıf yönlerimizi ortaya çıkarıp bizi oyalamak istediğini düşünüyor. Yunanlılarla ilgili olarak anlatılan şu eski efsanelere de inanıyor."

"Eski efsaneler mi?"

Reyna elini hançeriyle şekerleme kâsesinin arasına koydu. Percy ani bir hareket yapacak olsa, Reyna'nın şekerleme kâsesine uzanmayacağından emindi.

"Bazıları Yunan melezlerin hala var olduğuna inanıyor," dedi Reyna. "Tanrıların eski hallerinin izinden giden kahramanların var olduğunu düşünüyorlar. Romalı ve Yunanlı kahramanlar arasında daha yakın tarihte geçen savaşlara dair efsaneler de var. Amerikan İç Savaşı mesela. Buna dair herhangi bir kanıtım yok, dahası Penatlarımız da bir şey biliyorlarsa da bu konuda ağızlarını açıp tek kelime etmiyorlar. Ama Octavian Yunanlıların hala var olduğuna, bizi yok etmek için planlar yaptıklarına ve Gaia'nın güçleriyle işbirliği yaptıklarına inanıyor. Senin de bunlardan biri olduğunu düşünüyor."

"Ya sen? Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

"*Bir yerlerden* geldiğine inanıyorum. Hem önemlisin hem de tehlikeli. İki tanrı sen buraya geldiğinden beri özellikle üstünde durdular. Bu yüzden de Olimpos'a... ya da Roma'ya karşı olduğuna inanmıyorum." Reyna omuzlarını silkti. "Tabii yanılıyor da olabilirim. Belki de tanrılar seni buraya karar verme becerilerimi sınamak için yollamışlardır. Ama ben yine de... Senin buraya Jason'ın kayboluşunu telafi etmek üzere yollandığını düşünüyorum."

Jason... Percy kampta sürekli olarak bu ismi duyuyordu.

"Ondan öyle bir söz ediyorsun ki... Siz ikiniz çıkıyor muydunuz?"

"Zaman içinde çıkıyor olabilirdik. Yargıçlar birlikte çalışırlar. Dolayısıyla, aralarında romantik bir ilişkini başlaması da şaşılacak bir şey değildir. Ama Jason ortadan kaybolmadan sadece birkaç ay önce yargıç olmuştu. Octavian o günden bu yana beni yeni bir yargıç seçilmesi için sıkıştırıp duruyor. Ona direnmeye çalışıyorum. Güçlü bir ortağa ihtiyacım var, ama Jason gibi birisini tercih ederim. Bir entrikacıyı değil, bir savaşçıyı tercih ederim doğrusu."

Reyna bekledi. Percy, Reyna'nın ona sessizce bir çağrıda bulunduğunu fark etti.

Boğazının kupkuru olduğunu hissetti. "Ha... Yani... Şimdi anladım."

"Tanrıların seni buraya bana yardım etmen için yolladıklarını düşünüyorum. Nereden geldiğini dört sene önce de anlamamıştım, şimdi de anlamıyorum. Ama bence buraya gelişin bir tür telafi. Bir kere evimi yok etmiştin. Şimdiyse, buraya evimi kurtarmak üzere geldin. Kız kardeşim senden hala nefret ediyor, ama beni Jüpiter Kampı'na getiren şey Kader. Bugüne dek iyi şeyler yaptım. Senden tek istediğim, geleceği kurtarmak için benimle ortak çalışman. Bu kampı kurtarmak istiyorum."

Metal köpekler dik dik ona bakıyorlardı. Ağızları hırlar gibi açılmış ve öylece kalmıştı. Percy, Reyna'nın gözlerine güçlükle baktı.

"Bak, sana yardım edeceğim," dedi. "Ama buraya yeni geldim. Bu kampı benden çok daha iyi tanıyan bir sürü iyi insan var burada. Eğer görevi başarıyla tamamlarsak, Hazel ve Frank birer kahraman olacaklar. Onlardan birinden isteyebilirsin bunu."

"Lütfen," dedi Reyna. "Kimse Pluton'un çocuklarından birini izinden gitmez. O kızda bir tuhaflık var... Nereden geldiğiyle ilgili çıkan söylentiler var... Hayır, o olmaz. Frank Zhang'e gelince, o iyi yürekli bir çocuk, ama çok saf ve deneyimsiz. Hem diğerleri onun bu kampla ilgili aile geçmişini öğrenecek olurlarsa..."

"Aile geçmişi mi?"

"Percy, söylemek istediğim asıl şey şu: Bu görevdeki esas güç *sensin*. Deneyimli bir savaşçısın. Neler yapabileceğini gördüm. Neptün'ün oğullarından biri ilk tercihim olmazdı, ama bu görevden başarıyla geri dönersen, lejyon kurtulabilir. Yargıçlığı da hak edersin. Birlikte Roma'yı daha da büyük bir güce kavuşturabiliriz. Bir ordu kurup Ölüm'ün Kapıları'nı bulabilir, Gaia'nın güçlerini sonsuza dek yok edebiliriz. Beni tanıdıkça çok faydalı... bir arkadaş olduğumu göreceksin zaten."

Reyna 'arkadaş' sözcüğünü sanki birkaç anlamı olabilirmiş gibi söylemişti. Sanki Percy'nin istediği anlamı seçmesini bekliyormuş gibiydi.

Percy ayaklarını sıkıntıyla yere vurmaya başladı. Oradan kaçıp gitmek istiyordu. "Reyna... Bunları duymak benim için büyük şeref. Cidden. Ama benim bir kız arkadaşım var. Dahası, yargıçlık da istemiyorum, güç de."

Percy onu kızdıracağından korkuyordu. Ama Reyna kaşlarını havaya kaldırmakla yetindi.

"Gücü reddeden bir erkek ha? Bu pek de Romalılara yaraşır bir davranış değil. Düşünsene, dört gün içinde bir karar vermem gerekecek. Eğer bir istila saldırısına karşılık vereceksek, iki güçlü yargıcımızın olması gerek. Seni tercih ederdim, ama görevde başarısız olursan, geri dönemezsen ya da teklifimi kabul etmezsen... Octavian'la çalışmak zorunda kalacağım. Bu kampı kurtarmak istiyorum, Percy Jackson. Durum sandığından da kötü."

Percy, Frank'in yaratık saldırılarının sıklaştığından söz ettiğini hatırladı. "Ne kadar kötü?"

Reyna tırnaklarını masaya batırdı. "Senato bile tüm gerçeği bilmiyor. Octavian'a kehanetlerini başkalarıyla paylaşmamasını istedim, yoksa büyük bir paniğe yol açabilirdik. Octavian büyük bir ordunun güneye doğru ilerlediğini gördü. Dediğine göre, ordu yenemeyeceğimiz kadar kalabalıkmış. Başlarında da bir gigant..."

"Alcyoneus mu?"

"Sanmam. Eğer Alaska'da kesinlikle zarar görmüyorsa, buraya gele-

ceğini sanmam. Kardeşlerinden biri olmalı."

"Harika. Demek bir değil, iki gigantla başa çıkmak zorundayız."

Yargıç evet manasında başını salladı. "Lupa ve kurtları onları yavaşlatmaya çalışıyorlar, ama bu ordu onlara göre bile çok daha güçlü. Düşman çok yakında burada olacak. En geç Kader Şenliği'nde buraya varmış olurlar."

Percy korkuyla titrediğini hissetti. Lupa'nın nasıl savaştığını görmüştü. Kurt tanrıçayı ve sürüsünü iyi tanıyordu. Eğer düşman Lupa'nın baş edemeyeceği kadar güçlüyse, Jüpiter Kampı'nın hiç şansı yoktu.

Reyna aklından neler geçtiğini anlamış gibiydi. "Evet, durum çok kötü, ama umutsuz durumda da değiliz. Kartalımızı geri getirebilir, Ölüm'ü serbest bırakabilir, düşmanlarımızı *gerçekten* öldürebiliriz. Böylece, kurtulma şansımız da artar. Ayrıca, bir başka seçenek daha var..."

Reyna gümüş yüzüğü ona itti. "Sana fazla bir yardımım dokunmayabilir, ama görev sırasında Seattle'dan geçeceksiniz. Senden sana da faydası olabilecek bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Kız kardeşim Hylla'yı bul."

"Kız kardeşin... Hani şu benden nefret eden kız kardeşini diyorsun."

"Evet. Seni öldürmekten büyük bir zevk alacağına eminim. Ama ona bu yüzüğü benim yolladığımı söylersen, sana yardım edebilir."

"*Edebilir* mi?"

"Onun adına konuşamam. Aslında..." Reyna suratını buruşturdu. "Aslında, onunla haftalardır konuşmadım. Ondan hiç ses çıkmıyor. Düşman ordusunun da buraya doğru geldiğini düşününce..."

"Anladım, iyi olup olmadığını merak ediyorsun," dedi Percy. "Onu bu yüzden bulmamı istiyorsun."

"Bir bakıma, evet. Ona bir şey olduğuna inanmak istemiyorum. Kız kardeşimin oldukça güçlü bir ordusu var. Yaşadığı bölge çok iyi korunuyor. Ama onu bulacak olursan, sana çok faydası dokunabilir. Hatta görevin başarıya ulaşmasını bile etkileyebilir. Ona burada olup bitenleri de anlatırsan..."

"Buraya yardım yollayabilir mi?"

Reyna yanıt vermedi, ama Percy onun gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Reyna'nın ödü kopuyordu, kampı kurtarmak için *her* yolu deniyordu. O, kamptaki tek yargıçtı. Kampın savunması onun sorumluluğuydu.

Percy yüzüğü aldı. "Onu bulacağım. Onu nerede aramam gerek? Ne tür bir ordusu var?"

"Merak etme. Seattle'a gitmen yeterli. Onlar seni bulurlar."

İşte bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu, ama Percy yüzüğü yine de boncuklarının ve *probatio* tabletinin olduğu kolyesinin ucuna taktı. "Bana şans dile."

"İyi savaş, Percy Jackson. Teşekkür ederim."

Percy konuşmanın bittiğini anlamıştı. Reyna artık güçlü görünmeyi beceremiyor, kendinden emin komutan tutumunu daha fazla muhafaza edemiyordu. Biraz yalnız kalması gerekiyordu.

Ancak, Percy *Principia'nın* kapısında ona bir şey sormadan edemedi. "Evini, yani o sırada yaşadığın şu kaplıcayı nasıl yok ettik?"

Metal köpekler hırlamaya başladılar. Reyna parmaklarını şaklatarak onları susturdu.

"Sahibemizin gücünü yok ettin," dedi. "Adada bizimle birlikte yaşayan bazı tutsakları serbest bırakıp bizden intikam almalarına yol açtın. Kız kardeşimle ben... Hayatta kalmayı başardık. Çok zor oldu. Ama uzun vadede sanırım oradan kurtulmamız da iyi oldu."

"Yine de özür dilerim. Eğer seni incittiysem, gerçekten özür dilerim."

Reyna sanki Percy'nin ne demek istediğini anlamaya çalışıyormuş gibi uzunca bir süre ona baktı. "Özür mü diliyorsun? Bu, hiç de Romalılara yaraşır bir davranış değil, Percy Jackson. Eminim ki çok ilginç bir yargıç olurdun. Umarım teklifimi bir kez daha düşünürsün."

XVI

PERCY

Öğle yemeği bir cenaze töreni gibi geçti. Herkes yemeğini yedi. Sessizce konuştu. Kimse mutlu görünmüyordu. Diğer kampçılar Percy'ye çoktan ölmüş gibi bakıyorlardı.

Reyna kısa bir konuşma yaparak onlara şans diledi. Octavian bir oyuncak bebeği yararak kasvetli kehanetlerde bulundu, gelecekte onları birtakım güçlüklerin beklediğini, ama kampın beklenmedik bir kahraman tarafından kurtarılacağını da söyledi (bu kahramanın ismi Octavian olabilirdi). Daha sonra, diğer kampçılar öğleden sonraki derslerine gittiler. Gladyatör savaşı, Latince dersleri, hayaletlerle boya savaşı, kartal eğitimi ve bir intihar girişiminden farksız bir sürü aktivite onları bekliyordu. Percy, Hazel ve Frank'le birlikte eşyalarını toplamak için barakaya gitti.

Toplayacağı pek bir şey de yoktu aslında. Güneye yaptığı yolculuk sonrasında sırt çantasını temizlemiş, Ucuzluk Pazarı'ndan aldığı çoğu şeyi de saklamıştı. Kampın levazım subayından yeni bir bluein ve mor renkli yedek bir kamp tişörtü, biraz nektar, ambrosia, atıştırmalık bir şeyler, bir miktar ölümlü parası ve kamp malzemeleri almıştı. Reyna ona öğle yemeğinde onu tanıtan bir parşömen verdi; parşömen yargıcın ve kamp senatosunun imzasını taşıyordu. Bu mektubu gösterdikleri takdirde, yolda karşılaştıkları emekli lejyonerler onlara yardım edecekti. Tabii, boncuklarının, *probatio* tabletinin ve gümüş yüzüğün takılı olduğu deri kolyesi üstünde, Dalgakıran da cebindeydi. Lime lime olmuş turuncu

kamp tişörtünü katlayıp yatağının üstüne koydu.

"Geri döneceğim," dedi. Bir tişörtle konuşmak ona çok aptalca gelmişti, ama Annabeth'le ve eski hayatıyla konuştuğunu hissetmişti. "Temelli olarak gitmiyorum. Ama bu insanlara yardım etmem gerek. Beni aralarına aldılar. Hayatta kalmayı hak ediyorlar."

Neyse ki tişört yanıt vermedi.

Bobby isimli baraka arkadaşlarından biri fil Hannibal'la onları vadi sınırına kadar bıraktı. Percy tepelerden aşağıdaki her şeyi görebiliyordu. Küçük Tiber tek boynuzlu atların otlandığı altın sarısı ovada kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Yeni Roma'nın tapınakları ve forumları güneşin altında parıldıyordu. Mars Tarlası'nda çalışan mühendisler önceki geceki savaş oyunlarında kullanılan kaleden geriye kalanları temizliyorlar, ölüm topu oyunu için alanı hazır hale getiriyorlardı. Jüpiter Kampı için sıradan bir gün daha başlamak üzereydi, ama kuzey ufkunda fırtına bulutları toplanmıştı. Tepelerde gölgeler hareket ederken Percy Gaia'nın suratının gitgide yaklaştığını hayal ediyordu.

Reyna, *Geleceği kurtarmak için benimle ortak çalış*, demişti. *Bu kampı kurtarmak istiyorum.*

Percy vadiye bakarken Reyna'nın kampı neden bu denli umursadığını daha iyi anladı. Jüpiter Kampı'nda henüz yeni olduğu halde, kampı korumak için büyük bir istek duyuyordu. Burası melezlerin güven içinde hayat sürebileceği bir sığınak gibiydi. Percy de geleceğinin böyle olmasını istiyordu. Ama bu Reyna'nın sözünü ettiği şekilde değil, Annabeth'le birlikte olabilirdi...

Filin sırtından indiler. Bobby onlara iyi yolculuklar diledi. Hannibal da hortumunu kıvırıp veda etti. Sonra fil taksileri kampa geri döndü.

Percy içini çekti. Hazel'la Frank'e dönüp onları neşelendirecek bir şeyler söylemek istedi.

Derken tanıdık bir ses "Kimlikler, lütfen," dedi.

Tepede Terminus'un bir heykeli belirdi. Tanrının mermer suratında asabi bir ifade vardı. "Ne duruyorsunuz? Gelsenize!"

"Yine mi sen?" dedi Percy. "Sadece şehri koruduğunu sanıyordum."

Terminus ofladı. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Bay Ukala. Evet, normal şartlar altında şehri korurum, ama uluslararası yolculuklar için kamp sınırlarında güvenlik önlemlerini biraz daha sıkı tutarım. Aslında, yola çıkış saatinizden iki saat önce burada olmalıydınız, ama neyse. Şimdi, buraya gelin de üstünüzü arayayım."

"Ama senin..." Percy sustu. "Şey, tabii."

Kolsuz heykelin yanına geçti. Terminus üstlerini aradı.

"Üstünüzde zararlı bir şey yok gibi. Beyan edeceğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Evet," dedi Percy. "Bu işin aptalca olduğunu beyan ediyorum."

"Hıh! *Probatio tableti*: Percy Jackson, Beşinci Kohort, Neptün'ün oğlu. Tamam, geç. Hazel Levesque, Pluton'un kızı. Tamam. Üstünde herhangi bir yabancı para ya da öhöm, değerli taş falan var mı?"

Hazel "Hayır," diye homurdandı.

"Emin misin?" dedi Terminus. "Çünkü geçen sefer..."

"Eminim."

"Amma da huysuz bir ekipmişsiniz böyle. Göreve giden melezler işte ne olacak! Hep bir aceleleri vardır. Şimdi, sıra sende. Frank Zhang. Ah! Komutan ha? Aferin, Frank. Saç kesimin de kurallara uygun. Çok beğendim! O halde, sen de geç bakalım Komutan Zhang. Rehberliğe ihtiyacın olacak mı?"

"Hayır, hayır, sanmam."

Terminus yine de "Körfez Bölgesi Hızlı Ulaşım İstasyonu'na gidin," dedi. "Oakland'da On İkinci Sokak'ta tren değiştirin. Fruitvale İstasyonu'na gitmelisiniz. Orada Alameda'ya geçmek için ya yürüyebilirsiniz ya da otobüse falan binebilirsiniz."

"Sizin sihirli bir KBHU'nuz yok mu?" diye sordu Percy.

Terminus "Büyülü trenler!" dedi sıkın bir tavırla. "Sonra kendinize ait bir güvenlik şeridi ve birinci sınıf vagondan bilet de istersiniz. Güvenli bir biçimde seyahat ettiğinizden ve Polibot'a dikkat ettiğinizden emin olun yeter. Kanunlara asla kulak asmaz, pöh! Onu çıplak ellerimle boğman isterdim."

"Bir dakika, kimden söz ediyorsun?" diye sordu Percy.

Terminus sanki var olmayan kaslarını sıkıyormuş gibi suratını buruşturdu. "Neyse, siz ona dikkat edin. Neptün'ün oğullarından birinin kokusunu bir buçuk kilometre öteden alabileceğine eminim. Haydi, gidin. İyi şanslar!"

Görünmez bir güç onları sınırdan dışarı itti. Percy geriye bakınca, Terminus'un orada olmadığını gördü. Tüm vadi ortadan kaybolmuştu. Berkeley Tepeleri'nde bir Roma kampı da görünmüyordu.

Percy arkadaşlarına baktı. "Terminus'un neden söz ettiğini biliyor musunuz?" diye sordu. "Robot mu ne dedi, ondan uzak durmamızı söyledi ya?"

Hazel "Po-li-bot," diye ismi heceledi. "İsmini daha önce duymamıştım."

"Yunan ismi gibi," dedi Frank.

Percy "Eh, o zaman hemen anlarız kim olduğunu," dedi içini çekerek. "Şu anda yedi buçuk kilometrelik bir alandaki tüm yaratıkları harekete geçirmiş olmalıyız. Yola koyulsak iyi olacak."

Alameda'daki limana ulaşmaları tam iki saatlerini aldı. Gerçi Percy'nin son birkaç aydır yaptığı yolculuklara kıyasla, bu yolculuk kolay geçmiş sayılırdı. Yolda yaratıklar saldırmadı. Kimse de dönüp evsiz ve vahşi bir çocukmuş gibi bakmadı Percy'ye.

Frank mızrağını, yayını ve ok kılıfını uzunca bir kayak çantasına koymuştu. Hazel'ın süvari kılıcı da sırtında asılı olan bir battaniyeye sarılıydı. Üçü bir günlük bir geziye katılan sıradan liseliler gibi görünüyorlardı. Rockridge İstasyonu'na yürüyüp ölümlü parasıyla biletlerini

aldılar ve KBHU trenine atladılar.

Oakland'da trenden indiler. Bazı belalı mahallelerden geçmeleri gerekti, ama yolda onları kimse rahatsız etmedi. Yerel çete üyelerinden biri ne vakit yanlarına gelecek olsa, Percy'nin bakışlarını görünce hemen uzaklaşıyordu. Percy son birkaç aydır kurt bakışını mükemmelleştirmişti. Bakışları aynen şunları söylüyordu: *Kendini ne sandığını bilmiyorum ama ben senden çok daha kötüyüm.* Deniz yaratıklarını boğduktan, bir polis arabasıyla gorgonları ezdikten sonra, Percy çetelerden falan korkmuyordu. Ölümlü dünyadaki çoğu şey artık onu hiç ürkütmüyordu.

Akşamüzeri, Alameda limanına vardılar. Percy San Francisco Körfezi'ne baktı ve tuzlu deniz havasını içine çekti. Kendisini anında daha iyi hissetmeye başladı. Burası babasının bölgesiydi. Karşılarına ne çıkarsa çıksın, denizde oldukları sürece avantajlı durumda olacaklardı.

Düzinelerce tekne limana demirlemişti. Elli metrelik yatlardan tutun da on metrelik balıkçı tekneleri kadar her türlü deniz aracı vardı limanda. Percy limanda büyülü bir deniz aracı bulabilmek için dikkatle etrafı gözden geçirmeye başladı. Aradığı şey üç sıra kürekleri olan bir kadırga da olabilirdi, rüyasında gördüğü gibi bronz kafalı bir savaş gemisi de.

"Şey... Tam olarak nasıl bir şey aradığımızı biliyor musunuz?"

Hazel ve Frank hayır manasında başlarını salladılar.

"Bir donanmamız *olduğunu* bile bilmiyordum." Hazel sanki bunun bir donanma olmasını hiç istemiyormuş gibi konuşmuştu.

"Şuna bakın..." Frank bir yeri işaret etti. "Sizce..."

Limanın ucunda minnacık bir tekne duruyordu. Minik teknenin üstü mor renkli muşambayla örtülüydü. Örtünün üstünde de altın renkli silik S.P.Q.R. harfleri vardı.

Percy birden tüm umudunu kaybetti. "Olamaz."

Teknenin üstünü sanki bu işi tüm hayatı boyunca yapmış gibi ustalıkla açtı. Muşambanın altında kürekleri olmayan, eski püskü çelik bir sandal duruyordu. Kayık bir zamanlar koyu maviye boyanmış gibiydi,

ama gövdesi katran ve tuz yüzünden kabuk tuttuğundan, denizin üstündeki kocaman bir çürüğü andırıyordu.

Pruvada altın harflerle yazılmış kayığın isminin *Pax* olduğu hala görülebiliyordu. Pruvaya su seviyesinde boyanmış olan sarkık gözler, kayığa uyumak üzereymiş gibi bir görüntü vermişti. Güvertede iki tane sıra, biraz çelik yünü, eski bir soğutucu ve bir ucu palamara bağlanmış aşınmış bir halat vardı. Kayığın dibinde birikmiş bulanık suyun içindeyse plastik bir çanta ve iki boş içecek kutusu duruyordu.

"İşte, muhteşem Roma donanması," dedi Frank.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi Hazel. "Bu kayık resmen hurdaya çıkmış."

Percy, Octavian'ın arkalarından onlara güldüğünü hayal edebiliyordu, ama bunun moralini bozmasına izin vermemeye karar verdi. *Pax* hala bir kayıktı. Kayığa atlayınca, gövde ayaklarının altında gıcırdadı ve ona adeta yanıt verdi. Percy soğutucudaki çöpleri toplayıp limana bıraktı. Bulanık suyun kayığın kenarlarından taşmasını emretti. Sonra, elini çelik yününe yöneltti ve çeliğin üstünden dumanlar çıkmaya başladı. Tüm bunlar sona erdikten sonra, kayık pırıl pırıl oldu. Percy halatı işaret etti, halat da kendi kendine palamardan çözüldü.

Kayıkta kürek olmaması sorun değildi. Percy kayığın ondan gelecek tek bir emirle harekete geçmeye hazır olduğunu anlamıştı.

"Tamamdır," dedi. "Atlayın bakalım."

Hazel ve Frank biraz şaşkın görünüyorlardı, ama birlikte kayığa bindiler. Özellikle Hazel endişeli gibiydi. Yerlerine oturduktan sonra, Percy konsantre oldu ve kayık limandan uzaklaşmaya başladı.

Juno'nun haklı olduğunu biliyorsun. Zihninde ansızın Gaia'nın sesini duyan Percy gafil avlanmış, öylesine kötü irkilmişti ki kayık sallandı. *Denizde yeni bir hayata başlayabilirdin. Orada benden uzakta ve güvende olurdun. Ama artık bunun için çok geç. Acıyı ve kederi seçtin. Artık planımın bir parçasısın değerli piyonum.*

"İn çabuk kayığımdan!" diye bağırdı Percy.

"Ne dedin?" dedi Frank.

Percy bekledi, ama Gaia bir daha konuşmadı.

"Bir şey yok," dedi. "Bakalım bu kayığın ne gibi özellikleri varmış."

Kayığı kuzeye çevirir çevirmez, on beş deniz mili süratle Golden Gate Köprüsü'ne doğru ilerlemeye başladılar.

XVII

HAZEL

Hazel kayıklardan nefret ederdi.

O kadar çabuk deniz tutardı ki deniz vebasına yakalanmış gibi olurdu. Bunu Percy'ye söylememişti. Görevi berbat etmek istemiyordu, ama annesiyle birlikte Alaska'ya taşındıklarında hayatının ne kadar berbat olduğunu da hatırlıyordu. Alaska'da yol falan yoktu. Her yere trenle ya da bir kayıkla gitmek zorunda kalıyorlardı.

Ölüler diyarından geri geldiği için durumunun daha iyiye gittiğini umuyordu. Ama belli ki düşündüğü gibi olmamıştı. *Pax* isimli ufak kayık Alaska'daki kayıklarına benziyordu. Dolayısıyla, aklına sürekli olarak kötü anılar geliyordu.

Limandan ayrılır ayılmaz, Hazel'ın midesi bulanmaya başladı. Köprü ayaklarının yanından geçip San Francisco İskelesi'nden ilerlemeye başladıklarında, öylesine sersemlemişti ki hayal görmeye başladığını düşünüyordu. Limanda güneşlenen bir ayıbalığı sürüsünün yanından hızla geçerken hayvanların arasında yaşlı evsiz bir adam gördüğüne yemin edebilirdi. Adam uzaktan sanki eliyle Percy'yi işaret ediyor de dudaklarını oynatarak, *Aklına bile getirme*, gibi bir şey diyordu.

Hazel "Gördünüz mü?" dedi.

Percy'nin yüzü günbatımında kıpkırmızıydı. "Evet, buraya daha önce de gelmiştim. Ama... Bilmiyorum. Sanırım kız arkadaşımı arıyordum."

Frank "Annabeth," dedi. "Jüpiter Kampı'na gelirken mi arıyordun onu?"

Percy suratını buruşturdu. "Hayır, daha önceydi." Golden Gate Köprüsü'nün altından geçip kuzeye doğru yol almaya başlayana dek, hala Annabeth'i arıyormuş gibi şehre baktı.

Hazel güzel şeyler düşünerek midesini yatıştırmaya çalıştı. Önceki gece savaş oyunlarını kazandıklarında hissettiği mutluluğu, Hannibal'ın sırtında düşman kalesine yol alışlarını, Frank'in ansızın bir lider haline gelmesini düşündü. Frank duvarları aşıp Beşinci Kohort'a saldırı emri verirken bambaşka birisi gibi görünüyordu. Hele düşmanları mazgallı siperlerden süpürüp atması... Hazel onu hiç öyle görmemişti. Komutan nişanını Frank'in göğsüne takarken de çok gururlanmıştı.

Sonra aklına Nico geldi. Kamptan ayrılmadan önce Nico onu bir kenara çekip iyi şanslar dilemişti. Hazel onun savunmaya yardımcı olmak için Jüpiter Kampı'nda kalacağını umuyordu, ama Nico o gün kamptan gideceğini söylemişti. Yeraltı Dünyası'na geri dönüyordu.

"Babamın yardıma çok ihtiyacı var," demişti. "Ceza Tarlaları bir hapishane isyanı çıkmış gibi bir halde. Furyalar düzeni güçlükle sağlayabiliyorlar. Ayrıca... Kaçan bazı ruhların peşine düşmem gerek. Belki de Ölüm'ün Kapıları'nı diğer taraftan bulabilirim."

Hazel "Dikkatli ol," demişti. "Eğer o kapıları Gaia koruyorsa..."

Nico gülümseyerek "Merak etme," demişti. "Nasıl gizleneceğimi iyi bilirim. Sen kendine dikkat et. Alaska'ya ne kadar yaklaşırsan... Neyse, bunların şu kendinden geçme nöbetlerini daha mı iyi, daha mı kötü yapacağını bilemiyorum."

Hazel acı acı, *Kendime iyi bakmak mı?* diye düşünmüştü. Sanki bu görev onun için iyi mi bitecekti?

"Eğer Thanatos'u kurtarırsak, seni bir daha göremeyebilirim," demişti Nico'ya. "Thanatos beni Yeraltı Dünyası'na geri yollar..."

Nico elini tutmuştu. Parmakları öylesine solgundu ki Hazel ikisinin babasının aynı tanrı olduğuna inanmakta güçlük çekmişti.

"Sana Elysium'da bir şans vermek istedim," demişti. "Senin için yapabileceğim en iyi şey buydu. Ama şimdi keşke bunun başka bir yolu olsaydı diye düşünüyorum. Kız kardeşimi kaybetmek istemiyorum."

Nico *tekrar* dememişti, ama Hazel onun aklından bu meselenin geçtiğini biliyordu. İlk kez Bianca di Angelo'yu kıskanmamıştı. Nico'yla ve arkadaşlarıyla biraz daha kampta kalabilse diye geçirmişti içinden. İkinci kez ölmek istemiyordu.

"İyi şanslar, Hazel," demişti Nico. Sonra da tıpkı babasının yetmiş sene önce yaptığı gibi, gölgelerin arasında gözden kaybolmuştu.

Kayık sallanınca, Hazel da düşüncelerinden sıyrıldı. Pasifik Okyanusu'na girdiler ve Marin Bölgesi'nin kayalıklı sahilinin önünde ilerlemeye koyuldular.

Frank kayak çantasını kucağına koymuştu. Çanta Hazel'ın dizlerinin üstünden bir eğlence parkında binilen hızlı tenlerdeki emniyet demirleri gibi uzanıyordu. Hazel'ın aklına Sammy'nin onu Mardi Gras karnavalına götürdüğü gün geldi... Ama bu anıyı hemen aklından çıkarmaya çalıştı. Şimdi kendinden geçmenin sırası değildi.

"İyi misin?" dedi Frank. "Miden bulanıyormuş gibi görünüyorsun."

"Deniz tuttu," dedi Hazel. "Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim."

Frank nedense bu onun suçuymuş gibi suratını astı. Çantasında bir şey aramaya koyuldu. "Yanımda biraz nektar var," dedi. "Biraz da tuzlu kraker. Şey, büyükannem zencefilin mide bulantısına iyi geldiğini söylerdi... Yanımda yok, ama..."

"Sorun değil." Hazel güçlükle gülümsedi. "Ama çok tatlısın."

Frank çantasından tuzlu kraker çıkardı. Kraker iri parmaklarının arasında dağıldı ve her yere saçıldı.

Hazel güldü. "Aman tanrılarım, Frank... Pardon. Gülmeden edemedim."

Frank mahcup bir tavırla "Önemli değil," dedi. "Sanırım parçalanan

krakeri istemezsin."

Percy aralarında geçen konuşmayı dinlemiyordu. Gözlerini kıyıya dikmişti. Stinson Plajı'nın önünden geçerken yeşil tepelerin ardında yükselen dağı işaret etti.

"Şurası tanıdık geliyor," dedi.

"Orası Tam Dağı," dedi Frank. "Kamptaki çocuklar hep oradan söz ederler. Zirvesindeki eski Titan karargâhında büyük bir savaş gerçekleşmiş."

Percy kaşlarını çattı. "Sizler orada mıydınız?"

"Hayır," dedi Hazel. "Savaş Ağustos'ta olmuş. Yani ben... Şey, ben kampa gelmeden önce. Jason bana bu savaştan söz etmişti. Lejyon düşman karargâhı ve bir milyon yaratığı yok etmiş. Jason Krios'la savaşmak zorunda kalmış. Düşünsenize, bir Titan'la savaşmak zorunda kalmış."

"Düşünebiliyorum," diye mırıldandı Percy.

Hazel onun ne demek istediğini anlamamıştı, ama ikisi birbirine hiç benzemedikleri halde Percy ona *gerçekten de* Jason'ı anımsatıyordu. Her ikisinde de çok güçlü olduklarına işaret eden bir hava ve sanki kaderlerinde yazanları ve her an yenemeyecekleri bir yaratıkla karşılaşacaklarını biliyorlarmış gibi kederli bir ifade vardı.

Hazel böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Güneşin okyanusta batışını izlerken hayatta sadece bir hafta daha kalabileceğini biliyordu. Görevi başarıyla tamamlasalar da tamamlayamasalar da, yolculuğu Kader Şenliği'nde sona erecekti.

İlk ölümünü ve ondan önceki birkaç ayı düşündü. Seward'daki evini, Alaska'da geçirdiği altı ayı, o ufak kayığın geceleyin Yeniden Diriliş Körfezi'ne götürüşünü ve o lanetli adaya gidişini hatırladı.

Hatasını çok geç fark etmişti. Gözleri karardı ve zamanda geri gitti.

Kiraladıkları ev körfezin üstündeki kazıkların üstüne yerleştirilmiş ince tahtadan yapılmış bir kulübe gibiydi. Anchorage'dan gelen tren geçerken

evdeki eşyalar ve duvardaki resimler sallanırdı. Hazel geceleri buz gibi dalgaların zemin döşemesinin altına vuruş sesiyle uyuyakalırdı. Rüzgâr evin gıcırdamasına, tuhaf tuhaf sesler çıkarmasına neden olurdu.

Ev bir odalıydı. Mutfak niyetine de bir ısıtma ocağı ve bir buz kutusu vardı. Odanın bir tarafı bir perdeyle Hazel için ayrılmıştı. Şiltesi ve sandığı orada dururdu. Resimlerini ve eski New Orleans fotoğraflarını duvarlara asmıştı, ama bunlar onu daha da büyük bir hasrete boğuyordu.

Annesi nadiren evde olurdu. Artık Kraliçe Marie ismini kullanmıyordu. Sadece Marie'ydi ve artık dışarıda çalışıyordu. Balıkçıların, demiryolu işçilerinin ve arada sırada gelen donanma askerlerinin uğrak yeri olan Üçüncü Cadde'deki restoranda yemek pişirip temizlik yapıyordu. Eve deterjan ve kızarmış balık kokarak gelirdi.

Marie Levesque geceleri bambaşka bir kadına dönüşürdü. Ses onu ele geçirir, Hazel'a emirler yağdırır, o korkunç projeyle ilgili işler yaptırırdı.

Kışları daha da berbat geçerdi. Ses sürekli karanlık yüzünden daha uzun süre kalırdı. Dışarısı o kadar soğuk olurdu ki Hazel bir daha asla ısınamayacağını düşünürdü.

Yaz geldiğinde, Hazel güneşe doyamazdı. Yaz tatilinin her günü mümkün olduğunca dışarıda vakit geçirirdi, ama kasabaya inemezdi. Ufak bir kasabaya yerleşmişlerdi. Diğer çocuklar hemen onun hakkında bir şeyler uydurmuşlardı. Onun limanın yakınlarındaki barakada yaşayan cadının kızı olduğunu söylerlerdi. Yanlarına çok yaklaşacak olursa, onunla alay eder, şişeler ya da taşlar fırlatırlardı. Yetişkinler de onlardan farklı değildi.

Hazel bu insanların hayatını karartabilirdi. Onlara elmaslar, inciler ya da altın verebilirdi. Alaska'da altın kolay bulunurdu. Tepelerde o kadar çok altın vardı ki Hazel azıcık bir gayretle tüm kasabayı yeraltına gömebilirdi. Ama yerel halka onu kendilerinden uzak tuttukları için de kızamıyordu. Haksız değillerdi.

Tüm gününü tepelerde yürüyüş yaparak geçirirdi. Kuzgunların dikkatini çekerdi. Kuşlar ağaçların tepesinden ona gaklar, hep ayaklarının dibinde biten o parlak şeylerin belirmesini beklerlerdi. Lanet onları et-

kilemiyor gibiydi. Hazel orada kahverengi ayılar da görürdü, ama onlar uzak dururlardı. Susadığında, karların eriyip oluşturduğu bir şelale bulur, boğazı acıyana dek buz gibi temiz sudan içerdi. Sonra, tırmanabildiği kadar yükseklere tırmanır, ılık güneş ışınlarının yüzünü ısıtmasına izin verirdi.

Bu şekilde güzel vakit geçirdiği halde, er ya da geç eve geri dönmek zorunda olduğunu bilirdi.

Bazen babasını, o gümüşümsü siyah renkli takım elbise giymiş, solgun tenli adamı düşünürdü. Onun geri gelmesini, onu annesinden korumasını, hatta güçlerini kullanıp o korkunç Ses'i yok etmesini dilerdi. Eğer babası bir tanrıysa, bunu yapabilmesi gerekirdi.

Kuzgunlara bakıp bunların babasının casusları olduğunu hayal ederdi. Kuşların gözleri tıpkı babasınınkiler gibi kapkaraydı ve deli deli bakıyordu. Yaptıklarını babasına bildirip bildirmediklerini düşünürdü.

Ama Pluton annesini Alaska konusunda uyarmıştı. Orası tanrıların ötesinde bir yerdi. Onları orada koruyamazdı. Eğer Hazel'ı izliyorsa da onunla konuşmuyordu. Hazel zaman zaman babasının bir hayal ürünü olup olmadığını düşünürdü. Eski hayatı çok geride kalmış gibiydi. Eskiden dinlediği radyo programları ya da savaştan söz eden Franklin Roosevelt'in sesi başka bir zamana ait gibiydi. Bazen kasaba halkı Japonlardan ve Alaska'nın dış adalarındaki savaştan söz ederlerdi, ama bunlar dahi geride kalmıştı. Hazel'ın sorunu kadar korkunç değillerdi.

Yazın bir gün, Hazel bir atın peşine düşüp geç saatlere kadar dışarıda kaldı.

Atı arkasında çıt diye bir ses duyduğunda görmüştü. Arkasını döndüğünde, ten renginde, siyah bir yelesi olan muhteşem bir at gördü. Hayvan tıpkı New Orleans'da geçirdiği son gün Sammy'nin onu götürdüğü çiftlikte bindiği ata benziyordu. Aynı at olabilirdi, ama bu imkânsızdı. At başını eğmiş bir şey yiyordu. Hazel bir an için atın ayaklarının dibinde beliren altın parçalarından birini yediğini sanıp korktu.

"Hey," diye seslendi.

At dikkatle ona baktı.

Hazel atın birisine ait olduğunu düşündü. Özenle tımar edilmişti ve tüyleri yabani bir atınkiler gibi karmakarışık değildi. Ata biraz yaklaşabilse... Ne yapacaktı? Sahibini bulup onu geri mi götürecekti?

Hayır, dedi içinden. *Tekrar ata binmek istiyorum.*

Ata üç metre kadar yaklaşınca, at birden kaçtı. Tüm gününü onu yakalamak için harcadı. Ata ne vakit biraz yaklaşsa, hayvan huysuzlanıp kaçıyordu.

Böylelikle, vaktin nasıl geçtiğini anlamadı. Mevsimlerden yaz olduğu ve güneş geç saatte battığı için, zaten saatin kaç olduğunu anlamak kolay değildi. Nihayet su içmek için bir dere kenarında durdu ve göğe baktı. Saat olsa olsa öğleden sonra üçtür diye düşündü. Derken vadiden bir tren düdüğü duyuldu. Bunun Anchorage'dan gelen gece treni olduğunu fark edince, saatin de gece on olduğunu anladı.

Öfkeyle sakin sakin otlanan ata baktı. "Başımı derde mi sokmaya çalışıyorsun?"

At kişnedi. Sonra... Hazel hayal gördüğünü sandı. At bir anda çatallı bir şimşekten daha hızlı bir biçimde gözden kayboldu. Göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Hazel bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı, ama kesinlikle orada *değildi.*

Atın daha önceden durduğu yere baktı. Yerden incecik bir duman yükseliyordu.

Tren düdüğü vadide bir kez daha yankılandı ve Hazel başının cidden büyük dertte olduğunu anladı. Eve doğru koşmaya başladı.

Annesi evde değildi. Hazel biraz rahatladı. Belki de annesinin işi uzamıştı. Belki de o gece bir yere gitmeleri gerekmeyecekti.

Sonra, evin halini gördü. Hazel'ın eşyalarını odanın diğer bölümünden ayıran perde yerdeydi. Sandığı açılmış, birkaç parça giysisi yere fırlatılmıştı. Şiltesiyse sanki bir aslan tarafından parçalanmış gibi lime limeydi. En kötüsü de resim defterinin yırtılmış olmasıydı. Renkli boya

kalemlerinin hepsi kırılmıştı. Pluton'un doğumgünü hediyesi ve Hazel'ın tek lüksü paramparçaydı. Resim defterinden arta kalan son kâğıt parçasının üstüne kırmızı kalemle bir not yazılıp duvara iliştirilmişti. Ama yazı annesine ait değildi: *Kötü kız. Seni adada bekliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma.* Hazel çaresizlikle ağlamaya başladı. Yazıya karşılık vermek istemiyordu. Kaçmak istiyordu, ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Hem annesi de tutsaktı. Ses daha önceden işlerinin neredeyse bitmek üzere olduğunu söylemişti. Hazel Ses'e yardım ederse, annesi serbest kalacaktı. Hazel, Ses'e güvenmiyordu, ama başka seçeneği yoktu.

Annesinin birkaç parça altınla bir balıkçıdan satın aldığı kayığa bindi. Balıkçı ertesi gün kendi ağlarına takılıp içler acısı bir kaza geçirip ölmüştü. Tek bir kayıkları vardı, ama annesi her nasılsa bazen adaya kayıksız da gelebiliyordu. Hazel bunu nasıl yaptığını ona sormaması gerektiğini öğrenmişti.

Yazın ortasında bile Yeniden Diriliş Körfezi'nde kalıp kalıp buzlar olurdu. Ayıbalıkları kayığın yanında yüzüp umutla Hazel'a baktılar ve balık artıkları arandılar. Körfezin tam ortasında, bir balinanın parlak sırtını görmek mümkündü.

Kayığın sallanışı her zamanki gibi midesini bulandırmıştı. Midesini boşaltmak için bir kez kayığın yan tarafından suya eğildi. Güneş nihayet dağların ardında batıyor, göğü kan kırmızısı bir renge boyuyordu.

Körfezin ağzına kadar kürek çekti. Birkaç dakika sonra dönüp ileriye baktı. Tam önünde, pusun hemen ardında ada belirdi. Çam ağaçlarıyla, iri iri kayalarla ve kara kumlu sahilin üstünü örten karlarla kaplı bir adaydı burası.

Adanın bir ismi varsa dahi Hazel bilmiyordu. Bir keresinde kasaba halkına sormak gibi bir hata etmişti. Herkes ona deliymiş gibi bakmıştı.

Yaşlı bir balıkçı "Buralarda ada yoktur," demişti. "olsaydı, kayığım şimdiye dek bin kere çarpmıştı adaya."

Hazel kıyıdan yaklaşık elli metre uzaklıktayken kayığın kıç tarafına bir kuzgun kondu. Bir kartal kadar büyük olan yağlı, kapkara kuşun bir volkanik kayayı andıran çentikli bir gagası vardı.

Gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Hazel bu yüzden kuş konuşmaya başlayınca hiç şaşırmadı.

"Bu gece, son gece," diye gakladı kuzgun.

Hazel kürekleri bıraktı. Kuzgunun onu uyardığını mı, tavsiyede mi bulunduğunu, yoksa bir söz mü verdiğini anlamaya çalıştı.

"Seni babam mı yolladı?" diye sordu.

Kuş kafasını yana eğip "Bu gece, son gece," diye gakladı.

Sonra, kayığı gagalayıp adaya uçtu.

Hazel, *Son gece*, diye düşündü. Bunun bir söz olduğunu düşünmek istiyordu. *O, bana ne derse desin, bunu son gece yapacağım.*

Böylece, kürekleri tekrar çekebilecek kadar cesaretlendi. Kayık kıyıya doğru, buz ve kapkara kumların arasında süzülerek ilerledi.

Hazel ve annesi kıyıdan ormana gitmek için aylardır aynı yolu kullanıyorlardı. Hazel dikkatle kıyıya çıkıp yoldan çıkmamaya gayret etti. Adada hem doğal hem de büyülü türlü tehlike vardı. Çalılıkların arasında ayılar kükrüyordu. İnsana hiç benzemeyen parlak beyaz hayaletler ağaçların arasında dolanıyordu. Hazel bunların ne olduğunu bilmiyordu, ama onu izlediklerinin ve pençelerine düşmesini istediklerinin farkındaydı.

Adanın tam ortasında duran iki iri siyah kaya, tünele açılan yolu gösteriyordu. Hazel, Dünya'nın Merkezi ismini verdiği mağaraya girdi.

Burası Alaska'ya geldiğinden bu yana bulduğu tek sıcak yerdi. Hava yeni kazılmış toprak gibi kokuyordu. Tatlı, ılık hava Hazel'ın başını döndürüyordu, ama uyanık kalmaya çalışıyordu. Eğer orada uyuyakalırsa, bedeninin toprağa gömüleceğini ve çürüyeceğini düşünüyordu.

Mağara bir kilise kadar büyüktü. Jackson Meydanı'ndaki Aziz Louis Katedrali kadar genişti. Duvarlar yeşilli, kırmızılı ve morlu parlak yosunlarla kaplıydı. İçerisi Hazel'a kalp atışlarını anımsatan *güm, güm, güm* diye bir sesle zangırdıyordu. Belki de bu sadece kıyıya vuran dalgaların sesiydi, ama Hazel öyle olduğunu düşünmüyordu. Burası canlıydı. Toprak uykudaydı, ama büyük bir güçle titriyordu. Rüyaları öylesine

kötü, öylesine zalimceydi ki Hazel gerçekle bağının kopmak üzere olduğunu hissediyordu.

Gaia tıpkı annesi gibi onun da kişiliğini ele geçirmek istiyordu. Üstünde yürüme cesaretini gösteren her insanı, tanrıyı ve melezi yutmak istiyordu.

Gaia bir ninni söyler gibi, *Hepiniz bana aitsiniz*, dedi. *Teslim olun. Toprağa dönün.*

Hazel, *Hayır*, diye düşündü. *Ben Hazel Levesque'im. Beni ele geçiremezsin.*

Marie Levesque çukurun başında bekliyordu. Saçları altı ayda pamuk tiftiği gibi ağarmıştı. Kilo vermişti. Elleri ağır iş yapmaktan kırış kırış olmuştu. Ayaklarında kar çizmeleri, üstündeyse restoranda giydiği beyaz gömlek vardı. Kesinlikle bir kraliçe gibi görünmüyordu.

"Artık çok geç." Annesinin cılız sesi mağarada yankılandı. Hazel şaşkınlıkla bunun Gaia'nın değil, annesinin sesi olduğunu fark etti.

"Anne?"

Marie ona baktı. Gözleri açıktı. Uyanıktı ve bilinci de yerindeydi. Bu durum Hazel'ı rahatlatmalıydı, ama nedense onu daha da huzursuz etmişti. Adaya geldiklerinde, Ses asla kontrolü elden bırakmazdı.

Annesi çaresizlikle "Ne yaptım ben?" dedi. "Ah Hazel, sana ne yaptım ben?"

Hazel dehşet içinde çukurdaki şeye baktı.

Aylardır, haftada bazen üç, dört gece Ses'in emirleri üstüne buraya geliyorlardı. Hazel ağlamış, yorgunluktan bayılmış, yalvarmış, büyük bir çaresizliğe kapılmıştı. Ama annesini kontrol eden Ses onu devam etmeye zorlamıştı. *Topraktaki değerli şeyleri bul. Gücünü kullan çocuğum. En değerli şeylerimi bana getir.*

İlk başlarda, Hazel'ın tüm çabaları alayla karşılanmıştı. Topraktaki bu yarık, altın ve değerli taşlarla doluydu ve kalın bir petrol birikintisi içinde fokurduyordu. Tıpkı bir ejderhanın bir zift çukuruna atılmış ha-

zinesi gibi görünüyordu. Sonra, çukurdan kocaman bir laleyi andıran taş bir kule yükselmeye başladı. Ama kule her gece yavaş yavaş yükseliyor, Hazel onun ne kadar yükseldiğini anlayamıyordu. Bazen bütün gece onu yükseltmek için konsantre oluyordu. Ta ki bedeni ve zihni pes edinceye kadar. Ama aradaki farkı bir türlü anlayamıyordu. Buna rağmen, kule *yükselmeye* devam ediyordu.

Hazel o anda ne kadar ilerleme kaydettiğini gördü. Kule iki katlı bir bina yüksekliğindeydi. Yağlı yosunların arasından incecik taş dallarla kaplı sivri bir uç yükseliyordu. Kulenin içinde de sıcak ve parlak bir şey vardı. Hazel bunun ne olduğunu tam olarak göremiyordu, ama neler olduğunu biliyordu. Gümüşten, altından, kanı petrolden, kalbi de ham elmaslar, oluşmuş bir beden vardı bunun içinde. Hazel, Gaia'nın *oğlunu* diriltiyordu. Oğlu neredeyse uyanmak üzereydi.

Annesi dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı. "Özür dilerim, Hazel. Çok özür dilerim." Çaresiz, üzgün ve son derece kederli görünüyordu. Hazel'ın ona çok kızması gerekirdi. *Özür mü diliyordu?* Senelerce annesinden korkmuştu. Annesi bahtsız hayatı için hep onu azarlamış ve suçlamıştı. Ona bir ucube gibi davranmış, onu New Orleans'taki evlerinden koparmış ve bu soğuk vahşi yerde, acımasız ve kötü yürekli bir tanrıçaya esir etmişti. *Özür dilemesi* yeterli değildi. Annesinden nefret etmesi gerekirdi.

Ama ona öfkelenecek gücü bile yoktu.

Hazel yere çömelip annesine sarıldı. Annesinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Adeta lekeli iş giysileri giymiş bir kemik ve et yığını gibiydi. O ılık mağarada bile tir tir titriyordu.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Hazel. "Bunu nasıl durduracağımı söyle bana."

Annesi başını salladı. "Beni bıraktı. Artık çok geç olduğunu biliyor. Hiçbir şey yapamayız."

"O mu? Ses'i mi diyorsun?" Hazel umutlanmaya korkuyordu, ama annesi gerçekten de serbest kaldıysa, o halde başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Oradan kaçabilirlerdi. Uzaklara gidebilir, New Orleans'a geri dö-

nebilirlerdi. "Gitti mi?"

Annesi korkuyla etrafına bakındı. "Hayır, hala burada. Benden istediği son bir şey var. İrademe sahip olması gerekiyor."

Bu sözler Hazel'ın hiç hoşuna gitmemişti.

"Derhal gidelim buradan," dedi. "Kayanın içindeki şey... Çıkmak üzere."

"Yakında çıkacak," dedi annesi. Sonra şefkatle ona baktı... Hazel annesinin gözlerinde en son ne zaman böylesine şefkatli bir ifade gördüğünü hatırlamıyordu. Ağlamak üzere olduğunu hissetti.

Annesi "Pluton beni uyarmıştı," dedi. "Dileğimin çok tehlikeli olacağını söylemişti."

"Di- dileğin mi?"

"Toprağın altındaki tüm servet. Bunları o kontrol ediyor. Hepsine sahip olmak istedim. Yoksulluktan öylesine bunalmıştım, öylesine yorulmuştum ki Hazel... Sırf dileğimin olup olmayacağını görmek için onu büyü yoluyla çağırdım. Eski *gris-gris* büyüsünün bir tanrıda etkili olacağı hiç gelmemişti aklıma. Ama bana ilgi gösterdi, cesur ve güzel olduğumu söyledi..." Annesi eğri büğrü, nasırlı ellerine baktı. "Sen doğduğunda, çok mutlu olmuş, gururlanmıştı. Bana dilediğim her şeyi yapmayı vaat etti. Styks Nehri üstüne yeminler etti. Sahip olduğu tüm serveti istedim. En açgözlü isteklerin en büyük acıları beraberinde getireceğini söyledi. Ama ısrar ettim. Bir kraliçe gibi yaşamak istiyordum, bir tanrının karısıydım! Ve sen... Lanetlendin."

Hazel tıpkı çukurdaki sivri kule gibi çatlamak üzere olduğunu hissetti. Hissettiği acı çok yakında dayanılmaz hale gelecekmiş, derisi yırtılacakmış gibi hissediyordu. "Bu yüzden mi toprak altındaki o değerli şeyleri bulabiliyorum?" diye sordu.

"Onlar bu yüzden sırf acı veriyor." Annesi halsizce mağarayı gösterdi. "O, beni bu sayede bulup kontrol etmeyi başardı. Babana kızmıştım. Sorunlarım için onu suçluyordum. Seni suçluyordum. Çok üzgün ve öfkeliydim. Gaia'nın sesini dinledim. Ne aptalmışım."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedi Hazel. "Bana onu nasıl durdurabileceğimi söyle."

Yer zangırdadı. Gaia'nın bedensiz sesi mağarada yankılandı.

En büyük oğlum diriliyor, dedi. *O, topraktaki en değerli şey. Onu yeryüzüne sen çıkardın, Hazel Levesque. Onu yeniden yarattın. Uyanışı durdurulamaz. Geriye tek bir şey kaldı.*

Hazel yumruklarını sıktı. Korkuyordu, ama annesi serbest kaldığı için de düşmanı nihayet yenebileceğini düşünüyordu. Bu yaratık, bu zalim tanrıça hayatlarını mahvetmişti. Hazel onun kazanmasına izin veremezdi.

"Artık sana yardım etmeyeceğim!" diye bağırdı.

Bundan böyle yardımına ihtiyacım yok kızım. Seni buraya bir nedenle getirdim. Anneni teşvik edecek bir şey gerekiyordu.

Hazel boğazının düğümlendiğini hissetti. "Annem mi?"

"Özür dilerim, Hazel. Eğer beni affedebilirsen, şunu bil ki yaptığım her şeyi seni sevdiğim için yaptım. Seni ancak..."

Hazel gerçekleri anlayarak "Kendini feda edersen beni öldürmeyecekti," dedi. "O *şeyi* diriltmek için isteyerek hayatını feda etmen gerekiyordu."

Alcyoneus, dedi Gaia. *Gigantların en büyüğü. İlk önce onun uyanması gerek. Burası onun tanrılardan uzaktaki yuvası olacak. Karla kaplı dağlarda ve ormanlarda yaşayacak. Yaratıklardan bir ordu kuracak. Tanrılar kendi aralarında kavgalar ederken ve ölümlü Dünya Savaşı'nda savaşırken O, Olimpos'u yok etmek için ordusunu yollayacak.*

Toprak tanrıçasının rüyaları öylesine güçlüydü ki mağaranın duvarlarında gölgeler oluşuyordu. Bunlar Avrupa'da dehşet saçan Nazi ordularının ve Amerikan şehirlerini yok eden Japon uçaklarının sürekli olarak değişen görüntüleriydi. Hazel nihayet olanları anlamıştı. Olimpos tanrıları ölümlü savaşlarında her zaman olduğu gibi taraf tutacaklardı. Birbirleriyle savaşırlarken kuzeyde de bir yaratıklar ordusu kurulacaktı.

Alcyoneus gigant kardeşlerini uyandıracak ve dünyayı fethetmeleri için onları dört bir yana yollayacaktı. Güç kaybeden tanrılar yenileceklerdi. Ölümlü savaşı tüm medeniyet yok olana ve toprak tanrıçası tamamıyla uyanana dek onlarca sene devam edecekti. Sonrasında, dünyanın tek hâkimi Gaia olacaktı.

Tanrıça, *Tüm bunlar annenin açgözlü davranması ve seni değerli şeyleri bulmakla lanetlemesi yüzünden oldu*, diye fısıldadı. *Alcyoneus'u tek başıma diriltebilmek için gerekli olan gücü belki daha onlarca, hatta yüzlerce sene bulamayacaktım. Ama yakında o da uyanacak, ben de!*

Hazel dehşetle neler olacağını anladı. Gaia'nın ihtiyacı olan tek şey, istekli bir biçimde feda edilen bir hayattı. Alcyoneus'un uyanması için bir *ruha* ihtiyaç vardı. Annesi çukura eğilip o korkunç kuleye dokunacak ve yok olacaktı.

"Hazel, git buradan." Annesi sallanarak ayağa kalktı. "Sana zarar vermeyecek, ama elini çabuk tutmalısın."

Hazel buna inanıyordu. İşin en dehşet verici yanı da buydu zaten. Gaia yaptıkları anlaşmaya saygı gösterip onu öldürmeyecekti. Hazel dünyanın sonunun geldiğine şahit olacak, bunun kendi suçu olduğunu bilerek ölecekti.

"Hayır." Hazel kararını vermişti. "Yaşamayacağım. Böyle yaşayamam."

Ruhunun derinliklerine ulaşmaya çalıştı. Babasını, Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'ni ve engin krallığında bulunan tüm zenginlikleri çağırdı. Mağara zangır zangır sallanmaya başladı.

Alcyoneus'un bulunduğu çukurdaki kulenin etrafındaki petrol fokurdamaya başladı, sonra bir kazanda kaynayan bir şey gibi köpüklenip etrafa saçıldı.

Gaia, *Aptallık etme*, dedi ama Hazel tanrıçanın sesinde endişe, hatta korku sezdi. *Bir hiç uğruna kendini öldüreceksin! Annen yine de ölecek!*

Hazel neredeyse vazgeçecekti. Babasının verdiği söz geldi aklına: Bir gün laneti ortadan kalkacaktı; Neptün soyundan gelen birisi onu huzu-

ra kavuşturacaktı. Babası belki bir gün bir ata bile sahip olabileceğini söylemişti. Belki de tepede gördüğü o tuhaf at da ona aitti. Ama o anda ölmezse, bunların hiçbiri gerçek olmayacaktı. Sammy'yi bir daha asla göremeyecek, New Orleans'a da geri dönemeyecekti. Hayatı acı dolu geçen on üç senenin sonunda, mutsuz bir biçimde bitecekti.

Annesinin gözlerine baktı. Annesi ilk kez öfkeli ya da üzgün görünmüyordu. Gözleri gururla parıldıyordu.

"Sen benim her şeyimsin, Hazel," dedi. "Sahip olduğum en değerli hediyesin. Başka bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünerek aptallık etmişim."

Hazel'ı alnından öptü ve onu kendisine çekti. Annesinin ona sarılışı, Hazel'a devam edecek gücü ve cesareti verdi. Birlikte öleceklerdi, ama kendilerini Gaia için feda etmeyeceklerdi. Hazel içgüdüsel bir biçimde yapacağı son şeyin Gaia'nın gücünü geri tepeceğini biliyordu. Ruhları Yeraltı Dünyası'na gitmeyecekti, Alcyoneus da henüz dirilmeyecekti.

Hazel iradesinin elverdiği son şeyi çağırdı. Hava bir anda fena halde ısındı. Kule batmaya başladı. Topraktan büyük bir güçle değerli taşlar ve altın parçaları fırladı ve mağaranın duvarlarına çarpıp paramparça oldu. Üstüne fırlayan parçalar, Hazel'ın ceketini delip tenini yaktı.

Gaia, *Durun!* dedi. *Onun dirilişini engelleyemezsiniz. Bunu ancak geciktirebilirsiniz. Sadece yirmi, otuz sene duraklatabilirsiniz. Belki de yarım yüzyıl. Hayatınızı buna değişir misiniz?*

Hazel ona yanıt verdi.

Kuzgun, *Son gece*, demişti.

Yarık patladı. Mağaranın tavanı un ufak oldu. Hazel karanlıkta annesinin kollarına atılırken petrol ciğerlerini doldurdu ve ada körfezin sularına gömüldü.

XVIII

HAZEL

"Hazel!" Frank panik içinde onu sarsıyordu. "Lütfen, uyan! Lütfen!"

Hazel gözlerini açtı. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Kayık artık sallanmıyordu. Sert bir zeminde yatıyordu. Battaniyeye sarılı kılıcı ve çantası da yanındaydı.

Sersemlemiş bir halde uyandı. Bir kumsala bakan bir kayalıkta duruyorlardı. Yaklaşık otuz metre ileride, okyanusun yüzeyi ayışığıyla parıldıyordu. Dalgalar usulca karaya bağlanmış kayıklarının kıçına çarpıyordu. Sağında, kayalığın tam ucunda, kulesinde bir ışıldak bulunan ufak bir kiliseyi andıran bir bina vardı. Hazel bunun bir deniz feneri olduğunu tahmin etti. Arkalarında bulunan tarlalardaki uzun otlar rüzgârla hışırdıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Frank derin bir oh çekip "Tanrılara şükürler olsun! Uyandın!" dedi. "Golden Gate'in iki yüz elli kilometre kuzeyinde, Mendocino'dayız."

"İki yüz elli kilometre mi?" diye inledi Hazel. "O kadar *uzun* süredir mi bayginım?"

Saçları rüzgârda dalgalanan Percy yanına çömeldi. Ateşini ölçmek istermiş gibi elini Hazel'ın alnına koydu. "Seni bir türlü uyandıramadık.

Nihayet, karaya çıkmaya karar verdik. Belki de mide bulantın..."

"Sorun deniz tutması değildi." Hazel derin bir nefes aldı. Artık gerçekleri onlardan gizleyemezdi. Nico ne demişti? *Savaştayken bu şekilde geçmişi hatırlarsan...*

"Be-ben size karşı dürüst davranmadım," dedi. "Az önce kendimden geçtim. Arada sırada böyle oluyor işte."

"Kendinden mi geçtin?" Frank elini tuttu. Hazel onun bu hareketine hem şaşırmıştı hem de hoşuna gitmişti. "Tıbbi bir durum mu? Neden daha önce fark etmedim?"

"Çünkü gizlemeye çalıştım," dedi Hazel. "Bugüne dek iyi idare ettim, ama gitgide kötüye gidiyor. Tıbbi bir durum değil... Daha doğrusu, öyle bir şey sayılmaz. Nico bunun geçmişte beni bulduğu yerden kaynaklanan bir yan etki olduğunu söylüyor."

Percy'nin insanı delip geçen yeşil gözlerinden aklından neler geçtiğini anlamak kolay değildi. Hazel onun endişelendiğini mi, yoksa dikkat mi kesildiğini anlayamıyordu.

"Nico seni tam olarak nerede buldu?" diye sordu Percy.

Hazel'ın dili damağına yapışmıştı. Konuşmaya başlarsa, geçmişe geri döneceğinden korkuyordu, ama arkadaşlarının gerçeği bilmeye hakkı vardı. Eğer bu görevde onlara yardım edemezse, ona en ihtiyaçları olduğu anda kendinden geçerse... İşte, bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Anlatacağım," dedi. Çantasını karıştırdı. Yanına matara almamakla aptallık etmişti. "Şey... İçecek bir şey var mı?"

"Var." Percy yunanca bir küfür savurdu. "Amma salağım. Malzemeleri kayıkta bırakmışım."

Hazel arkadaşlarından onunla ilgilenmelerini istediği için huzursuz olmuştu, ama adeta son birkaç saatini hem geçmişte hem de şimdiki zamanda geçirmiş gibi yorgun ve halsiz uyanmıştı. "Boş ver. Ben oraya gide..."

"Aklından bile geçirme," dedi Frank. "Bir şeyler yiyip içmeden bir

yere gidemezsin. Malzemeleri ben getiririm."

"Yok, ben giderim." Percy, Frank'in Hazel'ın elini tuttuğunu fark etmişti. Aksi bir şeyler olacağını hissetmiş gibi ufka baktı, ama etrafta olağandışı bir şey görmedi. Gördüğü tek şey deniz feneriyle, karanın iç kesimlerine doğru uzanan yeşillik alandı. "İkiniz burada bekleyin hemen gidip gelirim."

Hazel halsiz halsiz "Emin misin?" diye sordu. "Seni yormak istemem."

"Sorun değil," dedi Percy. "Frank, gözlerini dört aç. Burası bir tuhaf... Bilemiyorum."

"Merak etme, ona dikkat ederim," dedi Frank.

Percy de böylece hızla kayığa yöneldi.

Yalnız kaldıklarında, Frank hala Hazel'ın elini tuttuğunu fark edip hafifçe öksürdü ve elini geri çekti.

"Ben, şey... Sanırım neden kendinden geçtiğini biliyorum," dedi. "Nereden geldiğini de biliyorum."

Hazel kalbinin gümbür gümbür attığını hissetti. "Biliyor musun?"

"Diğer kızlardan o kadar farklısın ki..." Frank gözlerini kırpıştırıp konuşmaya devam etti. "Yani, *kötü* anlamda farklı değilsin tabii. Ama konuşman farklı. Şarkılar, televizyon programları ya da insanların argo konuşması gibi seni şaşırtan şeyler de farklı. Sanki çok geçmişte yaşamışsın gibi konuşuyorsun. Farklı bir zamanda doğmuştun, değil mi? Yeraltı Dünyası'ndan geliyorsun."

Hazel'ın içinden ağlamak geldi. Ama bunun sebebi üzülmesi değil, birisinin gerçeği söylemesinden dolayı duyduğu rahatlama hissiydi. Frank bu durumdan ne tiksinmiş ne de korkmuş gibi davranıyordu. Ona bir hayaletmiş ya da ölmeyen korkunç bir zombiymiş gibi de bakmıyordu.

"Frank, ben..."

"Bir yolunu bulacağız," dedi Frank. "Şu anda hayattasın. Öyle kal-

man için de elimizden geleni yapacağız."

Arkalarındaki çalılıklar hışırdadı. Hazel'ın gözleri soğuk rüzgârdan yaşarmıştı.

"Senin gibi bir arkadaşı haketmiyorum," dedi. "Kim olduğumu... Neler yaptığımı bilmiyorsun."

"Böyle konuşma." Frank suratını ekşitti. "Sen harikasın! Hem sırları olan tek kişi de sen değilsin."

Hazel ona baktı. "Değil miyim?"

Frank tam bir şey söyleyecekti ki birden gerildi.

"Ne oldu?"

"Rüzgâr kesildi."

Hazel etrafına bakınca, onun haklı olduğunu fark etti. Hava aniden durgunlaşmıştı.

"Eee?" dedi.

Frank yutkundu. "Otlar neden hala kımıldıyor?"

Hazel gözünün ucuyla otların arasında karanlık şekillerin hareket ettiğini gördü.

"Hazel!" Frank onu tutmaya çalıştı ama geç kalmıştı.

Bir şey onu geriye fırlattı. Sonra, otlarla kaplı bir girdaba benzer bir güç Hazel'ı sardı ve onu otların arasına çekti.

XIX

HAZEL

Hazel tuhaflıklar konusunda bir uzman sayılırdı. Annesinin bir toprak tanrıçası tarafından ele geçirildiğine şahit olmuştu. Altından bir gigant yaratmıştı. Bir adayı yok etmiş, ölmüş ve Yeraltı Dünyası'ndan geri gelmişti.

Ama otlar tarafından ele geçirilmek de neydi? Bu kesinlikle daha önce hiç başına gelmemiş bir şeydi.

Bitkilerle dolu bir bulutun içindeymiş gibi hissetti kendini. Modern şarkıcıların hayranlarının üstüne atladığını ve binlerce el üstünde gezdirildiğini duymuştu. Bu deneyim de öyle bir şeydi, ama Hazel çok daha hızlı bir biçimde yer değiştiriyordu ve onu taşıyan eller kesinlikle ona hayran olan kişilere ait değildi.

Doğrulamıyordu. Yere dokunamıyordu. Kılıcı hala battaniyenin arasında ve sırtında asılıydı, ama ona ulaşamıyordu. Bitkiler dengesini bozuyor, onu oradan oraya fırlatıyor, suratını ve kollarını kesiyorlardı. Yeşilli, sarılı, siyahlı otların arasında yuvarlanırken gökteki yıldızları dahi zor görüyordu.

Frank'in sesi gitgide uzaklaştı.

O anda mantıklı bir biçimde düşünmek zordu, ama Hazel bir şeyden emindi. Çok hızlı hareket ediyordu. Her nereye götürülüyorsa, arkadaşlarının bulamayacağı kadar uzaklarda olacaktı.

Gözlerini yumup oradan oraya fırlatıldığını düşünmemeye çalıştı. Zihnini toprağın altına yönlendirdi. Altın olsun, gümüş olsun, onu kaçıranları engelleyecek herhangi bir şey ona yeterdi.

Hiçbir şey hissetmedi. Toprağın altında hiçbir şey yoktu.

Tam çaresizliğe kapılmıştı ki altından kocaman soğuk bir şeyin geçtiğini hissetti. Tüm dikkatini toplayıp yere baktı. Zihni toprağa demir atıyormuş gibi yoğunlaştı. Ansızın zemin sallandı. Etrafında dönüp duran bitkiler onu bıraktılar ve Hazel bir mancınıktan fırlamış gibi havaya yükseldi.

Havadayken gözlerini açtı. Dengesini sağlamaya çalıştı. Zemin altı metre aşağıdaydı. Sonra, düşmeye başladı. Savaş eğitimi o sırada işe yaradı. Daha önceden dev kartalların sırtından atlamayı öğrenmişti. Kendi etrafında dönüp bir parende attı ve ayakları yere basacak biçimde düştü.

Hemen sırtındaki battaniyeyi açıp kılıcını eline aldı. Birkaç metre ötede, sol tarafındaki otların arasında bir garaj büyüklüğünde bir kaya vardı. Kayanın orada belirmesini kendisi *sağlamıştı*.

Kayanın etrafındaki otlar kımıldıyordu. Öfkeli sesler önlerine çıkan ve hızlarını kesen kayaya homurdanıyordu. Hazel kayaya koşup üstüne tırmandı.

Otlar kocaman bir denizyıldızının kolları gibi etrafında dolanıp duruyordu. Hazel onu kaçıran varlığın öfkesini hissedebiliyordu.

"Buraya çıkamıyorsun, değil mi?" diye bağırdı. "Git buradan, pis ot parçası seni! Beni rahat bırak!"

Otların arasından öfkeli bir ses "Şist!" dedi.

Hazel şaşkınlıkla "Ne dedin?" dedi.

"Şist dedim! Koca bir şist bu!"

Bir keresinde, Azize Agnes Akademisi'ndeki rahibelerden biri, buna benzer bir şey söylediği için Hazel'ın ağzını kül suyuyla yıkamıştı. O yüzden, ne diyeceğini bilemiyordu. Derken onu kaçıran şeyler kayanın etrafında belirmeye başladı. Yaratıklar ilk bakışta Sevgililer Günü me-

leklerini andırıyorlardı. Etrafta bir düzine kadar tombul ve minik Eros bebeği vardı. Bunlar kayaya yaklaşınca, Hazel onların ne sevimli ne de Eros meleği olduğunu fark etti.

Yaratıklar emekleyen tombul birer bebek büyüklüğündeydi, ama tenleri sanki damarlarından klorofil akıyormuş gibi yeşile yakın tuhaf bir renkti. Mısır koçanını andıran ufak ve incecik kanatları vardı, beyaz saçları da mısır püskülünü andırıyordu. Gözleri yemyeşil, dişleriyse vahşi bir hayvanınki gibi sipsivriydi.

Yaratıklardan iri olanı öne çıktı. Üstünde sarı renkli bir peştamal vardı, saçları buğday sapı gibi diken dikendi. Hazel'a tıslayıp öylesine büyük bir hızla ileri geri hareket etmeye başladı ki Hazel bir an için yaratığın peştamalının düşeceğinden korktu.

Yaratık "Nefret ediyorum bu şistten," dedi. "Üstünde buğday yetişmiyor!"

Bir diğer yaratık "Darı da yetişmiyor!" dedi.

Bir üçüncüsü "Arpa da!" diye bağırdı. "Arpa da yetişmiyor. Lanet olsun şu şiste."

Hazel dizlerinin titrediğini hissetti. Minik yaratıklar etrafını çevirip sivri dişlerini göstere göstere aç yeşil gözlerini ona dikmiş olmasalardı, komik olabilirlerdi. Tıpkı minik Eros piranhalarına benziyorlardı.

Hazel "Ka-kayadan mı söz ediyorsunuz?" dedi. "Buna öyle mi deniyor?"

"Evet, yeşil şist! Şist!" diye bağırdı ilk yaratık.

Hazel kayanın neden orada belirdiğini daha iyi anlamıştı. "Bu değerli bir taş olmalı. Öyle midir?"

Sarı peştamalı yaratık "Pöh!" dedi. "Aptal yerel halk bunlardan mücevherler yapardı, evet. Değerli mi? Olabilir. Ama buğday kadar değil."

"Ya da darı!"

"Ya da arpa!"

Diğer yaratıklar da farklı tahıl türlerini saymaya koyuldular. Kayanın etrafında dönüp durdukları halde, tırmanmaya çalışmıyorlardı. En azından, henüz böyle bir girişimde bulunmamışlardı. Ama üstüne saldırmaya karar verirlerse, Hazel hepsiyle birden başa çıkamazdı.

Sırf onları oyalamak için "Sizler Gaia'nın köleleri olmalısınız," dedi. Belki de Percy ve Frank yakınlarda bir yerdeydiler. Belki de kayanın üstünde, yüksekte olduğu için onu görebilirlerdi. Hazel keşke kılıcı Percy'ninki gibi parıldasaydı diye düşündü.

Sarı peştamallı Eros hırladı. "Bizlere *karposlar* denir, tahıl ruhlarıyız. Toprak Ana'nın çocuklarıyız, evet! Ezelden beri ona hizmet ederiz. Sinsi insanlar bizi ekip biçmeden önce özgürdük. Yine öyle olacağız. Buğday her şeyi yok edecek!"

"Hayır, darı hüküm sürecek!"

"Arpa egemen olacak!"

Diğerleri de bağırmaya başladılar. Her *karpos* kendi türü için tezahürat yapıyordu.

"Peki." Hazel korkusunu yenmeye çalıştı. "Demek sen sarı şeyli olan, pantolonlu olan Buğday'sın."

Buğday "Hı, hıı," dedi. "Şistinden in bakalım melez. Seni sahibemizin ordusuna teslim etmeliyiz. Bizi öldürecekler. Seni yavaş yavaş öldürecekler!"

"Çok cazip bir teklif, ama almayayım," dedi Hazel.

Buğday sanki Hazel'ın hayatına karşılık harika bir teklif yapıyormuş gibi "Sana buğday veririm!" dedi. "Bir sürü buğday veririm!"

Hazel düşünmeye çalıştı. Acaba ne kadar uzağa taşınmıştı? Arkadaşlarının onu bulması ne kadar sürecekti? *Karposlar* gitgide cesaretleniyor, ikili üçlü gruplar halinde kayaya yanaşıp bir yerlerine zarar gelecek mi diye şisti tırmıklıyorlardı.

"Aşağı inmeden önce..." Hazel sesini uzaklara duyurmak için yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. "Şey, bana şunu söylesenize: Madem tahıl

ruhlarısınız, tanrıların tarafında olmanız gerekmez miydi? Tahıl tanrıçası Ceres değil miydi?"

Buğday "Kötü isim!" diye bağırdı.

Darı "Bizi ekip biçer!" dedi aksi aksi. "Tiksinç sıralar halinde yetiştirir bizi. İnsanların bizi ekip biçmesine izin verir. Pöh! Gaia dünyanın sahibesi olduğunda, yine özgür olacağız, evet!"

"Tabii, doğal olarak öyle olacaksınız," dedi Hazel. "Peki, beni buğday karşılığı götüreceğiniz şu ordu nerede?"

"Ya da arpa," dedi Arpa.

"Evet. O ordu şu anda nerede?"

Darı ellerini çırpıp "Şu tepenin ardında!" dedi heyecanla. "Toprak Ana bize şöyle dedi: 'Pluton'un dirilen kızını arayın'. Evet! 'Bulun onu!' dedi. 'Sonra diri diri getirin bana!' Gigant Polibot bizi senin hayatın karşılığında ödüllendirecek! Sonra Romalılar'ı öldürmek için güneye gideceğiz. Bizi öldürmek mümkün değil. Ama sen ölebilirsin."

"Harika." Hazel korkmuyormuş gibi konuşmaya çalışıyordu. Ama Gaia'nın onun için özel bir son hazırladığını bilerek bunu yapmak hiç kolay değildi. "Demek Alcyoneus Ölüm'ü ele geçirdiği için ölmüyorsunuz, öyle mi?"

"Aynen öyle!" dedi Arpa.

"Onu Alaska'da tutuyorlar. Şeyde... Neresiydi?"

Darı tam yanıt verecekken Buğday üstüne atlayıp onu yere devirdi. Karposlar kendi aralarında kavga etmeye başladılar ve tekrar bir tahıl girdabına dönüştüler. Hazel bir an için koşup kaçsa mı diye düşündü. Sonra, Buğday, Darı'nın kafasını kolunun altına kıstırmış biçimde tekrar belirdi. Diğerlerine "Durun!" diye bağırdı. "Bol tahıllı kavga yasak!"

Karposlar bir kez daha tombul Eros piranhalarına dönüştüler.

Buğday, Darı'yı bir kenara itti.

"Çok zekisin melez," dedi. "Bize sırları söyletmeye çalışıyorsun. Ha-

yır, Alcyoneus'un yuvasını asla bulamayacaksın."

Hazel kendinden çok emin bir tavırla "Ama ben onun nerede olduğunu biliyorum zaten," dedi. "Yeniden Diriliş Körfezi'ndeki o adada!"

Buğday "Hah!" dedi alaycı bir tavırla. "Orası uzun süre önce sulara gömüldü. Bunu bilmen gerekirdi! Gaia bu yüzden senden nefret ediyor. Planlarını bozduğunda, tekrar uyumak zorunda kaldı. Onlarca, onlarca sene uyudu! Alcyoneus'a gelince... Karanlık zamanlarda uyanabildi ancak."

"Seksenlerde," dedi Arpa. "Korkunç! Korkunç!"

"Evet," dedi Buğday. "Sahibemiz *hala* uyuyor. Alcyoneus kuzeyde beklemek ve plan yapmak zorunda kaldı. Gaia da daha yeni yeni uyanmaya başladı. Ama hem Gaia hem de oğlu seni çok iyi hatırlıyorlar!"

Darı neşeyle kıkırdadı. "Thanatos'un hapsedildiği yeri asla bulamayacaksın. Alaska'nın tamamı gigantın yuvası. Ölüm'ü herhangi bir yerde saklıyor olabilir! Onu bulman seneler sürer. Kapınınsa birkaç günlük ömrü kaldı. En iyisi teslim ol. Sana çok tahıl veririz. Çok çok tahıl veririz."

Hazel'ın kılıcı ağırlaşmıştı. Alaska'ya geri dönmeyi hiç istemiyordu, ama en azından Thanatos'u nerede aramaya başlamaları gerektiğini biliyordu. Öldüğü adanın tamamıyla yok olmadığından ya da muhtemelen Alcyoneus tekrar dirildiğinde bir yerlerde ortaya çıktığından emindi. Gigantın orada olduğunu umuyordu. Ama eğer ada tamamıyla yok olduysa, gigantın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Alaska uçsuz bucaksız bir yerdi. Senelerce onu arayıp elleri boş halde geri dönebilirlerdi.

Buğday onu sıkıntısını sezip "Evet, teslim ol," dedi.

Hazel *spatha'sını* sıkıca kavradı. "Asla!" Sesini arkadaşlarına duyurmaya çalışarak, yine yüksek sesle konuşmaya başladı. "Hepinizi yok etmem gerekirse, yaparım. Ben Pluton'un kızıyım!"

Karposlar öne doğru ilerlediler. Kayaya dokundular ve sanki elleri yanmış gibi hırladılar, ama tırmanmaya da başladılar.

Buğday dişlerini gıcırdatarak "Şimdi öleceksin," dedi. "Tahılın gazabını hissedeceksin!"

Derken ıslığımsı bir ses duyuldu. Buğday'ın suratı allak bullak oldu. Göğsüne saplanan altın oka baktı. Sonra unufak oluverdi.

XX

HAZEL

Hazel bir an için en az *karposlar* kadar afalladı. Sonra, Frank ve Percy açığa çıktılar ve karşılarına çıkan en ufak tahıl tanesini öldürmeye koyuldular. Frank, Arpa'ya bir ok fırlattı ve onu tohumlara ayırdı. Percy de Dalgakıran'la önce Darı'yı biçti, sonra Akdarı'ya ve Yulaf'a saldırdı. Hazel kayadan aşağı atlayıp onlara yardım etti.

Dakikalar sonra, *karposlar* bir tohum ve kahvaltılık gevrek öbeği haline gelmişlerdi. Buğday tekrar oluşmaya başladı, ama Percy bir çakmak çıkarıp yaktı.

"Hele bir dene, bak burayı nasıl ateşe veriyorum," dedi. "Ölü kal. Bizden uzak dur, yoksa çıra gibi yakarım seni!"

Frank çakmak ateşinden korkmuş gibi irkildi. Hazel bunun nedenini anlamadı, ama tahıl öbeğine "Dediğini yapar! Delidir o!" diye bağırmadan da edemedi.

Karposlardan geriye kalanlar rüzgârda dört bir yana saçıldı. Frank kayaya tırmanıp taneciklerin uzaklaşışını izledi.

Percy çakmağını söndürdü ve Hazel'a bakıp sırıttı.

"Bağırdığın için teşekkürler," dedi. "Seni başka türlü bulamazdık. Onları nasıl bunca süre oyaladın?"

Hazel kayayı gösterdi. "Koca bir şist sayesinde," dedi.

Frank kayanın tepesinden "Bunu görmelisiniz," diye seslendi.

Percy ve Hazel kayaya çıktılar. Hazel onun nereye baktığını görür görmez, korkuya kapıldı. "Percy, ışık!" dedi. "Kılıcını yok et!"

"Kahretsin!" Percy kılıcının ucuna dokundu ve Dalgakıran tekrar bir tükenmez kaleme dönüştü.

Aşağıda bir ordu ilerliyordu.

Yeşillik alan ileride derin bir geçide dönüşüyor, bir kasaba yolu da kuzey ve güney yönünde uzayıp gidiyordu. Yolun karşı tarafında, yeşil tepeler ufka kadar uzanıyordu. Gerçi burada herhangi bir yerleşim bölgesi olduğuna dair bir iz yoktu, ama en yakındaki tepenin üstünde karanlık bir dükkân vardı.

Tüm geçit yaratıklarla doluydu. Yaratıklar sıralar halinde güneye doğru ilerliyorlardı. Sayıları o kadar çoktu ki Hazel yaratıkların sesini duymadığına şaştı.

O, Frank ve Percy kayaya çömeldiler. Hayretle birkaç düzine kırık dökük zırhlara ve hayvan postlarına bürünmüş iri ve kıllı insanımsı yaratığın geçişini izlediler. Yaratıkların iki yanlarında üçer tane, yani toplam altı tane kol vardı. Evrim geçirip böceklerden türemiş yaratıklar gibilerdi.

"Gegeneeler," dedi Hazel. "Topraktandoğanlar."

"Onlarla daha önce savaşmış mıydın?" diye sordu Percy.

Hazel hayır manasında başını salladı. "İsimleri kamptaki yaratık dersinde duydum." Hazel bu ders hiç sevmezdi. Yüce Plinius'un ve diğer küflenmiş yazarların Roma İmparatorluğu'ndaki efsanevi yaratıklar hakkında yazdıkları hoşuna gitmemişti. Yaratıklara inanırdı, ama bu kitaplarda yazanların bazıları o kadar çılgıncaydı ki bunların saçma sapan söylentilerden ibaret olduğunu düşünürdü.

Ama şimdi söylenti sandığı yaratıklardan oluşmuş bir ordu gözlerinin önünde güneye doğru ilerliyordu.

"Topraktandoğanlar, Argonotlarla savaşmıştı," diye mırıldandı. "Şu

arkalarındaki şeyler de..."

"Sentorlar," dedi Percy. "Ama... Bu işte bir terslik var. Sentorlar *iyi* taraftadır."

Frank boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ama *bize* kampta böyle öğretmediler. Sentorlar çılgındır, sürekli sarhoş gezerler ve kahramanları öldürürler."

Hazel at adamların tıngır mıngır ilerleyişini izledi. Sentorların belden yukarıları insan, aşağı kısımlarıysa at gibiydi. Barbarlara özgü deriden ve bronzdan yapılmış zırhlar giymişlerdi, ellerinde de mızraklar ve sapanlar vardı. Hazel ilk önce onların Viking miğferleri giydiklerini sanmıştı. Sonra, dağınık saçlarının arasından görünen şeylerin kendi boynuzları olduğunu fark etti.

"Sentorların boğalar gibi boynuzları mı olurdu?" diye sordu.

"Belki de bunlar daha değişik bir türdür," dedi Frank. "Bunu onlara sormayalım, tamam mı?"

Percy ileriye bakınca, beti benzi attı. "Aman tanrılarım... Kikloplar."

Sentorların ardında gerçekten de kadınlı erkekli karışık bir tek gözlü ogre taburu ilerliyordu. Kikloplar üç metre boyundaydı ve hurdalıktan buldukları metallerle yaptıkları zırhlardan giymişlerdi. Yaratıklardan altı tanesi de birer öküz gibi boyunduruğa koşulmuştu ve kocaman bir akrep mancınığın bulunduğu iki katlı bir savunma kulesi çekiyorlardı.

Percy başını tuttu. "Kikloplar. Sentorlar. Yok, bu işte kesin bir tuhaflık var. Böyle olmamalı."

Yaratık ordusu kimi olsa çaresizliğe düşürecek kadar kalabalıktı, ama Hazel Percy'nin başka bir nedenle orduyu tuhaf bulduğunu anlamıştı. Percy ay ışığı altında kireç gibi olmuştu. Sanki hafızası yerine geliyormuş, zihni zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Hazel, Frank'e baktı. "Onu kayığa geri götürmemiz gerek. Denizde kendini daha iyi hisseder."

"Kesinlikle olmaz," dedi Frank. "Düşman ordusu çok kalabalık.

Kamp... Kampı uyarmalıyız."

"Biliyorlar," diye mırıldandı Percy. "Reyna biliyor."

Hazel'ın boğazı düğümlendi. Lejyon bunca yaratıkla asla baş edemezdi. Jüpiter Kampı'nın yüz kilometre kuzeyinde olsalardı, görev zaten başlamadan biterdi. Alaska'ya gidip vaktinde dönmeleri imkânsızdı.

"Haydi," dedi. "Gide–"

Sonra gigantı gördü.

Gigant geçitte belirince, Hazel gözlerine inanamadı. Yaratık savunma kulesinden de uzundu. En azından 9 metre uzunluğundaydı. Bacakları bir Komodo ejderhası gibi pullu pulluydu, belinden yukarısıysa yeşilli mavili bir zırhla kaplıydı. Göğüs zırhı yüzlerce aç surattan oluşmuş gibiydi. Suratların ağızları yiyecek istermiş gibi açık duruyordu. Gigantın suratı insan gibiydi, ama saçları yosun gibi karmakarışık ve yeşil renkliydi. Başını bir yandan diğerine çevirdiğinde, örgülü saçlarından yılanlar düşüyordu. Buna olsa olsa engerek kepeği denirdi herhalde.

Üstünde kocaman üç dişli bir yaba ve zincirlerden oluşmuş bir de ağ vardı. Tüm bu silahları görmek dahi Hazel'ın midesine kramplar girmesine neden olmuştu. Bu tür savaşçılarla gladyatör dersinde birçok kez karşı karşıya gelmişti. Bunlar en sinsi, en gaddar savaş taktiklerini kullanan türden savaşçılardı. Bu gigant da devasa boyutlarda bir *retiarius*, yani ağ kullanan Romalı bir gladyatördü.

Frank titrek bir sesle "O da kim?" dedi. "Şey olamaz, değil mi?"

Hazel bitkin bir halde "Alcyoneus değil," dedi. "Sanırım kardeşlerinden biri. Terminus'un sözünü ettiği gigant olmalı. Tahıl ruhu da ondan bahsetmişti. Bu, Polibot olmalı."

Hazel bunu nereden bildiğini bilmiyordu, ama gigantın güç halesini ta oradan hissedebiliyordu. Dünya'nın Merkezi'nde Alcyoneus'u dirilttiği yerden hatırlıyordu bu hissi. Çok güçlü bir mıknatısın yanında duruyormuş ve kanındaki tüm demir mıknatısa çekiliyormuş gibi hissediyordu. Bu gigant, Gaia'nın bir diğer çocuğuydu. Öylesine kötü ve güçlü bir toprak yaratığıydı ki kendi yerçekimsel alanını yaratıyordu.

Hazel oradan derhal gitmeleri gerektiğini biliyordu. Kayanın tepesinde gizlendikleri yeri o kadar iri bir yaratığın görmesi an meselesiydi. Yaratık başını o yöne çevirdiği anda yerleri belli olabilirdi. Ama önemli bir şey olacakmış gibi hissediyordu. Arkadaşlarıyla birlikte kayadan biraz aşağı inip yaratık ordusunu izlemeye devam ettiler.

Gigant onlara yaklaşırken Kiklop kadınlardan biri sıradan çıkıp konuşmak için gigantın yanına gitti. Kiklop çok iri, şişko ve inanılmaz derecede çirkindi. Üstünde bir geceliği andıran bir giysi vardı, ama gigantın yanında çocuk gibi kalıyordu.

Kiklop tepedeki dükkânı işaret edip yiyecekle ilgili bir şeyler söyledi. Gigant ona sinir olmuş gibi ters bir yanıt verdi. Dişi Kiklop kendi türüne seslendi ve Kikloplardan üçü tepeye çıkmaya başladılar.

Dükkâna giden yolu tam yarılamışlardı ki dükkandan çıkan göz kamaştırıcı bir ışık ortalığı gündüze çevirdi. Hazel hiçbir şey göremiyordu. Aşağıdaki düşman ordusu bir anda karıştı, yaratıklar acıyla haykırmaya başladılar. Hazel gözlerini kırpıştırdı. Karanlık bir sinemadan birden gün ışığına çıkmış gibiydi.

Kikloplar "Fazla güzel!" diye cıyakladılar. "Gözlerimiz yandı!"

Tepedeki dükkân Hazel'ın o güne dek gördüğü en yakın ve parlak gökkuşağıyla kaplıydı. Dükkândan yayılan ışık ta göğe kadar uzanıyor, etrafı tuhaf, çiçek dürbünü gibi bir görüntüye büründürüyordu.

Kadın Kiklop sopasını havaya kaldırıp dükkâna saldırmak için öne atıldı. Gökkuşağına değdiği anda, bedeninden dumanlar çıkmaya başladı. Acıyla bağırıp sopasını yere düşürdü. Kollarında ve suratında rengârenk yaralar açılmaya başladı.

Dükkâna bakıp "Korkunç tanrıça!" diye bağırdı. "Bize yiyecek bir şeyler ver!"

Diğer yaratıklarsa bir anda çılgına döndüler ve dükkâna doğru saldırıya geçtiler. Sonra gökkuşağı onları da yakmaya başlayınca, fikir değiştirip gerisingeri kaçıştılar. Bazıları gökkuşağına kayalar, mızraklar, kılıçlar, hatta zırhlarından kopardıkları parçaları fırlatmaya başladılar,

ama bunların hepsi güzel renkler saçarak yandı.

Nihayet, gigant lider birliklerinin iyi durumdaki silahlarını heba ettiğini fark etti.

"Durun!" diye böğürdü.

Güçlükle de olsa, birliklerini bağıra çağıra hizaya getirdi. Yaratıklar sakinleştiğinde, gökkuşağıyla korunan dükkâna yaklaştı ve ışığın etrafında dolanmaya başladı.

"Tanrıça!" diye bağırdı. "Dışarı çık da teslim ol!"

Dükkândan yanıt gelmedi. Gökkuşağı hala ışıldıyordu.

Gigant üç dişli yabasını ve ağını havaya kaldırdı. "Ben Polibot'um! Önümde diz çök ki seni hemen yok edeyim!"

Belli ki dükkânda her kim varsa, bu sözlerden hiç etkilenmemişti. Pencereden minnacık siyah bir nesne süzüldü ve gigantın ayaklarının dibine kondu. Polibot "El bombası!" diye bağırdı.

Gigant suratını kapattı. Birlikleri de yere kapaklandı.

Nesne patlamayınca, Polibot dikkatle yere eğilip onu eline aldı.

Sonra da öfkeyle kükredi. "Bu bir topkek! Ne cüretle bana bir topkekle hakaret edersin?" Topkeki gerisingeri dükkâna fırlattı, kek ışığa değince buharlaştı.

Yaratıklar ayağa kalktılar. Birkaçı aç aç "Topkek mi? Nerede?" diye bağırdı.

Kadın Kiklop "Haydi, saldıralım," dedi. "Karnım aç. Oğullarım yiyecek istiyor!"

Polibot "Hayır!" dedi. "Zaten çok geç kaldık. Alcyoneus dört gün içinde kampa gitmemizi istiyor. Siz Kikloplar çok yavaş ilerliyorsunuz. *Küçük* tanrıçalarla uğraşacak vaktimiz yok!"

Son cümleyi dükkâna bakarak söylemişti, ama yine de yanıt gelmedi.

Kadın Kiklop "Evet, kamp," diye böğürdü. "İntikam! Turunculular

ve morlular evimi yok ettiler. Ma Gasket da onlarınkini yok edecek! Duydunuz mu beni Leo? Jason? Piper? Sizi yok etmeye geliyorum!"

Diğer Kikloplar da onu desteklercesine kafa salladılar. Onlara diğer yaratıklar da katıldı.

Hazel tüm bedeninin karıncalandığını hissetti. Arkadaşlarına bakıp "Jason," diye fısıldadı. "Hala hayatta olabilir."

Frank evet manasında başını salladı. "Diğer isimler tanıdık mı?"

Hazel hayır der gibi başını salladı. Kamptan Leo ya da Piper diye birilerini tanımıyordu. Percy'yse hala bitkin ve sersemlemiş görünüyordu. İsimleri tanıyorsa bile bunu belli etmiyordu.

Hazel, Kiklopların ne dediğini düşündü: *Turunculular ve morlular.* Mor, Jüpiter Kampı'nın rengiydi. Ama turuncu... Percy kampa lime lime olmuş turuncu bir tişört giyerek gelmişti. Bu, bir tesadüf olamazdı.

Bu arada, aşağıdaki ordu bir kez daha güney yönünde ilerlemeye başlamıştı, ama gigant Polibot yana dönmüş, havayı kokluyordu.

"Deniz tanrısı," diye mırıldandı. Onlara doğru dönünce, Hazel dehşete kapıldı. "Bir deniz tanrısı kokusu alıyorum."

Percy titriyordu. Hazel elini omzuna koyup onu kayadan aşağı doğru yavaşça itti.

Ma Gasket "Tabii ki deniz tanrısı kokusu alıyorsun! Deniz hemen şurada!" diye hırladı.

Polibot ısrarla "Hayır, daha yakından geliyor," dedi. "Neptün'ü yok etmek için dünyaya geldim. Onu hissedebilirim..." Suratını buruşturup kafasını sallayınca, saçlarının arasından birkaç yılan daha döküldü.

"İlerliyor muyuz, havayı mı kokluyoruz?" dedi Ma Gasket. "Bana topkek yoksa sana da deniz tanrısı yok!"

"Pekâlâ," diye kükredi Polibot. "Marş! Marş!" Sonra gökkuşağıyla kaplı dükkâna son bir kez bakıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Diğerlerinden daha iri, boyunlarının etrafında beyaz izler olan üç

yılan aldı. "Sana bir hediye bırakıyorum, tanrıça! İsmim Polibot, "Doyuracak çok boğaz" anlamına gelir! Al sana birkaç aç boğaz. Bakalım bu muhafızlar dükkânının dışında nöbet tutarken hiç müşterin olacak mı?"

Pis pis güldükten sonra, yılanları tepenin kenarındaki uzun çalılıkların arasına fırlattı.

Bunun ardından da iri Komodo bacakları yeri göğü titrete titrete güneye yöneldi. Yavaş yavaş son yaratık birliği de tepeleri aşıp karanlıkta gözden kayboldu.

Yaratıklar gittikten sonra, göz kamaştırıcı gökkuşağı sanki bir düğmeye basılmış gibi yok oldu.

Hazel, Frank ve Percy dükkânın bulunduğu tepenin karşısında, zifiri karanlıkta yalnız kalmışlardı.

"İşte bu değişik bir şeydi," dedi Frank.

Percy zangır zangır titriyordu. Hazel ona yardım etmeleri gerektiğini ya da onun dinlenmesi gerektiğini biliyordu. Ordunun Percy'ye bir şeyler hatırlattığını ve onun şoka girdiğini anlamıştı. Onu bir an önce kayığa geri götürmeleri gerekiyordu.

Öte yandan, bulundukları yerle kumsal arasında oldukça geniş bir yeşillik alan vardı. Hazel *karposların* onları sonsuza dek rahat bırakmayacağı hissine kapılmıştı. Üçünün gecenin bir yarısı kayığa gitmeleri iyi bir fikir değildi. Hele o şist kayasını oluşturmasa çoktan gigant eline düşmüş olabileceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

"Dükkâna gidelim," dedi. "Eğer içeride bir tanrıça varsa, belki bize yardım edebilir."

"Ama dükkânın etrafında nöbet tutan üç tane yılan var," dedi Frank. "Hem o göz kamaştırıcı gökkuşağı geri gelebilir."

Dönüp hipotermi geçiriyormuş gibi titreyen Percy'ye baktılar.

Hazel "En azından denememiz gerek," dedi.

Frank sıkıntılı bir ifadeyle başını salladı. "Şey... Bir giganta topkek fırlatan bir tanrıça o kadar da kötü olamaz. Gidelim."

XXI

FRANK

Frank topkeklerden nefret ederdi. Yılanlardan da nefret ederdi. Hayatından da nefret ediyordu. Ama nefret ettiği şeylerin sırası illa ki bu şekilde olmayabilirdi.

Tepeye tırmanırken Hazel gibi kendimden geçebilsem keşke diye düşündü. Bir transa girer, kendisine bu görevin verilmediği, babasının ego sorunu olan bir eğitim çavuşu olduğunu öğrenmediği bir zamana geri dönebilirdi.

Yayı ve mızrağı hala sırtında asılıydı. Mızraktan da nefret ediyordu. Bunu babasından aldığından beri kullanmayacağına yemin etmişti. *Gerçek bir erkek silahı*, demişti Mars. Dangalak.

Belki de bir karışıklık olmuştu. Tanrıların çocukları için de DNA testi falan yapılıyor muydu acaba? Belki de tanrıların yeni doğanlar ünitesinde yanlışlıkla Frank'le Mars'ın sert minik bebeklerinden biri yer değiştirmişti. Frank'in annesinin tehditler savuran bir savaş tanrısıyla bir ilişkisinin olması imkânsızdı.

İçinden büyükannesinin sesini duyar gibi oldu: *O, doğuştan bir savaşçıydı. Aile geçmişimiz yüzünden, bir tanrının ona âşık olması sürpriz değil. Çok eskilere giden bir kan bağı. Prenslerin ve kahramanların soyu.*

Frank düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Kendisi ne bir prensti ne de bir kahraman. Laktoza duyarlı, arkadaşlarının buğday tarafından kaçırılmasına bile engel olamayan bir çocuktu.

Göğsündeki yeni madalyalar onu huzursuz ediyordu: komutan nişanı ve Duvar Tacı. Bunlarla gurur duyması gerekirdi, ama bu madalyalar sırf babası Reyna'yı tehdit etti diye ona verilmiş gibi hissediyordu.

Frank arkadaşlarının ona nasıl tahammül edebildiğini anlamıyordu. Percy açık açık Mars'tan nefret ettiğini söylemişti ve Frank ona hak vermeden edemiyordu. Hazel sanki onun kaslarla kaplı bir ucubeye dönüşmesinden korkuyormuş gibi gözünün ucuyla onu izliyordu.

Frank bedenine bakıp içini çekti. Doğrusu şöyle olmalıydı: *Olduğundan da* kaslı bir ucubeye dönüşebilirdi. Eğer Alaska tanrıların ötesinde bir diyarsa, Frank orada kalabilirdi. Dönecek bir yeri olup olmadığından emin değildi.

Büyükannesi olsa, *Sızlanıp durma*, derdi. *Zhang erkekleri sızlanmaz.*

Haklıydı. Frank'in bir görevi vardı. Bu imkânsız görevi başarıyla tamamlaması gerekiyordu, ama o sırada da diri diri dükkâna ulaşması gerekiyordu.

Dükkâna yaklaştıkça, Frank gökkuşağının belirip onları buharlaştıracağından korkmaya baladı. Ama bina hala karanlıktı. Polibot'un oraya bıraktığı yılanlar görünürde yoktu.

Dükkânın giriş kapısından yaklaşık yirmi metre ötedeyken arkalarındaki çalılıklardan bir tıslama sesi geldi.

Frank "Koşun!" diye bağırdı.

Percy tökezledi. Hazel ona yardım ederken Frank de çalılıklara bir ok fırlattı.

Oku rastgele seçmişti. Patlayan oklardan birini kullandığını düşünmüştü, ama bir işaret fişeği fırlatmıştı. Fişek çalılıkların arasından süzüldü, turuncu bir ışık saçtı ve *POF* diye bir ses çıkardı.

Fişek en azından çalılıkları aydınlatmıştı. Sarı otların arasında misket limonu renginde, Frank'in kolu kadar kısa ve iri bir yılan duruyordu. Kafasının etrafında beyaz renkli dikenlerden oluşmuş bir yele vardı. Yaratık fişeğe, *Bu da ne?* der gibi bakıyordu.

Sonra iri sarı gözlerini Frank'e dikti. Bir tırtıl gibi gövdesinin orta kısmını bükerek ilerlemeye başladı. Gövdesi nereye değse, otlar sararıp soluyordu.

Frank arkadaşlarının dükkânın basamaklarından çıktığını duydu. Ama arkasını dönüp kaçamıyordu. Yılanla birbirlerini süzüyorlardı. Yılan ağzından alevler saçarak tısladı.

Frank cebindeki odun parçasını unutmamıştı. "Ne sevimli ve iğrenç bir yılanmışsın sen," dedi. "Şirin, zehirli ve ateş püskürten bir yılan, ha?"

Hazel "Frank!" diye bağırdı. "Haydi!"

Yılan üstüne atıldı. Havada öylesine hızlı bir biçimde uçtu ki Frank bir ok daha alamadı sırtından. Yayını savurup yılanı tepeden aşağı itti. Yaratık "*Tisssss!*" diye cıyaklayıp gözden kayboldu.

Frank yayına bakana dek kendisiyle gurur duydu, ama yayının yılana değen kısmından buharlar çıkıyordu. Sonra, hayretle yayın bir anda ufalandığını gördü.

Tepenin aşağı kısmından dehşet verici bir tıslama sesi duydu. Ona iki öfkeli tıslama sesi yanıt verdi.

Frank eriyen yayını yere fırlatıp dükkâna doğru koşmaya başladı. Percy ve Hazel onu basamaklardan yukarı çektiler. Frank arkasına baktığında, üç yaratığın otların etrafında dolandığını, ateş püskürttüklerini ve zehirleriyle her yeri kahverengiye dönüştürdüklerini gördü. Dükkâna ya gelmek istemiyorlardı ya da gelemiyorlardı, ama bu durum Frank'in içini rahatlatmıyordu. Yayı eriyip gitmişti.

Üzgün üzgün "Buradan asla kurtulamayacağız," dedi.

"O halde, içeri girsek iyi olacak." Hazel kapının üstündeki yazıyı işaret etti: Gökkuşağı Organik Besinler ve İyi-Yaşam Tarzı.

Frank bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama her halükarda ateş püskürten yılanlardan daha iyi bir seçenek gibiydi. Arkadaşlarının ardından içeri girdi.

* * *

Üçü kapıdan içeri girerken ışıklar yandı. Sanki bir sahneye adım atmışlar gibi, bir yerden flütle çalınan bir müzik sesi geldi. Geniş aralıklı sıralara fındıklar, kurutulmuş meyveler ve elmalarla dolu sepetler dizilmişti. Giysi reyonunda da batik gömlekler ve şeffaf tunik tarzı elbiseler asılmıştı. Tavandan rüzgâr çanları sarkıyordu. Duvarlarda içinde kristal kürelerin, jeodların, makrame rüya avcılarının ve bir sürü başka tuhaf şeyin bulunduğu cam vitrinler vardı. İçerisi sanki bir buket çiçek yanıyormuş gibi kokuyordu.

"Burası bir falcıya falan mı ait?" dedi Frank.

"Umarım öyle değildir," diye mırıldandı Hazel.

Percy ona yaslandı. Sanki bir anda feci bir gribe yakalanmış gibi daha da bitkin görünüyordu. Suratında boncuk boncuk terler birikmişti. "Oturayım..." diye mırıldandı. "Belki biraz su..."

"Tamam," dedi Frank. "Oturabileceğin bir yer bulalım."

Zemin ayaklarının altında gıcırdıyordu. Frank iki Neptün çeşme heykelinin arasına yöneldi.

Derken yulaf ezmesi reyonunun ardından bir kız fırlayıp "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Frank irkilip geri çekildi ve çeşmelerden birine çarptı. Neptün heykeli yere devrildi. Deniz tanrısının kafası yerde yuvarlandı, boynundan sular fışkırdı ve batik kumaştan yapılmış sırt çantalarını ıslattı.

"Pardon!" Frank yere eğilip etrafa saçılanları temizlemeye çalıştı. Ama bu sefer de neredeyse sırtındaki mızrakla kızı deşecekti.

"Ayyy!" dedi kız. "Dur! Sorun değil!"

Frank etrafa daha fazla zarar vermemeye çalışarak yavaşça doğruldu. Hazel dehşet içindeydi. Percy'yse babasının kafası kopan heykeline bakınca hepten fenalaştı.

Kız ellerini çırptı. Çeşme pusa dönüştü, sular da buharlaştı. Sonra Frank'e döndü. "Gerçekten sorun değil. O Neptün çeşmeleri zaten çok kasvetli, beni huzursuz ediyorlar."

Kız Frank'e arada sırada büyükannesinin evinin arka tarafındaki Lynn Kanyonu Parkı'nda gördüğü üniversiteli dağcıları anımsattı. Kısa boylu ve kaslıydı. Bağcıklı uzun çizmeler, krem rengi bol bir şort ve üstünde *G. O. B. İ. T. Gökkuşağı Organik Besinler ve İyi-yaşam Tarzı* yazan parlak sarı bir tişört vardı. Oldukça genç göründüğü halde, saçları bembeyazdı ve kocaman bir omletin beyaz kısımları gibi kafasının iki yanından fışkırıyordu.

Frank'in dili tutulmuş gibiydi. Kızın gözleri gerçekten de insanı kendinden alıyordu. Gözbebekleri griden siyaha, siyahtan beyaza dönüşüyordu.

"Şey, çeşme için özür dilerim," dedi zar zor konuşarak. "Biz..."

"Biliyorum!" dedi kız. "Dükkânı gezmek istiyorsunuz. Melezler burada hoş karşılanır. Acele etmeyin. Sizler o korkunç yaratıklar gibi değilsiniz. Onlar bir tek tuvaleti kullanmak isterler ve hiçbir şey satın almazlar!"

Kız suratını ekşitti. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Frank hayal görüp görmediğinden emin olmak için Hazel'a baktı, ama Hazel da onun kadar şaşkındı.

Dükkânın arka kısmından bir kadın seslendi: "Pamuk? Müşterileri korkutma. Onları buraya getirir misin?"

"İsmin Pamuk mu?" dedi Hazel.

Pamuk kıkırdadı. "Şey, aslında *nebula* dilinde, bu sözcük şu anlama geliyor. " Kız kıvılcım, şimşek ve rüzgâr sesleri çıkardı. Bu sesler Frank'e gök gürültülü bir fırtınadan sonra buz gibi olan bir havayı anımsattı. "Ama bana Pamuk diyebilirsiniz."

"*Nebula*..." dedi Percy kendinden geçmiş gibi. "Bunlar bulut nimfaları."

"Ay, arkadaşınızı çok sevdim!" dedi Pamuk heyecanla. "Genellikle *kimse* bulut nimfalarının ne olduğu bilmez. Ama arkadaşınız pek iyi görünmüyor. Arka tarafa gelin. Patronum sizinle tanışmak istiyor. Arkadaşınızı hemen iyileştiririz."

Pamuk onları patlıcanların, kivilerin, lotus meyvelerinin ve narların sıra sıra dizildiği meyve sebze reyonunun arasından geçirdi. Dükkânın arka tarafında buğday tenli, uzun siyah saçlı, çerçeveli gözlüklü ve üstünde *Tanrıça Yaşıyor!* yazan bir tişört giymiş orta yaşlı bir kadın duruyordu. Boynunda kehribar kolyeleri, parmağında da türkuaz bir yüzük vardı ve gül yaprakları gibi kokuyordu.

Kadın oldukça dostane göründüğü halde, bir şey Frank'i huzursuz etti. İçinden ağlamak geldi. Birkaç saniye sonra, sorunun ne olduğunu anladı. Kadının dudaklarını bir kenara kıvırarak gülüşü, gözlerinin tatlı kahverengisi, sanki bir şey düşünüyormuş gibi başını yana eğişi, ona annesini hatırlatıyordu.

"Selam!" Kadın üstü irili ufaklı düzinelerce biblolarla kaplı tezgâhın üstünden eğildi. Bibloların arasında el sallayan Çin kedileri, meditasyon yapan budalar, kafaları sallanan Aziz Francisler ve silindir şapkalı su içen kuşlar vardı. "Buraya geldiğinize çok sevindim. Ben İris!"

Hazel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bildiğimiz *gökkuşağı tanrıçası* mı yani?" dedi.

İris suratını buruşturdu. "Eh, bu benim *resmi* işim. Ama kendimi asla kurumsal kimliğimle tanımlamam. Boş vakitlerimde burayı işletiyorum!" Gururla dükkânı gösterdi. "G.O.B.İ.T. Ltd. Şti. sağlıklı alternatif yaşam tarzları ve organik besinler satan ve personel tarafından işletilen bir yer."

Frank ona bakakaldı. "Ama yaratıklara topkek fırlatıyorsunuz."

İris dehşetle ona baktı. "Yok, yok, onlar topkek değildi," dedi. Tezgâhın altından tıpkı topkekleri andıran çikolata kaplı bir şeyler çıkardı. "Bunlar glütensiz, şeker katkısız, vitamin destekli, soyasız, keçi sütünden ve yosundan yapılmış topkek simülasyonları."

"Yüzde yüz doğal!" diye araya girdi Pamuk.

"Özür dilerim." Frank bir anda Percy gibi halsiz hissetti kendini.

İris gülümsedi. "Bir tane denemelisin, Frank. Sende laktoz hassasiyeti vardı, değil mi?"

"Bunu nereden..."

"Bu tür şeyleri bilirim. Haberci tanrıça olduğum için... Neyse, bu sayede çok şey öğreniyorum, tanrılar arasındaki konuşmaları duyuyorum." Topkekleri tezgâha koydu. "Ayrıca, o yaratıklar sağlıklı bir şeyler bulduklarını için mutlu olmalılar. Hep zararlı şeyleri ve kahramanları yiyorlar. *Dünyadan* haberleri yok. Dükkânıma paldır küldür girip bir şeylere zarar vermelerine ve *feng shuimi* mahvetmelerine göz yumamazdım."

Percy tezgâha yaslandı. Tanrıçanın *feng shuisinin* üstüne her an kusacakmış gibiydi. Güçlükle "Yaratıklar güneye gidiyorlar," dedi. "Kampı yok edecekler. Onları durdurmaz mısınız?"

"Ben kesinlikle şiddete başvurmam," dedi İris. "Kendimi müdafaa ederim tabii, ama Olimpos saldırganlığının bir parçası olamam, çok teşekkürler. Budizm'le ve Taoizm'le ilgili bir şeyler okuyorum. Henüz ikisi arasında bir seçim yapmadım."

"Ama... " Hazel şaşırmıştı. "Siz bir Yunan tanrıçası değil misiniz?"

İris kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni köşeye sıkıştırmaya çalışma, melez! Geçmişimle yaşamak zorunda değilim."

"Şey, peki. En azından arkadaşımıza yardım edebilir misiniz? Sanırım biraz hasta."

Percy tezgâhın üstüne eğildi. Frank bir an için onun topkekleri alacağını sandı, ama Percy "İris mesajı," dedi. "Bir mesaj yollayabilir misiniz?"

Frank doğru duyup duymadığından emin değildi. "İris mesajı mı?"

"Bu..." Percy duraksadı. "Siz İris mesajı yollamaz mısınız?"

İris, Percy'ye daha dikkatli bir biçimde baktı. "İlginç. Jüpiter Kampı'ndan geliyorsun, ama... Hımm, şimdi anladım. Juno yine bir işler karıştırıyor."

"Ne?" dedi Hazel.

İris asistanı Pamuk'a baktı. Aralarında sessiz bir konuşma geçiyor

gibiydi. Sonra, tanrıça tezgâhın ardından bir şişe çıkardı ve hanımeli gibi kokan bir yağı Percy'nin suratına sıktı. "Tamam, bu *çakranı* dengeler. İris mesajına gelince... Bu, eski bir iletişim türüdür. Yunanlılar bunu kullanırlardı. Romalılarsa bu iletişim türünü asla benimsemediler. Onlar daha ziyade yol sistemlerine, dev kartallarına ve başka şeylere güvendiler. Ama sanırım bunu deneyebiliriz... Pamuk, bir dener misin?"

"Tabii, patron!"

İris, Frank'e göz kırptı. "Diğer tanrılara sakın söylemeyin, ama Pamuk bugünlerde mesaj işlerimin çoğunu kendi yapıyor. Bu konuda cidden çok becerikli. Zaten tüm bu isteklerle tek başıma baş etmem mümkün değil. *Wa*'m bozuluyor."

"*Wa* mı?" dedi Frank.

"Hı, hı. Pamuk, neden Percy'yle Hazel'ı arka tarafa götürmüyorsun? Mesajlarını yollarken belki onlara yiyecek bir şeyler ikram edersin. Percy'ye gelince... Evet, onda bir hafıza sorunu var. Sanırım yaşlı Polibot... Neyse, onunla amnezi halinde karşılaşmak Po... Pardon, Neptün'ün çocuklarından biri için iyi sonuç vermez. Pamuk, ona organik ballı ve buğday tohumlu yeşil çay içir, içine bir de benim beş numaralı toz ilacımdan katıver. Bu ona iyi gelir."

Hazel suratını ekşitti. "Ya Frank?"

İris ona döndü. Tıpkı Frank'in annesi gibi sanki odadaki en büyük soru işareti Frank'miş gibi başını yana eğdi.

"Onu merak etme," dedi. "Frank'le konuşacak çok şeyimiz var."

XXII

FRANK

Frank buğday tohumlu yeşil çay içmek pahasına arkadaşlarıyla birlikte gitmeyi tercih ederdi. Ama İris koluna girdi ve onu körfeze bakan pencerelerden birinin önündeki ufak masaya götürdü. Frank mızrağını yere koydu. İris'in karşısına oturdu. Dışarıda, yılan muhafızlar dur durak bilmeden etrafta dolanıyor, karanlıkta otların üstüne ateş püskürtüp zehir saçıyorlardı.

"Frank, neler hissettiğini biliyorum," dedi İris. "Cebindeki ucu yanık odun parçası her gün daha da ağırlaşıyor olmalı."

Frank nefesinin kesildiğini hissetti. Eli hemen cebine gitti. "Bunu nereden..."

"Dedim ya, bazı şeyleri bilirim. Uzun süre Juno'nun habercisi olarak çalıştım. Seni neden cezalandırdığını biliyorum."

"Cezalandırmak mı?" Frank odun parçasını cebinden çıkarıp üstündeki kumaşı açtı. Odun parçası da en az Mars'ın verdiği mızrak kadar taşıması güç bir şeydi, hatta daha da kötüydü. İris haklıydı. Odun parçası ona büyük bir yüktü.

"Juno seni belirli bir neden yüzünden kurtardı," dedi tanrıça. "Planına yardım etmeni istiyor. Sen bebekken evinize gelip anneni odun parçası hakkında uyarmasaydı ölmüş olacaktın. Birçok beceri ve güçle dünyaya geldin. Bu tür güçler bir ölümlüyü kolaylıkla öldürebilir."

"Birçok beceri mi?" Frank öfkeden kulaklarının kızardığını hissetti. "Benim hiçbir becerim yok!"

"Yanılıyorsun, Frank." İris bir pencereyi siliyormuş gibi elini oynattı. Minnacık bir gökkuşağı belirdi. "Düşün."

Gökkuşağının arasında bir şekil belirdi. Frank dört yaşındaki halini büyükannesinin bahçesinde koşarken gördü. Annesi tavan arasının penceresinden sarkmış, ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Frank'in tek başına bahçede olmaması gerekiyordu. Annesinin neden tavan arasında olduğunu bilmiyordu, ama ona evde kalmasını ve uzağa gitmemesini söylediğini hatırlıyordu. Ama Frank bunun tam aksini yapmıştı. Bahçeden ormana doğru koştu ve kocaman bir ayıyla burun buruna geldi.

Frank bu görüntüyü gökkuşağının içinde görene dek, olanları hayla meyal hatırlıyor, bunu hayal ettiğini düşünüyordu. Ama şimdi o olayın ne kadar inanılmaz olduğunu fark etmişti. Ayı küçük çocuğa baktı ve onun mu yoksa Frank'in mi daha çok korktuğu belli değildi. Sonra, Frank'in annesi yanına geldi. Tavan arasından inip o kadar kısa sürede yanına gelmesi imkânsızdı. Ayıyla oğlunun arasına girdi ve Frank'e eve koşmasını söyledi. Bu sefer, Frank annesinin sözünü dinledi. Arka verandaya vardığında, annesinin ormandan geri döndüğünü gördü. Annesi gülümsedi. *Anne Ayı yolunu kaybetmiş*, dedi.

Gökkuşağındaki görüntü değişti. Frank bu sefer altı yaşındaki halini gördü. Kocaman bir çocuk olduğu halde, annesinin kucağında oturuyordu. Annesi uzun siyah saçlarını geriye toplamıştı. Frank'e sarılmıştı. Frank'in oynamayı sevdiği o çerçevesiz gözlüğünü takmıştı ve tarçın kokan gri renkli yünlü kazağını giymişti. Ona Frank'le akraba olan birtakım kahramanlarla ilgili öyküler anlatıyordu. Bunlardan biri hayat iksirini arayan Xu-Fu'ydu. Gökkuşağından ses gelmiyordu, ama Frank annesinin sözlerini hatırlıyordu: *O senin büyük büyük büyük...* Her büyük dediğinde, Frank'in midesini dürtüyordu. Frank kahkahalarla gülene dek *büyük* demişti.

Sonra bir de Sung-Guo vardı. Ona Seneca Grachus da deniyordu ve bu kahraman Çin'in batı çöllerinde on iki Roma ejderhasıyla ve on altı Çin ejderhasıyla savaşmıştı. *O, en güçlü ejderhaydı*, dedi annesi. *Onları bu*

yüzden yendi! Frank onun ne demek istediğini bilmiyordu, ama duydukları onu heyecanlandırmıştı.

Annesi daha sonra yine karnını dürterek defalarca *büyük* sözcüğünü söylemişti. Frank gıdıklanmamak için kendisini yere attı. *Ama bildiğimiz en eski atan, Pilos Prensiydi! Bir keresinde onunla Herkül de savaşmıştı. Çok zorlu bir savaş olmuştu!*

Frank, *Peki, biz mi kazandık?* diye sordu. Annesi güldü, ama sesi kederliydi. *Hayır, atamız bu savaşı kaybetti. Ama Herkül'ü çok zorladı. Bir arı sürüsüyle savaştığını düşünsene. İşte, böyle bir savaştı. Herkül dahi zorlandı!*

Bunlar Frank için o zamanda bir anlam ifade etmemişti, şimdi de etmiyordu. Atası bir arıcı yetiştiricisi miydi yani?

Frank bu öyküleri senelerdir düşünmemişti, ama şimdi her şeyi annesinin yüzü gibi olanca açıklığıyla hatırlıyordu. Onu tekrar görmek içini acıtmıştı. O zamana geri dönmek istedi. Küçücük bir çocuk olup annesinin kucağına kıvrılmak istiyordu.

Gökkuşağındaki küçük Frank ailesinin nereli olduğunu sordu. Ne kadar da çok kahraman akrabası vardı! Bu kişiler Pilos'tan mıydı, Roma'dan mıydı, Çin'den miydi, yoksa Kanada'dan mıydı?

Annesi gülümsedi ve sanki ne yanıt vereceğini düşünüyormuş gibi başını yana eğdi.

Nihayet, *Li-Jien*, dedi. *Ailemiz birçok yerden, ama asıl yurdumuz Li-Jien. Şunu sakın unutma, Frank: Çok özel bir yeteneğe sahipsin. Dilediğin her şey olabilirsin.*

Tam o sırada, gökkuşağı kayboldu ve Frank'le İris yalnız kaldı.

"Anlamıyorum." Frank'in sesi boğuk çıkıyordu.

"Annen de söylemiş ya? Dilediğin her şey olabilirsin," dedi İris.

İris de tıpkı çocuklarının kendine olan güvenini geliştirmek için ebeveynlerin konuştuğu gibi konuşmuştu. Bu sloganı alıp İris'in tişörtlerinin üstüne, *Tanrıça Yaşıyor!* ve *Diğer Arabam Uçan Bir Halı!* sloganlarıyla

birlikte yapıştırabilirdiniz. Ama İris bunu sanki ona meydan okur gibi söylemişti.

Frank elini annesinin fedakârlık madalyasını sakladığı pantolonun cebine götürdü. Gümüş madalya buz gibi soğuktu.

Frank ısrarla "Dilediğim *her şey* olamam," dedi. "Hiçbir özel becerim yok."

"Bugüne kadar neleri yapmayı denedin?" diye sordu İris. "Bir okçu olmak istedin. Gayet de iyi becerdin. Arkadaşların Hazel ve Percy iki dünya arasında kalmışlar: Yunan ve Roma, geçmiş ve şimdiki zaman. Ama sen onlardan daha farklı bir durumdasın. Ailenin kökenleri çok eskilere gidiyor. Anne tarafından Pilos'un, baba tarafından Mars'ın soyundan geliyorsun. Juno'nun yedi melezin arasında olmanı istemesine şaşmamak gerek. Senin gigantlarla ve Gaia'yla savaşmanı istiyor. Ama asıl düşünmen gereken şey şu: *Sen* ne istiyorsun?"

"Bir seçeneğim yok ki," dedi Frank. "O aptal savaş tanrısının oğluyum. Bu göreve gitmem gerek ve..."

"Gitmen *gerek*," dedi İris. "Göreve gitmeyi *istemen* gerekmiyor. Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Sonra, herkesin kölesi olmaktan sıkıldım. Juno'ya mektuplarını götür. Altın bir *drahmisi* olan herkesin mesajlarını yerine ilet, koştur dur."

"Altın bir ne?"

"Ne olduğu önemli değil. Ama bunu yapmamayı öğrendim. G.O.B.İ.T.'i kurdum ve o yükten kurtuldum. Sen de aynı şeyi yapabilirsin. Belki kaderden kaçamazsın, o odun parçası da günün birinde *yanacak*. Bu olay olduğunda, odun parçası elinde olacak ve hayatın sona erecek..."

"Sağ ol ya," diye homurdandı Frank.

"... Ama bu hayatını daha da değerli kılıyor! Ebeveynlerinin ya da büyükannenin istediği kişi olmak zorunda değilsin. Savaş tanrısının ya da Juno'nun emirlerine uymak zorunda da değilsin. Gönlünden geçeni yap, Frank! Kendine yeni bir yol çiz!"

Frank bir süre bunu düşündü. Çok heyecanlanmıştı: Tanrıları, kaderini ve babasını reddetme fikri harikaydı. Bir savaş tanrısının oğlu olmak istemiyordu. Annesi bir savaşta *ölmüştü*. Frank her şeyi savaş yüzünden kaybetmişti. Açıkçası, Mars onun hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi. Frank bir kahraman da olmak istemiyordu.

"Bana neden bunları anlatıyorsun?" diye sordu. "Görevi yarıda bırakıp Jüpiter Kampı'nın yok edilmesine göz mü yumayım? Arkadaşlarım bana güveniyorlar."

İris ellerini iki yana açtı. "Sana ne yapacağını söyleyemem, Frank. Ama mutlaka *istediğin* şeyi yap, başkalarının sana yapmanı söylediği şeyi değil. Başkalarına itaat etmek bana ne kazandırdı? Beş bin senemi başkalarına hizmet ederek geçirdim ve kendi kimliğimi asla keşfedemedim. Kutsal hayvanım ne? Kimse bana kutsal bir hayvan vermeyi akıl etmedi ki. Tapınaklarım nerede? Kimse bana tapınak falan inşa etmedi ki! İşte, böyle! Nihayet, huzuru bu şirkette buldum. Bir G.O.B.İ.T.kopter olmak istersen, bizimle kalabilirsin?"

"Ne kopter?"

"Asıl demek istediğim, seçeneklerin olduğu. Eğer bu göreve devam edersen, Thanatos'u serbest bıraktığında ne olacak? Ailene faydalı olacak mı? Ya arkadaşlarına?"

Frank büyükannesinin ne dediğini hatırladı: Büyükannesinin Ölüm'le randevusu vardı. Büyükannesi, bazen onu çok kızdırırdı, ama hem ailesinden geriye kalan tek kişiydi hem de onu seven tek kişi. Eğer Thanatos tutsak olarak kalırsa, Frank onu kaybetmeyebilirdi. Hazel'a gelince... Bir şekilde Yeraltı Dünyası'ndan geri gelmişti. Eğer Ölüm onu tekrar ele geçirecek olursa, Frank buna dayanamazdı. Bir de tabii kendi sorunu vardı: İris'e göre, Frank zaten bebekken ölmeliydi. Onunla Ölüm arasında duran tek şey yarısı yanmış bir odun parçasıydı. Thanatos onu da yanına alır mıydı acaba?

Frank, İris'le birlikte orada yaşadığını, bir G.O.B.İ.T. tişörtü giydiğini, gezgin melezlere kristal kürelerle kabus kovan tılsımlar sattığını, oradan geçen yaratıklara glütensiz topkek simülasyonları fırlattığını

hayal etmeye çalıştı. Bu arada, asla ölmeyecek olan bir ordu da Jüpiter Kampı'nı yerle bir edecekti tabii.

Annesi, *Dilediğin her şey olabilirsin*, demişti. Frank, *Hayır*, diye düşündü. O kadar bencil olamam. "Gitmem gerek," dedi. "Bu benim işim."

İris içini çekti. "Ben de bu kararı alacağını düşünmüştüm, ama yine de denemek istedim. Görev seni bekler... Neyse, diyeceğim şu: Bunu kimse için, hele ki senin gibi iyi bir çocuk için asla istemezdim. Ama mutlaka gitmen gerekiyorsa, en azından sana birkaç tavsiye vermeme izin ver. Thanatos'u bulabilmek için yardıma ihtiyacınız olacak."

"Gigantların onu nerede sakladıklarını biliyor musunuz?" diye sordu Frank.

İris düşünceli düşünceli tavanda sallanan rüzgâr çanlarına baktı. "Hayır... Alaska tanrıların kontrol edemeyeceği kadar uzak bir bölge. Thanatos'u gizledikleri yeri göremiyorum. Ama nerede olduğunu bilen *birisi* olabilir. Kâhin Phineas'ı bulun. Kördür, ama geçmişi, şimdiki zamanı ve geleceği görebilir. Birçok şey bilir. Thanatos'un nerede tutsak edildiğini de söyleyebilir."

"Phineas..." dedi Frank. "Onunla ilgili bir öykü yok muydu?"

İris tereddütle başını salladı. "Eski zamanlarda, korkunç suçlar işlemişti. Kehanet yeteneğini kötü amaçlar için kullanmıştı. Jüpiter, harpyaları onu rahatsız etmeleri için yolladı. Argonotlar, ki bunların arasında senin atan da var..."

"Pilos Prensi mi?"

İris duraksadı. "Evet, Frank. Ancak, onun yeteneğini ve öyküsünü senin *tek başına* keşfetmen gerek. Ama şu kadarını söyleyebilirim: Argonotlar, Phineas'ın yardımı karşılığında harpyaları oradan uzaklaştırdılar. Bu olay binlerce sene önce oldu, ama anladığım kadarıyla Phineas ölümlü dünyasına dönmüş. Onu Portland, Oregon'da bulabilirsiniz. Portland da kuzeyde olduğuna göre, yolunuzun üstünde demektir. Yalnız bana bir söz vermen gerek. Eğer Phineas'a hala harpyalar musallatsa, onları *sakın* öldürme. Phineas sana ne vaat ederse etsin, onları öldürme-

yeceksin. Onun size yardım etmesini başka bir şekilde sağla. Harpyalar kötü değillerdir. Onlar benim kız kardeşlerim."

"Kız kardeşleriniz mi?"

"Biliyorum. Harpyaların kız kardeşi olacak kadar yaşlı görünmüyorum, ama bu doğru. Frank, bir başka sorun daha var. Eğer gitmeye kararlıysan, tepedeki şu şahmeranlardan kurtulman gerek."

"Yılanları mı diyorsunuz?"

"Evet. Bunlara 'ufak taç' da denir. Şahmeran 'yılanların kralı' demektir ve pek sevimli olmayan varlıklar için kullanılır. Onları yok etmemeni tercih ederim. Ne de olsa onlar da canlı. Ama onlar gidene dek, buradan ayrılamazsın. Eğer arkadaşların onlarla savaşmaya kalkışırlarsa... İşte o zaman kötü şeyler olacağını hissediyorum. Yaratıkları bir tek sen öldürebilirsin."

"Nasıl?"

İris yere baktı. Frank onun mızrağa baktığını fark etti.

"Keşke başka bir yolu olsaydı. Yanında samur falan olsaydı, bu iş daha kolay olurdu. Samurlar şahmeranlar için ölümcül bir tehlike demektir."

"Samurlar taze bitti," dedi Frank.

"O halde, babanın hediyesini kullanman gerek. Burada yaşamak istemediğine emin misin? Burada laktozsuz harika pirinç sütü üretiyoruz."

Frank ayağa kalktı. "Mızrağı nasıl kullanacağım?"

"Bunu kendin öğrenmelisin. Şiddeti destekleyemem. Sen onlarla savaşırken ben arkadaşlarına göz kulak olurum. Umarım Pamuk doğru şifalı bitkileri bulmuştur. Geçen sefer, her şeyi birbirine karıştırmıştı... Sanırım o kahramanlar birer papatya olmak istemiyorlardı."

Tanrıça da ayağa kalktı. Gözlüğü ışıldayınca, Frank kendi aksini gördü camlarda. Ciddi ve kasvetli görünüyordu. Gökkuşağında gördüğü o küçük çocukla alakası yoktu.

"Sana son bir tavsiye vereceğim, Frank," dedi İris. "O odun parçasını

elinde tutarken ve yanışını izlerken ölmeye mahkûmsun. Ama onu üstünde taşımasan ve güvendiğin birisine saklaması için versen..."

Frank odun parçasını sıkı sıkı kavradı. "Bana bir teklifte mi bulunuyorsunuz?"

İris hafifçe güldü. "Yok canım. Buradaki bunca şeyin arasında onu kesin kaybederim. Ya kristallerin arasında kaybolurdu ya da kâğıt tutacağı olarak yanlışlıkla satardım. Hayır, ben melez arkadaşlarından birini demek istemiştim. Sevdiğin, senin için önemli olan birisi."

Frank içinden hemen Hazel diye düşündü. Ondan daha fazla güvendiği kimse yoktu. Peki, sırrını ona nasıl söyleyecekti? Ne kadar güçsüz olduğunu, tüm hayatının yarısı yanmış bir odun parçasına bağlı olduğunu söyleyecek olsa... Hazel onu asla bir kahraman olarak görmezdi. Asla onun parlak zırhlı şövalyesi olamazdı. Hem ona nasıl böylesine ağır bir sorumluluk verebilirdi?

Odun parçasını sarıp tekrar ceketinin cebine koydu. "Teşekkürler... Teşekkürler, İris."

İris elini sıktı. "Sakın umudunu kaybetme, Frank. Gökkuşakları umudu temsil eder."

Tanrıça dükkânın arka kısmına giderek Frank'i yalnız bıraktı.

"Umut," diye homurdandı Frank. "Elimde birkaç samur olsaydı daha iyi olurdu."

Babasının verdiği mızrağı aldı ve şahmeranlarla yüzleşmek için dışarı çıktı.

XXIII

FRANK

Frank yayını özlüyordu.

Verandada durup yılanları uzaktan vurmak istiyordu. İyi nişan alıp birkaç patlayan ok fırlattı mı, tepenin aşağı kısmında birkaç yarık açtı mı sorun çözülürdü.

Ne yazık ki ok kılıfındaki okları kullanamadığı sürece, bunlar işe yaramazdı. Hem şahmeranların nerede olduğunu da bilmiyordu. Frank dışarı çıkar çıkmaz, şahmeranlar da ateş püskürtmeyi kesmişlerdi.

Verandadan inip altın mızrağını eline aldı. Yaratıklarla yakın mesafeden savaşmaktan hoşlanmıyordu. Çok yavaş ve hantaldı. Savaş oyunlarında başarılı olmuştu, ama bu gerçek bir savaş olacaktı. Bir hata yaptığı takdirde, yardımına koşacak ve onu ilk yardım ekiplerine teslim edecek dev kartallar yoktu burada.

Dilediğin her şey olabilirsin. Annesinin sesi zihninde yankılanıyordu.

Harika, diye düşündü. *Mızrağı iyi bir şekilde kullanmak istiyorum. Zehre ve ateşe karşı da dayanıklı olmak istiyorum.*

İçinden bir ses dileğinin gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Henüz mızrağı nasıl kullanacağını bile bilmiyordu.

Tepenin aşağı kısmında hala alevler görünüyordu. Keskin duman kokusu genzini yaktı. Solmuş otlar ayaklarının altında ezildi.

Aklına annesinin anlattığı öyküler geldi. Herkül'le, ejderhalarla ve deniz yaratıklarıyla nesiller boyunca savaşan kahramanları düşündü. Frank nasıl böyle bir soydan geldiğini ya da ailesinin Yunanistan'dan Roma İmparatorluğu'na ve Çin'e kadar nasıl gittiğini anlayamıyordu, ama aklında onu daha da rahatsız eden birtakım fikirler belirmeye başlamıştı. Hayatında ilk kez Pilos Prensi'ni, büyük büyükbabası Shen Lun'un Jüpiter Kampı'nı neden utanca boğduğunu ve ailesinden ona geçen yeteneklerin neler olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Büyükannesi, *Bu güç ailemizi asla korumadı*, demişti. Frank zehirli ve ateş püskürten yaratıkların peşine düşüp bunun içini hiç de rahatlatan bir şey olmadığını düşündü.

O gece, etrafta sadece yanan çalılıkların çıkardığı çıtırtılar duyuluyordu. Rüzgâr çalılıkları her hışırdattığında, Frank, Hazel'ı ele geçirmeye çalışan tahıl ruhlarını düşünüyordu. Tahıl ruhlarının gigant Polibot'la birlikte güneye gittiklerini umuyordu. Daha fazla sorunla karşılaşmak istemiyordu.

Tepeden aşağı doğru usulca ilerledi. Gözleri dumandan yaşarmıştı. Derken altı metre kadar ötede bir ateş gördü.

Mızrağını fırlatmayı düşündü. Ama sonra bunun aptalca bir fikir olduğuna karar verdi. Mızrağını fırlatırsa, silahsız kalacaktı. Bu yüzden, ateşe doğru ilerlemeye başladı.

Keşke gorgonların kanının bulunduğu şişeler yanımda olsaydı diye düşündü, ama onları kayıkta bırakmıştı. Gorgon kanı şahmeran zehirini tedavi eder mi diye merak etti... Ama şişeler yanında olsa ve doğru şişeyi bulsa bile, tıpkı yayı gibi un ufak olmadan bunu kullanabileceğine ihtimal vermiyordu.

Yanmış çalılıkların bulunduğu açıklık bir alana çıktı ve şahmeranlardan biriyle burun buruna geldi.

Yılan kuyruğunun üstünde yükseldi. Tısladı ve boynunun etrafındaki beyaz dikenleri kabarttı. Frank, bu yılanlara 'ufak taç' dendiğini hatırladı. 'Şahmeran' sözcüğü 'yılanların kralı' anlamına geliyordu. Oysa şahmeranların gözleriyle insanı dondurabilen, kocaman ejderhamsı ya-

ratıklar olduğunu sanıyordu. Ama nedense gerçek şahmeran hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Yılan ufak tefek bir yaratıktı, ama bu minik ateş, zehir ve kötülük timsalini öldürmek, kocaman bir sürüngeni öldürmekten çok daha zordu. Frank bu yaratıkların ne kadar hızlı hareket ettiklerini görmüştü.

Yaratık solgun sarı gözlerini Frank'e dikti.

Neden saldırmıyordu?

Frank altın mızrağının ağırlaşıp soğuduğunu hissetti. Mızrağın ejderha dişli ucu kendi başına yere eğilmişti. Tıpkı su arama çubuklarını andırıyordu.

"Kes şunu." Frank mızrağı havaya kaldırmaya çalıştı. Mızrağı karşı koymasa, yılanla daha rahat savaşabilirdi. Derken her iki yanındaki çalılıkların hışırdadığını duydu. Diğer iki şahmeran da açıklık alana gelmişlerdi.

Frank bir tuzağa düşmüştü.

XXIV

FRANK

Frank mızrağını ileri geri savurdu. "Geri çekilin!" Sesi cılız çıkıyordu. "Ben... Şey, ben çok güçlüyüm."

Şahmeranların üçü bir ağızdan tısladı. Belki de gülüyorlardı, kim bilir?

Mızrağın ucu sanki üçgen biçimli tırtıklı kemik toprağa değmeye çalışıyormuş gibi havaya kaldırılmayacak kadar ağırlaşmıştı. Sonra, Frank'in aklına bir şey geldi. Mars mızrağın ucunun ejderha dişinden yapıldığını söylemişti. Toprağa saplanan ejderha dişleriyle ilgili bir öykü yok muydu? Kamptaki yaratık dersinde okuduğu bir şey gelmek üzereydi aklına...

Şahmeranlar etrafında dönüp duruyor, saldırıya geçmek için bekliyorlardı. Belki de mızrak yüzünden tereddütlüydüler. Belki de Frank'in bu kadar aptal olduğuna inanamıyorlardı.

Frank yaptığı şeyin çılgınca olduğunu düşünse de mızrağın ucunu toprağa doğru itti ve sertçe zemine sapladı. *Tak.*

Mızrağı geri çektiğinde, ucun kırılıp toprağa saplandığını gördü.

İşte bu harikaydı. Artık elinde altın bir çubuk vardı.

Çılgın yanı odun parçasını çıkarıp kullanmak istiyordu. Eğer ölecekse, belki de büyük bir ateş yakmalı ve şahmeranları küle dönüştürmeliy-

di. Böylece, kendisi olmasa bile arkadaşları kurtulabilirdi.

Cesaretini toplamaya fırsat bulamadan, yer sallanmaya baladı. Her yana toprak saçıldı ve yerden iskelet bir el çıktı. Şahmeranlar tıslayıp geri çekildiler.

Frank onlara hak vermeden edemedi. Dehşetle insan iskeletinin topraktan fırlayışını izledi. İskelet sanki birisi üstüne jöle dökmüş gibi parlak, gri renkli ete büründü. Daha sonra, üstünde şeffaf giysiler belirdi: Dapdar bir tişört, kamuflaj pantolonu ve asker botları sardı bedenini. Yaratığın her şeyi gri renkliydi: Gri kemiklerin üstünde gri renkli etlerle kaplamış, daha sonra da bedeni gri renkli giysilerle örtülmüştü.

Yaratık Frank'e döndü. Kafatası, ifadesiz gri suratının ardında parıldıyordu. Frank yavru bir köpek gibi inlemeye başladı. Dizleri korkudan öylesine titriyordu ki mızrakla dengesini sağlamak zorunda kalmıştı. İskelet savaşçının ondan bir emir beklediğini fark etti.

"Şahmeranları öldür!" diye cıyakladı. "Beni değil."

İskelet savaşçı hemen harekete geçti. En yakındaki yılanı yakaladı ve gri tenine değen yılandan bir anda dumanlar yükselmeye başladı. Şahmeranı tek eliyle boğduktan sonra, cansız yılanı yere fırlattı. Diğer iki şahmeran öfkeyle tısladı. Bir tanesi Frank'e saldırmaya kalkıştı, ama Frank onu mızrağının sapıyla yana fırlattı.

Diğer yılan doğrudan iskeletin suratına ateş püskürttü. Savaşçı öne doğru atıldı ve şahmeranın kafasını ayağıyla ezdi.

Frank açıklık alanın kenarına kıvrılmış, olanları izleyen son şahmerana döndü. Frank'in İmparatorluk mızrağından dumanlar çıkıyordu, ama yayının aksine şahmerana değdiği için un ufak olmuyordu. İskelet savaşçının sağ ayağı ve eli zehirden yavaşça erimeye başlamıştı. Kafası da ateş almıştı, ama bunlar haricinde gayet sağlam görünüyordu.

Şahmeran yapabileceği en iyi şeyi yaptı, kaçmaya başladı. İskelet savaşçıysa hızla gömleğinin içinden bir şey çıkarıp açıklık alandaki şahmerana fırlattı. Frank önce bunun bir bıçak olduğunu sandı. Sonra, iskeletin kaburgalarından biri olduğunu fark etti.

Frank midesinin boş olduğuna sevindi. "Bu... İğrençti."

İskelet düşe kalka şahmerana gitti. Kaburgasını çıkarıp bu sefer yılanın kafasını kesti. Şahmeran küle dönüştü. Sonra, iskelet diğer şahmeranların cansız bedenlerinden kafalarını ayırdı ve külleri dağıttı. Frank, Tiber'de karşılaştığı iki gorgonu hatırladı. Yaratıkların tekrar oluşmasını engellemek için nehir de onlardan geriye kalanları dört bir yana savurmuştu.

"Geri gelmemeleri için yaptın bunu," dedi Frank. "Ya da onları yavaşlatmak için."

İskelet savaşçı, Frank'in önünde hazır olda bekliyordu. Zehre bulanmış ayağı ve eli neredeyse tamamıyla erimişti. Kafası da hala yanıyordu.

Frank "Se-sen nesin?" diye sordu. Tabii, bir de, *Lütfen bana zarar verme*, demek istiyordu.

İskelet kesik eliyle ona selam verdi. Sonra, parçalanıp bir toz yığınına dönüştü.

"Dur!" diye bağırdı Frank. "İsmini bile bilmiyorum! İskelet adam? Kemik Adam? Gri?"

Toprağın altında gözden kaybolmaya başlayan savaşçının suratı son ismi duyduğunda sırıtır gibi olmuştu. Ya da belki sadece dişleri göründüğü için sırıtıyormuş gibi gelmişti Frank'e. Sonra, iskelet adam tamamıyla kayboldu ve Frank tek başına kaldı.

"Gri," diye mırıldandı. "Peki... Ama..."

Mızrağının ucuna baktı. Altın mızrağın ucunda yeni bir ejderha dişi belirmeye başlamıştı.

Mars, *Mızrak yalnızca üç atış yapar, bu yüzden onu akıllıca kullan*, demişti.

Frank ayak sesleri duydu. Percy ve Hazel açıklığa koştular. Percy çok daha iyi görünüyordu, ama sırtında G.O.B.İ.T. yazan batik bir çanta vardı. Kesinlikle onun tarzı *değildi*. Dalgakıran da elindeydi. Hazel da *spatha'sını* çekmişti.

"İyi misin?" diye sordu Hazel.

Percy etrafta dolanıp düşmanları aramaya koyuldu. "İris bize tek başına şahmeranlarla savaşmaya gittiğini söyledi. Biz de neler olduğunu anlayamadık. Hemen buraya geldik. Neler oldu?"

"Emin değilim," dedi Frank.

Hazel, Gri'nin yok olduğu toprak zemine eğildi. "Ölüm hissediyorum. Ya kardeşim buraya gelmiş, ya da... Şahmeranlar öldü mü?"

Percy hayretle Frank'e baktı. "Hepsini *sen* mi öldürdün?"

Frank yutkundu. Yeni iskelet savaşçısını anlatmasa dahi işler yeterince karışmıştı.

Üç atış. Frank, Gri'yi iki kez daha kullanabilirdi. Ama iskelette kötü bir şeyler sezinlemişti. O, evcil bir hayvan falan değildi. Vahşi, ölmeyen ve ölümcül bir güçtü. Dahası, Mars tarafından kontrol ediliyordu. Frank onun emirlerine uyacağını hissetti, ama ya arkadaşları da ateş hattında olurlarsa ne olacaktı? Ya Frank ona emir vermekte biraz gecikse, ne olurdu? İskelet, efendisi de dâhil olmak üzere, yoluna çıkan her şeyi öldürebilirdi.

Mars ona annesinin becerilerini öğrenene dek, mızrağın ona rahat bir nefes aldıracağını da söylemişti. Yani, Frank'in bunları öğrenmesi gerekiyordu. Hem de *hemen.*

"Çok teşekkürler, baba," diye homurdandı.

"Ne?" dedi Hazel. "Frank, iyi olduğundan emin misin?"

"Sonra anlatırım. Şimdi, Portland'a gidip kör bir adamı bulmamız gerekiyor."

XXV

PERCY

Percy şimdiden ismini en beceriksiz melezler listesine yazdırmış gibi hissediyordu. Sırt çantası bardağı taşıran son damla olmuştu.

G.O.B.İ.T.'ten telaşla ayrılmışlardı, bu yüzden belki de İris çantayı sırf gıcıklık olsun diye vermemişti. Çantayı vitamin katkılı çöreklerle, pestillerle, makrobiyotik kurutulmuş etlerle ve iyi şans getirsin diye birkaç tane de kristal taşla doldurmuştu. Sonra da çantayı Percy'nin eline tutuşturmuştu. *Al, bunlara ihtiyacın olacak. Hah, bak çanta sırtında ne güzel durdu,* demişti.

Çanta, pardon, 'erkeksi aksesuar çantası' gökkuşağı renklerinde boyanmış batik kumaştan yapılmıştı, üstüne ahşap boncuklar işlenmişti ve *Tüm Dünyayı Kucakla* sloganı yazılmıştı. Percy çantanın üstünde keşke, *Klozeti Kucakla* yazsaydı diye düşündü. Çanta onun ne kadar beceriksiz olduğunun bir işareti gibiydi adeta. Kayığa binip kuzeye doğru denize açıldıklarında, erkek çantasını kendinden mümkün olduğunca uzağa koymaya çalıştı, ama kayık zaten minnacıktı.

Arkadaşlarının ona ihtiyaç duyduğu sırada nasıl kontrolünü kaybettiğine inanmıyordu. İlk önce, kayığa geri dönmek için onları yalnız bırakmış, Hazel kaçırılmıştı. Sonra, yaratık ordusunun güneye ilerlediğini izlemiş ve resmen kafayı sıyırmıştı. Utanç verici miydi? Evet. Ama elinde değildi. Kötü sentorları ve Kiklopları da görünce, bu işte bir terslik oldu-

ğunu fark etmiş, zihni geçmişe gidip başı çatlayacak hale gelmişti. Hele Polibot denen gigant... O gigant okyanusun karşısında durduğunda ne hissediyorsa tam tersini hissettirmişti ona. Percy'nin tüm enerjisi tükenmiş, sanki iç organları eriyormuş gibi bitkin düşmüştü.

İris'in şifalı çayı biraz iyi gelmişti, ama zihni hala acıyordu. Bacakları ya da kolları kesilen insanların kişilerin olmayan uzuvlarının ağrıdığını hissettiklerini duymuştu. Zihni de aynı öyle acıyordu. Sanki hatırlamadığı anılar zihnini acıtıyordu.

İşin en kötü yanı da kuzeye doğru yol aldıkça, bu anıların daha da silikleşmesiydi. Jüpiter Kampı'nda bazı isimleri ve yüzleri anımsamış, kendini daha iyi hissetmişti. Ama şimdi, Annabeth'in suratı dahi silikleşiyordu. G.O.B.İ.T.'te Annabeth'e bir İris mesajı yollamaya çalıştığında, Pamuk başını üzgün üzgün sallamıştı.

Sanki birisinin telefon numarasını çevirmeye çalışıyorsun, ama o numarayı unutmuşsun, demişti Pamuk. *Ya da birisi sinyali bloke ediyor. Özür dilerim canım. Mesajını bir türlü yollayamıyorum.*

Alaska'ya vardığında, Annabeth'in yüzünü tamamen unutacağından korkuyordu. Belki bir gün uyanacak ve onun ismini bile hatırlamayacaktı.

Yine de göreve yoğunlaşmalıydı. Düşman ordusunu görmek ona neyle karşı karşıya olduklarını göstermişti. Günlerden 21 Haziran'dı ve vakit sabahtı. Alaska'ya gidip Thanatos'u bulmaları, lejyonun bayrağını ele geçirmeleri ve 24 Haziran akşamına dek kampa geri dönmeleri gerekiyordu. Dört günleri vardı. Bu sırada, düşmanlarının kampa varmalarına sadece birkaç yüz kilometre kalmıştı.

Percy kayığı kuzey Kaliforniya kıyılarının güçlü akıntılarına karşı yönlendirmeye çalışıyordu. Rüzgâr hala sert sert esiyordu, ama bu ona iyi gelmiş, biraz zihni açılmıştı. Kayığı ilerletmek için tüm iradesini kullanıyordu. *Pax*'ın gövdesi kuzeye doğru ilerlerken zangır zangır sallanıyordu.

Bu arada, Hazel'la Frank de Gökkuşağı Organik Besinler dükkânında başlarına gelenleri birbirlerine anlatıyorlardı. Frank ona Portland'da

bulmaları gereken kör kâhin Phineas'tan ve İris'in onun Thanatos'u bulmalarına yardımcı olabileceğini söylediğinden söz ediyordu. Frank onlara şahmeranları nasıl öldürmeyi başardığını anlatmamıştı, ama Percy bunun kırık mızrak ucuyla bir ilgisi olduğu izlenimine kapılmıştı. Orada her ne olduysa, Frank şahmeranlardan değil de kırık mızrak ucundan daha çok ürkmüş gibiydi.

Frank öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde, Hazel Frank'e Pamuk'la neler yaptıklarını anlatmaya koyuldu.

"Peki, şu İris mesajı denen şey işe yaradı mı?" diye sordu Frank.

Hazel üzgün üzgün Percy'ye baktı. Onun Annabeth'e ulaşamadığından henüz bahsedememişti.

"Ama Reyna'ya ulaştım," dedi. "Bir gökkuşağına bozuk para atıyorsun ve *Ey İris, gökkuşağı tanrıçası, adağımı kabul et*, gibi bir şey demen gerekiyor. Ama Pamuk sözleri biraz değiştirdi. Ne demişti? Hah, bize kendi hattını verdiğini söyledi. Bu yüzden, *Ey, Pamuk, bana temiz bir hat ver. Jüpiter Kampı'ndaki Reyna'yı göster*, demek zorunda kaldım. Bunları söylerken kendimi salak gibi hissettim, ama mesaj işe yaradı. Reyna'nın görüntüsü tıpkı iki yönlü bir video konferansındaki gibi gökkuşağında belirdi. O sırada hamamdaydı. Nasıl ödü koptu anlatamam."

"Keşke ben de orada olsaydım," dedi Frank. "Yani, suratının ifadesini görseydim demek istedim. Yoksa hamamdaki görüntüsünü demiyorum."

"Frank!" Hazel hava almak istermiş gibi eliyle suratını yelpazeledi. Bu demode bir hareketti, ama bunu yaparken çok şirin görünüyordu. "Neyse, Reyna'ya düşman ordusundan bahsettik, ama Percy'nin de dediği gibi, Reyna zaten bundan haberdardı. Bu, hiçbir şeyi değiştirmiyor. Savunmayı güçlendirmek için elinden geleni yapıyor. Ama Ölüm'ü serbest bırakamaz, kartalı bulamazsak..."

"Kampın hiç şansı yok," dedi Frank. "Yardımsız olmaz bu iş."

Sonra hiç konuşmadan yollarına devam ettiler.

Percy sürekli olarak Kiklopları ve sentorları düşünüyordu. Annabeth'i, satir Kıvırcık'ı ve rüyasında inşa edilmekte olduğunu gördüğü kocaman

savaş gemisini geçiriyordu aklından.

Reyna, *Bir yerlerden gelmiş olmalısın*, demişti.

Percy keşke bunu hatırlayabilseydim diye düşündü. Eski arkadaşlarından yardım isteyebilirdi. Jüpiter Kampı'nın tek başına gigantlara karşı savaşması gerekmezdi. Mutlaka bir yerlerde onlara yardım edecek birileri olmalıydı.

Kolyesindeki boncuklara dokundu. Demir *probatio* tabletine ve Reyna'nın ona verdiği gümüş yüzüğe dokundu. Belki de Seattle'a vardıklarında, Reyna'nın kız kardeşi Hylla'yla konuşabilirdi. Hylla onlara yardım yollayabilirdi, tabii bunu yapması için Percy'yi gördüğü anda öldürmemesi gerekiyordu.

Birkaç saat daha yol aldıktan sonra, Percy'nin gözleri kapanmaya başladı. Yorgunluktan sızacağından endişe ediyordu. Sonra şansı yaver gitti. Bir katil balina kayığın yakınlarında yüzeye çıktı ve Percy böylece onunla zihninden bağlantı kurdu.

Bu pek konuşmaya benzemiyordu, ama tam olarak şöyleydi: Percy, *Bizi kuzeye götürebilir misin? Portland yakınlarına gitmemiz gerekiyor*, dedi.

Balina da *Ayıbalığı yerim*, diye yanıt verdi. *Siz ayıbalığı mısınız?*

Percy, *Hayır*, dedi. *Ama bir çanta kurutulmuş mikrobiyotik etimiz var.*

Balina titredi. *Bana bunu yedirmeyeceğine söz verirsen sizi kuzeye götürürüm.*

Anlaştık.

Çok geçmeden, Percy bir halattan geçici bir koşum takımı yaptı ve bunu balinanın gövdesinin üst kısmına bağladı. Balinanın müthiş hızıyla kuzeye doğru gitmeye başladılar. Percy de Hazel'la Frank'in ısrarlarına dayanamayarak biraz kestirdi.

Rüyaları her zamanki gibi birbirinden kopuk ve ürkütücüydü.

Kendisini San Francisco'nun kuzeyindeki Tamalpais Dağı'nda eski

Titan ordusuyla savaşırken gördü. Bu hiç de mantıklı değildi. Onlara saldırdıklarında Romalılarla birlikte değildi, ama her şeyi gayet açık bir biçimde görüyordu: Zırhlı bir Titan, Annabeth ve iki kız daha Percy'yle birlikte savaşıyorlardı. Kızlardan biri savaşta ölüyordu. Percy onun yanına çömelip kızın yıldızlara karıştığını görüyordu.

Daha sonra, limanda inşası süren ejderha kafalı savaş gemisini gördü. Bronz ejderha kafası sabah ışıklarının altında parıldıyordu. Halat donanımı ve silah sistemi tamamlanmıştı, ama bir şey tuhaf görünüyordu. Güvertede açık konumda duran bir kapak vardı ve bir çeşit motordan dumanlar çıkıyordu. Kıvırcık siyah saçlı bir çocuk bir İngiliz anahtarıyla motora vuruyor ve söyleniyordu. Diğer iki melezse yanında dikilmiş, endişeyle onu izliyorlardı. Bunlardan biri kısa sarı saçlı bir çocuktu. Diğeriyse uzun siyah saçlı bir kızdı.

"Gündönümü olduğunun farkındasınız, değil mi?" diyordu kız. "Bugün yola çıkmalıydık."

"Biliyorum!" Kıvırcık saçlı çocuk motora birkaç kez daha vurdu. "Roketlerde ya da orta motorda bir sorun olabilir. Gaia işimize karışıyor da olabilir. Emin değilim!"

Sarışın çocuk "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"İki, üç gün."

"O kadar vakitleri olmayabilir," dedi kız.

Percy nedense kızın Jüpiter Kampı'ndan söz ettiğini düşündü. Sonra görüntü yine değişti.

Bir çocukla köpeğinin Kaliforniya'nın sapsarı tepelerinde koştuğunu gördü. Görüntü daha netleşirken Percy bunun bir çocuk olmadığını fark etti. Çocuk sandığı şey lime lime olmuş bir kot pantolon ve atlet giymiş bir Kikloptu. Köpekse kıvırcık siyah tüylü ve bir gergedan kadar büyüktü. Kiklopun sırtında kocaman bir de sopa vardı. Percy onun düşman olmadığını düşündü. Sürekli Percy'nin ismini haykırıyor ve ona... *Kardeşim* mi diyordu?

Kiklop "Kokusu çok uzaktan geliyor," dedi köpeğe, "Neden öyle?"

Köpek "HAV!" dedi ve Percy'nin rüyası yine değişti.

Karlarla kaplı dağlar gördü. Dağlar öylesine yüksekti ki ta bulutlara değiyordu. Gaia'nın uyuyan suratı dağdaki kayalıkların arasında belirdi.

Tanrıça, *Ne kadar da değerli bir piyon,* dedi tatlı bir sesle. *Sakın korkma, Percy Jackson. Kuzeye gel! Evet, arkadaşların ölecek. Ama seni şimdilik hayatta tutacağım. Senin için muhteşem planlarım var.*

Dağdaki vadilerin arasında buzla kaplı geniş mi geniş bir alan vardı. Alanın bir ucu denize kadar uzanıyor, suyun yüzlerce metre altına devam ediyordu. Blok blok buz sürekli olarak suya düşüyordu. Buz alanın üstünde bir lejyon kampı vardı. Tıpkı Jüpiter Kampı'ndaki gibi siperler, hendekler, kuleler ve barakalar görünüyordu, ama bunlar en az üç misli daha büyüktü. *Principia'nın* dışındaki yol ayrımında, kara cüppeli birisi buza zincirlenmişti. Görüntü karargâha doğru ilerledi. Orada, karanlıkta Polibot'tan daha büyük bir gigant duruyordu. Teni altın gibi parıldıyordu. Arkasında bir Roma lejyonunun lime lime olmuş ve donmuş bayrakları ve kanatlarını açmış altın bir kartal duruyordu.

Gigant, *Seni bekliyoruz,* diye kükredi. *Sen beni bulmak için kuzeye gelirken ordularım değerli kamplarınızı yok edecek. Önce, Romalıları yok edecekler, sonra da diğerlerini. Bu savaşı kazanamazsın küçük melez.*

Percy soğuk ve gri sabaha açtı gözlerini. Yüzüne yağmur damlaları düşüyordu.

"Ben de ağır uyuduğumu düşünürdüm," dedi Hazel. "Portland'a hoş geldin."

Percy doğrulup gözlerini kırpıştırdı. Etrafındaki manzara rüyasında gördüklerinden o kadar farklıydı ki hangisini gerçek olduğunu anlayamadı. *Pax* bir şehrin ortasından geçen kapkara bir nehirde ilerliyordu. Buz gibi yağmur öylesine hafifti ki sanki havada asılı kalıyordu. Percy'nin solunda sanayi depoları ve demir yolu rayları vardı. Sağındaysa ufak bir şehir merkezi. Burası nehrin iki yakası arasında, neredeyse sevimli denebilecek bir kuleler yığınından ve tepeleri puslu ormanlardan oluşan bir yerdi.

Percy mahmur mahmur gözlerini ovuşturdu. "Buraya nasıl geldik?"

Frank, *Olanlara inanmayacaksın*, der gibi ona baktı. "Katil balina bizi Columbia Nehri'ne kadar getirdi. Sonra, koşum takımını birkaç iri mersine devretti."

Percy onun mersin *ağacı* dediğini sandı ve gözlerinin önüne kayığı akıntıya karşı çeken birkaç mersin ağacı geldi. Sonra, Frank'in mersin balığından bahsettiğini fark etti. Ona hemen yanıt vermediğine memnun oldu. Yani, deniz tanrısının oğlu olarak mersin balığının ne olduğunu bilmiyor olsa çok utanırdı.

"Neyse, mersinler uzunca bir süre kayığı çektiler," dedi Frank. Hazel'la dönüşümlü olarak uyuduk. Sonra, bu nehre geldik..."

"Burası Willametre Nehri," dedi Hazel.

"Evet," dedi Frank. "Sonra da kayık kendi başına gitmeye başladı ve bizi buraya kadar getirdi. İyi uyudun mu?"

Pax usulca güneye doğru ilerlerken Percy onlara rüyasında gördüklerini anlattı. İşin iyi yanı şuydu: Bir savaş gemisi Jüpiter Kampı'na yardım etmek üzere yola çıkmış olabilirdi. Dost bir Kiklop ve kocaman bir köpek onu arıyordu. Ama onlara Gaia'nın dediklerini söylemedi: *Arkadaşların ölecek.*

Percy, buzlu alanın üstündeki Roma kampını anlatınca, Hazel'ın yüzüne endişeli bir ifade belirdi.

"Demek Alcyoneus buzun üstünde," dedi. "Yine de nerede olduğunu bilemiyoruz. Alaska'da her yer buz zaten."

Percy evet manasında başını salladı. "Belki de Phineas denen şu adam bize nerede olduğunu söyleyebilir."

Kayık kendiliğinden bir iskeleye yanaştı. Üç melez yağmurun altında Portland şehir merkezine baktılar.

Frank kısa saçlarının üstüne düşen damlaları sildi.

"Şimdi yağmurda kör bir adamı bulmamız gerek," dedi "Yaşasın."

XXVI

PERCY

Onu bulmak hiç de sandıkları gibi zor olmadı. Çığlıkların ve budayıcının sesine doğru gittiler.

Yanlarına ince yağmurluklar da almışlardı. Bunları giyip buz gibi yağmurdan korunmaya çalışarak daha ıssız sokaklarda biraz yürüdüler. Bu sefer Percy akıllıca davranmış, kayıktaki malzemelerini çoğunu yanına almıştı. Birkaç katil balinaya daha rastlayabilirler diye, kurutulmuş mikrobiyotik etleri bile yanına almıştı.

Yolda birkaç bisikletli kişi ve binaların kapılarına sığınmış birkaç evsiz adam gördüler, ama Portlandlıların çoğu dışarıda değildi.

Glisan Sokağı'nda yürürlerken Percy kafelerde kahvelerin ve çöreklerinin keyfini sürenlere imrenerek baktı. Tam kahvaltı etmek için bir yere oturmayı teklif edecekken sokağın aşağısından birisinin bağırdığını duydular: "HAH! ALIN SİZE APTAL TAVUKLAR!" Sonra, bir motor ve çığlık sesleri geldi.

Percy arkadaşlarına baktı. "Sizce..."

"Muhtemelen odur," dedi Frank.

Seslerin geldiği yere koşmaya başladılar.

Bir sonraki sokakta, iki yanı ağaçlarla kaplı, büyük bir otopark gördüler. Alanın dört bir yanında sokaklara bakan yiyecek kamyonları vardı. Percy daha önce de yiyecek kamyonları görmüştü, ama asla bu kadar

çok sayıda kamyonu bir arada görmemişti. Bunlardan bazıları tenteli ve servis tezgâhları bulunan sıradan beyaz metal kutuları andırıyordu. Diğerleriyse ya maviye ve mora boyanmıştı ya da siyah üstüne beyaz benekliydi. Ön taraflarına kocaman bayraklar asılmıştı ve renkli menü panoları ve self servis kafelerde olduğu gibi ufak masaları vardı. Kamyonlardan biri çok gizli radyoaktif bir mutfağa özgü Kore ve Brezilya karışımı takoların reklamını yapıyordu. Bir diğeri şişte suşi satıyordu. Bir başkası da yağda kızartılmış dondurma sandviçleri. Otoparktan yayılan kokuysa inanılmazdı: Sanki düzinelerce farklı mutfaktan yayılan koku bir araya toplanmıştı

Percy'nin midesi guruldadı. Çoğu yiyecek kamyonu açıktı, ama etrafta neredeyse hiç kimse yoktu. Dilediklerini yiyebilirlerdi! Kızgın yağda kızartılmış dondurma sandviçleri mi? Of, işte bu kulağa buğday tohumundan çok daha güzel geliyordu.

Ne yazık ki otoparkta yiyecek pişirmek haricinde de bir şeyler oluyordu. Otoparkın tam ortasında, tüm yiyecek kamyonlarının ardında, yaşlı bir adam elinde bir ağaç budayıcıyla bir piknik masasından yiyecek aşırmaya çalışan bir kuş kadın sürüsünü kovalıyordu.

"Bunlar harpyalar," dedi Hazel. "Yani..."

"Bu adam Phineas olmalı," dedi Frank.

Sokağın karşısına koşup Kore/Brezilya kamyonuyla Çin kurabiyesi burillosu satan kamyonun arasına gizlendiler.

Yiyecek kamyonlarının arkası ön tarafları kadar iştah açıcı değildi. Kamyonların arkasında bir sürü plastik kova, taşmış çöp kovaları ve ıslak havluların ve önlüklerin asıldığı uyduruk askılar vardı. Otoparkın zeminiyse çatlamış asfalttan ve çatlaklardan fırlamış otlardan oluşuyordu. Park alanının ortasındaki piknik masasına farklı kamyonlardan alınmış yiyecekler koyulmuştu.

Bir bornoz giymiş olan adam yaşlı ve şişmandı. Kel sayılırdı, beyaz saçlarının ince bir örtü gibi kapladığı alnında yara izleri vardı. Bornozunun üstüyse ketçap lekeleriyle kaplıydı. Pembe renkli pofuduk terlikleriyle oradan oraya koşturuyor, benzinle çalışan ağaç budayıcısıyla piknik

masasının üstüne üşüşmüş altı, yedi harpyayı kovalıyordu.

Adamın kör olduğu belliydi. Gözleri süt beyazı gibiydi ve harpyalara bir türlü ulaşamıyordu. Buna rağmen, onları kovalamakta oldukça başarılıydı.

"Geri çekilin, sizi pis tavuklar!" diye böğürdü.

Percy nedenini bilemiyordu, ama harpyaların tombul olması gerektiğini sanıyordu. Bu yaratıklarsa açlıktan ölmek üzereymiş gibiydiler. İnsan suratlarındaki gözleri ve avurtları çökmüştü. Tüyleri dökülmüştü ve kanatlarının ucunda minnacık, kırış kırış elleri vardı. Üstlerine birer paçavrayı andıran çuval bezinden elbiseler giymişlerdi. Piknik masasındaki yiyecekleri kapmaya çalışırlarken öfkeli değil, çaresiz gibiydiler. Percy yaratıkların haline acıdı.

VINNNN! Yaşlı adam ağaç budayıcıyı etrafa savurdu. Harpyalardan birinin kanadını sıyırdı. Harpya acıyla bağırıp havalandı. Havaya yükselirken her yanından sarı sarı tüyler döküldü.

Harpyalardan biri diğerlerinden daha yüksekte uçuyordu. Onlardan daha genç ve ufaktı, kanatları da parlak kırmızıydı. Masaya pike yapmak için fırsat kolluyor gibiydi. Yaşlı adam bir ara arkasını döndüğünde, hızla masaya yöneldi. Pençesiyle bir burrito kaptı, ama kaçamadan yaşlı adam budayıcıyı ona doğru savurdu ve sırtına öylesine şiddetle vurdu ki Percy irkildi. Harpya çığlık atıp burritoyu yere düşürdü ve uçtu.

"Hey, dur!" diye bağırdı Percy.

Harpyalar onu yanlış anladılar. Üç meleze bakıp hemen yükseğe uçtular. Birçoğu kanat çırpıp meydandaki ağaçlara kondu ve gözlerini sıkkın bir tavırla piknik masasına dikti.

"Hah!" Kör adam neşeyle bağırdı ve budayıcıyı kapattı. Boş boş Percy'nin durduğu yere bakıp "Teşekkürler yabancılar!" dedi. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Percy öfkesini belli etmemeye çalıştı. Yaşlı adama yardım etmek istememişti, ama onlara bilgi verecek kişi de oydu.

"Şey, sorun değil." Gözlerini budayıcıdan ayırmadan, yaşlı adama doğru yürümeye başladı. "Ben Percy Jackson. Bunlar da..."

Yaşlı adam "Melezler!" dedi. "Melezlerin geldiğini kokularından anlarım."

Hazel suratını ekşitti. "O kadar kötü mü kokuyoruz?"

Yaşlı adam güldü. "Tabii ki hayır, canım. Ama kör olduktan sonra, diğer duyularımın ne kadar geliştiğini anlatamam. Ben Phineas'ım. Sizler de... Bir dakika, sakın söylemeyin..."

Elini Percy'nin suratına uzattı, ama parmağı Percy'nin gözüne girdi.

"Ahh," diye bağırdı Percy.

"Neptün'ün oğlu!" diye bağırdı Phineas. "Üstünde okyanus kokusu olduğunu hissetmiştim, Percy Jackson. Ben de Neptün'ün oğullarından biriyim."

"Hey... Tamam, Peki." Percy gözlerini ovuşturdu. Bu yaşlı ve huysuz adamla akraba çıkması da amma şanstı yani. Neptün'ün tüm oğullarının aynı kaderi paylaşmayacağını umdu. İlk önce, bir erkek çantası taşımaya başlıyordunuz. Sonra bir de bakmışsınız ki bir bornoz ve pembe renkli pofuduk terlikler giyip elinizde bir ağaç budayıcıyla tavuk kovalıyorsunuz.

Phineas, Hazel'a döndü. "Burada da... Hımm, altın ve toprak kokusu alıyorum. Hazel Levesque, Pluton'un kızı. Onun yanında da... Mars'ın oğullarından biri. Ama senin öykün bundan ibaret değil Frank Zhang..."

"Ta eskilere uzanan bir soy," diye mırıldandı Frank. "Pilos Prensi, falan filan."

"Periklymenos, evet! Bak, işte o çok iyi bir adamdı. Argonotları çok severdim!"

Frank şaşkınlıkla "Bi-bir dakika," dedi. "Peri *ne*?"

Phineas sırıttı. "Merak etme. Aileni tanıyorum. Hele şu büyük büyükbabanla ilgili anlatılanlar? Kampı *gerçekten de* yok etmedi. Çok ilginç

bir grupsunuz doğrusu. Aç mısınız?"

Frank üstünden bir kamyon geçmiş gibi hissediyordu ama Phineas konuyu çoktan değiştirmişti. Eliyle piknik masasını işaret etti. Yakınlardaki ağaçlara tüneyen harpyalar acı acı cıyakladılar. Percy çok aç olduğu halde, bu zavallı kadın kuşlar onları izlerken yemek yiyemeyeceğini düşündü.

"Bakın, benim kafam karıştı," dedi. "Bir şey öğrenmemiz gerek. Bize..."

"Size harpyaların yiyeceklerimi çaldığı söylendi," dedi Phineas. "Bana yardım ettiğiniz takdirde, size yardım edeceğim de söylenmiştir mutlaka."

"Eh, öyle sayılır," dedi Percy.

Phineas güldü. "Geçin bunları. Aç kalmış gibi bir halim mi var?"

"Şey... Yok," dedi Percy.

Phineas abartılı bir tavırla budayıcısını havaya kaldırdı. Üçü birden yere eğildiler.

Phineas "İşler değişti, dostlarım!" dedi. "Binlerce sene önce, kehanet yeteneğimi ilk kazandığımda, Jüpiter'in beni lanetlediği doğru. Harpyaları yiyeceklerimi çalmaları için başıma musallat etti. Ama biraz boş-boğazımdır. Tanrıların gizli kalmasını istediği bazı sırları ona buna anlattım." Hazel'a döndü. "Mesela, senin ölmüş olman gerekirdi. Sen de..." Frank'e döndü. "Hayatın yanmış bir odun parçasına bağlı."

Percy kaşlarını çattı. "Neden söz ediyorsun?"

Hazel suratına tokat yemiş gibiydi, gözlerini kırpıştırdı. Frank'se arkalarındaki kamyon geri geri gelip onu ezmiş gibi duruyordu.

Phineas, Percy'ye dönüp" Sana gelince..." dedi. "Kim olduğunu bile bilmiyorsun! Tabii, sana kim olduğunu anlatabilirim, ama... Hah! Ne kadar eğlenceli olurdu, değil mi? Brigid O'Shaughnessy, Malta Şahini'nde Miles Archer'ı vurmuştu. Darth Vader da aslında Luke'un babası. Bir sonraki futbol liginin galibi de..."

"Tamam, anladık," diye homurdandı Frank.

Hazel kabzasıyla yaşlı adamı dövecekmiş gibi kılıcını eline aldı. "Demek çok konuştuğun için tanrılar seni lanetledi? Sonra bundan neden vazgeçtiler peki?"

"Vazgeçmediler ki!" Yaşlı adam kalın kaşlarını, *Buna inanabiliyor musunuz?* der gibi havaya kaldırdı. "Argonotlarla bir anlaşma yapmak zorunda kaldım. Onlar da benden bilgi istiyorlardı. Onlara harpyaları öldürürlerse, yardım edeceğimi söyledim. O pis yaratıkları buradan uzaklaştırdılar, ama İris onları öldürmelerine izin vermedi. Ne aptallık! Bu yüzden, *bu sefer*, efendim beni tekrar diriltince..."

"Efendin mi?" dedi Frank.

Phineas pis pis sırıttı. "Gaia tabii," dedi. "Ölüm'ün Kapıları'nı kim açtı sanıyorsunuz? Bak kız arkadaşın neden söz ettiğimi hemen anladı. Gaia sizin de efendiniz değil mi?"

Hazel kılıcını çekti. "Ben kimsenin... Ben... Gaia benim efendim falan değil!"

Phineas çok eğleniyormuş gibiydi. Kılıç çekildiğini duyduysa bile, istifini bozmamıştı. "Peki, illa ki *soylu* davranıp kaybeden tarafta olmak istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz iş," dedi. "Ama Gaia uyanmak üzere. Hayatın ve ölümün kurallarını yeniden yazdı bile! Ben dirildim ve ufak tefek kehanetlerde bulunarak yaptığım yardımlara karşılık olarak, en büyük dileğim gerçekleşti. Artık bütün gün dilediğim kadar yiyebiliyorum, harpyalarsa açlıktan ölmek üzere beni izliyorlar."

Phineas budayıcıyı çalıştırınca harpyalar dehşetle çığlıklar attılar.

Yaşlı adam "Onlar lanetli!" dedi. "Sadece benim masamdan yemek yiyebiliyorlar ve Portland'dan ayrılamıyorlar. Ölüm'ün Kapıları açıldığından bu yana ölemiyorlar. Her şey harika!"

"Harika mı?" dedi şaşkınlıkla Frank. "Bunlar canlı yaratıklar. Onlara neden o kadar kötü davranıyorsun?"

"Onlar yaratık!" dedi Phineas. "Çok da *kötüler*! Tüy beyinli bu iblisler

senelerdir bana eziyet ediyorlar!"

Percy kontrolü elden kaybetmemeye çalışarak "Ama onların görevi buydu," dedi. "Jüpiter onlara bunu yapmalarını emretti."

"Zaten ona da çok kızgınım," dedi Phineas. "Zamanla Gaia tanrılara da gerekli cezaları verecek. Dünyayı berbat bir biçimde yönettiler. Ama şimdilik Portland'ın keyfini sürüyorum. Ölümlüler beni görmüyorlar. Benim güvercinleri kovmaya çalışan bir bunak olduğumu düşünüyorlar!"

Hazel kâhine yaklaştı. "Korkunç bir adamsın!" dedi. "Ceza Tarlaları'na aitsin!"

Phineas pis pis sırıttı. "Bir ölü diğerine nasihat mi veriyor kızım?" dedi. "Artık konuşmayacağım! Bu işi sen başlattın! Sen olmasaydın, Alcyoneus dirilmeyecekti!"

Hazel geriye çekildi.

"Hazel?" Frank'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne diyor bu adam?"

Phineas "Hah!" dedi. "Yakında öğreneceksin, Frank Zhang. Sonra bakalım bu kızdan hala hoşlanacak mısın? Ama buraya bunun için gelmediniz, değil mi? Thanatos'u bulmak istiyorsunuz. Onu Alcyoneus'un sığınağında tutuyorlar. Size nerede olduğunu söyleyebilirim. Tabii ki söyleyebilirim. Ama bana bir iyilik yapmanız gerek."

"Boş ver gitsin," dedi Hazel. "Düşmana çalışıyorsun. Seni derhal Yeraltı Dünyası'na yollamak gerek."

"Deneyin isterseniz." Phineas gülümsedi. "Ama uzun süre ölü kalacağımı sanmam. Çünkü Gaia bana geri dönmenin kestirme yolunu gösterdi. Thanatos da zincire vurulduğu için beni kimse aşağıda tutamaz! Hem beni öldürürseniz, sırlarımı asla öğrenemezsiniz!"

Percy neredeyse Hazel'ın kılıcını kullanmasına izin verecekti. İşin aslı, yaşlı adamı o da boğmak istiyordu.

İçinden, *Jüpiter Kampı*, dedi. *Kampı kurtarmak daha önemli.* Aclyoneus'un onunla rüyalarında dalga geçtiğini hatırladı. Eğer gigantın sığınağını bulmak için Alaska'nın altını üstüne getirerek vakit harcarlarsa,

Gaia'nın orduları Romalıları ve Percy'nin diğer arkadaşlarını buldukları yerde yok edecekti.

Dişlerini sıktı. "İstediğin iyilik nedir?" diye sordu.

Phineas aç gözlü bir ifadeyle dudaklarını yaladı. "Diğerlerinden daha hızlı hareket eden bir harpya var," dedi.

"Kırmızı tüylü olan," diye tahmin yürüttü Percy.

"Ben körüm! Renkleri göremiyorum!" dedi yaşlı adam aksi aksi. "Her neyse, bana asıl sorun çıkaran harpya o. Çok kurnaz bir yaratık. Hep kendi başına hareket ediyor, diğerleriyle birlikte uçmuyor. Bana bunu o yaptı."

Phineas alnındaki yara izlerini gösterdi.

"O harpyayı yakalayın ve bana getirin. Onu gözden kaçırmamak için bir yere bağlamak istiyorum. Lafın gelişi diyorum tabii... Harpyalar bağlanmaktan nefret eder. Onlara çok acı verir. Evet, bu hoşuma gider işte. Belki de daha uzun süre yaşasın diye onun karnını da doyururum, kim bilir?"

Percy arkadaşlarına baktı. Konuşmadan fikir birliğine vardılar. Bu pis yaşlı adama *asla* yardım etmeyeceklerdi. Öte yandan, istedikleri bilgiyi de bir şekilde almaları gerekiyordu. Bir B planı yapmaları gerekiyordu.

"Kendi aranızda konuşun," dedi Phineas bilmiş bilmiş. "Umurumda değil. Ama unutmayın: Yardımım olmadan görevi başarıyla tamamlayamazsınız. Tüm sevdikleriniz de ölür. Şimdi gidin buradan! Bana o harpyayı getirin!"

XXVII

PERCY

"Bize şu yiyeceklerden birazını vermen gerek." Percy adamı omuzlayarak yanından geçti ve piknik masasındaki yiyeceklerden birazını aldı. Bunların arasında, bir kâse peynir soslu Tayvan eriştesi ve burrito ve tarçınlı çörek karışımına benzeyen boru biçiminde bir de çörek vardı.

Kontrolü elden kaybedip burritoyu Phineas'ın kafasına fırlatmadan önce, "Gelin," dedi Percy. Arkadaşlarını otoparktan çıkardı.

Sokağın karşısına geçtiler. Percy derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Bu sırada yağmur şiddetini kaybetmiş, çiselemeye başlamıştı. Yüzüne düşen soğuk yağmur damlaları Percy'yi rahatlatmıştı.

"O adam..." Hazel otobüs durağındaki sırayı tekmeledi. "Onun ölmesi gerek. *Yeniden.*"

Yağmurda emin olmak pek mümkün değildi, ama Hazel ağlıyor gibiydi. Uzun kıvırcık saçları yüzünün iki tarafına yapışmıştı. Altın rengi gözleri gri ışığın altında metalik bir renge bürünmüştü.

Percy onunla ilk karşılaştığında, Hazel'ın kendinden ne kadar emin olduğunu hatırladı. Gorgonlara anında müdahale etmiş, onu güvenli bir yere götürmüştü. Neptün'ün tapınağında onu teselli etmiş, kampta hoş karşılandığını hissettirmişti.

Percy ona bu davranışının karşılığını ödemek istiyordu, ama bunu

nasıl yapacağını bilmiyordu. Hazel kaybolmuş, hırpalanmış ve üzgün görünüyordu.

Percy onun Yeraltı Dünyası'ndan geri döndüğüne hiç şaşırmamıştı. Bundan uzunca bir süredir şüpheleniyordu. Hazel'ın geçmişi hakkında konuşurkenki davranışları ve Nico di Angelo'nun büyük bir gizlilik ve temkinle davranması, onu baştan şüphelendirmişti.

Ama tüm bunlar Percy'nin onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmiyordu. Hazel *canlı*, sıradan ve iyi yürekli bir genç kız gibi görünüyordu. Yaşamayı ve bir geleceği hak ediyordu. O, Phineas gibi bir gulyabani değildi.

"Onun hakkından geleceğiz," dedi Percy kendinden emin bir tavırla. "O sana *hiç* benzemiyor, Hazel. Ne dediği umurumda değil."

Hazel başını salladı. "Öykünün tamamını bilmiyorsunuz. Ceza Tarlaları'na giden ben olmalıyım. Ben... Ben de en az onun kadar kötü..."

Frank yumruklarını sıkarak "Hayır, değilsin!" diye bağırdı. Ona karşı çıkacak birileri var mı diye etrafına bakındı. Hani, es kaza onunla aynı fikirde olmayan birileri çıksa karşısına, dayağı atacaktı. Sokağa "O, iyi birisi!" diye bağırdı. Ağaçlara tünemiş birkaç harpya cıyakladı, ama başka kimse dönüp de onlara bakmadı.

Hazel ona baktı. Sanki Frank buharlaşabilirmiş gibi, temkinle elini ona uzattı.

"Frank... Be-ben..." dedi kekeleyerek.

"Ne yazık ki Frank kendi düşüncelerine dalmıştı.

Mızrağını sırtından çekip sıkıca kavradı.

"Adamı sindirebilirim ya da korkutabilirim," dedi.

"Frank, şimdilik bir şey yapma," dedi Percy. "Bu yedek planımız olsun, ama bence Phineas'ı korkutarak bizimle işbirliği yapmasını sağlayamayız. Hem mızrağı sadece iki kez daha kullanabileceksin, değil mi?"

Frank suratını buruşturup bir gecede eski haline dönen ejderha dişine

baktı. "Evet. Sanırım öyle."

Percy yaşlı kâhinin Frank'in aile geçmişiyle ilgili söylediklerinin ne anlama geldiğini bilemiyordu. Yaşlı adam onlara Frank'in büyük büyükbabasının kampı yok ettiğini, Argonot bir atası olduğunu ve hayatını yanık bir odun parçasının kontrol ettiğine dair bir şeyler anlatmıştı. Bunları duyan Frank de bir hayli sarsılmıştı. Percy ona bir şey sormamaya karar verdi. İri yarı arkadaşının özellikle Hazel'ın önünde ağlamasını istemiyordu.

"Aklıma bir şey geldi." Percy sokağın ilerisini işaret etti. "Kırmızı tüylü harpya şu tarafa gitti. Bakalım bizimle konuşacak mı?"

Hazel, Percy'nin elindeki yiyeceklere baktı. "Bunları yem olarak mı kullanacaksın?"

"Hayır, daha çok bir barış amaçlı bir hediye olarak kullanmayı düşünüyordum," dedi Percy. "Haydi, gelin. Diğer harpyaların yiyecekleri çalmasına fırsat vermeyelim, tamam mı?"

Percy, Tayvan eriştesinin ve tarçınlı burritoların üstünü açtı. Yiyeceklerden enfes bir koku yayıldı. Sokağın aşağı kısmına doğru ilerlemeye başladılar. Bu arada, Hazel'la Frank silahlarını ellerine almışlardı. Harpyalar tepelerinde uçuşuyor, ağaçların dallarına, posta kutularına ve direklere kona kona, yiyeceklerden yayılan kokuyu takip ediyorlardı.

Percy acaba ölümlüler Sis'in ardında ne görüyorlardır diye düşündü. Belki de harpyaların güvercin, silahların da hokey sopası olduğunu sanıyorlardı. Belki de Tayvan usulü pişirilmiş peynirli eriştenin silahlı kişiler tarafından korunacak derece lezzetli olduğunu düşünüyorlardı.

Percy yiyecekleri sıkı sıkı tutuyordu. Harpyaların ne kadar hızlı bir biçimde yiyecekleri kaptıklarını görmüştü. Kırmızı tüylü harpyayı bulmadan barış hediyesini kaybetmek istemiyordu.

Nihayet, kırmızı harpyayı sıra sıra dizilmiş eski taş binaların arasında devam eden bir park alanının üstünde daireler çizerek uçarken gördü. Parktaki kocaman akçaağaçların ve karaağaçların arasında bir sürü patika vardı ve patikaların yanında heykeller, oyun alanları ve üstü kapalı

oturma yerleri vardı. Burası ona bir yeri, bir başka parkı hatırlatıyordu. Belki de geldiği yerde buna benzer bir park vardı. Percy hatırlayamıyordu, ama içi bir kez daha hasretle dolmuştu.

Sokağın karşısına geçip kocaman bronz bir fil heykelinin yanındaki sıralardan birine oturdular.

"Hannibal'a benziyor," dedi Hazel.

"Ama bu bir Çin sanırım," dedi Frank. "Büyükannemde bunlardan vardı." Suratını ekşitti. "Yani, ondaki fil üç buçuk metre değildi. Büyükannem Çin'den hediyelik eşyalar ihraç eder. Biz Çinliyiz." Hazel'la Percy'ye baktı. Arkadaşları gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. "Artık utançtan ölebilir miyim?"

"Sorun değil dostum," dedi Percy. "Bakalım harpyayla arkadaş olabilecek miyiz?"

Tayvan eriştesini havaya kaldırıp üstünü eliyle yelpazeledi. Havaya baharat ve peynir kokusu yükseldi. Kırmızı harpya biraz daha alçaldı.

Percy normal bir ses tonuyla "Sana zarar vermeyeceğiz," diye seslendi. "Sadece konuşmak istiyoruz. Konuşmaya karşılık olarak Tayvan eriştesi veriyoruz, anlaştık mı?"

Harpya hızla aşağı uçtu ve fil heykelinin üstüne kondu.

İnanılmaz derecede sıskaydı. Kayışımsı bacakları değnek gibiydi. Yüzü güzel sayılabilirdi, ama avurtları çökmüştü. Sürekli olarak kuşlara özgü tiklerle sarsılıyor, kahverengi gözleri fırıldak gibi dönüyor, pençeleri dur durak bilmeden tüylerini, kulak memelerini ve dağınık kırmızı saçlarını çekiştiriyordu.

Yana bakarak "Peynir," diye mırıldandı. "Ella peynir sevmez."

"İsmin Ella mı?" diye sordu Percy tereddütle.

"Ella. Yani Harpya. Latincesi Aella. Ella peynir sevmez." Harpya tüm bunları nefes almadan ve onlara bakmadan söylemişti. Pençeleri sürekli olarak saçlarını, çuval bezinden yapılmış elbisesini, yağmur damlalarını ve hareket eden her ne görürse onu yakalamaya çalışıyordu.

Percy daha ne olduğunu anlayamadan, Ella öne atılıp tarçınlı burritoyu kaptı ve tekrar heykelin tepesine tünedi.

"Tanrılarım, ne kadar da hızlı!" dedi Hazel.

"Sanırım *epeyi* de kahve içmiş," dedi Frank.

Ella burritoyu kokladı. Kenarını tırtıkladı, sonra tepeden tırnağa titredi ve ölüyormuş gibi gakladı. "Tarçın güzel," dedi. "Harpyalar sever. Leziz."

Burritoyu yemeye başladı, ama daha iri harpyalar aşağı doğru uçtu. Percy bir şey yapmaya fırsat bulamadan, diğer harpyalar Ella'yı kanatlarıyla kenara itip burritoyu kapmaya çalıştılar.

"Hayırrrrr." Kız kardeşleri onu sivri pençeleriyle tartaklarken Ella kanatlarının altına saklanmaya çalıştı. "Ha-hayırrr," dedi. "Hayırrrr."

Percy "Durun!" diye bağırdı. Arkadaşlarıyla birlikte Ella'nın yardımına koştu, ama çok geç kalmışlardı. Kocaman, sarı renkli bir harpya burritoyu kapınca, tüm sürü dağıldı. Ella'ysa heykelin tepsinde kanatlarının arasına sinmiş, korkudan tir tir titrer vaziyette kalakaldı.

Hazel harpyanın ayağına dokundu. "Çok üzüldüm. İyi misin?"

Ella kafasını kanatlarının arasından çıkardı. Hala titriyordu. Omuzlarını sarkıttığı için, Percy, Phineas'ın budayıcıyla onun sırtında açtığı yarayı görebiliyordu. Ella tüylerini didiklemeye başladı. Öfkeyle "Küküçük Ella," dedi. "Gü-güçsüz Ella. Ella'ya tarçın yok. Sadece peynir."

Frank bir akçaağacın tepesine tünemiş, burritoyu didik didik eden harpyalara baktı dik dik. "Sana başka bir şey bulacağız, söz," dedi.

Percy Tayvan eriştesini yere koydu. Ella'nın diğer harpyalardan farklı olduğunu fark etti. Ama onun diğer harpyalar tarafından tartaklanışını izledikten sonra, tek bir şeyden emindi: Ona mutlaka yardım edecekti.

"Ella, arkadaşın olmak istiyoruz. Sana daha fazla yiyecek bulabiliriz, ama..."

Ella "Arkadaş. İngilizcesi Friend. *Friends*," dedi. "On sezon. 1994-

2004 arası." Yan yan Percy'ye baktı, sonra başını göğe çevirip ezberden bir şeyler okumaya başladı. *"Üç büyük tanrılardan birinin melez çocuğu, her şeye rağmen on altısına basacak.* On altı. Sen on altı yaşındasın. Sayfa on altı, Fransız Mutfağı'nda Ustalaşmak. 'Malzemeler: Pastırma, Tereyağı."

Percy'nin kulakları çınlıyordu. Sanki yüzlerce metre suyun altına batıp da yüzeye çıkmış gibi başı dönüyordu. "Ella... Az önce ne dedin?"

"Pastırma." Ella havadan bir yağmur damlasını kaptı. "Tereyağı."

"Hayır, ondan önce. Şu dizeler... Bunları *biliyorum.*"

Hazel yanında titremeye başladı. "Bana da tanıdık geliyor, sanki... Ne bileyim, bir kehanet gibi. Belki de Phineas'ın söylediğini duyduğu bir şeydir, ne dersin?"

Ella, *Phineas* ismini duyunca, dehşetle başka bir yere uçtu.

Hazel arkasından "Bekle!" diye seslendi. "Seni korkutmak istememiştim... Aman tanrılarım, ne kadar aptalım."

"Merak etme," dedi Frank. "Bak."

Ella artık o kadar hızlı hareket etmiyordu. Kanatlarını çırparak üç katlı, kırmızı kiremitli bir binaya uçtu ve çatıda gözden kayboldu. Sokağa bir tanecik kırmızı tüy düştü.

"Orası yuvası olabilir mi?" Frank gözlerini kısıp binanın üstündeki yazıyı okumaya çalıştı. "Multnomah Bölgesi Kütüphanesi mi?"

Percy evet manasında başını salladı. "Bakalım açık mı?"

Sokağın karşı tarafına koşup kütüphaneden içeri girdiler.

Bir kütüphane Percy'nin saklanmak için ilk tercih edeceği yer olmazdı. Disleksik olduğu için, yazıları okumakta güçlük çekiyordu. Bir bina dolusu kitap mı? Bu ona göre Çin işkencesi çekmek ya da dişini çektirmek gibi bir şeydi.

Lobide koşar adımlarla ilerlerken Percy, Annabeth'in buradan hoşlanacağını düşündü. İçerisi hem genişti hem de iyi bir biçimde aydınla-

tılmıştı. Kocaman da tonozlu pencereleri de vardı. Kitaplar ve mimari, evet, bu kesinlikle Annabeth'e göre bir şeydi...

Derken Percy olduğu yerde donakaldı.

"Percy? Neyin var?" diye sordu Frank.

Percy çaresizlik içinde dikkatini düşüncelerine vermeye çalıştı. Az önce düşündüğü şey nereden gelmişti aklına? Mimari, kitaplar... Annabeth bir keresinde onu bir kütüphaneye götürmüştü, ama o kütüphane neredeydi? Hatırlayamıyordu. Yumruğunu bir kitap rafının kenarına indirdi.

Hazel yumuşak bir sesle "Percy?" dedi.

Percy öylesine öfkelenmiş, geçmişi hatırlayamadığı için öylesine canı sıkılmıştı ki bir rafı daha yumruklamak istiyordu, ama arkadaşlarının endişeli surat ifadeleri onu kendisine getirdi.

"Be-ben iyiyim," diye yalan söyledi. "Bir an için başım döndü. Haydi, çatıya çıkmanın bir yolunu bulalım."

Bir süre çatıya nasıl çıkacaklarını aradıktan sonra, nihayet oraya giden merdivenleri buldular. Tepede mandallı bir kapı vardı, ama birisi Savaş ve Barış romanını kapı aralığına sıkıştırmıştı.

Ella çatıya kitaplarla yaptığı uyduruk yuvanın içine gizlenmişti.

Percy ve arkadaşları onu korkutmamaya çalışarak, yavaş yavaş ilerlediler. Ella onlarla ilgilenmiyordu. Tüylerini didikliyor, bir oyunun repliklerini ezberlemeye çalışıyormuş gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Percy biraz yanına yaklaşıp yere çömeldi. "Selam. Seni korkuttuğumuz için kusura bakma. Bak, yanımda fazla yiyecek yok, ama..."

Cebinden mikrobiyotik eti çıkardı. Ella hızla öne atılıp eti kaptı ama kokladıktan sonra içini çekip bir kenara attı. "O-onun masasından değil," dedi. "Ella yiyemez. Üzgün. Kurutulmuş et güzel harpyalar için."

"Onun masasından değil mi?... Ha, şimdi anladım," dedi Percy. "Bu da lanetin bir parçası. Sadece onun masasındaki yiyeceklerden yiyebiliyorsun."

"Bir yolu olmalı," dedi Hazel.

Ella "Fotosentez," diye mırıldandı. "'İsim. Biyoloji. Karmaşık organik nesnelerin sentezi'. 'Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü. Akıl çağıydı, budalalık çağıydı...'."

"Ne diyor?" diye fısıldadı Frank.

Percy etraftaki kitaplara baktı. Hepsi eski ve küflüydü. Bazılarının kapaklarında sanki kütüphane bunları bir ucuzlukta satmış gibi keçeli kalemle yazılmış etiketler vardı.

Percy "Kitaplardan alıntılar yapıyor galiba," dedi.

"*Çiftçi'nin El kitabı 1965*," dedi Ella. "'Hayvan yetiştirmeye başlayın, 26 Ocak'."

"Ella, bu kitapların hepsini okudun mu?"

Ella gözlerini kırpıştırdı. "Fazla. Aşağıda daha fazlası var. Sözcükler. Sözcükler Ella'yı sakinleştirir. Sözcükler, sözcükler, sözcükler."

Percy yerden rastgele bir kitap aldı. Bu, lime lime olmuş *At Yarışları Tarihi* isimli bir kitaptı. "Ella, şey, altmış ikinci sayfanın üçüncü paragrafını hatırlıyor musun?"

"'Müdüriyet 1973 Kentucky Yarışları'nda üçe iki oy verdi. Yarışlar, elli dokuz beşte ikilik bir performansla sona erdi'."

Percy kitabı kapattı. Elleri titriyordu. "Kelimesi kelimesine söyledi."

"İnanılmaz," dedi Hazel.

"Bu, dahi bir tavuk!" dedi Frank.

Percy huzursuz olmuştu. Phineas'ın Ella'yı neden ele geçirmek istediğine dair aklında bir fikir oluşmaya başlamıştı ve bunun sebebinin Ella'nın onu rahatsız etmesi olduğunu hiç sanmıyordu. Percy, Ella'nın ezberden söylediği dizeyi hatırladı: *Üç büyük tanrılardan birinin melez çocuğu...* Bu dizenin *kendisiyle* ilgili olduğundan emindi.

"Ella, o laneti bozmanın bir yolunu bulacağız," dedi. "Bu, hoşuna gi-

der miydi?"

"İmkânsız. *Impossible.* 1970'te Percy Como tarafından İngilizce olarak kaydedildi."

Percy "Hiçbir şey imkânsız değildir," dedi. "Bak, şimdi onun ismini söyleyeceğim. Kaçmana gerek yok. Seni lanetten kurtaracağız. Sadece onu... Phineas'ı yenmenin bir yolunu bulmamız gerek."

Ella'nın kaçmasını bekledi, ama harpya şiddetle başını sallamakla yetindi. "Ha-ha-hayır! Phineas olmasın. Ella hızlı. Ona göre hızlı. A-ama o Ella'yı zincirlemek istiyor. Ella'nın canını acıtıyor."

Ella sırtındaki yaraya uzanmak istedi.

"Frank, yanında ilk yardım malzemeleri var mı?" diye sordu Percy.

"Hemen bakıyorum." Frank nektar dolu bir termos çıkarıp bunun şifa verici etkilerini Ella'ya anlattı. Ama onun yanına yaklaşmaya kalkışınca, Ella geri çekilip cıyaklamaya başladı. Daha sonra, aynı şeyi Hazel denedi. Bu sefer, Ella yarasına biraz nektar dökmesine izin verdi. Yarası hemen kapanmaya başladı.

Hazel gülümsedi. "Gördün mü? Şimdi daha iyi olacaksın."

Ella ısrarla "Phineas kötü," dedi. "Budayıcısı var. Peynir de var."

"Aynen," dedi Percy. "Sana tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Ama onu kandırmanın bir yolunu bulmamız gerek. Siz harpyalar onu herkesten iyi tanıyor olmalısınız. Onu kandırmanın bir yolu var mı?"

"Ha-hayır," dedi Ella. "Numaralar çocuklara göredir. *Köpeğinize Öğretebileceğiniz 50 Numara*, yazar Sophie Collins, şu numarayı arayın: altı, üç, altı..."

"Peki, Ella." Hazel bir atı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Phineas'ın zayıf bir yönü var mı?"

"Kör. O, kör."

Frank gözlerini devirdi, ama Hazel sabırla "Tamam," dedi. "Bundan başka?"

"Şans," dedi Ella. "Şans oyunları. İkiye bir. Kötü şans. Devam ya da pas."

Percy birden heyecanlandı. "O bir kumarbaz mı yani?"

"Phineas bi-bir şeyler görür. Kehanetler. Kaderler. Tanrılarla ilgili şeyler. Ufak şeyleri göremez. Tesadüfî. Heyecanlı. O, kör."

Frank çenesini kaşıdı. "Ne demek istediğini anladınız mı?"

Percy harpyanın çuval elbisesini didikleyişini izledi. Ona çok acıyordu, ama bir yandan da onun ne kadar zeki olduğunu fark etmeye başlamıştı.

"Sanırım, anladım," dedi. "Phineas geleceği görüyor. Bir sürü önemli olayın gerçekleşeceğini biliyor. Ama önemsiz, tesadüfî olayları, şansa dayalı şeyleri göremiyor. Kumar oynamayı bu yüzden heyecanlı buluyor. Onu bir bahse girmeye ikna edebilsek..."

Hazel yavaşça başını salladı. "Yani, bahsi kaybederse, bize Thanatos'un yerini söylemek zorunda kalacak. Peki, ona ne teklif edeceğiz? Nasıl bir bahse gireceğiz?"

"Basit bir şey olmalı, ama kaybedeceği şey önemli olmalı. Mesela, ona iki seçenek sunabiliriz. Birisinde ölür, diğerinde yaşar. Bahiste kazanacağı şey istediği bir şey olmalı... Ella dışında yani. Bu, söz konusu bile değil."

"Görmek," dedi Ella. "Görmek kör adamlar için iyidir. "İyileşmek... Yok, yok. Gaia onu iyileştirmez. Gaia, Phineas'ı kör bırakacak, Gaia'ya bağlı kalacak. Evet."

Frank'le Percy birbirlerine baktılar. Aynı anda "Gorgon kanı," dediler.

"Ne?" dedi Hazel.

Frank, Küçük Tiber'den aldığı iki şişeyi çıkardı. "Ella bir dahi," dedi. "Tabii bu işin sonunda ölmezsek."

"Merak etme, bir planım var," dedi Percy.

XXVIII

PERCY

Yaşlı adam bıraktıkları yerde, yiyecek kamyonlarıyla dolu otoparktaydı. Pofuduk terlikli ayaklarını bir piknik masasına kaldırmış, bir tabak yağlı şiş kebap yiyordu. Budayıcısı da yanında duruyordu. Bornozunun üstü barbekü sosu lekeleriyle kaplanmıştı.

Neşeyle "Hoş geldiniz!" dedi. "Minik bir yaratığın korkuyla kanat çırptığını duyuyorum. Bana harpyamı getirdiniz mi?"

Percy "Harpya burada," dedi. "Ama o senin değil."

Phineas parmaklarına bulaşan yağı yaladı. Süt beyazı gözleri Percy'nin kafasının üstündeki bir noktaya odaklanmıştı. "Anlıyorum... Kör olduğum için ne yaptığınızı *göremiyorum* tabii. Neyse, beni öldürmeye mi geldiniz? Eğer öyleyse, görevi tamamlamakta başarılar dilerim size."

"Kumar oynamaya geldim."

Yaşlı adamın ağzı seğirdi. Şiş kebabını masaya bıraktı ve Percy'ye eğildi. "Kumar ha? Çok ilginç. Bir harpya karşılığında bilgi istiyorsunuz, öyle mi? Kazanan her şeyi alacak mı?"

"Hayır," dedi Percy. "Harpya anlaşmanın bir parçası değil."

Phineas güldü. "Öyle mi? Belki de onun ne kadar değerli olduğunu anlamıyorsunuzdur."

"O, bir kişi," dedi Percy. "Satılık da değil."

"Of, yapmayın yahu! Sizler Roma kampından gelmediniz mi? Roma kölelik esasına dayalı olarak *kurulmuştur.* Bu yüzden, bana afra tafra yapmayın. Hem o insan bile değil. O, bir yaratık. Bir rüzgâr ruhu. Jüpiter'in kölelerinden biri."

Ella gakladı. Onu otoparka getirmek bile çok zor olmuştu, ama o anda geri çekilmeye, "'Jüpiter. Hidrojen ve helyum. Altmış üç uydu', köleler yok, hayır," diye mırıldanmaya başlamıştı.

Hazel kollarını Ella'nın kanatlarının etrafına doladı. Harpyayı korkutmadan, çığlıklar atmasına neden olmadan tek sakinleştirebilen kişi oydu.

Frank, Percy'nin yanında kaldı. Yaşlı adam aniden onlara saldırabilir diye mızrağını tutmuş, bekliyordu.

Percy cebinden seramik şişeleri çıkardı. "Sana farklı bir şey önereceğim. Elimizde iki şişe gorgon kanı var. Bunlardan biri öldürüyor, diğeri şifa veriyor. İkisi birbirinin tıpatıp aynı. Hangisinin ne işe yaradığını biz de bilmiyoruz. Doğru şişeyi seçersen, körlüğün iyileşebilir."

Phineas hevesle ellerini öne uzattı. "Şişelere dokunayım. Koklayayım," dedi.

"Dur bakalım," dedi Percy. "İlk önce, şartları kabul edeceksin."

"Şartlar..." Phineas kesik kesik nefes almaya başladı. Percy onun bahse girmeye hazır olduğundan emindi. "Kehanet *ve* görmek... Beni kimse durduramayacak. Bu şehrin tamamına *sahip olabilirim.* Sarayımı tam buraya, bu yiyecekler kamyonlarının çevrelediği yere inşa edebilirim. O harpyayı da tek başıma yakalayabilirim!"

"Ha-hayırrr," dedi Ella korkuyla. "Hayır, hayır, hayır."

Ayağınızda pembe renkli pofuduk terlikler varken bir hain gibi gülmek zor bir şey olsa da Phineas elinden geleni yaptı. "Pekâlâ, melez. Şartların nedir?"

"Bir şişe seçmen gerek," dedi Percy. "Ama karar vermeden önce tıpa-

sını açmak ya da koklamak yok."

"Haksızlık! Ben körüm."

"Ama ben de senin koku alma becerine sahip değilim," dedi Percy. "Şişeleri elinde tutabilirsin. Styks Nehri üstüne yemin ederim ki iki şişe de aynı. İçlerinde de sana dediğim şey var: Bir tanesinde gorgonların sol tarafından, diğerindeyse sağ tarafından alınmış kan var. Hiçbirimizin hangi şişede hangi kan olduğunu bilmediğine de yemin ederim."

Percy, Hazel'a baktı. "Şey, aramızdaki Yeraltı Dünyası uzmanı sensin. Ölüm tutsakken Styks Nehri üstüne edilen bir yemin hala geçerli olur mu?"

Hazel hiç tereddütsüz "Evet," dedi. "Böyle bir yemini bozmak... Aklına bile getirme. Ölümden de beter şeyler var."

Phineas sakalını sıvazladı. "O halde, içmek istediğim şişeyi seçeceğim. Sen de diğerini içeceksin. Aynı anda içeceğimize de söz vermelisin."

"Tamam, söz," dedi Percy.

"Kaybeden ölecek. Böyle bir zehir muhtemelen benim bile tekrar dirilmemi engeller... En azından, uzunca bir süre. Beni oluşturan öz dağılacak ve parçalara ayrılacak. Bu yüzden, çok fazla şeyi tehlikeye atıyor olacağım."

"Ama kazanırsan, her şey senin olacak," dedi Percy. "Eğer ben ölürsem, arkadaşlarım sana dokunmayacaklarına ve intikam almayacaklarına söz verecekler. Tekrar görmeye başlayacaksın ki senin için bunu Gaia bile yapmaz."

Yaşlı adam suratını ekşitti. Percy onu zayıf noktasından yakaladığını biliyordu. Phineas tekrar görebilmeyi istiyordu. Gaia ona çok şey vermiş olsa da karanlıkta kalmak canını sıkıyordu.

"Eğer kaybedersem, öleceğim ve size istediğiniz bilgiyi de veremeyeceğim," dedi. "Bu durumda size nasıl faydam dokunacak?"

"Alcyoneus'un sığınağının yerini önceden bir kâğıda yazacaksın," dedi Percy. "Kâğıdı hemen bana verme, doğru bilgiyi yazacağına Styks Neh-

ri üstüne yemin etmen yeterli. Eğer kaybedersen ve ölürsen, harpyaların lanetinin de kalkacağına söz vermelisin."

"Bu büyük bir bahis," diye homurdandı Phineas. "Ölümle yüz yüze geldin, Percy Jackson. Harpyayı bana vermen daha kolay olmaz mıydı?"

"Kesinlikle olmaz."

Phineas hafifçe gülümsedi. "Demek onun ne kadar değerli olduğunu anlamaya *başladın*. Tekrar görebildiğim zaman, onu tek başıma da yakalayabileceğimi biliyorsun. O harpyayı her kim kontrol ediyorsa... Neyse, eskiden bir kraldım. Bu bahis beni tekrar bir kral yapabilir."

"Acele etme," dedi Percy. "Anlaştık mı?"

Phineas düşünceli düşünceli burnuna vurdu. "Sonucun nasıl olacağını göremiyorum. Çok sinir bozucu. Bu, beklenmedik bir bahis... Gelecek bulanık. Ama sana şunu söyleyebilirim, Percy Jackson. Beleşe bir tavsiye duymak istersen şunu bil ki eğer bugün hayatta kalırsan, geleceğinden hiç hoşlanmayacaksın. Büyük bir fedakârlık yapma vakti yaklaşıyor, ama bunu yapacak cesaretin olmayacak. Bu da sana çok şeye mal olacak. Tüm *dünyaya* çok şeye mal olacak. Zehri seçmen her şeyi çok daha kolaylaştırır aslında."

Percy ağzında İris'in ekşi yeşil çayı gibi bir tat hissetti. Yaşlı adamın onu telaşa düşürmeye çalıştığını düşünmek istese de içinden bir ses onun doğruyu söylediğini söylüyordu. Jüpiter Kampı'na gitmeyi seçtiğinde, Juno'nun yaptığı uyarıyı hatırladı: *Acı çekeceksin, kedere boğulacaksın ve bugüne dek hiç vermediğin kadar büyük kayıplar vereceksin. Öte yandan, eski arkadaşlarını ve aileni kurtarma ve eski hayatını geri alma şansın var.*

Harpyalar adeta büyük bir bahis oynanacağını biliyorlarmış gibi otoparkın etrafındaki ağaçlara tünediler. Frank ve Hazel endişeyle Percy'ye bakıyorlardı. Percy onları yüzde elli gibi kötü bir ihtimalle karşı karşıya olmadığına ikna etmişti. Gerçekten de bir planı *vardı*. Tabii, planı ters de tepebilirdi. Hayatta kalma şansı ya yüzde yüz olurdu ya da sıfır. Ama bunu onlara söylememişti.

Bir kez daha "Anlaştık mı?" diye sordu.

Phineas sırıttı. "Styks Nehri üstüne söylediğin şartlara tıpatıp uyacağıma yemin ederim," dedi. Frank Zhang, soyun Argonotlar'a dayanıyor. Sözüne güveniyorum. Eğer kazanırsam, sen ve arkadaşın Hazel beni rahatsız etmeyeceğinize ve intikam almayacağınıza dair yemin ediyor musunuz?"

Frank mızrağını öylesine sıkı sıkı tutuyordu ki Percy onun altın mızrağı kıracağından korktu. Ama Frank "Styks Nehri üstüne yemin ederim," diye homurdandı.

"Ben de yemin ederim," dedi Hazel.

"Yemin," diye mırıldandı Ella. "Ay üstüne, değişken ay üstüne yemin etme."

Phineas güldü. "O halde, bana bir kâğıt kalem bulun da başlayalım."

Frank yemek kamyonlarından birinden bir kâğıt peçeteyle bir kalem ödünç aldı. Phineas peçetenin üstüne bir şey yazıp bornozunun cebine koydu. "Bunun Alcyoneus'un sığınağının yeri olduğuna yemin ederim. Gerçi bunu okuyacak kadar uzun yaşamayacaksınız, ama olsun."

Percy kılıcını çekip piknik masasının üstündeki her şeyi yere devirdi. Phineas'la karşılıklı masaya oturdular.

Phineas ellerini öne uzattı. "Şişelere dokunayım."

Percy uzaktaki tepelere baktı. Uyuyan bir kadının suratını görür gibi oldu. Düşüncelerini toprağın altına yolladı ve tanrıçanın onu dinlediğini umdu.

Pekâlâ, Gaia, dedi içinden. *Blöfünü görüyorum. Bana değerli bir piyon olduğumu söylemiştin. Benim için planların olduğunu ve kuzeye gidene dek beni öldürmeyeceğini de söylemiştin. Şimdi söyle bakalım: Senin için ben mi daha önemliyim, yoksa bu yaşlı adam mı? Çünkü birimiz öleceğiz.*

Phineas şişeyi kavradı. "Cesaretini mi kaybettin, Percy Jackson? Şişeleri bana ver."

Percy şişeleri ona uzattı.

Yaşlı adam her iki şişenin de ağırlığını tarttı. Parmaklarını şişelerin yüzeyinde gezdirdi. Sonra bunları masaya koydu, ama ellerini hafifçe üstlerine dayadı. Tam o sırada, yerde hafif bir sarsıntı hissedildi. Sarsıntı sadece Percy'nin dişlerini birbirine çarptıracak kadar hafifti. Ella korkuyla gakladı.

Soldaki şişe, sağdakinden biraz daha fazla sallanmış gibiydi.

Phineas hain hain güldü. Sonra, sol taraftaki şişeyi sıkıca tuttu. "Sen büyük bir aptalsın, Percy Jackson. Bunu seçiyorum. Şimdi, her ikimiz de kanı içeceğiz."

Percy sağdaki şişeyi aldı. Dişleri hala birbirine çarpıyordu.

Yaşlı adam şişesini havaya kaldırdı. "Neptün'ün oğullarının şerefine."

İkisi de şişelerin tıpasını açıp kanı içtiler.

Percy boğazının yandığını hissetti ve anında iki büklüm oldu. Ağzında benzin gibi bir tat vardı. Hazel arkasından "Aman tanrılarım," dedi. Ella "Hayır!" dedi. "Hayır, hayır, hayır." Percy'nin gözleri bulanıklaştı. Phineas'ın zafer kazanmış gibi sırıttığını, yerinde doğrulduğunu ve beklentiyle gözlerini kırpıştırdığını gördü. "Evet!" diye bağırdı. "Her an görmeye başlayabilirim!" Percy yanlış şişeyi seçmişti. Aptalca davranıp büyük bir tehlikeye atılmıştı. Midesinden bağırsaklarına kadar, içinin kırık cam parçalarıyla dolu olduğunu hissediyordu. Frank omuzlarını kavrayıp "Percy!" diye bağırdı. "Percy, ölemezsin!" Derken Phineas karnına bir yumruk yemiş gibi eğildi. Yaşlı adam "Hayır, bunu yapamazsın!" diye haykırdı. "Gaia, seni... Seni..." Ayağa kalkıp sendeledi ve midesini tutarak masadan uzaklaştı. "Ben çok değerliyim!" Ağzından buharlar çıkıyordu. Kulaklarından, sakalından ve kör gözlerinden tiksinç, sarı renkli bir duman çıktı. "Haksızlık!" diye bağırdı. "Beni kandırdın!" Bornozunun cebinden peçeteyi çıkarmaya çalıştı, ama elleri ve parmakları un ufak oluverdi.

Percy sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. Hiç de *iyileşmiş* gibi hissetmiyordu. Hafızası da mucizevî bir biçimde geri gelmemişti. Ama ağrıları dinmişti.

"Seni kimse kandırmadı," dedi Percy. "Kararını kendin verdin, bu yüzden verdiğin sözü de tutmalısın." Kör kral acıyla haykırdı. Her yanından dumanlar saça saça, kendi etrafında döne döne, geriye pofuduk terliklerinden ve bornozundan başka bir şey kalmayana dek yavaş yavaş buharlaştı.

"Bunlar gelmiş geçmiş en iğrenç savaş ganimeti olmalı," dedi Frank.

Percy zihninde bir kadın sesi duydu. *Kumar oynadın, Percy Jackson.* Sesi uykuluydu ve fısıldar gibi çıkıyordu, ama bir yandan da Percy'yi takdir ediyor gibiydi. *Beni bir seçim yapmaya zorladın. Planlarım için yaşlı kâhinden çok daha önemlisin. Ama şansını zorlama. Ölüm vaktin geldiğinde, bunun gorgon kanı içmekten daha fazla acı vereceğini garanti ederim.*

Hazel kılıcıyla bornozu dürtükledi. İçinde hiçbir şey yoktu. Yani, Phineas'ın bedeni tekrar oluşmuyordu. Şaşkınlıkla Percy'ye baktı. "Bu, hayatımda gördüğüm ya en cesurca ya da en aptalca davranıştı," dedi.

Frank şaşkınlıkla kafasını salladı. "Percy, nereden bildin? Onun zehri seçeceğinden emin gibiydin."

"Gaia," dedi Percy. "Benim *mutlaka* Alaska'ya kadar gitmemi istiyor. Benim için... Aslında, benim için neler planladığını bilmiyorum. Ama beni planının bir parçası olarak kullanabileceğini düşünüyor. Phineas'ın yanlış şişeyi seçmesine o neden oldu."

Frank dehşet içinde yaşlı adamdan geriye kalanlara baktı. "Gaia senin yerine kendi hizmetkârlarından birini mi öldürdü yani? Bahis bu muydu?"

"Planlar," diye mırıldandı Ella. "Planlar ve komplolar. Yerdeki kadın. Percy'yle ilgili büyük planlar. Ella'ya mikrobiyotik kurutulmuş et."

Percy ona kurutulmuş et torbasını verince, harpya sevinçle gakladı. "Şarkı söyler gibi "Hayır, hayır, hayır," dedi. "Phineas yok. Artık Ella'ya yiyecek ve sözcükler var, evet."

Percy bornozun başına eğilip yaşlı adamın yazdığı notu aldı. Notta HUBBARD BUZULU yazıyordu.

Tüm o tehlikeye bu iki sözcük için atılmıştı. Notu Hazel'a uzattı.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Hazel. "Çok meşhur bir yerdir. Ama önümüzde çok uzun bir yol var."

Çevredeki ağaçlardaki diğer harpyalar nihayet şoku atlatmışlardı. Heyecanla gaklayıp otoparktaki yiyecek kamyonlarına uçtular, kamyonların servis pencerelerinden içeri daldılar ve mutfakları talan etmeye koyuldular. Aşçılar farklı dillerde bağırmaya başladılar. Kamyonlar ileri geri sallanıyordu. Her yere tüy ve yiyecek kutuları saçıldı.

"Kayığa geri dönsek iyi olacak," dedi Percy. "Vaktimiz daralıyor."

XXIX

HAZEL

Hazel'in midesi daha kayığa binmeden bulanmaya başlamıştı. Gözlerinden buharlar çıkan, elleri un ufak olan Phineas'ı düşünmeden edemiyordu. Percy onun Phineas gibi olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Ama *öyleydi*. Harpyalara eziyet etmekten çok daha kötü bir şey yapmıştı.

Phineas, *Bu işi sen başlattın! Sen olmasaydın, Alcyoneus dirilmeyecekti!* demişti.

Kayık son sürat Columbia Nehri'nden aşağı ilerlerken Hazel her şeyi unutmaya çalıştı. Ella'nın kütüphanenin geri dönüşüm kutularından aldıkları eski kitaplardan ve dergilerden bir yuva yapmasına yardımcı olmuştu.

Aslında, harpyayı yanlarına almayı planlamamışlardı, ama Ella sanki bu konuda nihai bir karar verilmiş gibi kendiliğinden onlarla gelmişti.

"*Friends*," diye mırıldandı. "'On sezon. 1994-2004 arası'. Arkadaşlar Phineas'ı eritti, Ella'ya kurutulmuş et verdi. Ella onlarla gidecek."

Kayığın kıç tarafına tünemiş, kurutulmuş etleri didikliyor, Charles Dickens'tan ve *Köpeğinize Öğretebileceğiniz 50 Numara* isimli kitaptan alıntılar yapıyordu.

Percy'yse kayığın ön tarafına eğilmiş, ürkütücü zihinsel su güçleriyle

kayığı okyanusa doğru çevirmeye çalışıyordu. Hazel, Frank'in yanına, kayığın ortasındaki sıraya oturmuştu; omuzları birbirine değiyordu ve mutluluktan bir harpya gibi cıvıl cıvıl ötüyordu.

Frank'in Portland'da onu nasıl koruduğunu, onunla aynı fikirde olmayanları dövecekmiş gibi "O, iyi birisi!" diye bağırışını düşünüyordu.

Mendocino'daki tepenin yamacında, zehirlenmiş çalılıkların ve yanan otların arasında mızrağını eline almış, ayaklarının dibindeki şahmeran küllerine bakışını hatırladı.

Şayet birisi ona bir hafta önce Frank'in Mars'ın çocuklarından biri olduğunu söylemiş olsaydı, Hazel gülerdi. Frank onun çocuğu olamayacak kadar tatlı ve sevecen birisiydi. O güne dek hep Frank'in sakarlıklarından ve başını sürekli olarak derde sokmasından dolayı, onu koruma ihtiyacı hissetmişti.

Ama kamptan ayrıldıklarından beri, onu farklı bir gözle görüyordu. Frank sandığından da cesurdu. Artık Frank *onu* kolluyordu. Açıkçası, bu durum Hazel'ın hoşuna gitmeye başlamıştı.

Nehir genişleyerek okyanusa açıldı. *Pax* kuzeye yöneldi. Frank Hazel'ı neşelendirmek için türlü fıkralar anlatıyor, espriler yapıyordu. *Minotor neden sokağın karşısına geçmiş? Bir ampulü kaç faun değiştirebilir?* gibi bilmeceler soruyordu. Ona kıyıda gördüğü ve Vancouver'daki yerleri anımsatan binaları gösteriyordu.

Hava kararmaya başladı, denizse Ella'nın kanatları gibi paslı bir renge büründü. 21 Haziran sona ermek üzereydi. Kader Şenliği tam yetmiş iki saat sonra geceleyin düzenlenecekti.

Frank nihayet çantasından yiyecek bir şeyler çıkardı. Birkaç içecek ve Phineas'ın masasından yürüttüğü çörekler vardı çantasında. Bunları arkadaşlarına dağıttı.

Sonra, alçak bir sesle "Hazel, sorun değil," dedi. "Annem bana bir sorunla asla tek başıma baş etmememi söylerdi hep. Ama bu konuda konuşmak istemezsen, anlayışla karşılarım."

"Haklısın," dedi Hazel. "Yeraltı Dünyası'ndan geldiğimi doğru tah-

min ettin. Ben... Ben bir kaçağım. Hayatta olmamam gerekirdi."

Hazel yıkılan bir baraj gibi hissediyordu. Sözcükler birbiri ardına dudaklarından dökülmeye başladı. Annesinin nasıl Pluton'u büyü yoluyla çağırdığını ve ona âşık olduğunu anlattı. Annesinin dünyadaki tüm zenginliklere sahip olmayı dilediğini ve bunun nasıl kendisinin lanetlenmesine yol açtığını, erkek arkadaşı Sammy haricinde New Orleans'taki hayatını anlattı. Frank'e bakarken Sammy'den söz edemeyeceğini hissetmişti.

Ses'i, Gaia'nın nasıl yavaş yavaş annesinin zihnini ele geçirdiğini anlattı. Alaska'ya taşınışlarından, gigant Alcyoneus'u nasıl dirilttiğinden ve Yeniden Diriliş Adası'nda nasıl öldüğünden söz etti.

Percy'yle Ella'nın da onu dinlediğinin farkındaydı, ama bunları asıl Frank'e anlatıyordu. Öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde, ona bakmaya çekindi. Frank'in ondan uzaklaşmasını, bir yaratık olduğunu söylemesini bekledi.

Ama Frank elini tuttu. "Gigantın uyanmaması için kendini feda etmişsin. Ben asla böylesine cesurca bir şey yapamazdım."

Hazel boynundaki damarların attığını hissetti. "Buna cesaret denemez. Annemin ölmesine izin verdim. Uzun süre Gaia'yla işbirliği yaptım. Neredeyse kazanacaktı."

Percy "Hazel," dedi, "tek başına bir tanrıçaya kafa tutmuşsun. Sen doğru olanı..." Sanki aklına kötü bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Yeraltında olanlar... Yani, sen öldükten sonrasını diyorum... Elysium'a gitmeliymişsin, ama eğer seni Nico geri getirdiyse..."

"Elysium'a gitmedim." Hazel boğazının kuruduğunu hissetti. "Lütfen bu konuda bir şey sorma..."

Ama çok geç kalmıştı. Karanlığa girişini, Styks Nehri'nin kenarına varışını hatırladığı anda bilincini kaybetmeye başladı.

"Hazel?" dedi Frank.

"Gidiyor, gidiyor," diye mırıldandı Ella. "ABD listelerine beş numa-

radan girdi. Paul Simon. Frank, onunla git. Simon, Frank, onunla git, diyor."

Hazel, Ella'nın neden söz ettiğini bilmiyordu, ama Frank'in elini sıkı sıkı tutarken karanlığa gömüldüğünü hissetti.

Kendisini bir anda Yeraltı Dünyası'nda buldu. Ama bu sefer Frank de onunla birlikteydi.

Charon'un kayığındaydılar ve Styks'i geçiyorlardı. Karanlık sularda enkazlar yüzüyordu. Sönmüş bir doğumgünü balonu, bir bebek emziği ve bir düğün pastasının tepesinden fırlamış, plastik bir gelinle damat biblosu yüzüyordu suda. Tüm bunlar hayatları aniden sona eren insanlardan geriye kalanları yansıtıyordu.

"Ne-neredeyiz?" Frank yanında durmuş, bir Penata dönüşmüş gibi mor ışıklar saçıyordu.

"Geçmişime geri döndük." Hazel şaşılacak derecede sakindi. "Bu, sadece bir yankı. Endişelenme."

Kayıkçı onlara dönüp sırıttı. Bir yakıyorsunuz pahalı ipekli bir takım elbise giymiş yakışıklı bir Afrikalıydı, bir bakıyordunuz kara cüppeli bir iskelet. İngiliz aksanıyla "Endişelenme, tabii," dedi. Frank'i görmüyormuş gibi Hazel'la konuşuyordu. "Seni karşıya geçireceğimi söylemiştim, değil mi? Bozuk paran yoksa bile önemli değil. Pluton'un kızını nehrin yanlış tarafında bırakmak olmaz şimdi."

Kayık karanlık bir kumsala yanaştı. Hazel, Frank'i Erebos'un siyah kapılarına getirdi. Ruhlar onun Pluton'un çocuklarından biri olduğunu hissedip kenara çekildiler. Üç kafalı dev köpek Kerberos karanlıkta uludu, ama geçmelerine izin verdi. Kapılardan geçtikten sonra, geniş bir çadıra vardılar ve yargıçların kürsüsüne yanaştılar. Üç kara cüppeli, altın maskeli adam Hazel'a baktı.

Frank cılız bir sesle "Kim..." diyecek oldu.

"Kaderime karar verecekler," dedi Hazel. "İzle."

Yargıçlar önceki gibi ona soru sormadılar. Hazel'ın zihnine girerek, düşüncelerini aldılar ve bunları eski birer fotoğraf gibi incelemeye koyuldular.

İlk yargıç "Gaia'yı alt etmiş," dedi. "Alcyoneus'un uyanmasını da engellemiş."

"Ama önce gigantı uyandırmaya çalışmış," dedi ikinci yargıç. "Suçu korkaklık ve zayıflık."

Üçüncü yargıç "Ama kız çok genç," dedi. "Annesinin hayatı söz konusuymuş."

"Annem." Hazel nihayet konuşacak cesareti toplamıştı. "Nerede o? Başına neler geldi?"

Yargıçlar insanın tüylerini ürperten bir biçimde gülümsüyormuş gibi görünen altın maskeleriyle ona baktılar. "Annen..."

Derken yargıçların tepesinde Marie Levesque'in görüntüsü belirdi. Mağara çökerken Hazel'a sarılmış, gözlerini sımsıkı yummuş halde görünüyordu.

İkinci yargıç "İlginç bir soru," dedi. "Suç paylaştırılmalı."

"Evet," dedi ilk yargıç. "Çocuk iyi bir amaç için ölmüş. Gigantın uyanışını geciktirerek, birçok kişinin hayatını kurtarmış. Gaia'nın gücüne karşı gelebilmiş."

Üçüncü yargıç hüzünle "Ama geç kalmış," dedi. "Tanrıların düşmanıyla işbirliği yapmaktan ve ona yardım etmekten suçlu."

"Ama onu annesi etkilemiş," dedi ilk yargıç. "Çocuk Elysium'a gitmeli. Marie Levesque'se Sonsuz Cezaya mahkûm olmalı."

Hazel "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, lütfen yapmayın! Haksızlık bu."

Yargıçlar aynı anda kafalarını yana eğdiler. Hazel, *altın maskeler*, diye düşündü. Altın bana asla şans getirmedi. Acaba altın yargıçların zihnini, iradelerini ve onun hakkında adilane bir karar verip vermeyeceklerini etkiliyor mudur diye merak etti.

İlk yargıç "Dikkatli ol, Hazel Levesque," dedi. "Tüm sorumluluğu üstüne alıyor musun? Bu suçu tamamıyla annenin ruhuna yıkabilirsin. En mantıklısı bu olurdu. Sen daha büyük işler başaracaksın. Annen önünü tıkamış. Başına bunlar gelmeseydi, böyle olurdun..."

Yargıçların tepesinde bir görüntü daha belirdi. Hazel kendini kıkır kıkır kıkırdayan, elleri boya lekeleriyle kaplı küçücük bir kız olarak gördü. Sonra görüntüsü yaşlandı. Büyüdüğünü gördü: Saçları uzadı, bakışları hüzünlendi. On üçüncü yaş gününde, ödünç aldığı atla bir tarlada dörtnala gidiyordu. Sammy arkasından gelirken gülüyordu: *Neden kaçıyorsun? O kadar da çirkin değilim, değil mi?* Daha sonra, Alaska'daki halini gördü. Üçüncü Sokak'ta karlara bata çıka karanlıkta okuldan eve dönüyordu.

Görüntü birden daha da ileri bir yaşına dönüştü. Hazel yirmi yaşındaki halini gördü. Örülüp ensesinde toplanmış saçları ve keyifle parıldayan altın haleli ela gözleri tıpkı annesine benziyordu. Üstünde beyaz bir elbise vardı. Bir gelinlik olabilir miydi bu? Öylesine tatlı tatlı gülümsüyordu ki Hazel çok sevdiği, özel birisine baktığını anlamıştı.

Bu görüntü onu kızdırmadı. Kimle evlendiğini bile merak etmedi. Onun yerine, *Annem öfkesini üstünden atabilseydi, Gaia onu rahat bıraksaydı, o da böyle mutlu olabilirdi,* diye düşündü.

İlk yargıç "Bu hayatı yaşama şansını kaybettin," dedi. "Özel şartlar söz konusu. Seni Elysium'a yollayacağız. Annense cezalandırılacak."

Hazel "Hayır," dedi. "Hayır, olanlar tamamıyla onun suçu değildi. O, yanlış yönlendirildi. Beni *seviyordu*. Her şeyi beni korumak için yaptı."

"Hazel, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Frank.

Hazel konuşmaması için Frank'in elini sıktı. Yargıçlar zaten onunla ilgilenmiyorlardı.

Nihayet, ikinci yargıç içini çekti. "Nihai bir karar verilemedi. Yeterince iyilik yapmamış. Yeterince kötülük de yapmamış."

İlk yargıç "Suçun bölüşülmesi gerek," dedi. "Her iki ruh da Asphodel Tarlası'na mahkûm edilecek. Üzgünüm, Hazel Levesque. Bir kahraman

olabilirdin."

Hazel çadırdan sonsuza dek uzayıp giden sarı tarlalara çıktı. Frank'i bir sürü ruhun arasından geçirip karakavak ağaçlarının bulunduğu koruluğa götürdü.

Frank hayretle "Elysium'dan annen acı çekmesin diye vazgeçtin," dedi.

"Cezalandırılmayı hak etmiyordu."

"Ama... Peki, şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey," dedi Hazel. "Sonsuza dek hiçbir şey olmayacak."

Amaçsızca dolanmaya başladılar. Etraflarındaki ruhlar yarasalar gibi konuşup duruyorlardı. Geçmişlerini, hatta isimlerini dahi hatırlamıyor, şaşkın şaşkın orada dolaşıyorlardı.

Hazel her şeyi hatırlıyordu. Bunun nedeni Pluton'un kızı olması olabilirdi, ama asla kim olduğunu ve neden orada olduğunu unutmadı.

Yanında hala mor bir Penat gibi dolanan Frank'e "Her şeyi hatırlıyor olmak, sonraki her şeyi zorlaştırdı," dedi. "Birçok kez babamın sarayına gitmeye çalıştım..." Uzaktaki kocaman, siyah renkli şatoyu gösterdi. "Oraya asla gidemedim. Asphodel Tarlaları'ndan asla ayrılamadım."

"Anneni bir daha gördün mü?"

Hazel hayır manasında başını salladı. "Onu bulabilsem bile beni tanımazdı. Bu ruhlar... Burası onlar için sonsuz bir rüya ya da trans hali gibi. Annem için yapabileceğim en iyi şey buydu."

Zaman anlamsızdı, ama onlara sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra, Hazel ve Frank bir karakavak ağacının altına oturup Ceza Tarlaları'ndan gelen haykırışları dinlediler. Uzaktan Elysium'un yapay güneş ışığı görünüyor, Kutsanmışların Adaları masmavi bir göldeki zümrütler gibi parıldıyordu. Beyaz yelkenliler suda ilerliyor, büyük kahramanların ruhları sonsuz bir huşu içinde kumsalda güneşleniyordu.

"Asphodel'i hak etmedin," dedi Frank. "Kahramanlarla birlikte ol-

man gerekirdi."

"Bu, sadece bir yankıdan ibaret," dedi Hazel. "Uyanacağız, Frank. Buranın sonsuzluk gibi *göründüğüne* bakma sen."

"Asıl mesele bu değil! Hayatın elinden alındı. Dünyalar güzeli bir kadın olacaktın. Sen..."

Yüzü biraz daha morardı. Yavaşça "Birisiyle evlenecektin," dedi. "Güzel bir hayatın olabilirdi. Bunları kaybettin."

Hazel hıçkırıklara boğulmamak için kendisini zor tuttu. Asphodel'e ilk geldiğinde, orada tek başınayken çok zorluk çekmişti. Ama Frank'in onunla birlikte olması, şimdi onu daha da hüzünlendirmişti. Yine de kaderine kızmamaya kararlıydı.

Hazel gülümseyen ve birisine âşık olduğu belli olan yetişkin halinin görüntüsünü düşündü. O ifadenin ekşimesi ve tıpkı Kraliçe Marie'ye benzemesi için çok da kızgın olması gerekmiyordu. Annesi hep, *Daha iyisini hak ediyorum*, derdi. Hazel onun gibi hissetmek istemiyordu.

"Üzgünüm Frank. Sanırım annen söylediğinde yanılıyordu. Bazen bir sorunu birisiyle paylaşmak işleri kolaylaştırmıyor."

"Bence sen yanılıyorsun." Frank elini ceketinin cebine soktu.

"Sonsuza dek konuşacağımıza göre, sana anlatmak istediğim bir şey var."

Bir gözlük büyüklüğünde, kumaşa sarılı bir şey çıkardı cebinden. Kumaşı açtığında, Hazel bunun mor ışıltılar saçan, yarısı yanmış bir odun parçası olduğunu gördü.

Kaşlarını çattı. "Bu..." Sonra gerçek, dondurucu bir rüzgâr gibi suratına patladı. "Phineas hayatının yanmış bir odun parçasına..."

"Doğruyu söylüyordu," dedi Frank. "Bu odun parçası gerçekten de hayatımı temsil ediyor."

Sonra, Hazel'a kendisi daha bir bebekken tanrıça Juno'nun nasıl evlerine geldiğini, büyükannesinin nasıl odun parçasını şömineden kurtar-

dığını anlattı. "Büyükannem bazı yeteneklere sahip olduğumu söylerdi. Bunları atalarımdan biri olan bir Argonot'tan almışım. Tabii, babam da Mars olduğu için..." Omuzlarını silkti. "Çok güçlü olmam gerekiyor. Hayatım bu yüzden bir odun parçası gibi hemencecik yanabilirmiş. İris bu odun parçası elimde yanarken öleceğimi söyledi."

Frank odun parçasını evirip çevirdi. Mor bir parıltı saçarken dahi iri yarı ve güçlü görünüyordu. Hazel onun yetişkinliğinde çok daha iri yarı olacağını düşündü. Bir boğa gibi sağlıklı ve güçlü olacaktı. Ama hayatının bu minnacık odun parçasına bağlı olmasını aklı almıyordu.

"Frank, bunu neden üstünde taşıyorsun? Başına bir şey geleceğinden endişe etmiyor musun?"

"Sana söylememin nedeni bu." Odun parçasını Hazel'a uzattı. "Bunun büyük bir rica olduğunu biliyorum, ama bunu benim için saklar mısın?"

Hazel başının dönmeye başladığını hissetti. O ana dek, Frank'in onunla birlikte geçmişe gitmesini kabullenmişti. Ona yol göstermiş, uyuşmuş gibi geçmişine götürmüştü, çünkü gerçekleri bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Ama bir an için Frank'in gerçekten onunla birlikte mi olduğunu, yoksa bunu hayal mi ettiğinden emin olamadı. Frank neden hayatını ona teslim edecekti ki?

"Frank, kim olduğumu *biliyorsun*. Pluton'un kızıyım ben. Dokunduğum her şeyi mahvediyorum. Bana neden güveniyorsun?"

"En iyi arkadaşım sensin." Frank odun parçasını Hazel'ın avcuna koydu. "Sana herkesten çok güveniyorum."

Hazel ona bir hata yaptığını söylemek istiyordu. Odun parçasını geri vermeliydi. Ama ona bir şey söylemeye fırsat bulamadan, üstlerine bir gölge düştü.

"Sanırım, birisi bizi almaya geldi," dedi Frank.

Hazel neredeyse geçmişini yaşadığını unutmuştu. Nico di Angelo üstünde siyah pardösüsü, elinde kılıcıyla önünde dikiliyordu. Frank'i fark etmemişti, ama sanki hayatını bir çırpıda okuyabilirmiş gibi dikkatle Hazel'ın gözlerinin içine baktı.

"Sen farklısın," dedi. "Pluton'un çocuklarından birisin. Geçmişini de hatırlıyorsun."

"Evet," dedi Hazel. "Sen de yaşıyorsun."

Nico sanki bir menüyü inceliyor, ne sipariş vereceğini düşünüyor gibiydi.

"Ben Nico di Angelo," dedi. "Buraya kız kardeşimi aramaya geldim. Ölüm ortalıkta olmadığı için, şey diye düşündüm... Onu geri götürebilirim ve bunu kimse fark etmez gibi geldi."

"Yaşam'a geri mi götüreceksin?" diye sordu Hazel. "Bu mümkün mü?"

"Mümkün olmalıydı." Nico içini çekti. "Ama kız kardeşim gitmiş. Yeni bir hayatta yeniden doğmayı tercih etmiş. Çok geç kaldım."

"Çok üzüldüm."

Nico elini uzattı. "Sen de kardeşimsin. İkinci bir şansı hak ediyorsun. Benimle gel."

XXX

HAZEL

"Hazel."

Percy omuzlarından sarsıyordu. "Uyan. Seattle'a geldik."

Güneşten gözleri kamaşan Hazel, sersemlemiş bir halde doğruldu. "Frank?"

Frank gözlerini ovuşturarak inledi. "Biz az önce... Şimdi biz..."

"İkiniz de kendinizden geçtiniz," dedi Percy. "Neden bilmiyorum, ama Ella bana endişelenmememi söyledi. Sizin... *Paylaştığınızı* söyledi."

"Paylaşmak," dedi Ella. Kayığın kıç tarafına tünemiş, dişleriyle kanatlarını temizliyordu ki bu hiç de sağlıklı bir kişisel temizlik yöntemine benzemiyordu. Sonra, kırmızı bir şeyler tükürdü. "Paylaşmak güzeldir. Artık bayılmak yok. Göz kararması yok. En büyük Amerikan karartması, 14 Ağustos, 2003'teydi. Hazel paylaştı. Artık gözleri kararmayacak."

Percy başını kaşıdı. "Evet... Bütün gece buna benzer şeyler söyledi. Hala neden söz ettiğini bilmiyorum."

Hazel elini ceketinin cebine götürdü. Kumaşa sarılı odun parçasının orada olduğunu hissedebiliyordu.

Frank'e baktı. "*Gerçekten de* oradaydın," dedi.

Frank evet manasında başını salladı. Hiçbir şey demedi ama yüzün-

deki ifade gayet açıktı: Yaptığı şeyin ve söylediklerinin arkasındaydı. Hazel'ın odun parçasını onun için saklamasını istiyordu. Hazel gurur mu duysun, korksun mu bilemedi. O güne dek kimse ona böylesine önemli bir konuda güvenmemişti.

"Bir dakika," dedi Percy. "Siz ikiniz bayıldığınızda *birlikte miydiniz* yani? Bundan böyle birlikte mi bayılacaksınız?"

"Hayır," dedi Ella. "Hayır, hayır, hayır. Artık bayılmak yok. Ella'ya daha fazla kitap. Seattle'da çok kitap var."

Hazel suya baktı. Geniş bir körfezde ilerliyorlar, şehir merkezinde binaların bulunduğu bölgeye doğru gidiyorlardı. Tepelerde irili ufaklı birçok yerleşim alanı görünüyordu. En yüksek tepede, Sammy'nin o çok sevdiği eski Flash Gordon filmlerindeki uzay gemileri gibi, üstünde tabak biçiminde bir çatısı olan tuhaf, beyaz bir bina vardı.

Hazel, *Artık bayılmak yok mu?* diye düşündü. O kadar uzun süre buna dayandıktan sonra, bir daha bayılmayacağını duymak inanılmaz bir şeydi.

Ella artık bayılmayacağından nasıl emin olabiliyordu? Ama Hazel da *farklı* hissediyordu... Sanki artık iki farklı dönemde birden yaşamıyormuş, ayakları yere daha sağlam basıyormuş gibiydi. Bedenindeki her kas gevşemeye başladı. Sanki aylardır üstünde bulunan demir bir ceketi çıkarmış gibiydi. Nedense bayıldığında Frank'in yanında olması ona yardımcı olmuştu. Tüm geçmişini ta şimdiki zamana kadar tekrar yaşamıştı. Artık endişelenmesi gereken tek mesele gelecekti. Tabii, bir geleceği *olacaksa*.

Percy kayığı şehir merkezindeki limana çevirdi. Limana yaklaştıkça, Ella kitaplardan yaptığı yuvasını endişeyle tırmalamaya başladı.

Hazel da biraz gergindi. Ama bunun nedenini bilmiyordu. Açık, güneşli bir gündü ve Seattle minik körfezleri, köprüleri, körfezdeki ağaçlıklı adaları ve uzakta görünen karlı kaplı dağlarıyla güzel bir şehre benziyordu. Ama Hazel yine de gizlice izleniyormuş hissine kapıldı.

"Şey... Neden burada duruyoruz?" diye sordu.

Percy onlara kolyesinin ucundaki gümüş yüzüğü gösterdi. "Reyna'nın kız kardeşi burada yaşıyormuş. Benden onu bulmamı, ona bu gümüş yüzüğü göstermemi istedi."

"Reyna'nın *kız kardeşi* mi var?" diye sordu Frank dehşete kapılmış gibi.

Percy evet manasında başını salladı. "Reyna kız kardeşinin kampa yardım yollayabileceğini düşünüyor."

"Amazonlar," diye mırıldandı Ella. "Amazon diyarı. Hmm. Ella burada kütüphane bulabilir. Amazonları sevmez. Vahşi. Kalkanlar. Kılıçlar. Sivri. Ah."

Frank mızrağına uzandı. "Amazonlar mı? Şey mi, kadın savaşçılar mı yani?"

"Bu, çok mantıklı," dedi Hazel. "Eğer Reyna'nın kız kardeşi de Bellona'nın kızlarından biriyse, onun neden Amazonlara katıldığını anlamak mümkün. Ama... Burada güvende miyiz sizce?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Ella. "Onun yerine kitap bulalım. Amazonlar olmasın."

"Bunu denemeliyiz," dedi Percy. "Reyna'ya söz verdim. Hem *Pax*'ın durumu hiç iyi değil. Onu çok zorladım."

Hazel kayığın dibine baktı. Zeminden içeri su sızıyordu. "Gördüm."

Percy "Ya kayığı tamir edeceğiz ya da yeni bir kayık bulacağız. Onu şu anda sırf irade gücümle yönetiyorum. Ella, Amazonları nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Frank "Şey, erkekleri gördükleri yerde öldürmüyorlardı, değil mi?" dedi endişeyle.

Ella birkaç yüz metre ötedeki limana baktı. "Ella orada arkadaşlarını bulacak. Ella şimdi uçacak."

Ve Ella uçup gitti.

Frank yere düşen kırmızı renkli tüyü eline aldı. "Şey... İşte bu çok

cesaret vericiydi," dedi.

İskeleye baktılar. *Pax* titreyip paramparça olduğunda eşyalarını ancak iskeleye taşıyabilmişlerdi. Kayığın büyük bir bölümü battı, geriye sadece boyalı bir gözle, dalgaların arasında suya batıp çıkan *P* harfli bölüm kaldı.

"Eh, sanırım onu tamir etmeyeceğiz," dedi Hazel. "Şimdi ne olacak?"

Percy, Seattle şehir merkezinin dik tepelerine baktı. "Amazonların bize yardım etmesini umacağız."

Saatlerce şehrin altını üstüne getirdiler. Bir şekerci dükkânında harika karamelli çikolatalar buldular. Bir yerden çok sert birer kahve aldılar. Kahve öylesine sertti ki Hazel kafasının zonklamaya başladığını hissetti. Kaldırım kenarındaki kafelerden birine oturup füme somonlu leziz sandviçler yediler. Bir ara Ella'yı iki pençesinde birer kitapla yüksek binaların arasında uçarken gördüler. Ama Amazonları bulamadılar. Bu arada, Hazel vaktin hızla geçtiğinin farkındaydı. Günlerden 22 Haziran'dı ve daha önlerinde Alaska'ya kadar uzun mu uzun bir yol vardı.

Nihayet, şehir merkezinin güneyine doğru gittiler ve daha ufak cam ve kiremit binalarla çevrili bir meydana çıktılar. Hazel yine gerilmeye başladı. Etrafına bakındı. İzlendiklerinden emindi.

"İşte," dedi.

Sol taraftaki şirket binasının cam kapılarının üstünde tek bir sözcük yazıyordu: *amazon*.

Frank "Ha, yok," dedi. "Hazel, orası olamaz. Bu bina çok modern görünüyor. Amazon bir şirket değil miydi? İnternet üstünden satış falan yapıyorlar. Onlar aradığımız Amazonlar değil."

"Ama..." Percy kapıdan içeri girdi. Hazel'ın içine kötü bir his doğmuştu, ama Frank'le birlikte onun peşinden gittiler.

Lobi tıpkı boş bir akvaryumu andırıyordu. Duvarlar camdı, siyah zemin parlaktı, içeride birkaç sahte bitki vardı ve hepsi bu kadardı. Arka

duvarın orada, siyah renkli, aşağıya ve yukarıya açılan taş basamaklar vardı. Odanın ortasındaysa siyah renkli bir tulum giymiş, uzun kestane renkli saçları olan ve bir güvenlik kulaklığı takmış genç bir kadın duruyordu. İsim etiketinde Kinzie yazıyordu. Gülümsemesi yeterince dostaneydi, ama gözleri Hazel'a New Orleans'ta geceleri Fransız bölgesini devriye gezen polislerin gözlerini anımsatmıştı. O insanların bakışları sanki onlara sonra kimin saldıracağını anlamak istermiş gibi insanı *delip* geçerdi.

Kinzie oğlanları görmezden gelip başını Hazel'a doğru salladı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Şey, umarım," dedi Hazel. "Amazonları arıyorduk."

Kinzie, önce Hazel'ın kılıcına, sonra da Frank'in mızrağına baktı, ama bunların Sis yüzünden görünmemesi gerekirdi.

Temkinli bir tavırla "Burası Amazon.com'un ana merkezidir," dedi. "Birisiyle bir randevunuz mu vardı, yoksa..."

"Hylla," diye araya girdi Percy. "Hylla isimli bir kızı..."

Kinzie öylesine hızlı hareket etti ki Hazel onun ne yaptığını bile anlayamadı. Önce Frank'in göğsüne sert bir tekme atıp onu lobide geriye doğru fırlattı. Sonra nereden çıktığı belirsiz bir kılıcı çekip Percy'yi kılıcın tersiyle yere serdi ve sivri ucunu çenesinin altına dayadı.

Hazel'sa kılıcını çektiğinde çok geç kalmıştı. Bir düzine kadar eli kılıçlı siyah tulumlu kız merdivenlerden yukarı koştu ve etrafını sardı.

Kinzie öfkeyle Percy'ye baktı. "İlk kural: Erkekler izin almadan konuşmazlar. İkinci kural: Bölgemize izinsiz girmenin cezası ölümdür. Kraliçe Hylla'yla tanışacaksınız tabii. Size ne olacağına o karar verecek."

Amazonlar üç arkadaşın silahlarına el koydular ve onları o kadar çok basamaktan aşağı indirdiler ki Hazel'ın kafası karıştı.

Nihayet, spor sahaları da dâhil olmak üzere on lise büyüklüğünde bir mağaraya vardılar. Kayadan oluşan tavana çıplak flüoresan ışıklar asılmıştı. İçerideki mal taşıma bantları birer su kaydırağı gibi mağarayı dola-

nıyor, her yöne kutular taşıyorlardı. Ürünlerle dolu kutuların bulunduğu sıra sıra metal raflarsa adeta sonsuzluğa devam ediyordu. Vinçler uğulduyor, robot kollar vızıldıyor, karton kutuları katlıyor, ürünleri paketliyor ve kayışların üstünden bir şeyler alıp başkalarını koyuyordu. Bazı raflar o kadar yüksekteydi ki bunlara ancak tavanı bir tiyatro iskelesi gibi saran merdivenlerle ve podyumlarla ulaşılabiliyordu.

Hazel çocukken gördüğü haber filmlerini hatırladı. Savaş için uçaklar ve silahlar üreten fabrikalar onu her zaman etkilemişti. Bu fabrikalarda her gün yüzlerce silah üretilirdi. Ama o fabrikalar *buna* kıyasla solda sıfır kalıyordu. Dahası, işin tamamı bilgisayarlar ve robotlar tarafından yapılıyordu. Hazel'ın etrafta gördüğü tek insanlar, podyumları gözlemleyen siyah tulumlu kadın güvenlik görevlileri ve hapishane üniformasına benzer turuncu renkli tulumlar giymiş, koridorlarda forkliftler kullanan ve raflara sürekli olarak kutu yığan erkeklerdi. Erkeklerin boyunlarında demir tasmalar vardı.

"*Köleleriniz* mi var?" Hazel konuşmanın tehlikeli olabileceğinin farkındaydı, ama öylesine öfkelenmişti ki kendisini tutamamıştı.

Kinzie suratını ekşiterek "Erkekleri mi diyorsun?" dedi. "Onlar köle değil. Sadece hadlerini biliyorlar. Şimdi yürüyün bakalım."

O kadar uzun süre yürüdüler ki Hazel'ın tabanları sızlamaya başladı. Tam deponun sonuna varmış olmaları gerektiğini düşünürken Kinzie karşılarına çıkan kocaman çift kanatlı kapıları açtı ve en az ilki kadar büyük bir başka mağaraya soktu onları.

Hazel "*Yeraltı Dünyası* bile bu kadar büyük değil", diye sızlandı ki bu, muhtemelen doğru değildi, ama ayakları hiç de öyle hissetmiyordu.

Kinzie bilmiş bilmiş gülümsedi. "Harekât üssümüzü beğendiniz mi?" diye sordu. "Evet, dünyanın dört bir yanına ulaşan bir dağıtım sistemimiz var. Bunu inşa edebilmek uzun senelerimizi aldı, servetimizin çoğunu da bu uğurda tükettik. Ama şimdi nihayet kâra geçtik. Yakında herhangi bir ölümlü devletinden çok daha varlıklı olacağız. Güçsüz ölümlüler bize bağımlı hale gelince de devrim başlayacak!"

"Ne yapacaksınız? Ücretsiz sevkiyatları mı durduracaksınız?" diye

homurdandı Frank.

Muhafızlardan biri kılıcının kabzasıyla Frank'in böğrüne bir darbe indirdi. Percy ona yardım etmeye çalıştı, ama iki muhafız kılıçlarını ona doğrultup geriye itti.

"Saygılı davranmayı öğreneceksiniz," dedi Kinzie. "Ölümlü dünyasını mahvedenler sizin gibi erkekler. Ahenk içinde yaşayan tek toplum kadınlar tarafından yönetilen. Bizler sizden çok daha güçlü, bilge..."

"Çok daha alçakgönüllüsünüz," dedi Percy.

Muhafızlar ona vurmaya kalkışınca, Percy hemen yere eğildi.

Hazel "Durun!" diye bağırdı. Muhafızlar nedense onu dinlediler.

"Bize ne olacağına Hylla karar vermeyecek mi?" dedi Hazel. "Bizi ona götürsenize. Vakit kaybediyoruz."

Kinzie başını salladı. "Haklı olabilirsin. Sizden çok daha mühim sorunlarımız var. Zamansa... Gerçekten de önemli bir mesele."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hazel.

Muhafızlardan biri ofladı. "Onları doğrudan Otrera'ya götürebiliriz. Belki bu şekilde huyuna gidebiliriz."

Kinzie "Hayır!" diye bağırdı. "Boynuma demir bir tasma takıp forklift kullanırım daha iyi. Hylla kraliçe."

Bir diğer muhafız "Bu geceye dek," dedi.

Kinzie kılıcını çekti. Hazel bir an için Amazonların kendi aralarında savaşmaya başlayacaklarını sandı, ama Kinzie öfkesini kontrol etmeyi başardı.

"Yeter," dedi. "Gidelim."

Yoğun bir forklift trafiğini, dolambaçlı bir taşıma kemeri yolunu aştılar ve kutuları kapatan bir sıra robot kolun altından geçtiler.

Ürünlerin çoğu sıradan şeylerdi. Bunların arasında kitaplar, elektronik eşyalar, bebek bezleri gibi şeyler vardı. Ama bir duvarın önünde

kenarında kocaman bir barkod bulunan bir savaş arabası duruyordu. Taşıma kolunun üstündeki tabelada şöyle yazıyordu: *stokta bir tane kaldı hemen sipariş verin (yakında daha fazlasını stoklarımızda görebilirsiniz.)*

Nihayet bir yükleme alanıyla taht odası karışımı gibi görünen daha ufak bir mağaraya vardılar. Duvarlarda altı metrelik metal raflar vardı. Rafların üstündeyse savaş bayrakları, boyalı zırhlar ve içi doldurulmuş ejderha, hidra, dev aslan ve yabani domuz kafaları duruyordu. Rafların her iki yanında savaşta kullanılmak üzere değiştirilmiş düzinelerce forklift duruyordu. Her makineyi boynu tasmalı bir erkek kullanıyordu, ama kocaman bir arbaleti olan bir Amazon savaşçı da arka taraftaki bir platformda duruyordu. Forkliftlerin ucundaki çatallar devasa boyutlardaki kılıçlar gibi sivriltilmişti.

Bu odadaki raflarda içinde canlı hayvanlar bulunan kafesler de vardı. Hazel gözlerine inanamıyordu. Kafeslerde siyah mastifler, dev kartallar, bir grifonu andıran aslan-kartal karışımı bir hayvan ve de bir oyuncak araba büyüklüğünde kırmızı bir karınca duruyordu.

Hazel forkliftlerden birinin odaya girip içinde beyaz renkli güzel bir pegasus bulunan bir kafesi alıp hayvanın kişnemeleri arasında çıkışını dehşetle izledi.

"Zavallı hayvana ne yapacaksınız?" diye sordu ters ters.

Kinzie suratını buruşturdu. "Pegasusu mu diyorsun? Merak etme, ona bir şey olmayacak. Birisi sipariş etmiş olmalı. Nakliye ve taşıma masrafları çok yüksek, ama..."

"İnternetten *pegasus* da mı alınabiliyor?" diye sordu Percy.

Kinzie dik dik ona baktı. "Senin alamayacağın kesin, erkek. Ama Amazonlar alabilir. Dünyanın dört bir yanında takipçilerimiz var. Onların da bir şeylere ihtiyacı oluyor. Buradan gideceğiz."

Deponun dip tarafında kitap yığınlarından inşa edilmiş bir kürsü vardı. Kitapların arasında vampir romanları, James Patterson'ın korku romanları ve *Saldırgan Kadınların Beş Alışkanlığı* isimli bir eserin bin kopyasından yapılmış bir taht vardı.

Basamakların dibinde, kamuflaj giysili birkaç Amazon, tahtta oturan ve onları dinleyen genç bir kadınla tartışıyorlardı. Hazel onun Kraliçe Hylla olduğunu tahmin etti.

Hylla yirmili yaşlarındaydı ve bir kaplan gibi ince ve uzundu. Üstünde siyah deri bir tulum ve siyah çizmeler vardı. Tacı yoktu, ama beline bir labirent biçiminde birbirine geçen zincirlerden oluşmuş bir tuhaf bir kemer takmıştı. Hazel onun Reyna'ya ne kadar benzediğine inanamadı. Hylla biraz daha büyük olmalıydı, ama onun da Reyna gibi uzun siyah saçları, koyu renk gözleri ve yüzünde Amazonlardan hangilerinin ölümü hak ettiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir ifade vardı.

Kinzie tartışmayı görünce kaşlarını çattı. "Otrera'nın casusları yalanlarını yayıyorlar."

"Ne?" dedi Frank.

Derken Hazel öylesine ani bir hareketle durdu ki arkasındaki muhafızlar tökezledi. Kraliçenin tahtının birkaç adım ötesinde, iki Amazon bir kafesin başında nöbet tutuyorlardı. Kafesin içinde çok güzel bir at vardı. Kanatlı atlardan değildi, ama bal rengi tüyleri ve siyah bir yelesi olan, görkemli ve güçlü bir aygırdı. Keskin kahverengi gözlerini Hazel'a çevirince, Hazel onun, *Sonunda gelebildin*, der gibi sabırsızlıkla ona baktığına yemin edebilirdi.

"Bu, o," diye mırıldandı Hazel.

"Kim o?" diye sordu Percy.

Kinzie ikisinin konuşmasına sinirlendi, ama sonra Hazel'ın nereye baktığını görünce, ifadesi yumuşadı. "A, evet. Ne kadar güzel, değil mi?"

Hazel hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini kırpıştırdı. Bu, Alaska'da kovaladığı attı. Bundan *emindi*... Ama bu mümkün değildi. Hiçbir at o kadar uzun süre yaşayamazdı.

"O..." Hazel sesini dahi kontrol edemiyordu. "O, satılık mı?" diye sordu.

Kinzie, Hazel'ın attan neden o kadar etkilendiğini biliyormuş gibi

sabırla "O, Arion," dedi. "Amazonlara verilmiş bir hediyedir. Kehanete inanırsan, ancak en cesur savaşçımız tarafından sahiplenilebilir."

"Kehanet mi?" dedi Hazel.

Kinzie utanmış gibi suratını buruşturdu. "Boş ver. Ama hayır, o satılık değil."

Kinzie bunu der demez, at kafasını kafesin kapısına vurdu. Metal parmaklıkları sallandı, muhafızlar korkarak geri çekildi.

Hazel atı kafesten kurtarmak istiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Ama Percy, Frank ve bir düzine kadar Amazon muhafızı ona baktıkları için, hislerini gizlemeye çalıştı. "Öylesine sormuştum," dedi. "Haydi, kraliçeye gidelim."

Taht odasındaki tartışma bir anda alevlendi. Nihayet, kraliçe Hazel'la arkadaşlarının içeri girdiğini gördü ve "Yeter!" diye bağırdı.

Tartışan Amazonlar sus pus kesildiler. Kraliçe onlara kenara çekilmelerini, Kinzie'ye de öne çıkmasını işaret etti.

Kinzie, Hazel'la diğerlerini tahta doğru itti. "Kraliçem, bu melezler..."

Kraliçe aniden ayağa fırladı. "Sen!"

Percy'yi bir kaşık suda boğabilirmiş gibi baktı.

Percy Antik Yunanca bir şeyler mırıldandı. Hazel onun Azize Agnes'daki rahibelerin hiç hoşlanmayacağı bir şey dediğinden emindi.

"Pano," dedi Percy. "Kaplıca. Korsanlar."

Hazel onun ne demek istediğini anlamamıştı, ama kraliçe başını salladı. En çok satan kitaplardan yapılmış tahtından inip belindeki hançeri çekti.

"Buraya gelmekle büyük aptallık ettin," dedi. "Evimi yok ettin. Kız kardeşimle sürgüne yollanmamıza ve tutsak alınmamıza sebep oldun."

Frank çekine çekine "Percy, bu ürkütücü kadın neden bahsediyor?"

diye sordu.

"Kirke'nin adası," dedi Percy. "Şimdi hatırladım. Gorgon kanı hafızamı iyileştirmeye başladı galiba. Canavarlar Denizi. Hylla... Bizi rıhtımda karşıladı, sonra patronuna götürdü. Hylla büyücünün yanında çalışıyordu."

Hylla inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Hafızanı mı kaybetmiştin yoksa? Biliyor musun, sana neredeyse inanacağım. Yoksa neden buraya gelmek gibi bir aptallık yapasın?"

"Kötü bir niyetle gelmedik," dedi Hazel. "Percy ne yapmıştı?"

"Kötü niyetle gelmediniz mi?" Hylla kaşlarını havaya kaldırdı. "Percy ne mi *yapmıştı*? Bu *erkek*, Kirke'nin büyü okulunu yok etti!"

"Ama Kirke beni bir kobay faresine dönüştürmüştü!" dedi Percy.

Hylla "Bana mazeret uydurma!" diye bağırdı. "Kirke bilge ve cömert bir patrondu. Bana kalacak bir yer verdi, iyi bir sağlık ve diş sigortam, evcil leoparlarım, bedava iksirlerim vardı. Her şeye sahiptim! Bu *melez* sarışın kız arkadaşıyla gelip..."

"Annabeth." Percy hafızasının daha çabuk geri gelmesini istiyormuş gibi alnına vurdu. "Tabii ya. Oraya Annabeth'le birlikte gitmiştim."

"Tutsaklarımızı, Karasakal'ı ve korsanlarını serbest bıraktınız." Hylla, Hazel'a döndü. "Hiç korsanlar tarafından kaçırıldın mı? Eğlenceli olduğunu söyleyemeyeceğim. Kaplıcayı yerle bir ettiler. Kız kardeşim ve ben aylarca onların tutsağı olduk. Neyse ki Bellona'nın kızlarıyız. Çok geçmeden savaşmayı öğrendik. Öğrenmemiş olsaydık..." Hylla titredi. "Neyse, korsanlar bize saygı göstermeyi öğrendiler. Daha sonra Kaliforniya'ya gittik ve..." Hylla sanki acı bir hatıra gözlerinin önünde canlanmış gibi suratını buruşturdu. "Orada birbirimizden ayrıldık."

Percy'yle burun buruna kalacak biçimde öne çıktı. Hançerini Percy'nin çenesinin altında gezdirdi. "Tabii, hayatta kalmayı ve başarılı olmayı becerdim. Amazonların kraliçesi oldum. Bu yüzden belki de sana teşekkür etmeliyim."

"Rica ederim," dedi Percy.

Kraliçe hançerini biraz daha derine bastırdı. "Boş ver. Sanırım, seni yine de öldüreceğim."

Hazel "Dur!" diye cıyakladı. "Bizi Reyna yolladı buraya! Kız kardeşin! Percy'nin boynundaki yüzüğü görmedin mi?"

Hylla suratını buruşturdu. Hançerini kolyenin ucundaki yüzüğe gelene dek Percy'nin boynunda gezdirdi. Yüzüğü görünce de beti benzi attı.

"Açıkla bunu." Dik dik Hazel'a baktı. "Hem de hemen."

Hazel elinden geleni yaptı. Jüpiter Kampı'nı anlattı. Amazonlara, Reyna'nın yargıçları olduğunu ve yaratık ordusunun güneye doğru ilerlediğini anlattı. Ayrıca, Alaska'ya gidip Thanatos'u serbest bırakmak zorunda olduklarını da anlattı.

Hazel bunları anlatırken içeri ayrı bir grup Amazon girdi. İçlerinden biri diğerlerinden daha uzundu, tıpkı Romalı bir kadın gibi gümüş rengi saçları örülmüş, üstüne ipekli şık bir elbise giymişti. Diğer Amazonlar saygıyla ona yol açınca, Hazel onun Hylla'nın annesi olup olmadığını düşündü. Ama daha sonra, iki kadının birbirlerine öfkeyle baktıklarını fark etti.

Hazel "İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var," diye konuşmasını bitirdi. "*Reyna'nın* yardıma ihtiyacı var."

Hylla, Percy'nin boynundaki deri ipi kavrayıp çekti. Boncuklar, yüzük, *probatio* tableti ve kolyenin ucundaki diğer şeyler de ipin ucunda kaldı. "Reyna... Şapşal kız..."

Diğer kadın "Çok güzel!" dedi. "Demek Romalıların bize ihtiyacı var ha?" Kadın gülmeye başlayınca, etrafındaki Amazonlar da gülmeye başladılar.

"Benim zamanımda kaç kez savaştık Romalılarla?" diye sordu kadın. "Kaç kere kardeşlerimizi savaşta katlettiler? Ben kraliçeyken..."

Hylla, "Otrera," diye araya girdi, "burada konuksun. Artık kraliçe *değilsin*."

Otrera ellerini iki yana açıp onunla alay ediyormuş gibi eğildi. "Dediğin gibi... Bu geceye dek kraliçe değilim. Ama doğruyu söylüyorum, *Kraliçe* Hylla." 'Kraliçe' sözcüğünü de alaycı bir tavırla söylemişti. "Beni bizzat Toprak Ana geri getirdi! Yeni bir savaşın başlayacağının müjdesini getirdim. Bir kraliçeye itaat etmek varken Amazonlar neden Olimpos'un o salak tanrısı Jüpiter'e itaat etsinler? Kontrol bana geçince..."

Hylla "*Eğer* kontrolü ele geçirebilirsen..." diye araya girdi. "Ama şimdilik kraliçe benim. Ağzımdan çıkan her söz kanun sayılır."

"Anlıyorum." Otrera taht odasına doluşmuş, bu atışma karşısında kendilerini iki vahşi kaplanla aynı kafese kapatılmış gibi hisseden Amazonlara baktı. "*Erkek* melezlere kulak asacak kadar mı güç kaybettik? Geçmişte evini yok ettiği halde Neptün'ün oğlunun hayatını bağışlayacak mısın? Belki de *yeni* yuvanı da yok etmesine izin verirsin!"

Hazel nefesini tuttu. Amazonlar bir Hylla'ya, bir Otrera'ya bakıyor, ikisinden birinin bir zayıflık emaresi göstermesini bekliyorlardı.

Hylla buz gibi bir sesle "Tüm gerçekleri öğrendikten sonra ne yapılacağına ben karar veririm," dedi. "*Ben* halkımı böyle idare ederim: Onları korkutarak değil, mantıkla hareket ederim. İlk önce, bununla konuşacağım." Parmağıyla Hazel'ı gösterdi. "Dişi bir savaşçıyı ve müttefiklerini ölüme mahkûm etmeden önce onu dinlemek isterim. Amazonlar böyle yapar. Yoksa Yeraltı Dünyası'nda geçirdiğin süre hafızanı mı köreltti, Otrera?"

Otrera alaycı bir tavırla güldü ama ona yanıt vermedi.

Hylla, Kinzie'ye döndü. "Bu erkekleri hücrelere götür. Sizler de bizi yalnız bırakın."

Otrera elini diğer Amazonlara doğru kaldırdı. "*Kraliçemizin* emrini yerine getireceğiz. Ama Gaia'yla ve onunla sayesinde sahip olacağımız muhteşem gelecekle ilgili bir şeyler dinlemek isterseniz, benimle gelin!"

Amazonların yarısı onunla birlikte taht odasından çıktı. Kinzie tiksintiyle suratını buruşturdu, sonra o ve muhafızları Percy'yle Frank'i yaka paça dışarı çıkardılar.

Çok geçmeden, Hylla ve Hazel kraliçenin özel muhafızları haricinde yalnız kaldılar. Hylla'nın işaretiyle onlar da yanlarından uzaklaştı.

Kraliçe, Hazel'a döndü. Hazel öfkesinin dindiğini ve gözlerinden çaresizlik okunduğunu fark etti. Kraliçe o sırada taşıma kemerlerindeki kafeslerin içinde duran hayvanlar gibiydi.

"Konuşmamız gerek," dedi Hylla. "Fazla vaktimiz yok. Gece yarısı ölmüş olabilirim."

XXXI

HAZEL

Hazel bir an için odadan hızla kaçmayı düşündü.

Kraliçe Hylla'ya güvenmiyordu, hele Otrera denen diğer kadına *hiç* güvenmiyordu. Odada sadece üç muhafız kalmıştı. Ama hepsi de uzaktaydı.

Hylla'nın tek silahı hançeriydi. Hazel yerin kat kat altındaki bu taht odasında büyük bir deprem yaratabilir ya da kocaman bir şist veya altın kütlesi oluşturabilirdi. Muhafızların dikkatini dağıtacak bir şey yapabilse kaçıp arkadaşlarını bulabilirdi.

Ne yazık ki Amazonların nasıl savaştığını görmüştü. Kraliçenin bir tek hançeri olduğu halde, Hazel onun bunu ustalıkla kullanabileceğini hissediyordu. Oysa kendi silahı yanında değildi. Üstünü aramamışlardı, yani Frank'in odun parçası hala cebinde duruyordu. Ama kılıcını almışlardı.

Kraliçe aklından geçenleri okuyor gibiydi. "Kaçmayı aklından bile geçirme. Tabii, bunu denersen sana saygı duyarız, o ayrı konu. Ama seni öldürmemiz gerekir."

"Uyarı için teşekkürler."

Hylla omuzlarını silkti. "Yapabileceğim tek şey bu. Buraya iyi niyetle geldiğine inanıyorum. Sizi buraya Reyna'nın yolladığına da inanıyorum."

"Ama bize yardım etmeyecek misin?"

Kraliçe Percy'den aldığı kolyeyi inceledi. "O mesele biraz karışık. Amazonların diğer melezlerle, özellikle de *erkek* melezlerle sallantılı bir ilişkisi olmuştur. Truva Savaşı'nda Kral Priam için savaştık, ama Aşil, kraliçemiz Penthesilea'yı öldürdü. Bu olaydan seneler önce de Herkül, Kraliçe Hippolita'nın kemerini çaldı. O kemer şu anda üstümde. Bunu geri almamız yüzyıllar sürdü. Kemer olayından çok önce, Amazon devletinin ilk kurulduğu zamanlarda, Bellerofon isimli bir kahraman ilk kraliçemiz Otrera'yı öldürdü."

"Az önce burada olan..."

"Evet, az önce burada olan kadın, Ares'in kızı, ilk kraliçemiz Otrera'ydı."

"Mars mı?"

Hylla suratını ekşitti. "Hayır, kesinlikle *Ares*. Otrera Roma'dan çok uzun süre önce, tüm melezlerin Yunan olduğu bir dönemde yaşamıştı. Ne yazık ki savaşçılarımızdan bazıları bu eski adetlere olan bağlılıkları sürdürüyorlar. Ares'in çocukları... En kötüleri onlardır."

"Eski adetler..." Hazel, Yunan melezleriyle ilgili söylentileri duymuştu. Octavian bu melezlerin gerçekten var olduğuna ve Roma'ya karşı komplolar hazırladıklarına inanıyordu. Ama Hazel bunlara Percy kampa geldiğinde dahi inanmamıştı. Percy'nin kötü yürekli hain bir Yunanlı olabileceğine bir türlü inanamıyordu. "Yani, siz Amazonlar karışık mısınız? *Hem* Yunanlı *hem de* Romalı mısınız?"

Hylla kolyeyi incelemeye devam etti. Kil boncuklara ve *probatio* tabletine baktı. Reyna'nın verdiği gümüş yüzüğü kolyenin ipinden çıkarıp parmağına taktı. "Galiba Jüpiter Kampı'nda size bunları öğretmiyorlar," dedi. "Tanrıların birçok farklı hali vardır. Mars, Ares. Pluton, Hades. Bu tanrılar ölümsüz oldukları için birçok kişiliğe sahipler. Yunanlı, Romalı, Amerikalı... Binlerce senedir etkiledikleri tüm kültürlerin bir karışımıdır tanrılar. Anlıyor musun?"

"Emin değilim. Tüm Amazonlar melez mi?"

Kraliçe kollarını iki yana açtı. "Hepimizde *biraz* ölümsüz kanı var,

ama savaşçılarımın birçoğu melez soyundan gelir. Bazıları da nesillerdir Amazon. Diğerleri ufak tanrıların çocukları. Mesela, sizi buraya getiren Kinzie bir nimfanın kızı. Hah, geldi işte."

Kestane saçlı kız kraliçeye yaklaşıp eğildi.

"Tutsaklar hücrelere götürüldü," dedi. "Ama..."

"Ama?"

Kinzie ağzında kötü bir tat varmış gibi suratını buruşturdu. "Otrera destekçilerini hücrelerin başına dikti. Özür dilerim, kraliçem."

Hylla dudaklarını büzdü. "Sorun değil. Bizimle kal, Kinzie. Tam da şu sorunumuzdan söz ediyorduk."

"Otrera," dedi Hazel. "Gaia onu siz Amazonları kendi aranızda savaşmanız için diriltmiş olmalı."

Kraliçe derin bir nefes aldı. "Eğer planı buysa, işe yaradığını söyleyebilirim. Otrera halkımız arasında bir efsanedir. Tahtı ele geçirip Romalılar'a savaş açmayı planlıyor. Kız kardeşlerimin de çoğu onu destekleyecek."

"Hepsi değil," diye homurdandı Kinzie.

"Ama Otrera bir ruh!" dedi Hazel. "O gerçek bile..."

"Gerçek bile değil, değil mi?" Kraliçe dikkatle Hazel'a baktı. "Senelerce büyücü Kirke'yle birlikte çalıştım. Yeraltı Dünyası'ndan geri dönen bir ruhu gördüm mü bilirim. *Sen* ne zaman ölmüştün, Hazel? Yirmilerde mi? Otuzlarda mı?"

"Kırklarda," dedi Hazel. "Ama beni buraya geri getiren Gaia değildi. Buraya onu *durdurmak* için geldim. Bu, ikinci şansım."

"İkinci şansın demek..." Hylla o sırada boş olan sıra sıra savaş forkliftlerine baktı. "İkinci bir şansın ne demek olduğunu iyi bilirim. Percy Jackson denen şu çocuk eski hayatımı yok etti. Beni o zamanlar görseydin tanıyamazdın. Elbiseler giyer, makyaj yapardım. Muhteşem bir sekreter, uğursuz bir Barbie bebeğiydim."

Kinzie, Hazel'ın annesinin eskiden kötü ruhları kovmak için yaptığı o vudu işaretinden yaptı ve üç orta parmağını büküp kalbine götürdü.

"Kirke'nin adası Reyna'yla benim için güvenli bir yerdi. Bizler savaş tanrıçası Bellona'nın kızlarıydık. Reyna'yı şiddetten uzak tutmak istiyordum. Sonra Percy Jackson korsanları serbest bıraktı. Korsanları beni ve Reyna'yı kaçırdılar. Böylece, sert ve güçlü olmayı öğrendim. İyi silah kullanabildiğimizi keşfettik. Son dört senedir bize çektirdikleri için Percy Jackson'ı gördüğüm yerde *öldürmek* istedim."

"Ama Reyna, Jüpiter Kampı'nın yargıcı oldu," dedi Hazel. "Sen de Amazonların kraliçesi oldun. Belki de kaderinde bu yazılıydı."

Hylla elindeki kolyeyle oynadı. "Artık kraliçe olmayabilirim."

Kinzie ısrarla "Hüküm sürmeye devam edeceksiniz!" dedi.

Hylla keyfi kaçmış bir ses tonuyla "Kaderler ne buyururlarsa o olacak," dedi. "Hazel, Otrera beni bir düelloya davet etti. Her Amazonun bunu yapma hakkı vardır. Bu gece yarısı, taht için savaşacağız."

"Ama... İyi bir savaşçısınız, değil mi?"

Hylla tatsız tatsız gülümsedi. "Evet, ama Otrera Amazonların kurucusudur."

"O sizden çok daha yaşlı. Belki de uzun süredir ölü olduğu için pratiğini kaybetmiştir."

"Umarım haklısındır Hazel. Bu, ölümüne bir savaş olacak..."

Hylla, Hazel'ın işin ciddiyetini anlaması için biraz bekledi. Hazel, Phineas'ın Portland'da anlattıklarını, onun Gaia sayesinde geri dönmek için kestirme bir yol bulduğunu söylediğini hatırladı. Sonra, gorgonların Küçük Tiber'de nasıl dirildiklerini düşündü.

"Onu öldürseniz bile, geri gelecek. Thanatos tutsak olduğu sürece, ölü kalmayacak," dedi Hazel.

"Aynen öyle," dedi Hylla. "Otrera bize *ölemediğini* söyledi zaten. Bu yüzden, onu bu gece yensem bile, geri gelecek ve bana yarın tekrar mey-

dan okuyacak. Kraliçeye defalarca meydan okumaya karşı herhangi bir kural yok. Beni yıpratana dek, her gece karşıma dikilebilir. Bu savaşı kazanamam."

Hazel tahta baktı. Otrera'nın şık elbisesi ve gümüş saçlarıyla tahtta oturduğunu, savaşçılarına Roma'ya saldırmalarını emrettiğini hayal etti. Ve Gaia'nın sesinin bu mağarayı da doldurduğunu.

"Bir yolu olmalı," dedi. "Amazonların özel güçleri falan yok mu?"

"Diğer melezlerden daha güçlü değiller," dedi Hylla. "Bizler de herhangi bir ölümlü gibi ölebiliriz. Ama tanrıça Artemis'in müritleri olan bir grup avcı var. Onları sık sık Amazonlarla karıştırırlar, ama Avcılar neredeyse sonsuz sayılabilecek bir hayata karşılık erkeklerle birlikte olmama yemini ederler. Biz Amazonlarsa hayatı dolu dolu yaşamayı severiz: Âşık oluruz, severiz, savaşırız ve ölürüz."

"Erkeklerden nefret ettiğinizi sanıyordum."

Hylla ve Kinzie gülmeye başladılar.

Kraliçe "Erkeklerden nefret etmek mi?" dedi. "Yok, yok, erkeklerden hoşlanırız. Sadece onlara kimin daha güçlü olduğunu göstermeyi severiz. Ama asıl önemli olan bu değil. Eğer mümkün olsaydı, birliklerimizi topladığım gibi kız kardeşimin yardımına koşardım. Ne yazık ki daha ne kadar güç sahibi olacağım belirsiz. Savaşta öldüğümde, ki bu bir an meselesi, Otrera kraliçe olacak. Birliklerimizle Jüpiter Kampı'na girecek, ama kız kardeşime yardım etmeyecek. Oraya gigantın ordusuna katılmak için gidecek."

"Onu durdurmalıyız," dedi Hazel. "Arkadaşlarımla birlikte Gaia'nın Portland'daki hizmetkârlarından biri olan Phineas'ı öldürdük. Belki size yardım edebiliriz!"

Kraliçe başını salladı. "Bu işe karışamazsınız. Kraliçe olarak kendi savaşımı kendim savaşmam gerek. Hem arkadaşların tutsak alındı. Onları serbest bırakırsam, güçsüz görünürüm. Ya üçünüzü buraya izinsiz girmekten ötürü *ben* infaz edeceğim ya da Otrera kraliçe olduğunda aynı şeyi yapacak."

Hazel'ın keyfi kaçtı. "O halde, her ikimiz de ölü sayılırız. Ama ben ikinci kez öleceğim."

Tam o sırada, köşedeki kafeste duran Arion öfkeyle kişnedi. Geri geri gidip toynaklarıyla parmaklıklara vurdu.

"At çaresizliğini hissediyor gibi," dedi. "İlginç. Onun ölümsüz olduğunu biliyorsun, değil mi? O, Neptün'le Seres'in oğlu."

Hazel şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "İki tanrının at bir oğlu mu var yani?"

"Uzun hikâye."

"Peki." Hazel'ın suratı utançtan kıpkırmızı oldu.

"Arion dünyanın en hızlı atıdır," dedi Hylla. "Pegasus, kanatlı olduğu için daha çok bilinir, ama Arion karada da denizde de rüzgâr gibi koşar. Ondan daha hızlı bir yaratık yoktur. Onu ele geçirmemiz seneler aldı. En büyük başarılarımızdan biridir. Ama bize bir faydası da olmadı. At kimsenin sırtına binmesine izin vermiyor. Sanırım Amazonlardan nefret ediyor. Dahası onu beslemek de bir hayli maliyetli. Aslında her şeyi yiyor, ama altını tercih ediyor."

Hazel tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Altın mı yiyor dediniz?"

Atın onu senelerce önce, Alaska'da takip edişini hatırladı. O zaman atın adımlarının altında biten altın parçalarını yediğini düşünmüştü.

Hazel eğilip elini yere dayadı. Taş zemin aniden çatladı. Bir erik büyüklüğünde bir altın parçası çıktı yeraltından. Hazel ayağa kalkıp keyifle eserine baktı.

Hylla ve Kinzie şaşkınlıkla ona baktılar.

"Bunu nasıl..." Şaşkınlıktan kraliçenin nefesi kesilmişti. "Hazel, dikkat et!"

Hazel atın kafesine yaklaştı. Elini parmaklıkların arasına soktu, Arion da avcundaki altın parçasını keyifle mideye indirdi.

"İnanılmaz," dedi Kinzie. "Bunu son deneyen kız..."

"Kızın şimdi metal bir kolu var," diye araya girdi kraliçe. Hazel'a daha fazlasını anlatıp anlatmamak arasında gidip gelir gibi dikkatle süzdü. "Hazel... Senelerdir bu atın peşindeydik. Bize en cesur kadın savaşçının bir gün Arion'u evcilleştireceği ve onunla bir zafer kazanarak Amazonlar için yeni bir bolluk ve bereket dönemi başlatacağı söylenmişti. Ama Amazonlardan hiçbir ona ne dokunabiliyor ne de onu kontrol edebiliyor. Otrera dahi bunu yapmayı denedi, ama başaramadı. Diğer iki kişi de ata binmeye çalışırken öldü."

Bunların Hazel'ı endişelendirmesi gerekirdi, ama bu güzel atın ona zarar verebileceğine inanmıyordu. Elini tekrar parmaklıkların arasından kafese soktu ve Arion'un burnunu okşadı. At burnunu Hazel'ın koluna sürtüp mırıldanmaya başladı. *Biraz daha altın var mı? Çok lezzetiydi,* der gibiydi.

Hazel imalı imalı kraliçeye bakarak "Vaktim olsa karnını biraz daha doyururdum, Arion," dedi. "Ama galiba infaz edileceğim."

Kraliçe Hylla bir ata, bir Hazel'a baktı, sonra tekrar ata baktı. "İnanılmaz."

Kinzie "Kehanet," dedi. "Acaba..."

Hazel kraliçenin bir şeyler düşündüğünü, bir plan yapmaya çalıştığını görebiliyordu. "Çok cesursun, Hazel Levesque. Arion seni seçmiş gibi görünüyor. Kinzie?"

"Buyurun, kraliçem?"

"Hücrelerin başında Otrera'nın muhafızlarının olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Kinzie evet manasında başını salladı. "Bunu yapacağını önceden tahmin etmeliydim. Özür dilerim..."

"Hayır, sorun değil." Kraliçenin gözleri tıpkı bir kaleye saldırması için serbest bırakılan fil Hannibal'ın gözleri gibi parıldıyordu. "Otrera'nın destekçileri görevlerini yerine getiremeseler, mesela, yabancı birisi on-

ların hakkından gelse, bir hapishane isyanı başlasa, Otrera için ne kadar utanç verici olurdu, değil mi?"

Kinzie gülümsemeye başladı. "Evet, kraliçem. Çok utanç verici olurdu."

"Tabii, muhafızlarım neler olduğunu *bilmezlerdi*. Kinzie de kimse kaçamasın diye ağzını sıkı tutardı," dedi Hylla.

"Kesinlikle," dedi Kinzie.

"Size de yardım edemezdik." Kraliçe kaşlarıyla Hazel'ı işaret etti. "Ama muhafızları aşar ve arkadaşlarını kurtarabilirsen... Muhafız Amazonlardan birinin kartını alabilirsen..."

"Artık tek bir tıkla alışveriş yapılabildiği için, tek bir tıkla hücrelerin kapısı da açılıyor," dedi Kinzie.

"Tanrılar korusun, ama böyle bir şey olursa, arkadaşlarının silahlarını ve malzemelerini hücrelerin yanındaki nöbet istasyonunda bulabilirsin. Kim bilir? Ben tam düelloya hazırlanırken taht odasına geri dönmeyi başarırsan... Dediğim gibi, Arion çık hızlı koşar. Çalınacak ve buradan kaçmak için kullanılırsa, çok yazık olur."

Hazel sanki bir elektrik prizine bağlanmış gibi hissediyordu kendini. Tüm bedeninde elektrik dolaşıyormuş gibiydi. Arion... Arion onun olabilirdi. Tek yapması gereken arkadaşlarını kurtarıp oldukça iyi eğitimli savaşçılarla savaşmaktı. "Kraliçe Hylla, ben pek de iyi bir savaşçı değilim," dedi.

"Sorun değil, Hazel. Farklı savaş teknikleri vardır. Senin bu işi kıvıracağından eminim. Eğer kehanet doğruysa, Amazon halkının bolluğa kavuşmasına yardım edeceksin. Eğer Thanatos'u kurtarabilirsen..."

"O zaman, Otrera öldüğü zaman geri gelemez," dedi Hazel. "Şey, onu bizler görevi tamamlayana dek her gece yenmeniz gerek, o kadar."

Kraliçe kasvetli bir edayla başını salladı. "İkimizin de önünde gerçekleştirilmesi imkânsız gibi görünen görevler var," dedi.

Hazel "Ama bana güveniyorsunuz," diye yanıt verdi. "Ben de size güveniyorum. Otrera'yla tekrar tekrar savaşmanız gerekse de her seferinde

galip geleceksiniz."

Hylla, Percy'nin kolyesini çıkarıp Hazel'ın avcuna koydu.

"Umarım haklısındır," dedi Kraliçe. "Ama görevi ne kadar çabuk tamamlarsanız, o kadar iyi, öyle değil mi?"

Hazel kolyeyi cebine koydu. Kraliçenin elini sıkarken bu kadar çabuk arkadaş edinmenin mümkün olup olmadığını düşündü. Hele ki karşısındaki onu hapishaneye tıkmak üzere olan bir kraliçeyse...

Hylla, Kinzie'ye "Bu konuşma asla gerçekleşmedi," dedi. "Şimdi, tutsağımızı hücresine götür ve Otrera'nın muhafızlarına teslim et. Ha, Kinzie, bir de talihsiz bir şeyler olmadan oradan çık. Vefakâr destekçilerimin beni bir hapishane isyanından sorumlu tutmasını istemem."

Kraliçe muzip muzip gülümsedi. Hazel ilk kez Reyna'yı kıskandığını hissetti. Keşke *onun da* Hylla gibi bir kız kardeşi olsaydı.

"Hoşça kal, Hazel Levesque. Eğer her ikimiz de bu gece ölürsek... Bil ki seninle tanıştığıma memnun oldum."

XXXII

HAZEL

Amazon hapishanesi depodaki koridorlardan birinin tepesinde, yaklaşık olarak yirmi metre yukarıdaydı.

Kinzie onu üç farklı merdivenden metal bir podyuma çıkardı, sonra Hazel'ın ellerini gevşek bir biçimde arkadan bağladı ve onu mücevher sandıklarının arasından geçirdi.

Otuz metre ileride, flüoresan ışıkların sert ışığı altında, tavandan bir sıra zincirli kafes sarkıyordu. Percy ve Frank de bu kafeslerden ikisinin içindeydi. Alçak sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. Yanlarındaki podyumdaysa nöbet tutmaktan sıkılmış gibi görünen üç Amazon muhafız mızraklarına yaslanmış, ellerindeki ufak siyah tabletlerden bir şeyler okuyorlardı.

Hazel bu tabletlerin kitap olamayacak kadar ince olduğunu düşündü. Sonra, bunların modern insanların dizüstü bilgisayar dediği aletler olabileceğini fark etti. Belki de gizli bir Amazon teknolojisiydi, kim bilir?

Hazel bunu da en az aşağı kattaki savaş forkliftleri kadar ürkütücü buldu.

Kinzie muhafızların duyabileceği bir sesle "Yürüsene," dedi. Sonra kılıcının kabzasıyla Hazel'ı öne doğru itekledi.

Hazel elinden geldiğince yavaş bir biçimde yürüyordu, ama aklından bin bir türlü şey geçiyordu. Dâhiyane bir kurtuluş planı yapmalıydı. O

ana kadar aklına bir şey gelmemişti. Kinzie ellerini oldukça gevşek bağlamıştı, ama kafese girmeden önce mutlaka harekete geçmeliydi.

Önce üstünde 24 karat mavi topaz yüzükler, sonra da gümüş arkadaşlık bilezikleri yazan bir sürü sandığın yanından geçti. Arkadaşlık bileziklerinin yanındaki elektronik ekranda şöyle yazıyordu: *Bu ürünü alanlar SOLAR VERANDA LAMBASI BAHÇE CÜCELERİNDEN ve ATEŞ SAÇAN ÖLÜM MIZRAĞI da satın aldılar. Üçünü de satın alın, % 12 kâra geçin!*

Hazel donakaldı. Olimpos tanrıları aşkına, gerçekten de aptaldı.

Gümüş. Topaz. Etraftaki değerli metalleri bulmak için duyularını harekete geçirdi, ama bunu yapayım derken beyni neredeyse çatlayacaktı. Altı katlı bir mücevher dağının yanında duruyordu. Ama tam önünden muhafızların olduğu yere kadar tutsakların kafeslerinden başka bir şey yoktu.

Kinzie tıslar gibi "Ne oldu?" dedi. "Yürü dedim! Şüphelenecekler."

"Buraya gelmelerini sağla," diye mırıldandı Hazel.

"Neden..."

"Lütfen."

Muhafızlar onlara bakıp suratlarını buruşturdular.

Kinzie onlara "Neye bakıyorsunuz?" diye bağırdı. "Üçüncü tutsağı da getirdim. Gelip alın onu."

En yakındaki muhafız okuma tabletini yere koydu. "Neden otuz adım daha yürüyüp onu kendin kafese koymuyorsun, Kinzie?"

"Şey, çünkü..."

"*Ahhh!*" Hazel bir anda dizlerinin üstüne çöktü ve midesi bulanmış gibi suratını ekşitti. "Midem bulanıyor! Ben... Yürüyemiyorum. Amazonlar... çok... korkutucu."

Kinzie muhafızlara "İşte bu yüzden," dedi. "Gelip tutsağı alacak mısınız, yoksa Kraliçe Hylla'ya işinizi yapmadığınızı mı söyleyeyim?"

En yakındaki muhafız gözlerini devirip yanlarına geldi. Hazel diğer iki muhafızın da geleceğini umuyordu, ama onlarla sonra da ilgilenebilirdi.

İlk muhafız Hazel'ı kolundan tuttu. "Pekâlâ. Tutsağı ben devralıyorum. Ama yerinde olsaydım Kinzie, Hylla için hiç endişelenmezdim. Uzun süre kraliçe olarak kalmayacak."

"Göreceğiz, Doris." Kinzie arkasını dönüp gitmeye hazırlandı. Hazel onun podyumdan inmesini bekledi.

Doris isimli muhafız Hazel'ın kolunu çekiştirdi. "Ne bekliyorsun? Gelsene."

Hazel yanındaki mücevher dağına yoğunlaştı: Tam yanında kırk kutu gümüş arkadaşlık bileziği duruyordu. "Kendimi... İyi hissetmiyorum."

Doris "Sakın üstüme *kusma*," diye homurdandı. Hazel'ı ayağa kaldırmaya çalıştı, ama Hazel bir mağazada annesini çileden çıkaran bir çocuk gibi adeta yere yapışmıştı. Yanındaki kutular titremeye başladı.

Doris arkadaşlarından birine "Lulu!" diye seslendi. "Şu salak kızı kafese götürmeme yardım et."

Doris ve Lulu isimli Amazonlar mı? diye düşündü Hazel. *Olldu...*

İkinci muhafız da yanlarına geldi. Hazel harekete geçme vaktinin geldiğini düşündü. Muhafızlar onu ayağa kaldırmaya fırsat bulamadan "Ahhhh!" diye bağırıp yüzüstü podyuma bıraktı kendini.

"Of, yapma be..." dedi Doris.

Derken tüm mücevher kutuları binlerce kollu kumar makinesi en büyük ikramiyeyi vurmuş gibi bir ses çıkararak patladı. Gümüş arkadaşlık bileziklerinden oluşan kocaman bir dalga podyuma çarptı ve Doris'le Lulu'yu tırabzandan aşağı fırlattı.

Aslında, düştüklerinde ölebilirlerdi, ama Hazel *o kadar da* kötü yürekli değildi. Birkaç yüz bileziği harekete geçirdi, bilezikler muhafızların ayak bileklerine sarılarak onları podyumun alt kısmına ayaklarından asıverdi. Muhafızlar küçük birer kız gibi çığlıklar atmaya başladılar.

Hazel üçüncü muhafıza döndü. Zaten gevşek olan bağlarından kurtuldu. Yere düşen muhafızlardan birinin mızrağını kaptı. Mızrak kullanmayı hiç beceremezdi, ama üçüncü Amazonun bunu anlamayacağını umuyordu.

"Seni buradan mı öldüreyim?" diye bağırdı. "Yoksa yanına mı gelmemi istersin?"

Muhafız arkasını döndüğü gibi kaçmaya başladı.

Hazel, Doris'le Lulu'ya "Bana hemen Amazon kartlarınızı verin!" diye seslendi. "Yoksa sizi bir anda yere bırakıveririm!"

Dört buçuk saniye sonra, Hazel iki Amazon'un da kartını almıştı. Hemen kafeslerin yanına gidip kartlardan birini denedi. Kafeslerin kapıları ardına kadar açıldı.

Frank hayretle ona bakıyordu. "Hazel... Harikaydın."

Percy de onunla hemfikirmiş gibi başını salladı. "Bir daha asla takı takmayacağım."

"Bu hariç." Hazel ona kolyesini fırlattı. "Silahlarımız ve malzemelerimiz podyumun diğer ucunda. Acele etmeliyiz. Biraz sonra..." Mağarada alarmlar çalmaya başladı. "İşte, böyle olacak. Gidelim!"

Kaçışın ilk kısmı kolay oldu. Hiçbir sorunla karşılaşmadan silahlarını ve malzemelerini aldılar, sonra merdivenden aşağı inmeye başladılar. Ne vakit karşılarına bir Amazon çıkıp teslim olmalarını istese, Hazel mücevher sandıklarından birkaçını patlatıp onları kocaman bir altın ve gümüş şelalesinin altına gömüyordu. Merdivenden indikten sonra, Mardi Gras Kıyameti gibi bir manzarayla karşılaştılar. Amazonlar boyunlarına kadar boncuk kolyelere batmışlardı. Bazıları ametist küpelerden oluşan öbeklerin arasında kalmıştı. Bir savaş forklifti de gümüş şans bileziklerine gömülmüştü.

"Sen Hazel Levesque, *inanılmaz derecede* harikasın," dedi Frank.

Onu oracıkta öpmek istiyordu, ama vakit yoktu. Taht odasına koştular.

Hylla'yı destekleyen muhafızlardan biriyle karşılaştılar. Kadın, kaçakları görür görmez, onları görmemiş gibi sırtını çevirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Percy.

"Bazıları kaçmamızı *istiyor*," dedi Hazel. "Sonra anlatırım."

Karşılaştıkları ikinci Amazon o kadar da dost canlısı değildi. Tepeden tırnağa zırha kuşanmıştı ve taht odasının girişini kapatmıştı. Işık hızıyla elindeki mızrağı çevirdi, ama bu sefer Percy de savaşmaya hazırdı. Dalgakıran'ı çekti ve saldırıya geçti. Amazon mızrağını ona savururken Percy yana fırladı ve mızrağı ikiye ayırıp kabzasını Amazon'un miğferine geçirdi.

Muhafız yere devrildi.

"Yüce Mars aşkına," dedi Frank, "bunu nasıl yaptın? Bu, bir Roma tekniği bile değil!"

Percy sırıttı. "*Graecus* da bazı güzel hareketler bilir, dostum. Önden buyurun."

Koşarak taht odasına girdiler. Hylla ve muhafızları önceden konuştukları gibi orada değillerdi. Hazel derhal Arion'un kafesine yöneldi ve Amazon kartlarından birini kilitten geçirdi. At aniden dışarı fırlayıp heyecanla kişnedi.

Percy ve Frank ürkerek geri çekildiler.

"Şey... Bu yaratık *evcilleştirilmiş mi*?" diye sordu Frank.

At öfkeyle kişnedi.

"Sanmam," dedi Percy. "Az önce, '*Seni toynaklarımla yere devirip çiğneyeceğim, küçük Çinli Kanadalı bebek suratlı çocuk*,' dedi."

"At dili mi biliyorsun?" diye sordu Hazel.

"Bebek suratlı mı?" dedi Frank.

"Atlarla konuşmak Poseidon'a özgü bir şeydir. Pardon, Neptün'e özgü bir şeydir demek istemiştim."

"O halde, sen ve Arion çok iyi anlaşacaksınız," dedi Hazel. "Çünkü o da Neptün'ün oğullarından biri."

Percy'nin beti benzi attı. "Ne dedin?"

O kadar kötü durumda olmasalardı, Percy'nin ifadesi komik olabilirdi. "Neyse, asıl önemli olan çok hızlı olması. Bizi buradan çıkarabilir."

Frank buna pek de sevinmiş gibi görünmüyordu. "Üçümüz birden atın sırtına sığamayız ki," dedi. "Ya düşeriz ya da hızını keseriz..."

Arion yine kişnedi.

"Ayyy," dedi Percy. "Frank, at senin bir... Senin... Aman neyse, bunu çeviremeyeceğim. Depoda bir savaş arabası olduğunu söylüyor, onu çekebilirmiş."

Taht odasının gerisinden birisi "Oradalar!" diye bağırdı. Bir düzine kadar Amazon, turuncu iş tulumları giymiş erkeklerle birlikte içeri daldı. Arion'u görünce hepsi hızla geri çekildi ve savaş forkliftlerine yöneldi.

Hazel hemen Arion'un sırtına atladı.

Arkadaşlarına bakıp sırıttı. "Savaş arabasını gördüğümü hatırlıyorum. Beni takip edin, çocuklar!"

Atı dörtnala koşturarak, daha büyük bir mağaraya girdi ve bir grup erkeğin arasına daldı. Percy bir Amazon'u yere devirdi. Frank de birkaçını mızrağıyla yere serdi. Hazel, Arion'un koşmak için sabırsızlandığını hissediyordu. Tüm gücüyle koşmak istiyordu, ama daha geniş bir alana ihtiyacı vardı. Dışarı çıkmaları gerekiyordu.

Hazel devriye gezen Amazonlarla karşılaştı, ama savaşçılar atı görünce çil yavrusu gibi dağıldılar. Hazel *spatha'sının* ilk kez doğru uzunlukta olduğunu hissediyordu. Kılıcını karşısına çıkan herkese savuruyordu. Kimse de ona karşı çıkmaya cesaret edemiyordu.

Percy ve Frank arkasından koştular. Nihayet, savaş arabasına ulaştılar. Arion dizginlerin önünde durdu, Percy hemen dizginleri ata bağlamaya koyuldu.

"Bunu daha önce yapmış mıydın?" diye sordu Frank.

Percy yanıt bile vermedi. Elleri kendiliğinden hareket ediyordu. Göz açıp kapayana dek savaş arabası hazırdı. Arabaya atlayıp "Frank, haydi! Hazel, gidelim!" diye seslendi.

Tam arkalarından bir savaş çığlığı yükseldi. Büyükçe bir Amazon ordusu depoya akın etti. Otrera ata biner gibi bir savaş forkliftine binmişti. Forklifte monte edilmiş arbaleti onlara çevirirken gümüş rengi saçları etrafa savruldu. "Durdurun onları!" diye bağırdı.

Hazel, Arion'u diğer tarafa çevirdi. Kutuların ve forkliftlerin arasından geçerek mağarada süratle ilerlediler. Bir ara Hazel'ın başının yanından bir ok geçti. Tam arkasında bir şey patladı, ama geriye bakmadı.

Frank "Merdivenler!" diye seslendi. "Bu at bunca merdivenden bir savaş arabasını çeke... AMAN TANRILARIM!"

Neyse ki merdivenler savaş arabasının geçebileceği kadar genişti, çünkü Arion yavaşlamaya tenezzül bile etmedi. Savaş arabasını büyük bir gürültüyle basamaklardan yukarı çekti. Hazel, Percy'yle Frank'in arabadan düşmediklerinden emin olmak için, birkaç sefer arkasına baktı. Her ikisinin de elleri savaş arabasına sıkı sıkı tutunmaktan bembeyaz kesilmişti, dişleri de Cadılar Bayramı'nda süs olarak kullanılan kurukafaların dişleri gibi birbirine çarpıyordu.

Nihayet, lobiye vardılar. Arion binanın çift kanatlı dış kapılarından rüzgâr gibi geçti ve takım elbiseli birkaç adamı etrafa fırlattı.

Hazel, Arion'un göğüs kafesindeki gerilimin farkındaydı. Temiz hava yüzünden çılgınlar gibi koşmak istiyordu, ama Hazel dizginleri çekti.

Göğe bakıp "Ella!" diye bağırdı. "Neredesin? Gitmemiz gerek!"

Bir an için, harpyanın onu duyamayacak kadar uzakta olduğundan korktu. Ella kaybolmuş ya da Amazonlar tarafından yakalanmış olabilirdi.

Derken bir forklift merdivenlerden gümbürtüyle indi ve arkasında bir sürü Amazonla birlikte lobiye girdi.

Otrera "Teslim olun!" diye bağırdı.

Forklift de sivri çatallarını havaya kaldırdı.

Hazel çaresizlik içinde "Ella!" diye seslendi.

Ella kıpkırmızı bir yün yumağı gibi savaş arabasına kondu. "Ella burada. Amazonlar öfkeli. Hemen gidelim."

Hazel "Sıkı tutun!" dedi ve öne eğildi. "Arion, koş!"

Sonra tüm dünya *uzamış* gibi oldu. Güneş ışınları etraflarında kırıldı. Arion, Amazonlardan hızla uzaklaşıp Seattle şehir merkezinde koşmaya başladı. Hazel arkasına bakınca, Arion'un toynaklarının asfalta değdiği yerlerden buharlar yükseldiğini gördü. At limana doğru son sürat koşarken arabaların üstünden atlıyor, dört yol ağızlarından yuvarlanır gibi geçiyordu.

Hazel avazı çıktığı kadar bağırdı, ama bunu Arion'a binmek ona çok keyif verdiği için yapmıştı. Hayatında ilk kez, hatta *iki* hayatında ilk kez kimse onu durduramazmış gibi hissediyordu. Arion kıyıya vardı ve iskelelerin üstünden suya atladı.

Hazel'ın kulakları tıkandı. Daha sonradan bir ses patlaması olduğunu anladığı bir gümbürtü koptu ve Arion, Puget Boğazı'na çıktı. Seattle manzarası geride kalırken deniz suyu da Arion'un toynaklarının altında buhar saçıyordu.

XXXIII

FRANK

Tekerlekler düşünce, Frank rahatladı.

O ana dek, savaş arabasının arkasında iki kez kusmuş, bunun ses hızında giderken hiç de iyi bir şey olmadığını öğrenmişti. At koşarken zamanı ve uzayı büküyor gibi ilerliyor, etraftaki her şey bulanıklaşıyordu. Frank laktoz hassasiyeti ilaçlarını almadan bir galon tam yağlı süt içmiş gibi hissediyordu. Ella da onlara pek yardımcı olmuyordu. Sürekli olarak "Saatte bin iki yüz kilometre. Bin iki yüz seksen. Bin iki yüz doksan. Hızlı. Çok hızlı," diye mırıldanıyordu.

At, Puget Boğazı'nda ses hızında koşuyor, adacıkların, balıkçı teknelerinin ve şaşkınlıkla onlara bakan balina sürülerinin üstünden atlıyordu. Manzara tanıdık gelmeye başlamıştı. Crescent Plajı'na ve Boundary Körfezi'ne gelmişlerdi. Frank bir okul gezisinde tekneyle oraya geldiğini hatırlıyordu. Sonra Kanada'ya girdiler.

At hızını kesmeden karaya çıktı. Kuzeye doğru giden 99. Otoyol'a çıktı. O kadar hızlı koşuyordu ki, yanından geçtikleri arabalar hareket etmiyormuş gibi görünüyordu. Nihayet, tam Vancouver'a girerlerken savaş arabasının tekerleklerinden dumanlar çıkmaya başladı.

Frank "Hazel!" diye bağırdı. "Araba dağılmak üzere!"

Hazel neler olduğunu anlayıp dizginleri çekti. At buna pek memnun olmadı, ama ses hızının altına inip Vancouver sokaklarına daldı. Demir

işçileri köprüsünü geçip Kuzey Vancouver'a girdiklerinde, savaş arabası kendini iyiden iyiye bırakmak üzereydi. Arion en sonunda ağaçlıklı bir tepede durdu. *İşte, biz böyle koşarız sersemler,* der gibi mutlulukla kişnedi. Dumanlar saçan savaş arabası yıkıldı ve Percy, Frank ve Ella ıslak, yosunlu zemine devrildi.

Frank apar topar ayağa kalktı. Gözlerini kırpıştırarak kendisine gelmeye çalıştı. Percy inleyip Arion'un dizginlerini paramparça olmuş savaş arabasından sökmeye koyuldu. Ella sersemlemiş gibi daireler çizerek uçarken ağaçlara tosluyor, "Ağaç. Ağaç. Ağaç," diye mırıldanıyordu.

Bir tek Hazel gayet iyi durumdaydı. Keyifle gülümseyerek, atın sırtından indi. "Süperdi!"

"Evet." Frank yutkunarak midesini yatıştırmaya çalıştı. "Gerçekten de süperdi."

Arion kişnedi.

"Yemek yemesi gerektiğini söylüyor," dedi Percy. "Haklı. Altı milyon kalori yakmış olmalı."

Hazel zemini inceleyip suratını buruşturdu. "Buralarda altın hissetmiyorum... Merak etme, Arion. Sana bir yerlerden altın bulacağım. Bu arada, neden biraz otlanmıyorsun? Seninle..."

At bunu duyar duymaz fırladı ve geride sadece buharlar kaldı.

Hazel kaşlarını çattı. "Sizce geri gelir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Percy. "Biraz... Fazla heyecanlı bir arkadaş gibi."

Frank neredeyse atın geri dönmemesini isteyecek haldeydi. Tabii arkadaşlarına bunu söylemedi. Yeni arkadaşını kaybeden Hazel'ın keyfinin kaçtığını görebiliyordu. Ama Arion onu korkutuyordu, dahası atın bunu hissedebildiğinden de emindi.

Hazel ve Percy savaş arabasının kalıntılarının arasından malzemelerini toparlamaya giriştiler. Savaş arabasının ön tarafında kalmış birkaç Amazon kutusu buldular. Ella kutuların içinde kitap olduğunu görünce neşeyle cıyakladı. Hemen *Kuzey Amerika Kuşları* isimli kitabı kaptı ve en

yakındaki dala kondu. Kitabı öylesine hızlı bir biçimde okumaya başladı ki Frank onun kitabı okuduğunu mu, parçaladığını mı anlayamadı.

Baş dönmesini kontrol edebilmek için bir ağaca yaslandı. Hala Amazonlar tarafından tutsak alınışının etkisi altındaydı. Lobide itilip kakılmış, silahı alınmış, bir kafese koyulmuş ve ego manyak bir attan *bebek suratlı* hakaretini yemişti. Tüm bunlar kendine olan güvenini biraz kırmıştı doğrusu.

Ancak bunlar olmadan önce Hazel'la birlikte paylaştığı görüntüler de onu bir hayli sarsmıştı. Artık kendini ona daha da yakın hissediyordu. Ona odun parçasını vererek doğru şeyi yaptığını biliyordu. Omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

Öte yandan, Yeraltı Dünyası'nı da bizzat görmüştü. Sonsuza dek orada oturup tekrar tekrar hatalarını düşünmenin nasıl olabileceğini anlamıştı. Ölüleri yargılayan yargıçların suratındaki altın maskelere bakmış ve bir gün, belki de çok yakın bir tarihte, karşılarına geçeceğini hissetmişti.

Frank hep öldüğünde annesini görebilmeyi hayal ederdi. Belki de melezler bunu yapamıyorlardı. Hazel, Asphodel'de yetmiş sene geçirmiş, ama annesini hiç görmemişti. Frank, kendisinin de annesinin de Elysium'a gideceğini umuyordu. Ama Hazel, Gaia'yı durdurmak için hayatını feda ettiği, annesinin Ceza Tarlaları'na gitmemesi için tüm sorumluluğu üstüne aldığı halde oraya gitmemişse, Frank'in şansı var mıydı? Hayatında hiç böylesine kahramanca bir şey yapmamıştı.

Doğrulup etrafına bakındı ve nerede olduklarını anlamaya çalıştı.

Güneyde, Vancouver Limanı'nın karşısında, şehir merkezi batan güneşin kırmızı ışıkları arasında parıldıyordu. Kuzeydeyse, Lynn Kanyon Parkı'nın tepeleri ve yağmur ormanları, vahşi doğaya açılana dek Kuzey Vancouver'ın diğer bölümlerinin arasında kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Frank senelerce bu parkı keşfe çıkmıştı. Bir ara nehirdeki bir kıvrım dikkatini çekti, bunun tanıdık geldiğini hissetti. Yakınlardaki bir açıklık alanda bulunan ve şimşek çarpması yüzünden kurumuş çam ağacını gördü. Bu tepeyi biliyordu.

"Neredeyse evde sayılırım," dedi. "Büyükannemin evi tam şurada."

Hazel gözlerini kısıp "Ne kadar uzaklıkta?" diye sordu.

"Nehri geçtikten sonra, ağaçlık alanın hemen ardında."

Percy kaşlarını havaya kaldırdı. "Sahi mi? O halde, büyükannenin evine mi gidiyoruz?"

Frank hafifçe öksürdü. "Evet, oraya gidebiliriz."

Hazel ellerini dua eder gibi önünde kavuşturdu. "Frank, *lütfen* bana büyükannenin bir gece evinde kalmamıza izin vereceğini söyle. Vaktimizin çok daraldığını biliyorum, ama biraz dinlenmemiz gerek, değil mi? Hem Arion bize biraz vakit kazandırmış olabilir. Belki de sıcacık bir tas ev yemeği dahi yiyebiliriz, ne dersin?"

Percy de yalvarır gibi "Sıcak bir duş da alabiliriz," dedi. "Normal çarşafları ve bir yastığı olan bir yatakta uyuyabiliriz belki?"

Frank ağır silahlı iki arkadaşı ve bir harpyayla eve gittiğinde, büyükannesinin ne diyeceğini hayal etti. Annesinin cenazesinden ve kurtların gelip onu güneye götürüşünden bu yana çok şey değişmişti. Evinden ayrıldığına çok içerlemişti. Ama şimdi, oraya geri döndüğünü hayal bile edemiyordu.

Yine de hem kendisi hem de arkadaşları yorgunluktan bayılmak üzereydiler. İki gündür doğru dürüst bir şey yemeden ve uyumadan yolculuk yapmışlardı. Büyükannesi onlara ihtiyaç duydukları şeyleri verebilirdi. Belki de aklının bir köşesinde aile yeteneğine dair oluşan şüpheyle ilgili bir şeyler de anlatabilirdi.

"Denemeye değer," dedi Frank. "Büyükannemin evine gidiyoruz."

Frank'in aklı öylesine karışıktı ki, elini kolunu sallaya sallaya ogrelerin kampına dalabilirdi. Neyse ki bunu fark eden Percy, onu kolundan geri çekti.

Kocaman bir kütüğün ardına, Hazel'la Ella'nın yanına saklandılar ve açıklık alana baktılar.

Ella "Kötü," diye mırıldandı. "Harpyalar için kötü."

Hava tamamen kararmıştı. Kocaman bir kamp ateşinin etrafında altı tane dağınık saçlı insanımsı yaratık oturuyordu. Ayağa kalksalar herhalde iki buçuk metre boyunda olurlardı. Gerçi Kaliforniya'da gördükleri gigant Polibot'a, hatta Kikloplara kıyasla, bunlar ufak tefek kalırdı, ama bu durum çok ürkütücü oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Yaratıkların üstünde dizlerine kadar inen sörfçü şortları vardı. Tenleri güneşten yanıp kıpkırmızı olmuş gibiydi ve her yerlerinde ejderha, kalp ve bikinili kadın dövmeleri vardı. Ateşin üstündeyse derisi yüzülmüş bir hayvan pişiyordu. Bu, yabani bir domuz olabilirdi. Ogreler pençemsi elleriyle ateşin üstünde kızaran hayvandan iri iri et parçaları koparıyorlar ve sipsivri dişlerini göstererek, kendi aralarında konuşuyorlardı. Ogrelerin yanında havan toplarını andıran bronz renkli kürelerle dolu birkaç hasır çanta duruyordu. Küreler sıcak olmalıydı, çünkü serin gecede dahi üstlerinden dumanlar çıkıyordu.

Açıklığın yaklaşık olarak iki yüz metre ilerisinde, Zhang malikânesinin ışıkları ağaçların arasında parıldıyordu. Frank, *Ne kadar da yakın*, diye düşündü. Yaratıkların etrafından dolanıp dolanamayacaklarını düşündü, ama sağa sola bakınca, sanki ogreler tüm araziyi kuşatmışlar gibi her yerde kamp ateşlerinin yakılmış olduğunu gördü. Frank tırnaklarını kütüğe geçirdi. Büyükannesi tek başına evde mahsur kalmış olabilirdi.

"Bu yaratıklar da ne böyle?" diye fısıldadı.

"Kanadalılar," dedi Percy.

Frank geri çekildi. "*Pardon?*"

"Şey, üstüne alınma, ama onlarla daha önce savaştığımda Annabeth böyle demişti. Onların kuzeyde, Kanada'da yaşadıklarını anlatmıştı."

"Tamam, Kanada'da olduğumuz *doğru*. *Ben de* Kanadalıyım. Ama bu *yaratıkları* daha önce hiç görmedim."

Ella kanadından bir tüy koparıp parmaklarının arasında çevirdi. "Laistrygonyalılar," dedi. "Yamyamlar. Kuzey gigantları. Koca ayak efsanesi. Evet, evet. Onlar kuş değil. Kuzey Amerika kuşları değil."

"Evet, onlara öyle deniyor," dedi Percy. "Laistry... Aman neyse işte, Ella'nın dediğinden."

Frank açıklık alandaki yaratıklara bakıp suratını ekşitti. "Koca ayağa benziyorlar. Belki de bu efsane onlar yüzünden başlamıştır. Ella, çok zekisin."

"Ella zeki," dedi Ella. Sonra, utangaç bir tavırla Frank'e kopardığı tüyü uzattı.

"Şey... Teşekkürler." Frank tüyü cebine koydu. Hazel'ın ona baktığını fark etti. "Ne var?"

"Yok bir şey." Hazel, Percy'ye döndü. "Demek hafızan geri geliyor? Bu yaratıkları nasıl yendiğini hatırlıyor musun?"

"Biraz. Hala tam olarak hatırlayamıyorum. Sanırım, birileri bana yardım etmişti. Onları İlahi Bronz'la öldürdük, ama bu şeyden önceydi... Anlarsınız ya."

"Ölüm tutsak alınmadan önce," dedi Hazel. "Şimdi, onları hiç öldüremeyebiliriz."

Percy evet manasında başını salladı. "Şu bronz havan topları iyiye işaret değil. Sanırım bunlardan kullanmıştık. Bunlar havada alev alıp patlıyor."

Frank elini cebine götürdü. Sonra, odun parçasını Hazel'a verdiğini hatırladı. "Eğer patlama olursa, diğer kamplardaki ogreler koşa koşa buraya gelirler. Galiba evi kuşatmışlar. Yani, ormanda elli altmış tane ogre olabilir."

"O halde, bu bir tuzak." Hazel endişeyle Frank'e baktı. "Büyükannen ne olacak? Ona yardım etmemiz gerek."

Frank boğazının düğümlendiğini hissetti. Milyon sene düşünse, büyükannesinin yardıma ihtiyacı olacağı aklına gelmezdi, ama o sırada zihninden türlü savaş senaryosu geçmeye başlamıştı. Kampta oynanan savaş oyunlarında da böyle yapardı.

"Dikkatlerini çekecek bir şey yapmamız gerek," dedi. "Eğer bu grubu

ormana çekersek, diğerlerine görünmeden eve gidebiliriz."

"Keşke Arion burada olsaydı," dedi Hazel. "Ogreleri peşime takardım."

Frank sırtından mızrağını aldı. "Benim başka bir fikrim var."

Aslında, bunu yapmayı hiç istemiyordu. Gri'yi çağırmak, onu Hazel'ın atından daha fazla korkutuyordu. Ama aklına başka bir şey gelmiyordu.

"Frank, tek başına onlara saldıramazsın!" dedi Hazel. "Düpedüz intihar demek bu."

"Saldırmayacağım," dedi Frank. "Bir arkadaşım var. Ama... Kimse çığlık atmasın, tamam mı?"

Mızrağını yere saplayınca, mızrağın ucu kırıldı.

"Eyvah," dedi Ella. "Mızrağın ucu gitti. Hayır, hayır."

Yer sallanmaya başladı. Gri'nin iskelet eli yüzeye çıktı. Percy hemen kılıcını çekmeye çalıştı, Hazel'dan da boğazına tüy yumağı kaçmış bir kedi gibi bir ses çıktı. Ella bir anda gözden kaybolup en yakındaki ağacın tepesinde belirdi.

"Korkmayın," dedi Frank. "Her şey kontrol altında!"

Gri yüzeye çıktı. Şahmeranlarla yaptığı savaştan hiçbir zarar görmemiş gibiydi. Kamuflaj giysisi ve çizmeleri yepyeniydi, kemiklerini saran gri renkli saydam etlerse parıldıyordu. Korkunç gözlerini Frank'e çevirip emirlerini beklemeye başladı.

"Frank, bu bir *spartus*," dedi Percy. "Bir iskelet savaşçı. Bunlar kötüdür. Birer katilden hiçbir farkları yoktur. Onlar..."

Frank acı acı "Biliyorum," dedi. "Ama bu bana Mars'ın bir hediyesi. Şu anda yapabileceğim başka bir şey yok. Pekâlâ, Gri. Emirlerin şunlar: Şu ogrelere saldır. Gürültü yapıp onları batı yönüne çek ve..."

Ne yazık ki Gri 'ogreler' sözcüğünden sonrası dinlemedi. Belki de sadece basit cümleleri anlayabiliyordu. Hızla ogrelerin kamp ateşine doğru atıldı.

Frank "Bekle!" diye bağırdı, ama çok geç kalmıştı. Gri kaburgalarından ikisini söküp ateşe doğru koştu ve ogreleri öylesine hızlı bir biçimde sırtlarından bıçakladı ki, yaratıkların çığlık atacak fırsatı bile olmadı. Neye uğradığını şaşıran altı Laistrygonyalı birer domino taşı gibi yere devrilip toza dönüştü.

Gri bedenleri tekrar oluşmaya başlayan ogrelerden geriye kalan külleri dağıttı. Onların bir daha geri gelmeyeceğinden emin olunca da hazır ola geçti, Frank'e bir asker selamı çaktı ve tekrar yerin altına girdi.

Percy, Frank'e baktı. "Bunu nasıl..."

"Laistrygonyalı olmasın." Ella ağaçtan yanlarına uçtu. "Altı eksi altı sıfır. Mızraklar çıkarma işlemi için iyi. Evet."

Hazel sanki Frank bir zombi iskelete dönüşmüş gibi hayretle ona bakıyordu. Frank yüreğinin paramparça olduğunu hissetti, ama Hazel'a hak vermeden de edemedi. Mars'ın çocukları şiddete başvururlardı. Mars'ın sembolü boşuna kanlı bir mızrak değildi. Hazel neden olanlar karşısında afallamayacaktı?

Mızrağının kırık ucuna baktı. Keşke babası Mars değil de *herhangi* bir tanrı olsaydı diye düşündü. "Gidelim," dedi. "Büyükannemin başı dertte olabilir."

XXXIV

FRANK

Malikânenin ön kapısında durdular. Frank'in korktuğu gibi, ormandaki kamp ateşleri büyük bir halka biçiminde arazinin tamamını çevrelemiş gibi görünüyordu, ama eve zarar verilmemişti.

Büyükannesinin rüzgâr çanları hafif gece rüzgârında çın çın ötüyordu. Sokağa bakan sallanan koltuğu boştu. Alt katın ışığı yanıyordu, ama Frank zili çalmamaya karar verdi. Vaktin ne kadar geç olduğunu ya da büyükannesinin uyuyup uymadığını, hatta evde olup olmadığını bile bilmiyordu. Zili çalmak yerine, köşede duran taş fil biblosuna baktı. Bu biblo Portland'daki fil heykelinin minik bir kopyasıydı. Evin yedek anahtarıysa hala biblonun altında duruyordu.

Frank kapıda duraksadı.

"Sorun ne?" diye sordu Percy.

Frank kapıyı annesiyle ilgili o kötü haberi getiren askere açtığı sabahı hatırladı. O basamaklardan inip cenazeye gittiğini, odun parçasını ilk kez ceketinin cebine koyduğu günü anımsadı. Kapıda dikildiğini, kurtların ormandan geldiğini, Lupa'nın hizmetkârlarının onu Jüpiter Kampı'na götürüşünü hatırladı. Bunlar uzun süre önce olmuş gibiydi, ama aradan sadece altı hafta geçmişti.

Şimdiyse geri dönmüştü. Büyükannesi onu kucaklayacak mıydı?

Frank, tanrılara şükürler olsun ki geri döndün! Yaratıklar evi kuşattı! diyecek miydi?

Onu azarlaması, zorla eve girmeye çalıştıklarını düşünmesi ve bir tavayla kovalaması daha büyük olasılıktı.

"Frank?" dedi Hazel.

Harpya tırabzanlara konup "Ella endişeli," dedi. "Fil... Fil, Ella'ya bakıyor."

"Merak etme." Frank'in eli öylesine tir tir titriyordu ki anahtarı kilide güçlükle sokabildi. "Birbirinizden ayrılmayın."

İçerisi uzun süre kapalı kalmış gibi küf kokuyordu. Normal şartlar altında içeride yasemin tütsüsü yanıyor olurdu, ama tütsülükler boştu.

Oturma odasına, yemek odasına ve mutfağa baktılar. Lavaboda bir yığın kirli tabak çanak duruyordu. Bu işte bir terslik vardı. Çünkü büyükannesinin hizmetçisi her gün gelir, ev işlerini yapardı. Ama gigantlar onu korkutup kaçırmış olabilirlerdi.

Mideye indirmiş de olabilirler, diye düşündü Frank. Ella, Laistrygonyalılar'ın yamyam olduklarını söylemişti.

Frank bunu düşünmemeye çalıştı. Yaratıklar sıradan ölümlülerle uğraşmazlardı. En azından, *çoğu zaman* uğraşmazlardı.

Salondaki Buda ve Taocu ölümsüzlerin heykelleri onlara manyak birer palyaço gibi sırıtıyorlardı. Frank'in aklına Budizm'le ve Taoizm'le uğraşan gökkuşağı tanrıçası İris geldi. Tanrıça bu ürkünç küflü eve bir kez gelse, bu sevdadan hemen vazgeçerdi.

Büyükannesinin iri porselen vazoları örümcek ağlarıyla kaplıydı. Bu da evde bir terslik olduğunun bir diğer işaretiydi. Büyükannesi porselen koleksiyonunun her gün tozunun alınmasını isterdi. Frank vazolara bakarken cenazenin olacağı gün koleksiyonun birçok parçasını kırdığına pişman oldu. Yaptığı şey şimdi aptalca geliyordu ona. Juno, Gaia, gigantlar, babası Mars, *özellikle de* Mars gibi öfkeleneceği daha bir sürü kişi varken büyükannesine çatmıştı.

Şömine karanlık ve soğuktu.

Hazel sanki cebindeki odun parçası şömineye atlamasın diye ellerini göğsünde kavuşturmuştu. "Bu..."

"Evet," dedi Frank. "Anlattığım şey."

Percy "Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu.

Hazel'ın yüzünde anlayışlı bir ifade belirmişti, ama Frank bunu görünce kendini daha da kötü hissetti.

Percy'ye "İşte, o şömine," dedi, ama ağzından çıkanlar kendi kulağına bile aptalca geldi. "Haydi, yukarı kata bakalım."

Zemin her adım attıklarında gıcırdıyordu. Frank'in eski odası el değmemiş gibi duruyordu. Hiçbir şeyine dokunulmamıştı. Yedek yayı ve okları (bunları evden çıkmadan önce yanına alması gerekiyordu), heceleme yarışmalarından aldığı ödüller (evet, Frank sanki yeterince tuhaf değilmiş gibi, muhtemelen tüm dünyadaki tek disleksik olmayan melez heceleme şampiyonuydu) ve annesinin kurşungeçirmez yeleğiyle ve miğferiyle Kandahar Bölgesi'nde askeri bir cipte otururken Frank'in okulunda futbol antrenörlüğü yaptığı üniformasıyla ve kariyer gününde Frank'in okuluna giydiği askeri üniformasıyla, ellerini Frank'in omuzlarına koymuş bir halde çekilmiş fotoğrafları da olduğu gibi duruyordu.

Hazel yavaşça "Annen mi?" dedi. "Çok güzelmiş."

Frank yanıt veremedi. Biraz utanmıştı. Hangi on altı yaşındaki genç annesinin bir sürü fotoğrafını odasına koyardı? Ne kadar acınası bir durumdu bu? Ama utançtan çok hüzün hissediyordu. Oradan ayrılalı altı hafta olmuştu. Bazen bu süre ona sonsuzluk gibi geliyordu. Ama annesinin fotoğraflardaki gülümseyen ışıl ışıl yüzüne baktığında, onu kaybetmenin yarattığı acı taptazeydi.

Diğer yatak odalarını da kontrol ettiler. Ortadaki iki oda boştu. Ancak, son odanın, yani büyükannesinin odasının kapısının altından cılız bir ışık sızıyordu.

Frank yavaşça kapıyı çaldı. Kimse yanıt vermedi. Kapıyı açtı. Bü-

yükannesi sıska ve bitkin, bembeyaz saçları yüzünü bir şahmeran yelesi gibi çevrelemiş halde yatağında yatıyordu. Yatağın başındaysa, bej renkli Kanada Ordusu üniforması giymiş, iri yarı bir adam oturuyordu. İçerisi karanlık olduğu halde, siyah camlı bir güneş gözlüğü takmıştı. Camların ardında kan kırmızısı birer ışık parıldıyordu.

"Mars," dedi Frank.

Tanrı yavaşça başını kaldırdı. "Selam, evlat. İçeri gel. Arkadaşlarına da biraz hava almalarını söyle."

"Frank, *Mars* da ne demek? Büyükannen... O, iyi mi?" diye fısıldadı Hazel.

Frank arkadaşlarına baktı. "Onu görmüyorsunuz, değil mi?"

"Kimi?" Percy kılıcına sarıldı. "Mars mı? Nerede?"

Savaş tanrısı cık cık etti. "Yok, beni göremezler. Bu sefer görmeseler daha iyi olur diye düşündüm. Baba oğul, tek başımıza konuşalım, tamam mı?"

Frank yumruklarını sıktı. Öfkesini dindirmek için, konuşmadan önce içinden ona kadar saymak zorunda kaldı.

"Çocuklar, şey... Sorun yok. Neden orta odaları siz almıyorsunuz?"

"Çatı," dedi Ella. "Çatılar harpyalar için iyidir."

Frank transa girmiş gibi "Tabii," dedi. "Mutfakta yiyecek bir şeyler olmalı. Büyükannemle biraz konuşmama izin verir misiniz? Sanırım o..."

Frank daha fazla konuşamadı. Ağlasa mı, bağırsa mı, yoksa Mars'ın suratına bir yumruk mu atsa, bilemiyordu. Belki de bu üç şeyi de yapmalıydı.

Hazel elini Frank'in koluna koydu. "Tabii, Frank. Ella, Percy, gidelim."

Frank arkadaşlarının ayak sesleri uzaklaşana dek bekledi. Sonra, yatak odasına girip kapıyı kapattı.

Mars'a "Gerçekten de sen misin?" diye sordu. "Bu bir oyun ya da yanılsama falan değil, değil mi?"

Tanrı hayır manasında başını salladı. "Burada olmamamı mı tercih ederdin?"

Frank samimiyetle "Evet," diye yanıt verdi.

Mars omuzlarını silkti. "Haksız değilsin. Aklı başında olan kimse savaşı hoş karşılamaz. Ama savaş er ya da geç herkesin karşısına çıkar. Onu engellemek imkânsızdır."

"Bu, çok aptalca," dedi Frank. "Savaş engellenemez değildir. İnsanlar bu yüzden hayatını kaybeder. Annem..."

"Annen de savaşta öldü," dedi Mars, Frank'in lafını tamamlayarak.

Frank, Mars'ın suratındaki o sakin ifadeyi bir yumrukla yerle bir etmek istiyordu, ama belki de onu bu kadar öfkelendiren şey Mars'ın halesiydi. Huzur içinde uyuyan büyükannesine baktı. Birisi savaş tanrısına kafa tutacaksa, bu kesin büyükannesi olurdu.

Mars "O, ölmeye hazır," dedi. "Haftalardır hazır aslında, ama gelmeni bekliyordu."

"Beni mi bekliyordu?" Frank öylesine şaşırmıştı ki, neredeyse ne kadar öfkeli olduğunu unutacaktı. "Ama niye? Geri geleceğimi nereden biliyordu? *Ben* bile bilmiyordum ki!"

"Dışarıda bekleyen Laistrygonyalılar biliyordu," dedi Mars. "Onlara da bir tanrıça söylemiş olmalı."

Frank gözlerini kırpıştırdı. "Juno mu?"

Savaş tanrısı bir anda kahkahalara boğuldu. Öylesine yüksek sesle gülüyordu ki pencere camları zangırdadı. Ama büyükannesi kılını dahi kıpırdatmadı. "Juno mu? Yok artık, daha neler. Juno değil! Sen Juno'nun gizli silahısın. Seni asla yarı yolda bırakmaz. Ben Gaia'yı kastetmiştim. Belli ki seni izliyor. Sanırım onu Percy'den, Jason'dan ya da yedilerin herhangi birinden daha fazla endişelendiriyorsun."

Frank başının döndüğünü hissetti. Keşke odada oturacak bir sandalye daha olsaydı diye düşündü. "Yediler mi? Hani, şu Ölüm'ün Kapıları'ndan söz eden eski kehanetteki yedi melez mi? Yedilerden biri ben miyim? Jason ve..."

"Evet, evet." Mars sabırsızlıkla elini salladı. "Haydi, evlat. İyi bir taktikçi olman gerekir. Düşünsene! Alaska'dan sağ salim geri döndüğünüz takdirde, arkadaşların da o göreve hazırlanacak gibi görünüyor. Juno, Yunanlıları ve Romalıları bir araya getirip onları gigantlara karşı kullanmayı planlıyor. Gaia'yı durdurmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyor."

Mars bu planın işe yaramayacağını düşünüyormuş gibi omuzlarını silkti. "Her neyse, Gaia senin yedi melez arasında olmanı istemiyor. Percy Jackson'a gelince... Onu kontrol edebildiğine inanıyor. Diğerlerinin istifade edebildiği birtakım zayıf yönleri var. Ama sen... *Sen* onu endişelendiriyorsun. Aslında, seni hemen öldürmeyi tercih ederdi. Laistrygonyalıları da bu yüzden buraya yolladı. Günlerdir buradalar, seni bekliyorlar."

Frank başını salladı. Mars onu kandırmaya mı çalışıyordu? Bir tanrıça neden onun gibi birisini dert edecekti ki? Hele melezlerin arasında Percy Jackson gibi birisi varken...

"Benim hiç zayıf yönüm yok mu?" dedi. "Ben bir zayıflıklar *abidesiyim*. Hayatım bir odun parçasına bağlı!"

Mars sırıttı. "Kendini hafife alıyorsun. Neyse, Gaia bu Laistrygonyalıları ailenden sona kalan kişiyi, bu *sen* oluyorsun tabii, yedikleri takdirde aile yeteneğini ele geçirebileceklerine ikna etmiş. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama Laistrygonyalılar bunu deneyecek kadar aç."

Frank midesine kramplar girdiğini hissetti. Gri, ogrelerden altı tanesini öldürmüştü, ama etraftaki kamp ateşlerine bakılacak olursa, Frank'i pişirip kahvaltıda yemeyi planlayan daha düzinelerce ogre olmalıydı.

"Kusacağım şimdi," dedi.

"Hayır, kusmayacaksın." Mars parmaklarını şaklattı ve Frank'in

mide bulantısı geçti. "Savaş heyecanı. Herkesin başına gelir."

"Ama büyükannem..."

"Evet, seninle konuşmak için bekliyor. Ogreler şu ana kadar onu rahatsız etmediler. Çünkü o yem, anladın mı? Artık buraya geldiğine göre, kokunu almış olmalılar. Sabah eve saldıracaklar."

Frank "Götür bizi buradan o halde!" diye bağırdı. "Parmaklarını şaklat, yamyamları patlat, bir şeyler yap."

"Hah! Çok eğlenceli olurdu. Ama çocuklarımın savaşlarına asla karışmam. Kaderlerin, tanrıların görevleri ve ölümlülerin ne yapması gerektiğine dair çok kesin fikirleri vardır. Bu senin görevin. Ha, bir de henüz fark etmediysen hemen söyleyeyim, mızrağını yirmi dört saat sonra kullanabilirsin, o yüzden umarım aile yeteneğini kullanmayı öğrenmişsindir. Yoksa yamyamlar seni kahvaltı niyetine mideye indirecekler."

Aile yeteneği. Frank bu konuyu büyükannesiyle konuşmak istiyordu, ama o sırada yanında akıl danışabileceği bir tek Mars vardı. Gaddar gaddar gülümseyen savaş tanrısına baktı.

Bir heceleme yarışmasındaymış gibi "Periklymenos," dedi dikkatle. "Atalarımdan biriydi, bir Yunan prensiydi ve bir Argonottu. Herkül'le savaşırken öldü."

Mars elini *'devam et'* der gibi salladı.

"Ona savaşta yardım eden bir yeteneği vardı. Tanrılardan aldığı bir yetenekti. Annem onun bir arı sürüsü gibi savaştığını söylemişti."

Mars güldü. "Gerçekten de öyle. Başka?"

"Ailem bir şekilde Çin'e gitti. Sanırım, Roma İmparatorluğu döneminde, Periklymenos'un soyundan gelen birisi bir lejyonda görev yaptı. Annem bana Seneka Graccus isimli birisinden söz ederdi, galiba Sung Guo da Çince ismiydi. Şey, bu kısımdan çok emin değilim, ama Reyna bana sık sık birçok kayıp lejyon olduğunu söylerdi. On İkinci Lejyon Jüpiter Kampı'nı kurmuş. Belki doğuda kaybolmuş bir başka lejyon daha vardı."

Mars sessizce ellerini çırptı. "Fena değil evlat. Harran Savaşı'nı duymuş muydun? Romalılar büyük bir bozguna uğramışlardı. İmparatorluğun doğu sınırında Partlar'la savaşmışlardı. Bu savaşta bin beş yüz Romalı öldü. On bini de tutsak alındı."

"O tutsaklardan biri atam Seneka Graccus olabilir mi?"

"Aynen öyle," dedi Mars. "Partlar tutsak lejyonerleri çalıştırdılar, çünkü hepsi çok iyi birer savaşçıydı. Ama Part İmparatorluğu bu sefer diğer yönden istila edildi..."

"Çinliler tarafından," dedi Frank. "Böylece, Romalı tutsaklar bir kez daha tutsak alındılar."

"Evet. Utanç verici. Neyse, işte bir Roma lejyonu ta Çin'e kadar bu şekilde gitti. Romalılar nihayet orada yaşamaya başladı ve kendilerine yeni bir memleket kurdular."

"Oraya Li-Jien ismini verdiler," dedi Frank. "Annem oraya ataları-mızın memleketi derdi. Li-Jien. *Lejyon.*"

Mars tatmin olmuş gibiydi. "Şimdi anlamaya başladın. Yaşlı Seneka Graccus da aile yeteneğine sahipti."

"Annem onun ejderhalarla savaştığını anlatırdı. Onun... en güçlü ejderha olduğunu söylerdi."

"O, gerçekten de güçlüydü," dedi Mars. "Lejyonunun talihsizliğinden kurtulacak kadar değilse de çok iyi bir savaşçıydı. Çin'e yerleşti, yeteneği çocuklarına da geçti ve bu nesiller boyunca devam etti. Ailen seneler sonra Kuzey Amerika'ya göç etti ve Jüpiter Kampı'yla bir ilişkileri oldu."

"Halka tamamlandı," dedi Frank. "Juno aile halkasını tamamlayacağını söylemişti."

"Göreceğiz." Mars başıyla büyükannesini işaret etti. "Bunları sana kendi anlatmak istiyordu, ama bir kısmını ben anlatayım dedim. Yaşlı kuşun hiç gücü kalmadı. Yeteneği anladın mı şimdi?"

Frank hala tereddütlüydü. Aklında bir fikir oluşmaya başlamıştı, ama bu çılgınca bir şeydi. Bir ailenin Yunanistan'dan, Roma'ya, Roma'dan

Çin'e ve oradan da Kanada'ya göç etmesinden de çılgınca bir fikirdi bu. Ne düşündüğünü yüksek sesle söylemek istemedi. Bir hata yapmayı ve Mars'ın ona gülmesini istemiyordu. "Sa-sanırım anladım," dedi. "Ama bu ogre ordusuna karşı..."

"Evet, yine de zor olacak." Mars ayağa kalkıp gerindi. "Büyükannen sabah uyanınca, sana yardım etmeye çalışacak. Sonra da ölecek."

"*Ne?* Ama onu kurtarmam gerek! Beni böyle bırakıp gidemez."

"Büyükannen hayatı dolu dolu yaşadı. Artık gitmeye hazır. Bencillik etme."

"Bencillik mi?"

"Bak, yaşlı kadın sırf sorumluluk hissi yüzünden bunca zaman hayatta kaldı. Annen de öyleydi. Onu bu yüzden seviyordum. Sorumluluklarını her zaman ön planda tutardı. Bunlar kendi hayatından da önemliydi onun için."

"Benden bile desene."

Mars güneş gözlüğünü çıkardı. Gözlerinin olması gereken yerde birer nükleer patlama gibi görünen minnacık ateş küreleri vardı. "Kendine acıma hissi iyi bir şey değildir, evlat. Sana yakışmıyor. Annen aile yeteneği olmadan bile sana en önemli özellikleri verdi: cesaret, bağlılık ve zekâ. Şimdi, bunları nasıl kullanacağına karar vermelisin. Sabahleyin büyükanneni dinle. Nasihatlerine kulak ver. Hala Thanatos'u serbest bırakıp kampı kurtarabilirsin."

"Büyükannemi ölüme terk etmiş olacağım."

"Hayat sadece biteceği için değerlidir, evlat. Bir tanrıya kulak ver. Siz ölümlüler ne kadar şanslı olduğunuzu bilmiyorsunuz."

"Evet," diye homurdandı Frank. "Çok şanslıyız."

Mars tuhaf, metalik bir ses çıkararak güldü. "Annen bana eskiden bir Çin atasözü söylerdi. *Acı ye...*"

"*Acı ye, tatlı ol,*" dedi Frank. "O atasözünden nefret ederim."

"Ama bu doğru. Bugünlerde bunun yerine ne diyorlar? Emeksiz yemek olmaz mı? Aynı şey işte. İşin kolayına kaçar, göze hoş ve *barışçıl* görüneni yaparsan, en sonunda bunun doğru şey olmadığını görürsün. Ama zor yolu seçersen... İşte, mükâfatlar *o zaman* gelir. Görev. Fedakârlık. Bunların bir anlamı var."

Frank duyduklarından o denli tiksinmişti ki konuşamıyordu. Babası *bu* muydu?

Ama annesinin neden bir kahraman olduğunu anlayabiliyordu tabii. Onun birçok kişinin hayatını kurtardığını ve çok cesurca davrandığını da biliyordu. Ama onu yapayalnız bırakmıştı. Bu, haksızlıktı. Doğru da değildi.

Mars "Birazdan gideceğim," dedi. "Ama önce... Az önce bana zayıf yönlerin olduğunu söylemiştin. Yanılıyorsun. Juno'nun neden seni seçtiğini biliyor musun, Frank? O odun parçasının neden yanmadığını biliyor musun? Oynaman gereken bir rol var. Diğer Romalılar kadar iyi olmadığını düşünüyorsun. Percy Jackson'ın senden daha iyi olduğunu sanıyorsun."

"Ama öyle," diye homurdandı Frank. "Percy seninle savaştı ve seni yendi."

Mars omuzlarını silkti. "Olabilir, olabilir. Ama her kahramanın ölümcül bir zayıflığı vardır. Percy Jackson'ınki ne mi? Arkadaşlarına aşırı derecede bağlı. Onları hiçbir şeye değişmez. Zaten bu ona senelerce önce söylenmişti. Bir gün yapamayacağı bir fedakârlıkla karşı karşıya kalacak. Sen olmadan, senin sorumluluk hissin olmadan, Percy bu işi beceremez. Tüm savaş tepetaklak olur ve Gaia dünyamızı yok eder."

Frank başını salladı. Bunları duymaya bile tahammül edemiyordu.

"Savaş bir görevdir," dedi Mars. "Tek gerçek seçenek bunu kabul edip etmediğindir ve uğruna savaştığın şeylerdir. Roma'dan geriye kalanlar tehlikede. Beş bin senelik kanun, düzen ve medeniyet yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Tanrılar, gelenekler ve içinde yaşadığın dünyayı şekillendirmiş olan kültürler... Eğer bu savaşı kazanamazsan, hepsi yok olacak, Frank. Bence bu uğurda savaşmaya değer. Biraz düşün istersen."

"Benimki ne?" diye sordu Frank.

Mars kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Neyi soruyorsun?"

"Ölümcül zayıflığım ne? Her kahramanın ölümcül bir zayıflığı olduğunu söylemiştin?"

Savaş tanrısı acı acı gülümsedi. "Bunu kendin öğrenmelisin, Frank. Ama nihayet doğru soruları sormaya başladın. Şimdi biraz uyu. Dinlenmen gerek."

Tanrı elini salladı. Frank göz kapaklarının kapandığını hissetti. Yere yığıldı ve her yer karanlığa boğuldu.

Tanıdık, sert ve sabırsız bir ses "Fai," dedi.

Frank gözlerini kırpıştırdı. Odaya güneş ışığı dolmuştu.

"Fai, kalk artık. Seni uyandırmak için o şapşal suratına vururdum ama kalkacak gücüm yok."

"Büyükanne?"

Büyükannesinin yataktan ona baktığını gördü. Kendisi yerdeydi. Birisi gece üstüne bir battaniye örtmüş, başının altına bir yastık koymuştu, ama bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordu.

"Evet, benim şapşal öküzüm." Büyükannesi son derece bitkin ve solgun görünüyordu, ama sesi her zamankinden daha sert ve kararlıydı. "Şimdi, derhal kalk. Ogreler evi kuşattılar. Eğer arkadaşlarınla birlikte diri diri buradan kaçacaksanız, daha konuşacak çok şeyimiz var."

XXXV

FRANK

Frank pencereden dışarı bakınca, başının büyük bir dertte olduğunu anladı.

Laistrygonyalılar bahçenin kenarına bronz havan toplarını yığıyorlardı. Derileri kıpkırmızı parıldıyordu. Dağınık saçları, dövmeleri ve pençeleri de gün ışığında daha sevimli görünmüyordu.

Bazılarında sopalar mızraklar vardı. Birkaç gerizekalı ogre de yanlış partiye gelmişler gibi ellerine sörf tahtaları almışlardı. Hepsi gayet neşeliydi. Birbirlerine beş çakıyor, boyunlarına plastik bebek önlükleri takıyor, çatal bıçakları paylaştırıyorlardı. Ogrelerden biri portatif bir barbekü yakmıştı ve boynuna üstünde *aşçıyı öpün* yazan bir bebek önlüğü takmış dans ediyordu.

Bu manzara komik olabilirdi, ama Frank ana yemeğin *kendisi* olduğunu biliyordu.

"Arkadaşlarını çatı katına yolladım. İşin bitince yanlarına gidebilirsin," dedi büyükannesi.

"Çatı katı mı?" dedi Frank. "Bana oraya asla girmememi söylemiştin."

"Çünkü silahları orada gizliyorduk, şapşal çocuk. Yaratıklar evimize ilk kez mi saldırıyorlar sanıyorsun?"

Frank "Silahlar," diye mırıldandı. "Tamam. Daha önce *hiç* silah kullanmadım."

Büyükannesinin burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Fai Zhang?"

"Evet, büyükanne."

"Güzel. Sende hala iş var. Şimdi otur. Bir şeyler yemelisin."

Büyükannesi eliyle şifonyeri işaret etti. Birisi oraya bir bardak portakal suyu, bir tabak omlet ve salamlı tost koymuştu. Bu, Frank'in en sevdiği kahvaltı türüydü.

İçinde bulunduğu duruma rağmen, midesi zil çalıyordu. Hayretle büyükannesine baktı. "Bunları sen mi..."

"Kahvaltıyı mı? Buda'nın maymunu aşkına, tabii ki hayır! Hizmetliler de hazırlamadı. Burası onlar için çok tehlikeli oldu. Hayır, kahvaltıyı kız arkadaşın Hazel hazırladı. Dün gece sana bir battaniyeyle yastık da getirdi. Yatak odana da temiz giysiler koydu. Bu arada, git bir duş al. Yanmış at kılı gibi kokuyorsun."

Frank bir balık gibi ağzını açıp kapadı. Ağzından ses çıkmıyordu. Tüm bunları onun için *Hazel* mı yapmıştı? Frank önceki gece Gri'yi çağırdığında, Hazel'la artık hiçbir şansının kalmadığını düşünmeye başlamıştı.

"O... Şey... O şeyim değil..."

"Kız arkadaşın değil mi?" dedi büyükannesi. "Ama *öyle olmalı*, seni koca şapşal! Sakın o kızı kaçırma. Fark etmediysen söyleyeyim, hayatında güçlü kadınların olması gerek. Şimdi, işimize bakalım."

Büyükannesi ona bir tür askeri bir taktik konuşması yaparken Frank de kahvaltı etti. Günışığında büyükannesinin derisi öylesine şeffaf görünüyordu ki damarları olduğu ortadaydı. Nefes alıp verişi de kâğıt hışırtısı gibiydi, ama büyük bir kararlılıkla ve zihin açıklığıyla konuşuyordu.

Ogrelerin üç gündür evin etrafında kamp kurduklarını ve Frank'in gelişini beklediklerini anlattı.

"Seni pişirip yemek istiyorlar," dedi suratını buruşturup. "Çok saçma. Tadın berbattır kesin."

"Teşekkürler büyükanne."

Büyükannesi başını salladı. "Ama ne yalan söyleyeyim, geri döneceğini söylediklerinde mutlu oldum doğrusu. Üstün başın leş gibi olsa da ve saçların uzamış olsa da seni son kez göreceğime sevindim. Aileni böyle mi temsil ediyorsun?"

"Biraz işim vardı, büyükanne."

"Paspallığına mazeret uydurma şimdi. Her neyse, arkadaşların karınlarını doyurdular ve uyudular. Çatı katındaki silahları toparlıyorlar. Senin de kısa süre sonra onlara katılacağını söyledim, ama etrafta o kadar çok ogre var ki onları uzun süre oyalayamazlar. Bir an önce kaçış planını konuşmalıyız. Şifonyerin çekmecesini aç."

Frank çekmeceyi açıp mühürlü bir zarf çıkardı.

"Parkın sonundaki hava sahasını biliyor musun? Orayı bulabilir misin?"

Frank evet manasında başını salladı. Havaalanı kanyondan geçen dört buçuk kilometrelik bir yolun sonundaydı. Büyükannesi Çin'den hediyelik mallar geldiğinde, bunları almak için oraya gider, bazen onu da beraberinde götürürdü.

"Bir pilot kalkışa hazır vaziyette sizi orada bekliyor. Kendisi eski bir aile dostudur. O zarfın içinde sizi kuzeye götürmesini söyleyen bir mektup var."

"Ama..."

"İtiraz istemem evladım," diye mırıldandı büyükannesi. "Mars son birkaç gündür ziyaretime gelip bana arkadaşlık ediyor. Bana görevinden söz etti. Alaska'da Ölüm'ü bulup onu serbest bırakacakmışsın. Git, görevini yap."

"Ama görevi başarırsam, öleceksin. Seni bir daha göremeyeceğim."

"Doğru. Ama eninde sonunda öleceğim. Yaşlandım. Bunu daha önce de söylemiştim. Şimdi, söyle bakalım, yargıcın sana referans mektupları verdi mi?"

"Şey, evet, ama..."

"Güzel. Pilota onları da göster. O, lejyondan emeklidir. Tereddüt ederse ya da cayacak gibi olursa, referans mektuplarını gördüğünde size yardım etmenin bir şeref meselesi olduğunu düşünecektir. Tek yapman gereken hava sahasına ulaşmak."

Birden ev zangırdadı. Dışarıda bir ateş topu havada patladı ve odayı aydınlattı.

"Ogreler sabırsızlanıyorlar," dedi büyükannesi. "Elimizi çabuk tutmamız gerek. Şu senin özel gücüne gelince, umarım ne olduğunu anlamışsındır."

"Şey..."

Büyükannesi birbiri ardına Çince küfürler savurdu. "Atalarının tanrıları aşkına be oğlum! Hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Öğrendim!" Frank kekeleye kekeleye önceki gece Mars'la konuştuklarını anlattı, ama nedense büyükannesinin karşısında dili daha fazla dolanıyordu. "Periklymenos'un yeteneği... Sanırım, o Poseidon'un, yani Neptün'ün oğullarından biriydi..." Frank ellerini iki yana açtı. "Deniz tanrısını diyorum."

Büyükannesi sert sert başını salladı. "Aslında, O, Poseidon'un torunuydu, ama olsun. Müthiş zekân nasıl bu sonuca vardı?"

"Portland'da karşılaştığımız bir kâhin... Bana büyük büyükbabam Shen Lun hakkında bir şeyler anlattı. Kâhin onun 1906 senesinde San Francisco'yu ve eski Jüpiter Kampı'nı yok eden depremden sorumlu tutulduğunu söyledi."

"Devam et."

"Kampta bana Neptün'ün soyundan gelen birisinin bu felakete yol açtığı söylenmişti. Neptün deprem tanrısıdır. Ama... Büyük büyükbaba-

mın bu depremle ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Depremler bizim işimiz değil."

"Haklısın. Ama evet, suçlanan büyük büyükbaban oldu. Neptün'ün soyundan geldiği için pek sevilmezdi. Asıl yeteneği deprem oluşturmaktan çok daha tuhaf olduğu için de sevilmezdi. Dahası, Çinli olduğu için sevilmezdi. Daha önceden hiçbir Çinli çocuk Roma soyundan geldiğini iddia etmemişti. Gerçekler acıdır, ama bunu reddetmenin de bir anlamı yok. Haksız yere suçlandı ve oradan utanç içinde uzaklaştırıldı."

"O halde... Suçsuzsa neden onun için özür dilememi istedin benden?"

Büyükannesini yanakları al al oldu. "Çünkü yapmadığın bir şey için özür dilemek, bu yüzden ölmekten daha iyidir! Kampın seni nasıl karşılayacağından emin değildim. Romalıların önyargılarının devam edip etmediğini bilemezdim."

Frank lokmasını yuttu. Okulda ve bazen de sokakta onunla alay edilmişti tabii, ama bu tür şeyler yine de nadiren olmuştu. Dahası, Jüpiter Kampı'nda asla böyle bir şey gelmemişti başına. Kamptaki bir kişi bile bir kez olsun Asyalı olduğu için alay etmemişti. Kimsenin umurunda değildi. Onunla sadece hantal ve yavaş olduğu için alay etmişlerdi. Koca kampı yok etmekle suçlanan ve yapmadığı bir şey yüzünden lejyondan atılan büyük büyükbabasının neler hissetmiş olabileceğini düşündü.

Büyükannesi "Ya gerçek yeteneğimiz?" dedi. "Bunun ne olduğunu anladın mı en sonunda?"

Annesinin anlattığı eski öyküler Frank'in zihninde dönüp durmaya başladı. *Bir arı sürüsü gibi savaşmak. O, en güçlü ejderhaydı.* Annesinin çatı katından atlamış gibi bir anda bahçeye, yanına gelişini hatırladı. Ormandan çıkıp yolunu kaybeden bir anne ayıya yolu tarif ettiğini söylediği geldi gözlerinin önüne.

"*Dilediğin her şey olabilirsin*," dedi Frank. "Annem bana hep bunu söylerdi."

Büyükannesi ofladı. "Nihayet şu kalın kafanda bir zekâ parıltısı görüyorum. Evet, Fai Zhang. Annen sana sırf güven aşılamaya çalışmıyor-

du. Sana *kelimesi kelimesine* gerçeği söylüyordu."

"Ama..." Ev bir patlamayla daha sarsıldı. Tavandan alçılar döküldü. Frank öylesine afallamıştı ki bunu fark etmedi bile. "*Her şey* olabilir miyim?"

"Mantıklı olduğu sürece, her şey olabilirsin. Canlı şeyler. Tabii, iyi bildiğin bir yaratık olursa, daha iyi olur. Bu yetenek savaştaki gibi ölüm kalım anlarında yardımcı olur. Neden öyle şaşkın şaşkın bakıyorsun, Frank? Bana hep kendi bedeninde rahat olmadığını söylerdin. *Hepimiz*, daha doğrusu Pilos soyundan gelen herkes öyle hisseder. Bizler melezler olarak da eşsiz yaratıklarız. Poseidon atamızı kutsadığında ya çok cömert ya da çok kindar davranmış olmalı. Çünkü bu yetenek daha çok bir lanet gibi. Anneni kurtaramadı..."

Dışarıdaki ogrelerden sevinç çığlıkları yükseldi. Birisi "Zhang! Zhang!" diye bağırdı.

Büyükannesi "Artık gitmelisin, şapşal çocuk," dedi. "Vaktimiz kalmadı."

"Ama... Yeteneğimi nasıl kullanacağımı bilemiyorum. Bunu daha önce hiç... Ben..."

"Yapabilirsin. Yapamazsan kaderinde yazanları gerçekleştirecek kadar yaşamayacaksın. Mars'ın bana anlattığı şu Yediler Kehaneti hiç hoşuma gitmedi. Yedi rakamı Çinliler için uğursuzdur, hayalet rakam gibidir. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Artık, git! Beni merak etme. Zamanı gelince, kendi bildiğim gibi öleceğim. O salak ogrelere yem olmaya niyetim yok. Haydi, git artık!"

Frank kapıda durdu. Birisi kalbini bir mengeneyle sıkıyormuş gibi hissetti, ama resmi bir tavırla eğilip büyükannesine selam verdi. "Teşekkür ederim, büyükanne. Benimle gururlanmanı sağlayacağım."

Büyükannesi mırıl mırıl bir şeyler dedi. Frank bir an için onun, *Gururlandırdın zaten*, dediğini sandı.

Afallamış bir halde ona baktı, ama büyükannesini suratı hemencecik ekşidi. "Aval aval bakma, evladım! Git bir duş al, sonra da giyin! Saçını

da tarayıver! Seni son kez gördüğümde dağınık saçlı olmanı istemiyorum!"

Frank saçlarını düzeltip tekrar eğildi.

Büyükannesine son kez baktığında, pencerenin karşısına geçmiş, ogreler evini istila ettiğinde onları nasıl azarlayacağını düşünüyor gibiydi.

XXXVI

FRANK

Frank hayatının en hızlı duşunu aldı. Sonra, Hazel'ın onun için odasına bıraktığı giysileri giydi: koyu yeşil bir gömlekle bej bir spor pantolon. Şaka mı bu? Daha sonra da yedek yayıyla oklarını alıp çatı katına çıktı.

Çatı katı silahlarla doluydu. Ailesi bir orduya yetecek miktarda eski silah toplamıştı. Bir duvarda kalkanlar, mızraklar ve ok yayları asılıydı. Bunlar neredeyse Jüpiter Kampı'nın silah deposunu aratmayacak kadar fazlaydı. Arka pencerede bir akrep mancınık duruyordu ve ateşlenmeye hazırdı. Ön pencerenin önündeyse bir makineli tüfeğe benzer, kocaman bir şey duruyordu.

Frank yüksek sesle "Bir roket fırlatıcı olabilir mi?" diye düşündü.

Köşeden bir ses "Yok, yok," dedi. "Patates. Ella patates sevmez."

Harpya iki eski düdüklü tencerenin arasına yuva yapmıştı. Koca bir öbek Çin parşömeninin üstünde oturuyordu ve aynı anda yedi, sekiz tanesini birden okuyordu.

"Ella, diğerleri nerede?" diye sordu Frank.

"Çatıdalar." Ella yukarı baktı, sonra parşömenlere döndü. Arada bir kanatlarını didikliyor, sonra tekrar parşömenleri okuyordu. "Çatıdalar.

Ogreleri izliyorlar. Ella ogreleri sevmez. Patatesler."

"Patatesler mi?" Frank makineli tüfeği döndürene dek, harpyanın ne demek istediğini anlamadı. Sonra, tüfeğin sekiz namlusunun da patateslerle dolu olduğu gördü. Makineli tüfeğin dibindeki sepette de daha bir sürü yenilebilir cephanelik vardı.

Sonra, pencereden dışarı baktı. Bu, ayıyla karşılaştığında annesinin onu izlediği pencereydi. Ogreler bahçede dolanıyor, birbirlerini itekliyor, arada sırada eve bağırıp çağırıyor ve havada patlayan bronz havan topları fırlatıyorlardı.

"Onlarda havan topları, bizdeyse bir patates tüfeği var," dedi Frank.

Ella düşünceli düşünceli "Nişasta," dedi. "Nişasta ogrelere iyi gelmez."

Ev bir patlamayla daha sarsıldı. Frank'in derhal çatıya çıkıp Percy'yle Hazel'ın neler yaptığına bakması gerekiyordu, ama Ella'yı yalnız bırakacak olmak hoşuna gitmiyordu.

Ona fazla yaklaşmamaya özen göstererek yanına çömeldi. "Ella, burası güvenli değil. Yakında Alaska'ya uçacağız. Bizimle gelecek misin?"

Ella huzursuz bir biçimde kıpırdandı. "Alaska. Bir milyon sekiz bin yüz otuz üç kilometre kare. Eyaleti temsil eden memeli: Kanada geyiği."

Sonra birden Latince konuşmaya başladı. Frank, Jüpiter Kampı'nda aldığı Latince dersleri sayesinde, Ella'nın ne dediğini biraz anladı.

"*Lejyon nişanı, kuzeyde, tanrıların ötesinde. Neptün'ün oğlu buzdan düşüp boğulacak...*" Ella duraksadı ve karışık kırmızı tüylerini didikledi. "Hımm. Yanmış. Gerisi yanmış..."

Frank'in nefesi kesilmişti. "Ella, bu... Bu bir kehanet miydi? Bunu nerede okudun?"

"Kanada Geyiği," dedi Ella. Sonra 'geyik' sözcüğünü keyifle tekrarladı. "Geyik, geyik, geyik."

Ev tekrar sallandı. Kirişlerden sıvalar döküldü. Dışarıdan bir ogre

seslendi: "Frank Zhang! Göster kendini!"

Ella "Yok," dedi. "Frank kendini göstermemeli. Yok."

"Bak... Sakın bir yere gitme, tamam mı?" dedi Frank. "Hazel'la Percy'ye yardım etmem gerek."

Çatıya açılan merdiveni aşağı çekti.

Percy kasvetli bir edayla "Günaydın," dedi. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Önceki gün giydiği giysileri, yani kot pantolonunu, mor renkli tişörtünü ve yağmurluğunu giymişti, ama bunların yeni yıkandığı belliydi. Bir elinde kılıcını, diğer elindeyse bahçe hortumunu tutuyordu. Frank çatıda neden bir hortum olduğunu bilmiyordu, ama gigantlar her ateş topu fırlattıklarında, Percy hortumdan basınçlı su fışkırtıp topu havada söndürüyordu. Derken Frank *kendi* ailesinin de Poseidon'un soyundan geldiğini hatırladı. Büyükannesi evlerine daha önce de saldırıldığını söylemişti. Belki de hortumu çatıya bu yüzden koymuşlardı.

Hazel çatının iki duvarı arasındaki terasta etrafı kolaçan ediyordu. O kadar güzel görünüyordu ki Frank göğsü patlayacakmış gibi hissetti. Hazel bir kot pantolon, krem rengi bir ceket ve tenini sıcak çikolata kadar ılık gösteren beyaz bir tişört giymişti. Kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyordu. Yanlarına geldiğinde, Frank, Hazel'ın saçlarının yaseminli şampuan koktuğunu fark etti.

Hazel sıkı sıkı kılıcını tuttu. Frank'e bakınca, gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. "İyi misin?" diye sordu. "Neden gülümsüyorsun?"

Frank toparlanıp "Şey, bir şey yok," dedi. "Kahvaltı için teşekkürler. Giysiler için de... Benden nefret etmediğin için de..."

Hazel şaşırmıştı. "Senden neden nefret edeyim ki?"

Frank yanaklarının kızardığını hissetti. Keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşündü, ama artık bunun için çok geçti. Büyükannesi, *Sakın o kızı kaçırma*, demişti. *Güçlü kadınlara ihtiyacın var.*

"Şey... Dün gece... Dün gece iskeleti çağırdığımda, şey sandım...

Sandım ki benden tiksineceksin."

Hazel kaşlarını havaya kaldırdı. Sonra, hayal kırıklığıyla başını salladı. "Frank, bunu yaptığına azıcık şaşırmış olabilirim tabii," dedi. "Hatta o iskeletten korkmuş da olabilirim. Ama tiksinmek mi? Ona öylesine kendinden emin bir biçimde emirler verip yönettin ki adeta, *Ha, bu arada millet, bende bir de kullanabileceğimiz çok güçlü bir* spartus *var,* der gibiydin. Gözlerime inanmadım. Kesinlikle tiksinmedim Frank, tam aksine çok etkilendim."

Frank onun söylediklerini yanlış duyduğunu düşündü. "Sen... *Benden* etkilendin mi?"

Percy güldü. "Dostum, yaptığın şey *cidden* inanılmazdı." dedi.

"Ciddi mi?" dedi Frank.

"Evet," dedi Hazel. "Ama şimdi, ilgilenmemiz gereken başka sorunlar var, tamam mı?"

Gitgide daha da cesaretlenen ve eve yaklaşan ogreleri gösterdi.

Percy bahçe hortumunu hazırda tutuyordu. "Onlara çekeceğim bir numara daha var," dedi. "Bahçenizde bir sulama istemi var. Bunu havaya uçurup ogrelerin dikkatini dağıtabilirim, ama su basıncını da yok etmiş olurum. Basınç ve hortum olmadan da o ateş topları dosdoğru eve isabet eder."

Hazel'ın iltifatı hala Frank'in kulaklarında çınlıyor, doğru dürüst düşünmesini engelliyordu. Düzinelerce ogre bahçesine doluşmuş, onu paramparça etmek için bekliyordu, ama Frank şapşal şapşal sırıtmadan edemiyordu.

Hazel ondan nefret etmiyordu. Ondan *etkilenmişti.*

Yapacakları şeye odaklanmaya çalıştı. Büyükannesinin ona yeteneğiyle ilgili söylediği şeyi ve onu nasıl ölüme terk ettiğini hatırladı.

Mars, *Oynaman gereken bir rol var,* demişti.

Frank, Juno'nun gizli silahı olduğuna ya da şu büyük Yediler Kehane-

ti'nin ona bağlı olduğuna inanamıyordu. Ama Hazel ve Percy ona güveniyorlardı. Elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Ella'nın ona çatı katında Neptün'ün oğlunun boğulmasıyla ilgili olarak ezbere söylediği o tuhaf dizeler geldi aklına.

Phineas onlara Portland'da, *Onun ne kadar değerli olduğunu anlamıyorsunuz*, demişti. Yaşlı kör adam, Ella'yı kontrol ederek bir kral olabileceğine inanıyordu.

İşte, bu bilmecenin parçaları Frank'in zihninde dönüp duruyordu. Parçalar yerine oturduğunda, bunların pek de hoş olmayan bir tablo oluşturacağını hissediyordu.

"Çocuklar, bir kaçış planım var," dedi. Arkadaşlarına hava sahasında onları bekleyen uçaktan ve büyükannesinin pilota vermesi için yazdığı nottan söz etti. "Pilot bir lejyon emeklisi. Bize yardım edecek."

Hazel "Ama Arion geri gelmedi," dedi. "Büyükannen ne olacak? Onu burada bırakamayız."

Frank hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tuttu. "Belki... Belki Arion bizi kendi bulur. Büyükanneme gelince... Söyledikleri gayet açıktı. Onu merak etmememi söyledi."

Bu, tam olarak doğru sayılmazdı, ama Frank durumu ancak bu şekilde izah edebilmişti.

"Bir sorun daha var," dedi Percy. "Hava seyahatlerinde pek iyi değilimdir. Uçak seyahatleri Neptün'ün oğulları için tehlikelidir."

"Bu riski göze almalısın. Aynı şeyi benim de yapmam gerek," dedi Frank. "Bu arada, akraba çıktık."

Percy şaşkınlıktan neredeyse çatıdan aşağı uçacaktı. "Ne?"

Frank onlara beş saniyede ne kadarı anlatabilirse, o kadarını anlattı: "Periklymenos. Anne tarafından atalarımdan biri. Poseidon'un Argonot torunu."

Hazel'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Sen... Sen Neptün soyun-

dan mı geliyorsun? Frank, bu..."

"Çılgınca, değil mi? Evet. Bir de sözüm ona ailemin özel bir yeteneği varmış. Ama bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Nasıl..."

Tam o sırada, Laistrygonyalılar'dan sevinç çığlıkları yükseldi. Frank ogrelerin onu işaret ettiğini ve güldüklerini fark etti. Yaratıklar kahvaltılarının nerede olduğunu görmüşlerdi.

"Zhang! Zhang!" diye bağırmaya başladılar.

Hazel ona yaklaştı. "Sürekli olarak bunu yapıyorlar. Neden soyadını haykırıp duruyorlar?"

Frank "Boş ver," dedi. "Bak, Ella'yı korumamız gerek. Onu yanımıza almalıyız."

"Tabii," dedi Hazel. "Zavallı şeyin bize ihtiyacı var."

"Hayır," dedi Frank. "Yani evet, ama mesele sırf onun bize ihtiyacı olması değil. Aşağıda bana bir kehanetten bir, iki dize okudu. Bence... Bence o dizeler *bu* görevle ilgiliydi."

Frank henüz Percy'ye kötü haberi, Neptün'ün oğlunun boğulacağı haberini vermek istemiyordu, ama dizeleri yine de tekrarladı.

Percy'nin suratı gerildi. "Neptün'ün oğullarından birinin nasıl boğulabileceğini bilmiyorum. Ben su altında bile nefes alabilirim. Ama lejyonun nişanı..."

Hazel "Bu, kartal olmalı," dedi.

Percy evet manasında başını salladı. "Ella daha önce Portland'da da buna benzer bir şeyler söylemişti. Eski Büyük Kehanet'ten..."

"Ne?" dedi Frank.

"Sonra anlatırım." Percy bahçe hortumuna döndü ve bir ateş topunu daha havada söndürdü.

Turuncu ateş topu havada patladı. Ogreler hayranlıkla topa bakıp "Çok güzel! Çok güzel!" diye bağrıştılar.

"Ella okuduğu her şeyi hatırlıyor," dedi Frank. "Sanki bir kısmı zarar görmüş bir kehanetler kitabı okuyor gibiydi. Bana okuduğu sayfanın yanmış olduğunu söyledi."

Hazel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yanmış kehanetler kitapları mı? Sizce bu... Hayır, olamaz!"

"Bunlar Octavian'ın aradığı kitaplar mı?" dedi Percy.

Hazel hayretle bir ıslık çaldı. "Roma'nın tüm kaderinin yazılı olduğu kayıp Sibil kitapları," dedi. "Eğer Ella bunları görüp okuduysa ve ezberlediyse..."

"O halde, dünyanın en değerli harpyası olmalı," dedi Frank. "Phineas'ın onu ele geçirmeye çalışmasına şaşmamalı."

Aşağıdan bir ogre "Frank Zhang!" diye seslendi. Diğerlerinden daha iri olan yaratık Romalı bir bayraktar gibi aslan postundan bir pelerin giymişti ve üstünde bir ıstakoz resmi olan bir bebek önlüğü takmıştı. "Aşağı gel, Mars'ın oğlu! Biz de seni bekliyorduk. Gel de şeref konuğumuz ol!"

Hazel, Frank'in koluna yapıştı. "Neden 'şeref konuğunun' 'akşam yemeğiyle' aynı şey olduğunu hissediyorum?"

Frank keşke Mars orada olsaydı diye geçirdi içinden. Birisi parmaklarını şaklatıp savaş heyecanını giderse, ne güzel olurdu.

Hazel bana inanıyor, diye düşündü. *Bunu yapabilirim.*

Percy'ye baktı. "Araba kullanabilir misin?"

"Tabii. Neden sordun?"

"Büyükannemin arabası garajda. Eski bir Cadillac. Ama araba resmen bir tank gibi. Eğer arabayı çalıştırabilirsen..."

"Ama yine de ogreleri atlatmamız gerek," dedi Hazel.

"Sulama sistemini dikkatlerini dağıtmak için mi kullanacağız?" diye sordu Percy.

"Aynen öyle. Ogreleri elimden geldiğince oyalayacağım. Ella'yı da alıp arabaya binin. Sizinle garajda buluşmaya çalışacağım, ama beni beklemeyin."

Percy suratını ekşitti. "Frank..."

"Bize yanıtını ver, Frank Zhang!" diye bağırdı Ogre. "Aşağı gelirsen, diğerlerine dokunmayacağız. Arkadaşlarına da büyükannene de bir şey olmayacak. Sadece seni istiyoruz!"

"Yalan söylüyorlar," diye mırıldandı Percy.

"Evet, bunu ben de anladım. Haydi hemen garaja inin!"

Arkadaşları merdivene koştular.

Frank kalbinin gümbür gümbür attığını hissediyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Sırıtarak "Hey, aşağıdakiler!" diye seslendi. "Kimler aç bakalım?" Terasta öne doğru ilerleyip bir rock yıldızı gibi el salladı.

Daha sonra, aile yeteneğini kullanmaya çalıştı. Kendini ateş püskürten bir ejderha olarak hayal etti. Yumruklarını sıkıp gözlerinin önüne ejderhalar getirdi. Kendisini öylesine zorladı ki alnında boncuk boncuk terler birikti. Düşmanlarının üstüne uçup onları yok etmek istiyordu. İşte bu çok havalı bir şey olurdu. Ama hiçbir şey olmadı. Bir ejderhaya nasıl dönüşebileceğini bilmiyordu. O güne dek hiç gerçek bir ejderha görmemişti. Bir an için panikledi ve büyükannesinin ona kötü bir şaka yapıp yapmadığını düşündü. Belki de sözü geçen yeteneği yanlış anlamıştı. Belki de ailede bu yeteneğe sahip olmayan tek kişi kendiydi. Onca talihsizlikten sonra böyle olması onu şaşırtmazdı doğrusu.

Ogreler iyice sabırsızlanmaya başlamışlardı. Az önceki bağırışların yerini yuhalamalar almıştı. Birkaç Laistrygonyalı havan toplarını eline aldı.

Frank "Bir dakika!" diye seslendi. "Beni yakmak istemiyorsunuz, değil mi? Yanıkken tadım hiç güzel olmaz."

Ogreler "Aşağı gel. Açız!" diye bağrıştılar.

Plan B'yi uygulama vakti gelmişti. Frank keşke bir plan daha yapmış

olsaydım diye düşündü.

"Arkadaşlarıma zarar vermeyeceğinize söz veriyor musunuz?" diye seslendi. "Styks Nehri üstüne yemin eder misiniz?"

Ogreler güldüler. İçlerinden birinin fırlattığı bir ateş topu, Frank'in kafasının üstünden geçti ve bacayı yerle bir etti. Frank mucize eseri şarapnellere hedef olmadı.

"Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı. Sonra, yine aşağı seslendi: "Pekâlâ! Siz kazandınız! Hemen aşağı ineceğim. Orada bekleyin!"

Ogreler sevinçle bağırdılar, ama aslan postundan pelerin giymiş olan liderleri onu şüpheyle süzdü. Frank'in fazla vakti kalmamıştı. Merdivenlerden çatı katına indi. Ella orada değildi. Bunun iyi bir işaret olmasını umdu. Belki de arkadaşları onu Cadillac'a bindirmeyi başarmışlardı.

Frank annesinin düzgün el yazısıyla özenle işaretlenmiş oklardan yanına aldı ve makineli tüfeğin başına geçti.

Makineli tüfeğin namlusunu çevirip bir ogreye nişan aldı ve tetiği çekti. Sekiz tane patates hızla fırlayarak ogrenin göğsüne isabet etti ve onu öylesine büyük bir güçle geriye fırlattı ki ogre bir yığın bronz havan topunun üstüne düştü. Toplar anında patladı ve bahçede üstünden dumanlar tüten kocaman bir çukur açıldı.

Belli ki nişasta ogreler için gerçekten de iyi değildi.

Diğer yaratıklar şaşkın şaşkın dört bir yana koşarlarken Frank yayını çekip onları ok yağmuruna tuttu. Oklardan bazıları ogrelere değer değmez patladı. Diğerleriyse birer saçma gibi dağıldı ve ogrelerin bedenlerinde yeni dövmeler oluşturdu. Oklardan birinin isabet ettiği bir ogre bir anda saksıdaki bir gül çalısına dönüştü.

Ne yazık ki ogreler çabuk toparlanıyorlardı. Bu sefer düzinelercesi ateş topları fırlatmaya koyuldu. Ev zangır zangır sallanıyordu. Frank merdivenlere koştu. Çatı katı hemen ardından yıkıldı. İkinci katın koridoru duman ve ateş içinde kaldı.

Frank "Büyükanne!" diye seslendi, ama içerisi o kadar ısınmıştı ki onun odasına gitmesi imkânsız hale gelmişti. Ev sallanır, tavandan iri iri parçalar düşerken tırabzanlara tutuna tutuna hızla zemin kata indi.

Merdivenlerin dibinde üstünden dumanlar çıkan bir çukur oluşmuştu. Bunun üstünden atlayıp mutfağa daldı. Küller ve isler arasında güçlükle ilerleyip kendini garaja attı. Cadillac'ın farları yanıktı, motor da çalışıyordu. Garaj kapısı da yavaş yavaş açılıyordu.

Percy "Arabaya bin!" diye bağırdı.

Frank arka koltuğa, Hazel'ın yanına atladı. Ella ön koltuğa sinmiş, kafasını kanatlarının arasına sokmuştu. Bir yandan da "Eyvah. Eyvah. Eyvah," diye mırıldanıyordu.

Percy gaza bastı. Garaj kapısı sonuna kadar açılmadan dışarı fırladıklarında, kapının üstünde Cadillac şekilli kocaman bir delik açıldı.

Ogreler onları durdurmak için o yöne doğru koşturdular, ama Percy avazı çıktığı kadar bağırdı ve sulama sistemi patladı. Havaya toprak, boru ve çok ama çok ağır sulama vanaları saçan yüz tane gayzer belirdi.

İlk ogreye çarpıp onu un ufak ettiklerinde, Cadillac altmış kilometre hızla ilerliyordu. Diğer yaratıklar şaşkınlıklarını üstlerinden attıktan sonra, Cadillac evden birkaç yüz metre uzaklaşmıştı. Arkalarında ateş toplarının patladığını gördüler.

Frank arkasına baktı ve aile malikânesinin yıkılmak üzere olduğunu fark etti. Malikânenin duvarları içe doğru çöküyor, ta göğe kadar dumanlar yükseliyordu. Derken minnacık siyah bir noktanın evin tepesinde daireler çizdiğini gördü. Bu, bir şahin olabilirdi. Bunu hayal de etmiş olabilirdi, ama Frank şahinin evin ikinci katından dışarı uçtuğunu görmüştü.

"Büyükanne?" diye mırıldandı.

Bu, imkânsız gibiydi, ama büyükannesi ona ogrelere yem olmayacağını ve kendi bildiği bir şekilde öleceğini söylemişti. Frank onun haklı olmasını umdu.

Arabayı dosdoğru ormana sürdüler ve kuzeye yöneldiler.

Frank "Önümüzde dört, beş kilometrelik bir yol var!" dedi. "Hava alanını mutlaka görürüz!"

Arkalarından patlama sesleri gelmeye devam ettiğini duydular. Gökyüzü dumanlarla kaplanmıştı.

"Laistrygonyalılar ne kadar hızlı koşabilirler?" diye sordu Hazel.

"İyisi mi bunu hiç öğrenmeyelim," dedi Percy.

Uçak pistinin kapıları sadece birkaç yüz metre ötede önlerinde belirdi. Özel bir jet pistte bekliyordu. Jetin yolcu merdiveni de aşağı sarkıtılmıştı.

Cadillac'ın tekerleklerinden biri bir çukura girince, araba havalandı. Tekerlekler tekrar yere değdiğinde, Percy frene bastı ve tam kapıların önünde durmayı başardılar.

Frank arabadan dışarı fırlayıp yayını çekti. "Uçağa binin! Geliyorlar!"

Laistrygonyalılar son sürat onlara doğru yaklaşıyorlardı. İlk ogre grubu ormandan dışarı fırladı ve piste doğru koşmaya başladı. Beş yüz metre, dört yüz metre...

Percy ve Hazel, Ella'yı arabadan çıkarmışlardı, ama harpya uçağı görür görmez korkuya kapıldı.

"Yok, yok, yok," diye cıyakladı. "Kanatlarımla uçarım! Uçak yokkk!"

"Korkma," dedi Hazel. "Seni koruyacağız!"

Ella sanki her yeri alev almış gibi korkunç bir çığlık attı.

Percy pes edermiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapacağız? Onu zorla götüremeyiz."

"Haklısın," dedi Frank. Ogrelerle aralarında üç yüz metre kalmıştı.

"O çok değerli, geride bırakamayız," dedi Hazel. Sonra, ne dediğini fark etti. "Aman tanrılarım, Ella özür dilerim. Ben de en az Phineas ka-

dar kötü konuştum. Sen bir hazine değil, bir canlısın."

Ella "Uçak yok. Uçak yokkkk," diye cıyakladı. Nefes nefese kalmıştı.

Ogreler ateş toplarını fırlatacak mesafeye varmışlardı.

Birden Percy'nin gözleri ışıldadı. "Aklıma bir şey geldi. Ella, ormanda saklanabilir misin? Orada ogrelerden uzakta durabilir misin?"

"Saklanmak," dedi Ella. "Güvenli. Saklanmak harpyalar için iyidir. Ella hızlı. Ve ufak. Ve atik."

"Tamam," dedi Percy. "Bu civardan ayrılma yeter. Seni alması ve Jüpiter Kampı'na götürmesi için bir arkadaşımı yollayacağım."

Frank yayını gerip bir ok daha yerleştirdi. "Bir arkadaş mı?"

Percy, *Sonra anlatırım*, der gibi elini salladı. "Ella, bunu yapmak ister misin? Arkadaşımın seni Jüpiter Kampı'na götürüp sana yeni yuvanı göstermesini ister misin?"

Ella "Kamp," diye mırıldandı. Sonra Latince "*Bilgeliğin kızı tek başına yürüyecek, Athena'nın işareti Roma'yı yakacak*," dedi.

"Şey, tamam," dedi Percy. "Önemli bir şey söyledin galiba, ama bunu sonra konuşuruz. Kampta güvende olacaksın. Orada istediğin kadar kitap ve yiyecek bulabilirsin."

"Uçak yok," dedi Ella.

"Tamam, uçak yok," diye yanıt verdi Percy.

"Ella saklanacak." Harpya bunu der demez gözden kayboldu. Kırmızı kanatlarını çırpa çırpa ormana uçtu.

Hazel hüzünle "Onu özleyeceğim," dedi.

Percy "Onu tekrar göreceğiz," dedi, ama kehanetin Athena'yla ilgili olan kısmı yüzünden huzursuz olmuş, kaşlarını çatmıştı.

Derken bir patlama pistin kapısını havaya uçurdu.

Frank büyükannesinin mektubunu Percy'ye fırlattı. "Bunu pilota

göster! Ona Reyna'nın verdiği referans mektuplarını da göster! *Derhal* havalanmalıyız."

Percy tamam manasında başını salladı. Hazel'la birlikte uçağa doğru koşmaya başladılar.

Frank, Cadillac'ın arkasına gizlendi ve oklarını ogrelere fırlatmaya başladı. Önce en kalabalık düşman grubunu hedef alıp lale biçiminde bir ok fırlattı. Ok umduğu gibi bir hidra çıkmıştı. Oktan bir mürekkepbalığının kollarını andıran dokunaçlar fırladı ve ilk sıradaki ogreler yüz üstü yere çakıldılar.

Frank uçağın motorlarının çalıştığını duydu.

Büyük bir hızla üç ok daha fırlattı, ogrelerin arasında kocaman çukurlar açtı. Geriye kalan ogreler sadece yüz metre ötedeydiler. Daha zeki olan birkaç ogre hedef olabileceklerini fark edip durmuştu.

"Frank! Haydi!" diye bağırdı Hazel.

Frank kocaman bir ateş topunun havada bir kavis çizerek uçağa doğru ilerlediğini fark etti. Top uçağa çarpacaktı. Yayına bir ok daha yerleştirdi. *Bunu yapabilirim*, diye düşündü. Oku fırlattı. Ok, kocaman ateş topunu havada yakalayıp parçaladı. İki havan topu daha üstüne doğru geliyordu. Frank koşmaya başladı.

Tam arkasından gıcırdayan bir metal sesi geldi ve Cadillac havaya uçtu. Jetin merdivenleri yukarı çekilirken jete binmeyi başardı.

Pilot neler olup bittiğinin gayet iyi farkında olmalıydı. Ne bir güvenlik anonsu yaptı, ne uçuş öncesi içki ikram etti, ne de havaalanından uçuş izni aldı. Gaz pedalını itti ve uçak pistte ilerlemeye başladı. Arkalarında bir büyük patlama daha oldu, ama tam o sırada havalandılar.

Frank aşağıya bakınca, pistin delikli peynir gibi çukurlarla kaplandığını gördü. Lynn Kanyonu Parkı alevler içinde kalmıştı. Birkaç kilometre güneydeyse, döne döne göğe yükselen kapkara dumanlar Zhang malikânesinden geriye hiçbir şey kalmadığına işaret ediyordu.

Frank hiç de etkileyici olmadığını hissediyordu. Büyükannesini kur-

taramamıştı. Güçlerini kullanmayı beceremişti. Harpya dostlarını bile kurtaramamıştı. Vancouver bulutlar altında kaldıktan sonra, suratını elleriyle örtüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Jet sola doğru yattı.

Pilot interkomdan "*Senatus Populusque Romanus*, dostlarım," dedi. "Uçağa hoş geldiniz. Bir sonraki durağımız Anchorage, Alaska."

XXXVII

PERCY

Uçaklar mı, havan topları mı? İkisini kıyaslamaya bile gerek yoktu.

Percy, arkalarından ateş topları fırlatan bir sürü ogre olsa da lüks bir jetle uçmaktansa, Büyükanne Zhang'in Cadillac'ıyla ta Alaska'ya kadar gitmeyi tercih ederdi.

Daha önce de uçmuştu. Gerçi ayrıntıları hayal meyal hatırlıyordu, ama Karakorsan isimli bir pegasusu hatırlıyordu. Hatta bir, iki kez uçağa da binmişti. Ama Neptün'ün oğulları (ya da Poseidon'un) havaya ait değildi. Uçak ne vakit türbülansa girse, Percy'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başlıyordu. Jüpiter'in onları bir oraya bir buraya savurduğunu hissediyordu.

Frank ve Hazel konuşurlarken Percy de dikkatini toplamaya çalıştı. Hazel, Frank'i büyükannesi için elinden gelen her şeyi yaptığına ikna etmeye çalışıyordu. Frank onları Laistrygonyalılar'dan kurtarmış, Vancouver'dan çıkmalarını sağlamıştı. Olağanüstü bir cesaret örneği sergilemişti.

Frank'se arkadaşlarının önünde ağladığı için utanıyormuş gibi başını önüne eğmişti, ama Percy onu gayet iyi anlıyordu. Zavallı çocuk hem büyükannesini kaybetmişti hem de çocukluğunu geçirdiği evin yanıp kül oluşuna şahit olmuştu. Percy'ye göre, birkaç damla gözyaşı dökmek in-

sanı ödlek kılmazdı, hele ki sizi kahvaltı olarak mideye indirmek isteyen bir ogre ordusuyla baş ettikten sonra.

Percy hala Frank'in uzaktan akrabası olduğuna inanamıyordu. Bu durumda, Frank nesi oluyordu? Çok çok uzaktan kuzeni falan mı? Bunu açıklamaya çalışmak bile çok tuhaftı.

Frank onlara 'aile yeteneğinin' ne olduğunu açıklamak istemedi, ama kuzeye doğru uçarlarken önceki gece Mars'la aralarında geçen konuşmayı *anlattı*. Kendisi bebekken Juno'nun onun hakkında verdiği kehanetten söz etti. Hayatının nasıl bir odun parçasına bağlı olduğunu ve Hazel'dan bunu onun için saklamasını istediğini anlattı.

Percy zaten bunların bir kısmını tahmin etmişti. Belli ki Hazel ve Frank bayıldıklarında çılgınca bir deneyim yaşamışlar ve bir anlaşma yapmışlardı. Tüm bunlar Frank'in elinin neden sürekli olarak ceketinin cebine gittiğini ve ateş bulunan yerlerde endişeli olduğunu da açıklıyordu. Ama Percy yine de Frank'in ufacık bir alevin hayatını sona erdirebileceğini bile bile bir göreve çıktığını anlamakta zorlanıyordu.

"Frank, seninle akraba olduğum için gurur duyuyorum."

Frank'in kulakları kıpkırmızı oldu. Başını eğdiğinde, kısacık kesilmiş asker tıraşı yüzünden aşağı doğru bakan minnacık siyah bir ok gibi görünüyordu. "Juno'nun bizim için, Yediler Kehaneti'yle ilgili birtakım planları var," dedi.

"Evet," diye homurdandı Percy. "Ondan Hera olarak hoşlanmamıştım, Juno olarak da hoşlanmadım."

Hazel ayaklarını altına kıvırdı. Parlak altın sarısı bal rengi gözleriyle dikkatle Percy'ye baktığında, Percy onun nasıl bu denli sakin olabildiğine şaştı. Hazel yaşça görevdeki en küçük melezdi, ama onları hep bir arada tutuyor, teselli ediyordu. Şimdiyse, onun bir zamanlar öldüğü Alaska'ya doğru yol alıyorlardı. Hazel'ı Yeraltı Dünyası'na götürmeye çalışacak olan Thanatos'u kurtarmayı deneyeceklerdi. Ama Hazel hiç de korkuyormuş gibi görünmüyordu. Percy türbülanstan korktuğu için kendini salak gibi hissetti.

"Sen Poseidon'un oğullarından birisin, değil mi?" dedi Hazel. "Sen *Yunanlı* bir melezsin."

Percy deri kolyesine dokundu. "Portland'da gorgon kanını içtikten sonra geçmişimi biraz hatırlamaya başladım. O zamandan beri her şeyi yavaş yavaş hatırlıyorum. Melez Kampı isimli bir başka kamp daha var."

Kampın ismini söylemek bile Percy'nin içinin ısınmasını sağlamıştı. Güzel anıları hatırladı: ılık yaz güneşinin altında çilek tarlalarının mis gibi kokusunu, 4 Temmuz'da kumsalı aydınlatan havai fişekleri, her gece yakılan kamp ateşinin etrafında kaval çalan satirleri ve kano gölünün dibindeki bir öpücüğü.

Hazel ve Frank sanki Percy başka bir dil konuşmaya başlamış gibi bakıyorlardı ona.

"Başka bir kamp mı?" dedi Hazel. "Bir *Yunan* kampı mı yani? Tanrılar aşkına, eğer Octavian bunu öğrenecek olursa..."

"Savaş açar," diye Hazel'ın lafını tamamladı Frank. "Yunanlıların var olduğundan, bize karşı komplolar kurduklarından her zaman çok emindi. Percy'nin bir casus olduğunu düşünmüştü."

"Juno beni bu yüzden Jüpiter Kampı'na yolladı," dedi Percy. "Şey, yani casusluk yapayım diye değil tabii. Bir nevi takas yapıldı. Arkadaşınız Jason'ın da *benim* kampıma yollandığını düşünüyorum. Rüyalarımda Jason olduğunu sandığım bir melezi görüyorum. Diğer melezlerle birlikte uçan bir savaş gemisi inşa ediyordu. Galiba Jüpiter Kampı'na yardım etmeye gidecekler."

Frank endişeyle koltuğunun arkasına vurdu. "Mars, Juno'nun Yunanlılarla Romalıları Gaia'ya karşı bir araya getirmeye çalıştığını söyledi. Ama düşünsenize... Yunanlılar ve Romalılar tarih boyunca asla anlaşamadılar."

Hazel derin bir nefes aldı. "Tanrılar bizi bu yüzden bunca süredir ayrı tutmuş olmalı. Jüpiter Kampı'nın üstünde uçan bir Yunan savaş gemisi görseler ve Reyna bunun dost melezlerle dolu olduğunu bilmeseydi..."

"Evet," dedi Percy. "Geri döndüğümüzde, bunu herkese ayrıntılı bir

biçimde açıklamamız gerek."

"Geri *dönebilirsek*," dedi Frank.

Percy tereddütle evet manasında başını salladı. "Ne bileyim, ben size güveniyorum. Umarım siz de bana güveniyorsunuzdur. Kendimi en az Melez Kampı'ndaki arkadaşlarım kadar yakın hissediyorum size. Ama her iki kamptaki diğer melezler... Birbirlerinden şüphelenecekleri kesin."

Hazel, Percy'nin hiç beklemediği bir şey yaptı. Eğilip onu yanağından öptü. Bu son derece dostane bir öpücüktü. Ama öylesine tatlı tatlı gülümsüyordu ki Percy tepeden tırnağa içinin ısındığını hissetti.

"Tabii ki sana güveniyoruz," dedi Hazel. "Artık bir aile olduk. Öyle değil mi, Frank?"

"Tabii. Bana da öpücük var mı?"

Hazel güldü, ama gülüşünde hafif bir gerginlik var gibiydi. "Her neyse, şimdi ne yapacağız?"

Percy derin bir nefes aldı. Zaman hızla tükeniyordu. 23 Haziran'ı neredeyse yarılamışlardı. Yani, ertesi gün Kader Şenliği'ydi. "Ella'ya verdiğim sözü tutmak için bir arkadaşıma ulaşmaya çalışmalıyım," dedi.

"Ona nasıl ulaşacaksın?" dedi Frank. "Şu İris mesajlarından birini mi yollamaya çalışacaksın?"

Percy üzgün üzgün "İris mesajları hala işe yaramıyor," dedi. "Dün gece büyükannenin evinde denedim, olmadı. Belki de geçmişi hala tam olarak hatırlayamadığım içindir. Ya da tanrılar iletişim kurmamızı engelliyorlar. Arkadaşıma rüyalarımda ulaşmayı umuyorum."

Bir türbülans daha Percy'nin irkilmesine neden oldu. Aşağıdaki karla kaplı dağların tepeleri göğü bir örtü misali kaplayan bulutları delip geçiyordu.

Percy "Uyuyabileceğimden emin değilim," dedi. "Ama denemem gerek. Ella'yı ogrelerle baş başa bırakamayız."

"Evet," dedi Frank. "Daha saatlerce uçacağız. Sen koltuğa uzanıver."

Percy tamam manasında başını salladı. Yanında onu kollayan Hazel ve Frank gibi iki arkadaşı olduğu için şanslıydı. Söylediği şey de doğruydu: Onlara güveniyordu. Başına hafızasını kaybetmek ve eski hayatından koparılmak gibi tuhaf ve korkunç bir iş gelmiş olsa da, Hazel ve Frank bu süreçte başına gelebilecek en güzel şeylerdi.

Koltuğa uzanıp gözlerini yumdu ve bir buz dağından dondurucu bir denize düştüğünü gördü rüyasında.

Rüya değişti. Tekrar Vancouver'a dönmüş, Zhang malikânesinin yıkıntıları arasında duruyordu. Laistrygonyalılar gitmişlerdi. Malikâneyse küle dönüşmüştü. Bir grup itfaiyeci malzemelerini toparlıyorlar, yanmış malikâneden ayrılmaya hazırlanıyorlardı. Bahçe bir savaş alanına dönmüştü. Her yerde üstünden buharlar tüten çukurlar ve sulama borularının açtığı büyük yarıklar vardı.

Ormanın ucunda kocaman, karmakarışık siyah tüylü bir köpek dolanıyor, ağaçları kokluyordu. İtfaiyecilerse onu görmemiş gibi davranıyorlardı.

Zeminde açılan yarıklardan birinin başına bol bir kot pantolon, asker botları ve kocaman penye bir tişört giymiş bir Kiklop eğilmişti. Dağınık kahverengi saçları yağmurdan ve çamurdan sırılsıklamdı. Kafasını kaldırdığında, kocaman kahverengi gözünün ağlamaktan kıpkırmızı kesildiği belli oluyordu.

"Yaklaşmıştım!" diye inledi Kiklop. "Çok yaklaşmıştım ama izini kaybettim!"

İri yarı Kiklop'un sesindeki acıyı ve endişeyi duymak Percy'nin yüreğini paramparça etmişti, ama onunla sadece birkaç saniye konuşabileceğini biliyordu. Görüntünün kenarları çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı. Eğer Alaska tanrıların ötesinde bir yerse, kuzeye gittikçe arkadaşlarıyla rüyalarında bile haberleşmesi güçleşecekti.

"Tyson!" diye seslendi.

Kiklop çılgınlar gibi etrafına bakındı. "Percy? Kardeşim?"

"Tyson, ben iyiyim. Buradayım, şey, aslında gerçekten burada değilim."

Tyson kelebek yakalamaya çalışıyormuş gibi ellerini kollarını havaya savurdu. "Seni göremiyorum! Kardeşim nerede?"

"Tyson, Alaska'ya uçuyorum. Ama iyiyim. Geri döneceğim. Ella'yı bulman gerek. Ella, kırmızı tüylü bir harpya. Malikânenin yakınlarındaki ormanda gizleniyor."

"Bir harpyayı mı bulacağım? Kırmızı renkli mi?"

"Evet! Onu koru, tamam mı? O, benim arkadaşım. Onu Kaliforniya'ya geri götür. Oakland Tepeleri'nde bir başka melez kampı var, Jüpiter Kampı. Benimle Caldecott Tüneli'nin tepesinde buluş."

"Oakland Tepeleri... Kaliforniya... Caldecott Tüneli." Kiklop köpeğe seslendi: "Bayan O'Leary! Bir harpya bulmamız gerek!"

Köpek "HAVV!" diye yanıt verdi.

Tyson'ın suratı bulanıklaşmaya başladı. "Kardeşim iyi mi? Kardeşim geri gelecek mi? Özledim seni!"

"Ben de seni özledim." Percy normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. "Yakında görüşürüz. Dikkatli ol! Güneye doğru ilerleyen bir gigant ordusu var. Annabeth'e söyle..."

Rüya yine değişti.

Percy kendini Jüpiter Kampı'nın kuzeyindeki tepelerde, Mars Tarlaları'na ve Yeni Roma'ya bakarken buldu. Lejyonun kalesinde borazanlar ötüyordu. Kampçılar telaşla bir araya toplanmaya çalışıyorlardı.

Gigant'ın ordusu Percy'nin sol ve sağ tarafına toplanmıştı. Boğa boynuzlarından yapılmış borazanları olan sentorlar, altı kollu Toprak-tandoğanlar ve hurdalık metallerden zırhlar giymiş kötü Kikloplar vardı orduda. Kiklopların kuşatma kalesi Roma kampına bakıp pis pis sırıtan gigant Polibot'un ayaklarına kocaman bir gölge düşürmüştü. Tepede hevesle bir ileri, bir geri yürüyor, yeşil saç örgülerinden yılanlar düşüyordu. Yeşil-mavi zırhının üstündeki dekoratif yaratık suratları karanlıkta göz

kırpıyormuş gibi görünüyorlardı.

Gigant üç dişli yabasını yere vurarak "Evet," dedi. "Küçük borazanlarınızı ötürün bakalım, Romalılar. Sizi yok etmeye geldim! Stheno!"

Gorgon çalılıkların arasından fırladı. Misket limonu renkli yeşil saçları ve Ucuzluk Pazarı önlüğü gigantın renkleriyle muazzam bir tezat oluşturuyordu.

"Buyurun, efendim!" dedi. "Soslu taze et ister miydiniz?"

Stheno tepsideki tadımlık yiyecekleri giganta uzattı. Polibot "Hmm," dedi. "Ne tür taze etlermiş bunlar?"

"Şey, aslında bunlara taze et denemez. Minik sandviç ekmeklerinin arasına koyulmuş sosisler, ama bu hafta fiyatları bir hayli düştü..."

"Pöh! Boş versene! Birliklerimiz saldırıya hazır mı?"

"Ha..." Stheno gigantın ayağının altında ezilmemek için geri kaçtı. "Neredeyse hazırlar, yüce efendim. Ma Gasket ve Kikloplarının yarısı Napa'da kaldılar. Bir şaraphane turu mu ne varmış galiba. Yarın gece burada olacaklarına söz verdiler."

"Ne?" Gigant sanki ordusunun büyük bir kısmının orada olmadığını yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Öf! O Kiklop kadın ülser edecek beni, yemin ederim. *Şaraphane turu* mu dedin?"

Stheno gigantı yumuşatmayı umarak "Sanırım krakerler de varmış," dedi. "Ama Ucuzluk Pazarı'nda her şey daha uygun fiyatlara satılıyor."

Polibot bir meşe ağacını kökünden söktüğü gibi vadiye fırlattı. "Kikloplar! Bak sana söylüyorum Stheno, Neptün'ü yok edip okyanusları ele geçirdiğimde, Kiklopların sözleşmesini yenileyeceğim. Ma Gasket haddini bilsin! Kuzeyden ne haberler var?"

"Melezler Alaska'ya gitmek üzere yola çıktılar," dedi Stheno. "Ölümlerine uçuyorlar da denebilir. Ama küçük 'ö'den söz ediyorum tabii, tutsağımız olan Ölüm'den değil. Sanırım yarın onu bulmuş olurlar."

Polibot kükredi. "Alcyoneus söz verdiği gibi Neptün'ün oğluna zarar

vermese iyi olacak. Onu vakti geldiğinde öldürebilmek için ayaklarıma zincirlemek istiyorum. Kanı Olimpos Dağı'nı sulayacak ve Toprak Ana'yı uyandıracak! Amazonlar ne durumda?"

"Ses yok," dedi Stheno. "Dün geceki düellonun galibini henüz bilmiyoruz, ama Otrera zafer elde edecek ve yardımımıza koşacak."

"Hmm." Polibot boş boş saçındaki engerekli yılanları silkeledi. "O halde, beklesek iyi olacak. Yarın günbatımında Kader Şenliği olacak. O zamana kadar, Amazonlar olsun olmasın, kampı istila etmeliyiz. Bu arada, siperleri kazmaya başlayın! Kampı buraya, yükseğe kuracağız."

"Emredersiniz, yüce efendim!" Stheno birliklere "Herkese minik sosisli sandviçler!" diye seslendi.

Yaratıklar sevinçle bağırdılar.

Polibot vadinin tamamını görmek istermiş gibi ellerini öne uzattı. "Evet, çalın minik borazanlarınızı melezler. Çok yakında, Roma'nın mirası son kez yok edilecek!"

Rüya sona erdi.

Uçak tam alçalırken Percy irkilerek uyandı.

Hazel elini omzuna koydu. "İyi uyudun mu?"

Percy sersemlemiş bir halde doğruldu. "Ne kadar uyudum?"

Frank koltukların arasında durmuş, mızrağını ve yeni yayını kayak çantasına koyuyordu. "Birkaç saat uyudun," dedi. "Neredeyse varmak üzereyiz."

Percy pencereden dışarı baktı. Işıl ışıl ışıldayan deniz kıvrıla kıvrıla karlarla kaplı dağların arasından geçiyordu. Uzakta, vahşi doğanın arasında bir yanı yemyeşil ormanlarla, diğer yanı buzlu kapkara kumsallarla kaplı bir şehir görünüyordu.

Hazel "Alaska'ya hoş geldiniz," dedi. "Artık tanrıların bize yardım edemeyeceği bölgeye girmiş bulunuyoruz."

XXXVIII

PERCY

Pilot uçağı onlar için bekletemeyeceğini söylemişti, ama Percy buna memnun olmuştu. Ertesi güne kadar hayatta kalmayı başarabilirse, geriye bir uçak haricinde herhangi bir vasıtayla dönmeye razıydı.

Aslında, moralinin düşük olması gerekirdi. Gigant'ın memleketinde, Alaska'da, tam da hafızası geri gelmeye başlamışken eski arkadaşlarından uzakta kalakalmıştı. Polibot'un ordusunun Jüpiter Kampı'nı istila etmek üzere olduğunu görmüştü. Gigantların onu Gaia'yı uyandırmak için feda etmeye hazırlandığını öğrenmişti. Ayrıca, ertesi gece Kader Şenliği'ydi. O, Frank ve Hazel o vakte kadar imkânsız bir işi başarmak zorundaydılar. Yapabilecekleri en iyi şey, Percy'nin iki arkadaşını Yeraltı Dünyası'na götürebilecek Ölüm'ü kurtarmaktı. Yani, önlerinde iple çekecekleri hiçbir şey yoktu.

Ama Percy yine de güçlendiğini hissediyordu. Tyson'la ilgili rüyası moralini düzeltmişti. Tyson'ı, erkek kardeşini *hatırlıyordu*. Onunla birlikte savaşmış, zaferler kutlamış, Melez Kampı'nda güzel günler geçirmişlerdi. Evini hatırlayınca, başarılı olmak daha da önemli hale gelmişti. Artık iki kamp, iki aile için savaşacaktı.

Juno belirli bir amaç uğruna hafızasını çalıp onu Jüpiter Kampı'na yollamıştı. Bunu daha yeni yeni anlıyordu. Tanrıçanın suratına hala bir

yumruk indirmek istiyor olsa da en azından ne tür bir mantık dizisi izlediğini anlamıştı. İki kamp işbirliği yapacak olursa, ortak düşmanlarını durdurabileceklerdi. Ayrı ayrı oldukları takdirde, her iki kampın da işi bitik demekti.

Percy'nin Jüpiter Kampı'nı kurtarmak istemesinin başka nedenleri de vardı. Ama bunlardan henüz kimseye söz etmek istemiyordu. Kendisi ve Annabeth için daha önceden hayal dahi edemeyeceği bir gelecek görmeye başlamıştı.

Anchorage şehir merkezine gitmek üzere bir taksiye bindiklerinde, Percy, Frank'le Hazel'a rüyalarından bahsetti. Arkadaşları endişelenmişlerdi, ama Percy onlara gigantın ordusunun kampa yaklaştığını söylediğinde hiç şaşırmadılar.

Frank, Tyson'ın kim olduğunu duyduğunda, hayretten neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Bir Kiklop olan bir üvey kardeşin mi var?"

"Elbette," dedi Percy. "Yani, o senin çok çok uzaktan..."

"Lütfen." Frank kulaklarını kapattı. "Yeter."

"Umarım Ella'yı sağ salim kampa götürebilir. Onun için endişeleniyorum," dedi Hazel.

Percy başını salladı. Hala harpyanın mırıldandığı kehanet dizelerini düşünüyordu. Neptün'ün oğlu boğulacaktı, Athena'nın işareti Roma'yı yakacaktı. Kehanetin ilk bölümünün ne anlama geldiğini bilemiyordu, ama ikinci kısmı hakkında kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı. Ama bunu sonra düşünmeye karar verdi. Önce, *bu* görevi tamamlamalıydı.

Taksi Percy'ye ufacık bir sokak gibi görünen ve onları kuzeydeki şehir merkezine doğru götüren 1. Otoyol'a saptı. Vakit akşamüzeri olduğu halde, güneş hala tepedeydi.

"Şehrin ne kadar geliştiğine inanamıyorum," dedi Hazel.

Taksi şoförü dikiz aynasından sırıttı. "Buraya son geldiğinizden beri epeyi olmuş herhalde hanımefendi?" dedi.

"Evet, yetmiş sene falan oldu," diye yanıt verdi Hazel.

Şoför bunu duyar duymaz aradaki cam bölmeyi kapattı ve yol boyunca tek kelime daha etmedi.

Hazel'a göre binaların hiçbiri aynı değildi, ama dikkatini çeken şeyleri arkadaşlarına gösterdi. Şehri çevreleyen geniş ormanları, şehrin kuzey bölgesini çevreleyen soğuk ve gri Cook Boğazı'nı ve Haziran ayında bile tepeleri karlarla kaplı, uzaktan belli belirsiz görünen grili mavili Chugach Dağları'nı işaret etti.

Percy daha önce havanın bu denli temiz olduğu bir yere gitmemişti. Dükkânları kapalı, arabaları paslı olan ve yolun iki kenarında sıra sıra eski apartmanlar bulunan kasabanın biraz harap bir görüntüsü vardı, ama bunlara rağmen güzeldi. Şehrin tam ortasında göller ve boylu boyunca devam eden ormanlar vardı. Arktik gökyüzüyse muhteşem bir türkuaz ve altın rengine bürünmüştü.

Bir de devler vardı. Düzinelerce parlak mavi renkli, gri saçlı, dokuzar metrelik adamlar ormanlarda dolanıyor, körfezde balık tutuyor ve dağlara tırmanıyorlardı. Ölümlüler devleri görmüyor gibiydiler. Taksi bir gölün kıyısına oturmuş, ayaklarını yıkayan bir devin yanından geçti, ama şoför oralı bile olmadı.

"Şey..." Frank mavi devi işaret etti.

"Hiperboryalılar," dedi Percy. Sonra da bu ismi hatırladığına şaştı. "Kuzey devleri. Kronos, Manhattan'ı istila ettiğinde onlarla savaşmıştım."

"Bir dakika," dedi Frank. "Kim ne yaptığında dedin?"

"Uzun hikâye. Ama bu devler... Nasıl desem? Barışçıl görünüyorlar."

"Genellikle öyleler," dedi Hazel. "Onları hatırlıyorum. Onları da ayılar gibi Alaska'nın her yerinde görmek mümkün."

"Ayılar mı?" dedi Frank endişeyle.

"Ölümlüler devleri göremezler," dedi Hazel. "Beni asla rahatsız etmediler, ama bir keresinde bir tanesi beni neredeyse yanlışlıkla ezecekti."

Percy duyduklarından pek memnun olmamıştı, ama taksi sessiz se-

dasız yoluna devam etti. Yanlarından geçtikleri devlerin hiçbiri onlarla ilgilenmiyordu. Bir tanesi Kuzey Işıkları Yolu'nun ağzında durmuş, otoyolu olduğu gibi tıkamıştı. Taksiyle devin bacaklarının arasından geçmek zorunda kaldılar. Hiperboryalı, bir bebek gibi kucağında salladığı kürklere sarılı bir Kızılderili totemine ninni söylüyordu. Eğer dev, bir bina yüksekliğinde olmasaydı, şirin bile sayılırdı.

Taksi şehir merkezine indi ve kürk, Kızılderili sanat eserleri ve altın satan birkaç mağazanın önünden geçti. Percy altınları gören Hazel'ın kendini kaybetmemesini, mücevher mağazalarını patlatmamasını umdu.

Şoför ana yoldan sapıp deniz kenarına doğru inerken Hazel cam bölmeyi tıklattı. "Burası iyi. Bizi burada indirir misiniz?"

Şoföre ücretini ödediler ve Dördüncü Sokağa çıktılar. Vancouver'a kıyasla, Anchorage şehir merkezi minnacıktı. Bir şehir değil de okul yerleşkesi gibiydi, ama Hazel yine de manzaradan etkilenmiş görünüyordu.

"Ne kadar da *büyük*," dedi. "Gitchell Oteli eskiden buradaydı. Alaska'ya ilk geldiğimizde, annemle birlikte bir hafta orada kalmıştık. Belediye Sarayı'nın yeri de değişmiş. O da eskiden buradaydı."

Hazel büyülenmiş gibi onları birkaç sokak daha dolaştırdı. Aslında, Hubbard Buzulu'na nasıl gideceklerini öğrenmek haricinde başka bir planları yoktu, ama Percy yakınlardan yemek kokuları geldiğini hissetti. Sosis kokusu olabilir miydi? Büyükanne Zhang'in evinden ayrıldıkları sabahtan beri hiçbir şey yemediğini fark etti.

"Yiyecek," dedi. "Gelin."

Kumsalın kenarında bir kafe gördüler. İçerisi tıklım tıklım dolu olduğu halde, pencere kenarında bir masa buldular ve menüleri incelediler.

Frank keyifle bağırdı. "Yirmi dört saat kahvaltı!"

Percy saatin kaç olduğunu dışarıya bakıp anlayamasa da "Şu anda gece olmalı," dedi. Güneş tam tepede olduğu için, öğle vaktiymiş gibi geliyordu insana.

Frank "Kahvaltıya bayılırım," dedi. "Elimde olsa, günün her vakti

kahvaltı yapardım. Ama buradaki yemeklerin Hazel'ınkiler kadar güzel olmadığına bahse girerim."

Hazel muzip bir ifadeyle ona dirsek attı.

Onları böyle görmek Percy'yi mutlu etti. İki arkadaşının mutlaka yakınlaşması gerekiyordu. Ama bunu düşünmek onu bir yandan da hüzünlendiriyordu. Annabeth'i düşündü ve onu bir daha görecek kadar yaşayıp yaşamayacağını merak etti.

Kendi kendine, *Olumlu düşün*, dedi.

"Biliyor musunuz, bence bu saatte kahvaltı harika olur," dedi.

Üçü de tepeleme omlet, krep ve geyik sosisi dolu tabaklar sipariş etti, ama Frank geyik sosisinden pek de emin değil gibiydi. "Sizce Noel Baba'nın geyiği Rudolph'u yememiz doğru bir şey mi?"

"Bak dostum," dedi Percy, "Şu anda karşıma Noel Baba çıksa, onu da yerim. *Çok* açım."

Yemek mükemmeldi. Percy kimsenin Frank kadar hızlı yemek yediğini görmemişti. Noel Baba'nın geyiğinin hiç şansı yoktu.

Hazel yabanmersinli çöreğinden aldığı lokmalar arasında, peçetesinin üstüne bir daire ve bir X işareti çizdi. "Şöyle düşünüyorum. Şu anda buradayız." X harfini gösterdi. "Yani, Anchorage'dayız."

"Bir martı suratına benziyor," dedi Percy. "Bizler de gözleriyiz."

Hazel dik dik ona baktı. "Percy, bu bir *harita*. Anchorage da Cook Boğazı denen şu ince kıvrımda. Aşağımızda büyük bir yarımada var, eskiden yaşadığım Seward isimli kasabaysa *şurada*, yarım adanın en alt noktasında." Hazel martının boğazının dibine bir X işareti daha çizdi. "Burası Hubbard Buzulu'na en yakın yer. Oraya deniz yoluyla da gidebiliriz sanırım, ama yol çok uzun sürer. O kadar vaktimiz yok."

Frank geyik sosisinin son kırıntılarını da bitirdikten sonra "Ama kara yolculuğu tehlikeli," dedi. "Kara demek, *Gaia* demek."

Hazel evet manasında başını salladı. "Ama başka çaremiz yok. Pi-

lottan bizi oraya jetle götürmesini isteyebiliriz, ama bilemiyorum... O jet minnacık Seward havaalanına büyük gelebilir. Başka bir uçak tutmaya kalkışsak..."

"Artık uçağa binmeyelim, lütfen," dedi Percy.

Hazel tamam dercesine elini havaya kaldırdı. "Sorun değil. Buradan Seward'a tren de var. Bu geceki trene yetişebiliriz. Orası birkaç saatlik mesafede."

Hazel iki X işaretinin arasına noktalı bir çizgi çekti.

"Martının kafasını kestin," dedi Percy.

Hazel içini çekti. "Bu noktalı çizgi de tren yolu. Bakın, Seward'dan Hubbard Buzulu şu aşağılarda bir yerde kalıyor." Peçetenin sağ alt köşesini işaret etti. "Alcyoneus oralarda olmalı."

"Ama tam olarak ne kadar uzaklıkta olduğu bilmiyorsun, öyle mi?" dedi Frank.

Hazel suratını ekşitip başını salladı. "Tek bildiğim oraya sadece deniz ya da hava yoluyla ulaşılabildiği."

"Deniz yolu olsun," dedi Percy hemen.

"Tamam. Seward'dan çok da uzak olmasa gerek. Ama *önce* Seward'a sağ salim varmamız gerek."

Percy pencereden dışarı baktı. Yapacak çok şey vardı, ama sadece yirmi dört saatleri kalmıştı. Ertesi gün, o saatlerde Kader Şenliği başlamış olacaktı. Ölüm'ü serbest bırakamaz, kampa vaktinde geri dönemezlerse, gigantın ordusu vadiye saldıracaktı. Romalılar da yaratıkların akşam yemeğinde ana yemek olacaklardı.

Sokağın karşısında, buz kaplı kara kumlu kumsal çelik gibi pürüzsüz okyanusa açılıyordu. Okyanus burada daha farklı görünüyordu. Hala çok güçlüydü, ama hem dondurucu soğukluktaydı, hem de yavaş ve ilkeldi. Bu bölgede tanrıların hiçbir kontrol gücü yoktu. En azından, Percy'nin bildiği tanrıların kesinlikle yoktu. Neptün onu burada koruyamazdı. Percy bu bölgede suyu kontrol edebileceğinden ya da su altında nefes alabilece-

ğinden bile emin değildi.

Hiperboryalı bir dev hantal hantal karşıdan karşıya geçti. Kafedeki kimse onu fark etmedi. Körfeze indi, buzlu kumlar sandaletlerinin altında ezildi. Sonra da ellerini suya soktu.

Derken tek bir yumrukla bir katil balina avladı. Ama sonra balinayı gerisin geriye okyanusa attı ve suyun içinde bir şey aramaya devam etti. Belli ki aradığı şey bir katil balina değildi.

"İyi kahvaltıydı," dedi Frank. "Kimler tren yolculuğuna hazır?"

İstasyon çok da uzakta değildi. Güneye giden son trene bilet bulmayı başardılar. Arkadaşları trene binerken Percy "Hemen geliyorum," deyip koşarak istasyona geri döndü.

Hediyelik eşya dükkânından para bozdurup ankesörlü bir telefonun başına geçti.

Daha önce hiç ankesörlü bir telefon kullanmamıştı. Bunlar onun için annesinin pikabı ya da öğretmeni Kheiron'un Frank Sinatra kasetleri gibi tuhaf antikalardı. Ne kadar bozuk para kullanması gerektiğinden ya da telefon numarasını doğru hatırlayacağından emin değildi.

Sally Jackson, diye düşündü.

Bu, annesinin ismiydi. Bir de üvey babası vardı. Onun ismi de Paul'du.

Acaba ona ne olduğunu düşünüyorlardı? Belki çoktan onun için bir cenaze töreni düzenlemişlerdi. Hesaplayabildiği kadarıyla, hayatının *yedi ayını* kaybetmişti. Tabii, bu sürenin büyük bir kısmı okul dönemine aitti, ama olsun... Bu, hiç de iyi bir şey değildi.

Ahizeyi kaldırıp annesinin New York'taki dairesine ait olduğunu düşündüğü numarayı çevirdi.

Karşısına telesekreter çıktı. Tahmin etmeliydi. New York'ta gece yarısı olmalıydı. Hem aradığı numarayı da bilmiyordu. Telesekreterde Paul'un sesini duyan Percy öylesine duygulandı ki bip sesini duyunca güçlükle bir mesaj bırakabildi.

"Anne, selam, ben hayattayım. Hera beni bir süreliğine uyuttu, sonra hafızamı sildi ve..." Sesi titriyordu. Olanları nasıl anlatabilirdi? "Neyse, iyiyim. Özür dilerim. Tamamlamam gereken bir görev var..." Birden irkildi. Bunu söylememesi gerekirdi. Annesi görevlerin ne anlama geldiğini bilirdi. Bu yüzden, onu çok merak edecekti. "Eve geri döneceğim. Söz. Seni seviyorum."

Ahizeyi yerine koydu. Bir süre telefon belki çalar diye bekledi. Derken tren düdüğünü duydu. Kondüktör "Tren kalkıyor!" diye seslendi.

Percy koşmaya başladı. Yolcu merdiveni tam geri çekilirken trene binmeyi başardı, çift katlı kompartımanın üst katına çıktı ve yerine oturdu.

Hazel kaşlarını çatıp "İyi misin?" diye sordu.

Percy boğuk bir sesle "Evet," dedi. "Birisini... Aramam gerekiyordu."

Hazel ve Frank durumu anlamışlardı. Ona hiçbir şey sormadılar.

Çok geçmeden, manzarayı izleye izleye sahil şeridinden güneye doğru ilerliyorlardı. Percy göreve odaklanmaya çalıştı, ama DEHB olan bir çocuğun bir trende bir şeye odaklanması o kadar da kolay değildi.

Bu arada, dışarıda süper şeyler oluyordu. Kel kartallar tepede süzülüyordu. Tren binlerce metre yüksekten akan buzullu şelalelerin üstündeki köprülerden geçti. Çığların altına gömülmüş ormanların, kocaman top atarların (Hazel bunların ufak çığlar oluşturup daha büyük çığları engellemek amacıyla kullanıldığını söyledi) ve birer ayna gibi dağ manzarasını yansıtan ve bu yüzden dünya tepe taklakmış gibi görünen berrak göllerin yanından geçtiler.

Boz ayılar çayırlarda geziniyordu. Hiperboryalı devler en tuhaf yerlerde karşılarına çıkıyordu. Bir tanesi bir jakuziye girmiş gibi bir göle girmiş oturuyordu. Bir diğeri bir çam ağacını kürdan olarak kullanıyordu. Bir başkası karların arasına oturmuş, iki canlı geyikle sanki bunlar hareketli oyuncaklarmış gibi oynuyordu. Tren sürekli olarak güzel manzaraya bakıp yorumlar yapan ve fotoğraf çeken turistlerle doluydu, ama Percy onların Hiperboryalıları göremediğine üzüldü. Asıl müthiş manzarayı kaçırıyorlardı.

Bu arada, Frank koltuk cebinde bulduğu bir Alaska haritasını inceliyordu. Seward'dan insanın gözünü korkutacak derecede uzak olan Hubbard Buzulu'nu buldu. Parmağını sahil şeridinin üstünde gezdiriyor, sürekli olarak suratını buruşturup duruyordu.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Percy.

"Bazı ihtimaller," dedi Frank.

Percy bunun ne anlama geldiğini anlamadı ama bir şey de sormadı.

Bir saat sonra gevşemeye başladı. Yemek kompartımanından sıcak çikolata aldılar. Koltuklar öylesine ılık ve rahattı ki biraz kestirmeye karar verdi.

Derken üstünden bir gölge geçtiğini hissetti. Turistler heyecanla bağrışıp fotoğraf çekmeye koyuldular.

Birisi "Kartal!" diye bağırdı.

Bir diğeri "Kartal mı?" dedi.

Bir başkası "Dev bir kartal!" dedi.

Frank'se "O, bir kartal değil," demekle yetindi.

Percy kafasını tam yaratık ikinci kez üstlerinden geçerken havaya kaldırdı. Gördüğü şey kesinlikle bir kartaldan daha iriydi. İnce kara bedeni bir Labrador büyüklüğündeydi. Kanatlarını açtığında, bir uçtan diğer uca on metrelik bir alanı kaplıyordu.

Frank "Bir tane daha var!" diye bağırdı. "Vay canına. Üç, hatta dört tane var. Tamam, başımız dertte arkadaşlar."

Yaratıklar birer akbaba gibi trenin üstünde dört dönüp duruyor, turistleri mest ediyorlardı. Ama Percy bundan hiç hoşlanmamıştı. Yaratıkların parlak kırmızı gözleri, sivri gagaları ve keskin uzun tırnakları vardı.

Percy elini cebine sokup tükenmez kalemini kontrol etti. "Bu şeyler bana tanıdık geldi ama..."

"Seattle," dedi Hazel. "Bunlar Amazonların kafesindeydi. Onlar..."

Sonra bir anda ortalık karıştı. Trenin acil durum frenleri büyük bir gıcırtıyla çekildi ve onları öne doğru fırlattı. Turistler çığlıklar atarak, koridorlara serildiler. Yaratıklar pike yapıp kompartımanın cam tavanını kırdılar ve tren olduğu gibi raydan çıktı.

XXXIX

PERCY

Percy hafiflediğini hissetti.

Görüşü bulanıklaştı. Pençeler kollarından tutup onu havaya kaldırdı. Aşağıda trenin tekerlekleri gıcırdadı, metal kompartımanlar ezildi. Camlar patladı. Yolcular çığlıklar attı.

Percy tekrar net bir biçimde görebildiğinde, yaratığın onu daha da yukarıya taşıdığını fark etti. Yaratığın bedeni bir panter gibi ince uzun, siyah ve kedimsiydi. Ama kanatları ve bir kartal kafası vardı. Gözleriyse kan kırmızısıydı.

Percy gözlerini kırpıştırdı. Yaratığın ön pençeleri kollarını çelik birer mengene gibi kavramıştı. Ne yaratıktan kurtulabiliyor ne de kılıcına uzanabiliyordu. Buz gibi rüzgârda gitgide daha da yükseğe uçtu. Yaratığın onu nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikri yoktu, ama varacağı yerden hoşlanmayacağından emindi.

Bağırdı, ama bunu daha çok öfkelendiğinden yaptı. Derken kulağının yanında bir şey vınladı. Yaratığın boynuna bir ok saplanmıştı. Yaratık cıyaklayıp onu bırakıverdi.

Percy bir kar tepeciğine düşene dek, ağaç dallarını kıra kıra kaydı. İnleyerek biçtiği çam ağacına baktı.

Güçlükle ayağa kalktı. Frank solundaydı ve yaratıklara elinden geldiğince hızlı bir biçimde birbiri ardına oklar fırlatıyordu. Hazel da arkasında durmuş, onlara yaklaşmaya çalışan yaratıklara kılıcını savuruyordu, ama etraflarında en azından beş, altı tane yaratık vardı.

Percy Dalgakıran'ı çekti. Yaratıklardan birinin kanadını biçip onu bir ağaca doğru fırlattı. Daha sonra da bir diğerini un ufak etti. Ama parçalanan yaratıklar derhal yeniden biçim almaya başlıyordu.

"Bunlar da ne böyle?" diye bağırdı.

"Grifonlar mı?" dedi Hazel. "Onları trenden uzaklaştırmalıyız!"

Percy onun ne demek istediğini anladı. Trenin kompartımanları devrilmiş, çatıları eğrilmişti. Turistler şok içinde dört bir yana kaçışıyordu. Percy ciddi bir biçimde yaralanan kimseyi görmemişti, ama grifonlar kımıldayan her şeye saldırıyorlardı. Onları ölümlülerden uzak tutan tek şeyse kamuflaj giysileri giymiş gri renkli bir savaşçı, yani Frank'in evcil hayvanıydı.

Percy o yöne bakınca, Frank'in mızrağının yok olduğunu gördü. "Son hakkını da kullandın mı?" dedi.

"Evet." Frank bir grifonu daha havada hakladı. "Ölümlülere yardım etmek zorundaydım. Mızrak bir anda eriyip gitti."

Percy tamam manasında başını salladı. Bir yanı rahatlamıştı. İskelet savaşçıdan hoşlanmamıştı. Ama bir yanı da hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü son iskelet savaşçı ellerindeki tek silahtı. Ama Frank'i suçlamadı. Arkadaşı doğru olanı yapmıştı.

"Bu karmaşayı trenden uzaklaştıralım!" dedi Percy.

Düşe kalka, karşılarına çıkan ve öldürüldüklerinde derhal tekrar oluşan grifonları biçe biçe karların arasında ilerlediler.

Percy daha önce grifonlarla hiç savaşmamıştı. Onları hep iri yarı, kanatlı aslanlar gibi soylu yaratıklar olarak hayal etmişti, ama bu yaratıklar sürü halinde dolaşan ve uçan sırtlanlara benziyorlardı.

Demiryolundan yaklaşık elli metre ötede, ağaçların ardında açıklık

bir alan vardı. Yerler öylesine kaygan ve buzluydu ki Percy balonlu bir ambalaj naylonunun üstünde koşuyormuş gibi hissediyordu. Frank'in okları tükenmek üzereydi. Hazel nefes nefese kalmıştı. Percy'yse kılıcını aynı çeviklikle kullanamıyordu. Hayatta kalmalarının tek nedeninin grifonların onları öldürmeye *çalışmaması* olduğunu anladı. Grifonlar onları alıp bir yere götürmek istiyorlardı.

Belki de bizi yuvalarına götüreceklerdir, diye düşündü Percy.

Derken uzun otların arasında ayağı bir şeye takıldı. Bu, bir traktör tekerleği büyüklüğünde hurdalık bir metal parçasıydı. Dahası, bir *grifon yuvasıydı.* Yuvanın zemininde eski mücevher parçalarıyla, İmparatorluk altınından yapılmış bir hançerle, kırık bir komutan nişanı ve gerçek altına benzer iki tane balkabağı büyüklüğünde yumurta vardı.

Percy hemen yuvanın içine atladı. Kılıcıyla yumurtalardan birini yokladı. "Ya geri çekilirsiniz ya da yumurtayı kırarım!" diye bağırdı.

Grifonlar öfkeyle cıyakladılar. Yuvanın üstünde uçup gagalarını açıp kapadılar, ama saldırıya geçmediler. Hazel ve Frank sırtlarını Percy'ye verip silahlarını çektiler.

Hazel "Grifonlar altın toplarlar," dedi. "Altına deli olurlar. Bakın... Şurada başka yuvalar da var."

Frank son okunu da yaya yerleştirdi. "Eğer bunlar grifon yuvalarıysa, neden Percy'yi kaçırmaya çalışıyorlardı? Yaratık neredeyse onu başka bir yere götürecekti."

Percy'nin grifonun gagasıyla tuttuğu kolu hala zonkluyordu. "Alcyoneus olmalı," dedi. "Belki de yaratıklar ona hizmet ediyordur. Bunlar emir alacak kadar zeki mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Burada yaşadığım süre boyunca, onlarla hiç savaşmadım. Sadece kampta onlarla ilgili bir şeyler okumuştum."

"Zayıf yönleri var mı?" dedi Frank. "Lütfen olduğunu söyle."

Hazel suratını buruşturdu. "Atlar. Atlardan nefret ederler. Doğuştan düşmanlar birbirlerine. Keşke Arion burada olsaydı!"

Grifonlar cıyakladılar. Kırmızı gözleri parıldaya parıldaya yuvanın üstünde uçmaya devam ettiler.

Frank endişeyle "Çocuklar, yuvada lejyon kalıntıları görüyorum," dedi.

"Biliyorum," diye yanıt verdi Percy.

"Bu demektir ki burada ya başka melezler ölmüş ya da..."

"Frank, merak etme, her şey yoluna girecek," dedi Percy.

Tam o sırada, grifonlardan biri pike yaptı. Percy yumurtayı kırmak üzere kılıcını havaya kaldırdı. Yaratık saldırmaktan vazgeçti, ama diğer grifonlar sabırsızlanmaya başlamışlardı. Percy uzun süre onları oyalayamayacağını biliyordu.

Etrafına bakındı, çaresizlik içinde bir çözüm yolu bulmaya çalıştı. Yaklaşık olarak iki yüz kilometre ötede, Hiperboryalı bir devt bataklıkta oturmuş, bir ağaç kütüğüyle ayak parmaklarının arasından çamur topluyordu.

Percy "Bir fikrim var," dedi. "Hazel, bu yuvalardaki altınları kullanıp dikkatlerini dağıtabilir misin?"

"Sa-sanırım bunu yapabilirim."

"Bize biraz vakit kazandırsan yeter. *Koş* dediğimde, şu deve doğru koşmaya başla."

Frank hayretle ona baktı. "Bir deve *doğru* koşmamızı mı istiyorsun?"

"Güven bana," dedi Percy. "Hazır mısın? Koş!"

Hazel elini havaya kaldırdı. Bataklığın çeşitli yerlerindeki altın nesneler havaya fırladı: mücevherler, silahlar, paralar, yumurtalar ve daha da önemlisi grifon yumurtaları. Yaratıklar cıyaklayıp çılgınlar gibi yumurtalarının peşine düştüler.

Percy ve arkadaşları koştular. Bataklığın buz tutmuş yüzeyi ayaklarının altında eziliyor, etrafa sular saçılıyordu. Percy daha da hızlandı, ama grifonların arkalarından geldiğinin farkındaydı. Yaratıklar bu sefer

cidden öfkelenmişlerdi.

Dev henüz onları fark etmemişti. Buz tutmuş beyaz parıltılı bıyıklarıyla, uykulu ve sakin bir ifadeyle ayaklarındaki çamurlara bakıyordu. Boynunda bulduğu şeylerden yaptığı bir kolye asılıydı. Çöp tenekeleri, araba kapıları, geyik boynuzları, kamp malzemeleri, hatta bir klozet bile vardı kolyesine astığı şeyler arasında. Belli ki bataklık bölgesini temizlemeye adamıştı kendini.

Percy devi rahatsız etmek istemiyordu, çünkü korunmak için yaratığın bacaklarının arasına girmek zorundaydılar. Ama başka seçenekleri de yoktu.

"Bacaklarının altına girin!" diye seslendi arkadaşlarına. "Aşağı sürünün!"

Devasa boyutlardaki mavi bacakların arasına girip yüz üstü çamura yattılar ve mümkün olduğunca devin peştemalına yanaştılar. Percy ağzından nefes almaya çalışıyordu, burası muhteşem bir saklanma yeri sayılmazdı.

Frank "Plan nedir?" diye fısıldadı. "Mavi bir popo tarafından ezilmek mi?"

"Sakın kımıldama. Sadece hareket etmen gerekirse kımılda."

Grifonlar öfkeli bir gaga, pençe ve kanat sürüsü halinde oraya varıp devin etrafında dolanmaya, bacaklarının arasına girmeye çalıştılar.

Dev şaşkınlıkla homurdandı. Percy yaratığın kıllı poposunun altında kalmamak için yana kaymak zorunda kaldı. Hiperboryalı biraz daha öfkeli bir biçimde homurdandı. Eliyle grifonları kovalamaya çalıştı, ama yaratıklar öfkeyle cıyaklayıp devin bacaklarını ve kollarını gagalamaya koyuldular.

"Ha?" diye kükredi dev. "Ha!"

Sonra, içine derin bir nefes çekip bir soğuk hava dalgası üfledi. Percy devin bacaklarının arasındayken bile ısının düştüğünü hissetti. Grifonların cıyaklaması bir anda kesildi ve bedenleri *küt, küt, küt* diye sesler

çıkararak art arda yere düştü.

"Gelin," dedi Percy arkadaşlarına. "Ama dikkatli olun."

Sürünerek devin altından çıktılar. Bataklıktaki bütün ağaçlar donmuştu. Hatta bataklığın büyük bir bölümü yeni yağmış karların altında kalmıştı. Donmuş grifonlarsa tüylü lolipoplar gibi, kanatları, gagaları ve gözleri hayretten açık vaziyette karların arasında duruyorlardı.

Percy ve arkadaşları deve görünmemeye çalışarak oradan uzaklaşmayı denediler, ama zaten Hiperboryalı onlarla ilgilenemeyecek kadar meşguldü. Donmuş bir grifonu kolyesine takmaya çalışıyordu.

"Percy..." Hazel yüzündeki buzları ve çamuru silkeledi. "Devin bunu yapabileceğini nereden bildin?"

"Bir keresinde neredeyse bir Hiperboryalının nefesine hedef olacaktım. Yola devam etsek iyi olacak. Grifonlar sonsuza dek böyle kalmazlar."

XL

PERCY

Tren raylarını izleyerek ve ağaçların altından gitmeye gayret ederek, bir saat boyunca yürüdüler. Bir ara tren enkazı yönünde bir helikopter sesi duydular. İki kez de grifonların cıyakladığını duydular ama sesler çok uzaklardan geliyordu.

Percy'nin hesaplayabildiği kadarıyla, güneş nihayet battığında vakit gece yarısıydı. Orman iyice soğumuştu. Gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki Percy'nin içinden durup bunları izlemek geçti. Sonra, kuzey ışıkları yanıp söndü. Percy'nin aklına annesinin gazlı ocak üstü geldi. Annesi fırını yaktığında, solgun mavi alevler ileri geri hareket ederdi.

"İnanılmaz bir manzara," dedi Frank.

"Ayılar," dedi Hazel. Gerçekten de yaklaşık olarak yüz metre ötede birkaç boz ayı ilerliyor, postları yıldızların altında parıldıyordu. "Bize bulaşmazlar, ama sakın onlara yaklaşmayın."

Percy'yle Frank buna itiraz etmediler.

Hep birlikte ilerlerlerken Percy o güne dek gördüğü değişik yerleri düşündü. Bunların hiçbiri Alaska kadar kesmemişti nefesini. Buraya neden tanrıların ötesindeki diyarlar dendiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Buradaki birçok yer el değmemiş ve vahşiydi. Burada kurallar, kehanetler ve

Kaderler işlemezdi. Etrafta bir tek vahşi doğa, hayvanlar ve yaratıklar vardı. Ölümlüler ve melezler buraya bu tehlikeleri göze alarak gelirlerdi.

Percy, Gaia'nın istediği şeyin bu olup olmadığını düşündü. Acaba tüm dünyanın böyle mi olmasını istiyordu? Böyle olsa, kötü mü olurdu?

Sonra, bunu düşünmemeye çalıştı. Gaia sevecen bir tanrıça değildi. Percy onun ne yapmak istediğini duymuştu. O, kesinlikle masallarda anlatılan Toprak Ana gibi değildi. Kindar ve vahşiydi. Eğer tamamıyla uyanacak olursa, insan uygarlığını yok edecekti.

Birkaç saat sonra, demir raylarıyla iki şeritli bir yolun arasında kalan ufacık bir köye geldiler. Köyün sınır tabelasında geyik geçidi yazıyordu. Tabelanın yanında da gerçek bir geyik duruyordu. Percy bir an için geyiğin maket olduğunu düşündü. Ama sonra geyik ormana kaçtı.

Birkaç evin, postanenin ve birkaç karavanın yanından geçtiler. Köyün diğer ucunda önünde bir piknik masasının ve paslı bir benzin pompasının bulunduğu bir dükkân vardı.

Dükkânın camındaki el yazısıyla yazılmış tabeladaysa şöyle diyordu: Geyik Geçidi Benzin.

"Bunda bir tuhaflık var," dedi Frank.

Ama o kadar yorulmuşlardı ki hiç konuşmadan piknik masasına serildiler. Percy'nin ayakları birer buz kalıbı gibi olmuştu. Hazel başını ellerine dayayıp horlamaya başladı. Frank trenden aldıkları son içecekleri ve çikolataları çıkarıp Percy'ye uzattı.

Sessizce çikolatalarını yerken yıldızları izlediler. Derken Frank "Daha önce söylediğin şeyde ciddi miydin?" diye sordu.

Percy ona baktı. "Hangi konuda?"

Frank'in suratı yıldızların altında eski mermer Roma heykelleri gibi görünüyordu. "Akraba oluşumuzdan gurur duyuşun hakkında."

Percy çikolatasıyla masaya vurdu. "Bir düşüneyim. Ben yulaf tohumlu yeşil çayımı yudumlarken sen tek başına üç tane şahmeranı hakladın. Uçağımızın Vancouver'a gidebilmesi için koca bir Laistrygonyalı ordusu-

nu oyaladın. O grifonu vurarak hayatımı kurtardın. Bir sürü savunmasız ölümlüyü kurtarabilmek için de mızrağını son kez kullandın. Açıkçası, savaş tanrısının bugüne dek tanıdığım çocukları arasında en iyi kalpli olanısın... Belki de *tek* iyi kalpli olanısın. Sence akraba olduğumuz için seninle gurur duyuyor muyum?"

Frank buz gibi havada yıldızları örten kuzey ışıklarına bakıyordu. "Ne bileyim... Bu görevin lideri, komutanı olmalıydım. Ama sizlere yük olduğumu düşünmekten alamıyorum kendimi."

"Bu, doğru değil," dedi Percy.

Frank kasvetli bir tavırla "Henüz nasıl kullanacağımı anlayamadığım birtakım yeteneklerim var," dedi. "Mızrağım artık yok ve oklarım tükenmek üzere. Ve... korkuyorum."

"Asıl korkmasan endişelenmeye başlardım," dedi Percy. "Hepimiz korkuyoruz."

"Ama Kader Şenliği..." Frank duraksadı. "Şu anda vakit gece yarısını geçti, değil mi? Yani, Haziran'ın 24'ü oldu. Şenlik bu gece, günbatımında başlayacak. Hubbard Buzulu'na gitmemiz, kendi bölgesinde yenilmez olan bir gigantı yenmemiz ve kamp yerle bir olmadan önce geri dönmemiz gerek... Tüm bunları yapmak için on sekiz saatten az vaktimiz var."

"Thanatos'u serbest bırakınca senin hayatını almak isteyebilir. Hazel'ınkini de tabii. İnan bana, ben de aynı şeyleri düşünüyorum."

Frank hala hafif hafif horlayan Hazel'a baktı. Hazel'ın yüzü kıvırcık kahverengi saçlarının arasına gömülmüştü.

"O, en iyi arkadaşım," dedi Frank. "Annemi, büyükannemi kaybettim... Onu da kaybedemem."

Percy eski hayatını düşündü: New York'taki annesini, Melez Kampı'nı, Annabeth'i... Sekiz ay için bunları kaybetmişti. Şimdi hafızası geri gelmeye başlamasına rağmen... Evinden hiç bu kadar ayrı kalmamıştı. Yeraltı Dünyası'na gidip geri gelmişti. Birçok kez ölümle burun buruna gelmişti. Ama binlerce kilometre uzaklıkta, Olimpos'un gücünün geçmediği bu yerde, piknik masasının başında otururken kendisini hiç olmadığı

kadar yalnız hissetti. Onu bir tek Hazel'la Frank'in yanında olması rahatlatıyordu.

"İkinizi de kaybetmeyeceğim," dedi kararlı bir sesle. "Buna izin vermeyeceğim. Frank, sen bir *lidersin*. Hazel da aynı şeyi söylerdi. Sana ihtiyacımız var."

Frank başını önüne eğdi. Düşüncelere dalmıştı. Başı piknik masasına çarpana dek öne eğildi. Sonra Hazel'la birlikte horlamaya başladı.

Percy içini çekti. "İşte Jackson'dan ilham verici bir konuşma daha. Dinlen, Frank. Önümüzde büyük bir gün var."

Dükkân şafak vakti açıldı. Sahibi, üç gencin piknik masasının etrafında uyukladığını görünce biraz şaşırmıştı, ama Percy ona önceki geceki tren kazasından kurtulduklarını anlatınca, adam üzüldü ve onlara kahvaltı ikram etti. Seward'a yakın bir bölgede bir kulübesi olan bir Eskimo arkadaşını çağırdı. Çok geçmeden, Hazel'ın doğduğu sıralarda yeni, ama artık neredeyse hurdaya çıkmış olan bir Ford kamyonetle yola çıktılar.

Hazel'la Frank arka koltuklara oturdular. Percy somon balığı kokan yaşlı adamla birlikte öne geçti. Adam, Percy'ye Eskimo tanrıları olan Ayı ve Kuzgun'la ilgili öyküler anlatırken Percy'nin aklından geçen tek şey bu tanrılarla karşılaşmamaktı. Zaten yeterince düşmanı vardı.

Kamyonet, Seward'dan birkaç kilometre ötede bozuldu. Şoför sanki kamyonet her gün birkaç kez bozuluyormuş gibi bunu sakin bir tavırla karşıladı. Motoru tamir edene kadar bekleyebileceklerini, çünkü Seward'ın birkaç kilometre ötede olduğunu söylediği halde, üçü yürümeye karar verdiler.

Öğleye doğru yoldaki bir tepeye çıktılar ve dağlarla çevrili ufak bir körfez gördüler. Yarım ay biçimindeki kasaba sağ taraftaki kıyıdaydı. İskeleler denize taşmıştı, limandaysa bir gezi gemisi duruyordu.

Percy tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gezi gemileriyle ilgili güzel şeyler hatırlamıyordu.

"Seward," dedi Hazel. Eskiden yaşadığı yeri gördüğüne pek mutlu olmamıştı.

O ana dek çok vakit kaybetmişlerdi ve Percy güneşin hızla tepeye yükselmesinden hoşlanmamıştı. Yol tepenin yanından kıvrılarak ilerliyordu. Bu yüzden, çayırdan geçerek kasabaya daha çabuk varacaklarını düşündüler.

Percy yoldan çıktı. "Gelin."

Yerler vıcık vıcıktı, ama Hazel "Percy, hayır!" diye bağırana dek Percy buna aldırış etmemişti.

Bir sonraki adımında dosdoğru yere çakıldı. Toprak zemin onu tamamıyla örtene dek bir taş gibi toprağa gömüldü.

XLI

HAZEL

Hazel "Yay!" diye bağırdı.

Frank soru sormadı. Çantasını yere fırlatıp sırtından yayını aldı.

Hazel'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Öldüğünden bu yana, bölgedeki yosunluk bataklık bölgesi hiç aklına gelmemişti. Ama yerel halkın onu bu konuda uyardığı aklına geldiğinde, çok geç kalmıştı. İnce kum ve çürümüş bitkiler katıymış gibi görünen bir yüzey oluşturmuştu, ama zemin bataklık kumundan da beterdi. Derinlik altı, yedi metre olmalıydı. Dolayısıyla, bir kere bataklığa gömüldüler mi, oradan kaçmak da imkânsız hale gelirdi.

Bataklığın yayın uzunluğundan daha derin olmamasını umuyordu. Eğer daha derinse, neler olabileceğini hayal bile etmek istemiyordu.

Frank'e "Yayın bir ucunu tut," dedi. "Sakın bırakma."

Yayın diğer ucunu tutup derin bir nefes aldı ve bataklığa atladı. Bir anda ince kumların arasına battı.

Batar batmaz da geçmişe dönüverdi.

İçinden, *Şimdi olmasın!* diye geçirdi. *Ella bana artık bayılıp geçmişe dönmeyeceğimi söylemişti.*

Ama canım, bayılmadın ki, dedi Gaia. *Bu, benden sana bir hediye.*

Hazel, New Orleans'a geri dönmüştü. Annesiyle birlikte oturdukları dairenin yakınlarındaki bir parkta piknik yapıyorlardı. O günü hatırlıyordu. Yedi yaşındaydı. Annesi Hazel'ın ilk değerli taşını, ufak bir elması satmıştı. Henüz ikisi de Hazel'ın lanetinden habersizdi.

Kraliçe Marie'nin keyfi gayet yerindeydi. Hazel'a portakal suyu, kendisine de şampanya almıştı. Yiyecek olarak da üstlerine çikolata ve pudra şekeri serpiştirilmiş yağda kızarmış çörekler vardı. Hazel'a bir kutu yeni boya kalemi ve bir de kâğıt destesi almıştı. Hazel resimler çizerken Kraliçe Marie de mutlu mutlu bir şarkı mırıldanıyordu.

Fransız Bölgesi yavaş yavaş uyanıyor, halk Mardi Gras'a hazırlanıyordu. Caz bandoları prova yapıyorlardı. Şamandıralar yeni kesilmiş çiçeklerle süsleniyordu. Boyunlarına kat kat renkli kolyeler takmış olan çocuklar, kolyelerin ağırlığından güçlükle koşuyor, gülüp oynuyordu. Günbatımı göğü altın kırmızısı bir renge boyamıştı ve ılık nemli havada manolya ve gül kokusu vardı.

Hazel'ın hayatının en mutlu sabahıydı.

"Burada kalabilirsin." Hazel'ın annesi gülümsedi, ama gözleri süt beyazıydı. Sesse Gaia'ya aitti.

"Bunlar gerçek değil," dedi Hazel.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama üstünde oturduğu yumuşacık çim örtüsü uykusunu getirmiş, onu miskinleştirmişti. Fırından yeni çıkmış ekmek ve çikolata kokusu insanın başını döndürüyordu. Mardi Gras sabahıydı ve dünya olasılıklarla dolu gibiydi. Hazel neredeyse önünde parlak bir gelecek olduğuna inanmak üzereydi

Gaia annesinin bedeninden konuşarak "Gerçek nedir ki?" dedi. "İkinci hayatın *gerçek* mi, Hazel? Şu anda ölü olman gerekirdi. Bataklığa gömülüp boğulmak üzere olman *gerçek* mi?"

"Bırak da arkadaşıma yardım edeyim!" Hazel gerçek dünyaya dönmeye çalıştı. Yayın bir ucunu tuttuğunu hissedebiliyordu, ama bu bile hayal gibi gelmeye başlamıştı. Yay elinden fırlamak üzereydi. Manolya ve

gül kokusu aklını başından almıştı.

Annesi ona kızarmış bir çörek uzattı.

Hazel içinden, *Hayır*, dedi. O, annem değil. Gaia beni kandırmaya çalışıyor.

"Eski hayatını geri istiyorsun," dedi Gaia. "Sana bunu verebilirim. Bu an senelerce aynı kalabilir. New Orleans'ta büyüyebilirsin, annen seni çok sevebilir. Bir daha lanetle de uğraşmak zorunda kalmayabilirsin. Sammy'yle birlikte..."

"Bu bir yanılsama!" dedi Hazel çiçeklerin tatlı kokusuna boğularak.

"Asıl yanılsama *sensin*, Hazel Levesque. Hayata geri dönmenin tek nedeni, tanrıların sana verecek bir görevi olması. Seni ben de kullanabilirdim, ama seni Nico kullandı *ve* bu konuda yalan söyledi. Onu ele geçirdiğime memnun olmalısın."

"Ele geçirdiğine mi?" Hazel paniğe kapıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Gaia gülümseyip şampanyasını yudumladı. "O çocuk Kapıları aramaması gerektiğini bilmeliydi. Ama önemli değil... Bunlar seni ilgilendirmez. Thanatos'u kurtardıktan sonra, sonsuza dek çürümen için yine Yeraltı Dünyası'na gideceksin. Bunu Frank de Percy de engelleyemeyecek. *Gerçek* arkadaşlar hiç senden hayatını feda etmeni ister mi? Sana kimin yalan, kimin doğruyu söylediğini söyle bana."

Hazel ağlamaya başladı. Umutsuzluğa kapıldı. Hayatını bir kez kaybetmişti. Bir kere daha ölmek istemiyordu.

Gaia "Doğruyu söylüyorum," diye mırıldandı. "Kaderinde Sammy'yle evlenmek vardı. Sen Alaska'da öldükten sonra ona ne olduğunu biliyor musun? Büyüdü ve Teksas'a yerleşti. Evlendi, çoluk çocuk sahibi oldu. Ama seni asla unutmadı. Hep neden ortadan kaybolduğunu düşündü. Şu anda hayatta değil. 60'larda bir kalp krizi geçirdi. Birlikte geçirebileceğiniz hayatın nasıl olabileceğini düşünmekten asla vazgeçmedi."

Hazel "Sus!" diye bağırdı. "Bunu elimden alan *sensin*!"

"Ama buna yine sahip olabilirsin. Elimdesin, Hazel. Nasıl olsa öle-

ceksin. Ama pes edersen, en azından ölümünü daha sevimli bir hale getirebilirim. Percy Jackson'ı kurtarmayı unut. O, bana ait. Onu kullanmaya hazır hale gelene dek ona zarar vermeyeceğim. Hayatının son anlarında tüm hayatını baştan yaşayabilirsin. Büyüyebilir, Sammy'yle evlenebilirsin. Tek yapman gereken pes etmek."

Hazel yayı daha da sıkı tuttu. Aşağıdan bir şey ayak bileklerini kavradı, ama Hazel paniklemedi. Bunun boğulmak üzere olan ve çaresizlik içinde kurtulmaya çalışan Percy olduğunu *biliyordu*.

Hazel öfkeyle tanrıçaya baktı. "Seninle asla işbirliği yapmayacağım! BİZİ BIRAK!"

Annesinin suratı kayboldu. New Orleans sabahı da karanlığa gömüldü. Percy ayak bileğine asılmıştı, kendisi de yaya tutunuyordu. Ama her ikisi de karanlığın içinde boğulmak üzereydi. Hazel var gücüyle yayı sallamaya çalıştı. Frank onu öylesine büyük bir güçle yukarı çekti ki neredeyse kolu yerinden çıkacaktı.

Gözlerini açtığında üstü başı çamur içinde, otların üstünde yatıyordu. Percy de öksürerek ve çamur tükürerek ayaklarının dibinde uzanıyordu.

Frank üstlerine eğilmiş "Aman tanrılarım! Aman tanrılarım! Aman tanrılarım!" diye bağırıyordu.

Çantasından birkaç giysi çıkarıp Hazel'ın suratını silmeye koyuldu, ama bunun bir faydası olmadı. Percy'yi ince kumlardan uzağa çekti.

"O kadar uzun süre orada kaldınız ki!" diye bağırdı Frank. "Sizin geri... Aman tanrılarım, bir daha sakın böyle bir şey yapmaya kalkışmayın!"

Hazel'a sıkı sıkı sarıldı.

Hazel öksürdü. "Nefes... Alamıyorum!"

"Pardon!" Frank her ikisini de temizlemeye devam etti. Nihayet, onları yolun kenarına çıkardığında, arkadaşları tir tir titriyor, çamur tükürüyorlardı.

Hazel ellerini hissedemiyordu. Üşüdüğünü mü, yoksa şok geçirdiği-

ni mi anlayamıyordu, ama onlara ince kumdan söz etmeyi ve kumlara gömüldüğünde gördüklerini anlatmayı başardı. Ama Sammy'yle ilgili kısmı anlatmadı. Bunu dile getirmek ona hala büyük acı veriyordu. Ama Gaia'nın ona sahte bir hayat teklif ettiğini ve kardeşi Nico'yu ele geçirdiğini iddia ettiğini söyledi. Hazel bunu arkadaşlarıyla paylaşmak istemişti. Çaresizlikten aklını kaybetmek üzereydi.

Percy omuzlarını ovuşturdu. Dudakları mosmordu. "Ha-hayatımı kurtardın, Hazel. Nico'ya neler olduğunu öğreneceğiz, söz."

Hazel tepeye yükselmiş güneşe bakarak gözlerini kırpıştırdı. İçi ısınmıştı, ama titremesi hala geçmemişti. "Size de Gaia bizi biraz çabuk bırakmış gibi gelmedi mi?"

Percy saçlarının arasından bir çamur topağını silkeledi. "Belki de bizi hala piyon olarak kullanmayı düşünüyordur. Belki de sadece aklını karıştırmaya çalışıyordu."

"Eğer niyeti buysa, başarılı olduğunu söyleyebilirim. Beni neyin etkileyeceğini gayet iyi biliyordu."

Frank ceketini Hazel'ın omuzlarına koydu. "Gerçek hayat *bu*," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bir daha ölmene izin vermeyeceğiz."

Frank kendinden çok emin konuşuyordu. Hazel bir şey demek istemedi, ama Frank'in Ölüm'ü nasıl durduracağını bilmiyordu. Elini yarısı yanmış odun parçasının bulunduğu cebine götürdü. Sonsuza dek kumlara gömülü kalsaydı neler olurdu diye düşündü. Belki de Frank bu şekilde kurtulurdu. Ateş o kadar derine inemez, odun parçası alev alamazdı.

Frank'in yaşaması için elinden gelen her fedakârlığı yapabilirdi. Belki o güne dek bu konuya o kadar kafa patlatmamıştı, ama Frank hayatını ona teslim etmişti. Ona inanıyordu. Frank'in zarar görmesine tahammül edemezdi.

Yükselmekte olan güneşe baktı... Vakit hızla daralıyordu. Seattle'daki Amazon Kraliçesi Hylla'yı düşündü. Eğer hayatta kaldıysa, iki gecedir Otrera'yla düello yapıyor olmalıydı. Hazel'ın Ölüm'ü serbest bırakacağına güveniyordu.

Zar zor ayağa kalktı. Yeniden Diriliş Körfezi'nden esen rüzgâr hatırladığı kadar soğuktu. "Yola çıkmamız gerek. Vakit kaybediyoruz."

Percy yola baktı. Dudakları pembeleşmeye başlamıştı. "Üstümüzü başımızı temizleyebileceğimiz bir otel falan var mı buralarda? Acaba oteller çamurlu insanları kabul ediyorlar mıdır?"

"Emin değilim," dedi Hazel.

Aşağıdaki kasabaya baktı ve 1942'den o yana ne kadar genişlediğine inanmadı. Şehir büyüdükçe ana liman doğuya kaymıştı. Binaların birçoğu yeniydi, ama şehir merkezindeki sokakları hatırlıyordu. Hatta kıyı şeridindeki bazı depoları bile hatırladığını düşündü. "Sanırım üstümüzü başımızı değiştirebileceğimiz bir yer biliyorum," dedi.

XLII

HAZEL

Şehre indiklerinde, Hazel yetmiş sene önce tepelerden eve gelip de annesinin orada olmadığını gördüğü, hayatının son gecesinde geçtiği sokağa girdi.

Arkadaşlarını Üçüncü Sokağa doğru götürdü. Tren istasyonu hala oradaydı. İki katlı beyaz Seward Oteli hala duruyordu, ama eskisinin iki misli büyüklükteydi. Oraya girmeyi düşündüler, ama Hazel üstleri başları çamur içinde lobiye girmenin iyi olmayacağını söyledi. Dahası, otelin henüz reşit olmayan üç gence oda verip vermeyeceğinden de emin değildi.

Otele girmek yerine, kıyı şeridine yöneldiler. Hazel midyelerle kaplı iskelelerin üstünden adeta denize eğilmiş gibi görünen eski evini görünce gözlerine inanamadı. Çatı sarkmıştı. Duvarlarda saçma izlerine benzer delikler vardı. Kapı kilitliydi ve üstünde el yazısıyla, Oda Depo Bulunur, yazan bir levha asılıydı.

Arkadaşlarına "Haydi, gelin," dedi.

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu Frank.

Hazel açık bir pencere bulup içeri tırmandı. Arkadaşları da peşinden içeri girdiler. Oda uzun süredir kullanılmamıştı. Duvarlardaki saçma deliklerinden içeri sızan güneş ışınları arasında, yürüdükleri zaman yerden kalkan toz zerrecikleri görünüyordu. Duvarların önüne küflü karton kutular yerleştirilmişti. Üstlerindeki solmuş etiketlerde, *Tebrik kartları,*

Çeşitli Mevsimler, yazıyordu. Hazel yüzlerce kutu tebrik kartının neden Alaska'daki bir depoya koyulduğunu anlayamamıştı, ama bu kötü bir şaka gibiydi. Sanki kartlar asla kutlayamadığı onca Noel'i, Paskalya'yı, doğumgünlerini ve Sevgililer Günü'nü temsil ediyor gibiydi.

"En azından, burası daha ılık," dedi Frank. "Su akmıyordur herhalde, değil mi? Belki bir ara alışverişe giderim. Üstüm başım sizinki kadar çamurlu değil. Birkaç parça giysi alabilirim."

Hazel, Frank'in sözlerinin ancak yarısını duydu.

Eskiden kendi uyuma bölgesinde duran kutuların yanına gitti. Duvara eski bir yazı asılmıştı: Altın Arama Malzemeleri. Yazının arkasında bir şey olmayacağını düşünüyordu, ama yazıyı kaldırınca fotoğraflarının ve resimlerinin birçoğunun hala orada olduğunu gördü. Yazı bunları güneş ışığından ve soğuktan korumuş olmalıydı. Her şey olduğu gibi duruyordu. Pastel kalemlerle çizdiği New Orleans resimleri çocukçaydı. Bunları gerçekten de kendisi mi yapmıştı? Fotoğraflardan birinde annesi, Kraliçe Marie'nin gris gris'i – Tılsım Satılır, Fal Bakılır, yazan bir tabelanın önünde gülümseyerek poz vermişti.

Onun fotoğrafının yanında da Sammy'nin karnavalda çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Çılgın gülümsemesi, kıvırcık siyah saçları ve güzel gözleri zamanda donmuş gibiydi. Eğer Gaia doğruyu söylediyse, Sammy kırk sene önce ölmüş olmalıydı. Onca süre Hazel'ı düşünmüş müydü gerçekten? Yoksa sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce birlikte ata bindiği, bir öpücükle bir doğumgünü keki paylaştığı o tuhaf kızı unutmuş muydu?

Frank parmaklarını fotoğrafın üstünde gezdirdi. "Kim..." Hazel'ın ağladığını görünce, bir şey sormamayı tercih etti. "Özür dilerim, Hazel. Bunları görmek senin için çok zor olmalı. Biraz yalnız kalmak..."

Hazel "Hayır," dedi hıçkırıklar arasında. "Hayır, iyiyim."

Percy, Kraliçe Marie'nin fotoğrafını işaret edip "Annen mi?" diye sordu. "Tıpkı sana benziyor. Çok güzel."

Sonra, Percy dikkatle Sammy'nin fotoğrafını inceledi. "Bu kim?"

Hazel onun neden bu kadar şaşırdığını anlayamamıştı. "O... O,

Sammy. New Orleans'tan arkadaşım." Hazel, Frank'le göz göze gelmemeye gayret etti.

"Onu daha önce bir yerde gördüm," dedi Percy.

"İmkânsız," dedi Hazel. "Bu fotoğraf 1941'de çekildi. O... Ölmüş olmalı."

Percy suratını buruşturdu. "Haklısın. Ama yine de..." Aklına çok tatsız bir şey gelmiş gibi başını salladı.

Frank hafifçe öksürdü. "Geçtiğimiz sokakta bir market vardı. Üstümde biraz para kaldı. Belki de size giysi ve yiyecek alsam iyi olacak. Ne bileyim, yüz paket ıslak mendil falan alabilirim, ne dersiniz?"

Hazel altın arama malzemeleri yazısını tekrar duvara astı. Frank o kadar tatlı davranmaya çalışır, ona o kadar destek olurken Sammy'nin eski fotoğrafına bakmak çok zordu. Eski hayatını hatırlamanın ona hiçbir faydası yoktu.

"Çok iyi olur," dedi Hazel. "Süpersin Frank."

Ahşap zemin Frank'in ayaklarının altında gıcırdadı. "Şey... Üstü başı tamamıyla çamur olmayan bir ben varım. Geç kalmadan dönerim."

Frank gittikten sonra, Percy ve Hazel geçici bir kamp kurdular. Ceketlerini çıkarıp çamurları silkelediler. Bir sandıkta eski çarşaflar buldular, bunları temizlenmek için kullandılar. Karton kutuları şilte gibi dizdiklerinde, bunların üstünde rahatça dinlenebileceklerini fark ettiler.

Percy solgun bronz bir ışıltı saçan kılıcını yere koydu. Sonra *1982 Mutlu Noeller* yazan kartların bulunduğu kutuların üstüne uzandı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. "Sana daha önce teşekkür etmeliydim."

Hazel omuzlarını silkti. "Sen de benim için aynı şeyi yapardın."

"Evet," dedi Percy. "Ama bataklığa battığımda, Ella'nın kehanetlerindeki Neptün'ün oğlunun boğuluşuyla ilgili söylediği dizeler geldi aklıma. İşte dizeler gerçek oldu, diye düşündüm. Toprağa batıp boğuluyo-

rum. Öldüğümden emindim."

Percy'nin sesi, Jüpiter Kampı'na ilk gittiği gün Hazel'ın ona Neptün'ün tapınağını gösterdiği zamanki gibi titriyordu. Hazel o gün Percy'nin tüm dertlerine çare olup olamayacağını düşünmüştü. Çünkü Pluton ona Neptün soyundan gelen birisinin lanetini yok edeceğini söylemişti. Percy öylesine etkileyici ve güçlüydü ki gerçek bir kahraman gibiydi.

Tabii, artık Frank'in de Neptün soyundan geldiğini öğrenmişti. Frank dünyanın en etkileyici kahramanı değildi belki, ama hayatını ona teslim etmişti. Onu korumak için elinden geleni yapıyordu. Sakarlıkları bile sevimliydi.

Hazel aklının hiç bu kadar karıştığını hatırlamıyordu. Tüm hayatını kafa karışıklığı içinde geçirdiği göz önüne alınacak olursa, bu cidden önemli bir şeydi.

"Percy, o kehanet eksik olabilir," dedi. "Frank, Ella'nın bir kısmı yanmış bir kâğıttan söz ettiğini söylüyordu. Belki de sen boğulmayacaksındır da bir başkasını boğacaksındır."

Percy dikkatle ona baktı. "Öyle mi dersin?"

Hazel onu teselli ederken kendini tuhaf hissetti. Percy ondan yaşça daha büyüktü ve kendine daha hâkimdi. Ama kendinden emin bir tavırla başını salladı. "Eve geri döneceksin. Kız arkadaşın Annabeth'i de göreceksin."

"Sen de geri döneceksin, Hazel," dedi Percy. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Benim için, kamp ve özellikle de Frank için çok değerlisin."

Hazel eski bir sevgililer günü kartı aldı. Dantelimsi beyaz kart elinde ufalandı. "Bu yüzyıla ait değilim. Nico beni sadece hatalarımı düzelteyim, Elysium'a gitme hakkı kazanabileyim diye geri getirdi."

"Bence kaderinde bundan çok daha fazlası yatıyor," dedi Percy. "Gaia'ya karşı birlikte savaşmamız gerekiyor. Bugünden çok daha uzun bir süre yanımda olman gerek. Frank'e gelince... Senin için deli olduğunu görüyor olmalısın. Bu hayat uğruna savaşmaya değer, Hazel."

Hazel gözlerini yumdu. "Lütfen, beni cesaretlendirme," dedi. "Ben..."

Tam o sırada, pencere gıcırdayarak açıldı. Frank elinde alışveriş torbalarıyla içeri girdi. "Başardım!"

Aldıklarını arkadaşlarına gösterdi. Av malzemeleri satan bir dükkândan kendisi için yeni oklar, biraz erzak ve halat almıştı.

"Bir daha ince kumlu bölgeye girmek zorunda kalırsak, bunlara ihtiyacımız olacak."

Hediyelik eşyalar satan yerel bir dükkândan da üçü için yeni giysiler, havlular, sabun, içme suyu ve dediği gibi koca bir kutu ıslak mendil almıştı. Islak mendiller sıcacık bir duşun yerini asla tutamazdı, ama Hazel temizlenmek ve üstünü değiştirmek için tebrik kartı kutularının ardına geçti. Çok geçmeden, çok daha iyi hissediyordu.

İçinden, *Bu, son günün,* diye düşündü. *Fazla rahatlama.*

O gün meydana gelen tüm iyi ve kötü olaylara rağmen, Kader Şenliği bütün bir sene boyunca olacaklara işaret ederdi. Öyle ya da böyle, görevleri o gece sona erecekti.

Hazel yanık odun parçasını yeni ceketinin cebine koydu. Başına ne gelirse gelsin, odun parçasını korumalıydı. Arkadaşları hayatta kaldığı müddetçe, kendi hayatını feda edebilirdi.

"Pekâlâ, şimdi Hubbard Buzulu'na giden bir tekne bulmamız gerek," dedi.

Kendinden eminmiş gibi konuşmaya çalışıyordu, ama bu hiç de kolay olmuyordu. Arion keşke yanında olsaydı diye düşündü. O dünyalar güzeli atın sırtında savaşsa, kendini çok daha iyi hissedebilirdi. Vancouver'dan ayrıldıklarından beri içinden onu çağırıyor, Arion'un onu duyacağını, onu bulacağını umuyordu, ama bu sadece hayalden ibaretti.

Frank midesini ovdu. "Ölümüne savaşa gidiyorsak, ilk önce öğle yemeği yiyelim. Mükemmel bir yer buldum."

Frank onları limanın yakınlarındaki bir alışveriş merkezine götürdü. Burada, eski bir tren vagonu bir restorana dönüştürülmüştü. Hazel orayı 1940'lardan hatırlamıyordu, ama yemekler harika kokuyordu.

Frank ve Percy yemek sipariş ederlerken Hazel limana inip birkaç soru sordu. Geri döndüğünde, morali bir hayli bozuktu. Çizburger ve kızarmış patatesler bile keyfini yerine getiremedi.

"Başımız dertte," dedi. "Bir tekne bulmaya çalıştım, ama... Mesafeyi yanlış hesaplamışım."

"Tekne yok mu?" diye sordu Frank.

"Hayır, tekne bulabiliriz. Ama buzul sandığımdan da uzaktaymış. Son sürat gitsek bile oraya yarın sabahtan önce varamayız."

Percy'nin beti benzi attı. "Belki teknenin daha hızlı gitmesini sağlayabilirim?"

"Bunu yapabilsen bile kaptanların bana söylediğinden yolun çok dolambaçlı olduğunu anladım. Karşımıza bir sürü buzdağı ve labirentimsi kanallar çıkabilirmiş. Yolu çok iyi bilmek gerek."

"Ya uçakla gidersek?" dedi Frank.

Hazel hayır manasında başını salladı. "Kaptanlara bunu da sordum. Bunu deneyebileceğimizi, ama buradaki havaalanının çok küçük olduğunu söylediler. Bir yere gitmeden iki, üç hafta öncesinden uçak ayırtmak gerekiyormuş."

Bu konuşmadan sonra, büyük bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Hazel'ın çizburgeri çok lezzetliydi, ama ne yediğini anlayacak durumda değildi. Üç lokma ancak yemişti ki bir kuzgun telefon direğine kondu ve onlara bakıp gaklamaya başladı.

Hazel ürperdiğini hissetti. Bu kuşun da seneler önce gördüğü kuzgun gibi onunla konuşacağından korkuyordu. *Son gece. Bu gece.* Acaba kuzgunlar Pluton'un ölmek üzere olan çocuklarına hep görünürler mi diye düşündü. Nico'nun hala hayatta olduğunu, Gaia'nın sırf keyfini kaçırmak için yalan söylediğini umdu. Ama nedense tanrıçanın doğruyu söyledi-

ğini hissediyordu.

Nico ona diğer tarafta Ölüm'ün Kapıları'nı aradığını söylemişti. Eğer Nico, Gaia'nın güçleri tarafından yakalandıysa, Hazel ailesinin son ferdini de kaybetmiş demekti.

Çizburgerine bakakaldı.

Birden, kuzgunun gaklaması boğuk bir cıyaklamaya dönüştü.

Frank öylesine ani bir hareketle ayağa fırladı ki masayı yere devirdi. Percy de hemen kılıcını çekti.

Hazel arkadaşlarının nereye baktığına baktı. Kuzgunun az önce tünediği direğin tepesinde, gözlerini onlara dikmiş çirkin mi çirkin bir grifon duruyordu. Grifon geğirdi, gagasından kuzgun tüyleri döküldü.

Hazel ayağa kalkıp *spatha'sını* çekti.

Frank yayına bir ok yerleştirdi. Nişan aldı, ama grifon öylesine tiz bir sesle cıyakladı ki ses ta dağlarda yankılandı. Frank irkildi ve oku doğru dürüst fırlatamadı.

"Sanırım bu bir yardım çığlığıydı," dedi Percy. "Derhal buradan gitsek iyi olacak."

Bir plan yapamadan iskelelere koştular. Grifon peşlerine takıldı. Percy kılıcını yaratığa savurdu, ama grifon kaçmayı başardı.

En yakın iskeleye giden basamaklara yönelip iskelenin uç kısmına doğru koşmaya başladılar. Grifon hala peşlerindeydi, ön pençelerini onları öldürmek için öne uzatmıştı. Hazel kılıcını havaya kaldırdı, ama donmuş bir su duvarı birden yan taraftan grifona çarpıp onu körfeze sürükledi. Grifon gaklayıp kanatlarını çırptı. Sonra güç bela iskeleye çıktı ve ıslak bir köpek gibi silkelendi.

"Süperdi, Percy," diye homurdandı Frank.

"Evet," dedi Percy. "Bunu Alaska'da yapıp yapamayacağımı bilemiyordum. Ama size kötü bir haberim var... Şuraya baksanıza."

Yaklaşık bir buçuk kilometre ötede, dağların ardında kapkara bir bu-

lut dönüp duruyordu. Bulut düzinelerce grifon sürüsünden oluşuyordu. O kadar çok grifonla başa çıkmaları mümkün değildi ve hiçbir tekne onları yeterince hızlı bir biçimde istedikleri yere götüremezdi.

Frank yayına bir ok daha taktı. "Savaşmadan ölmem."

Percy Dalgakıran'ı çekti. "Ben de öyle."

Derken Hazel uzaktan at kişnemesini andıran bir ses duydu. Bunu hayal etmiş olabilirdi, ama yine de çaresizlik içinde "Arion! Buradayız" diye seslendi.

Aniden sokağın diğer ucunda krem rengi bir şekil belirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar iskeleye geldi. Arion grifonun yanında belirdi, ön toynaklarıyla yaratığı ezip toza dönüştürdü.

Hazel hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Aferin sana!"

Frank geri geri gitti, neredeyse iskeleden suya düşecekti. "Nasıl..."

Hazel heyecanla "Beni takip etmiş!" dedi. "Çünkü o... Dünyanın-EN-İYİ-atı! Haydi, atlayın!"

"Üçümüz birden mi?" dedi Percy. "Hepimizi taşıyabilir mi?"

Arion gücenmiş gibi kişnedi.

"Tamam, ağzını bozmaya gerek yok," dedi Percy. "Haydi, gidelim."

Arion'un sırtına bindiler. Hazel öne, Frank'le Percy de dengelerini kaybetmeyecek biçimde arkasına geçtiler. Frank kollarını beline dolayınca, Hazel şöyle düşündü: *Eğer bu hayatımın son günüyse, bu şekilde ölmek hiç de fena olmaz.*

"Koş, Arion!" diye bağırdı. "Hubbard Buzulu'na gidiyoruz!"

At hızla suya atıldı. Toynaklarının suyun yüzeyine değdiği yerlerden dumanlar çıkıyordu.

XLIII

HAZEL

Hazel, Arion'un sırtında kendini hiçbir şey onu durduramazmış, kontrol tamamıyla ondaymış gibi hissediyordu. Adeta mükemmel bir at ve insan karışımı haline gelmişti. Bir sentor olmak böyle bir şey mi acaba diye düşündü.

Seward'daki tekne kaptanları Hubbard Buzulu'na kadar üç yüz deniz mili yol kat etmesi gerektiğini ve bunun son derece zor ve tehlikeli bir yolculuk olacağı konusunda onu uyarmışlardı, ama Arion hızla ilerliyordu. Ses hızında koşarken etrafı öylesine ısıtmıştı ki Hazel soğuğu bile hissetmiyordu. Yayan gidecek olsa, asla böylesine cesur davranamazdı. At sırtındaysa, savaşa atılmak için kendini zor tutuyordu.

Frank ve Percy o kadar da mutlu değillerdi. Hazel arkasına baktığında, arkadaşlarının dişlerinin birbirine vurduğunu ve göz kürelerinin fıldır fıldır döndüğünü gördü. Frank'in yanakları aşırı hız yüzünden sallanıyordu. Percy'yse en arkada sıkı sıkı ata tutunmuş, yere düşmemeye çalışıyordu. Hazel bunun olmamasını umdu. Çünkü Arion öylesine hızlı gidiyordu ki Percy düşecek olsa, bunu uzun süre fark etmeyebilirlerdi.

Buzlu dar geçitlerin, mavi renkli fiyortların ve üstlerindeki şelalelerin denize aktığı uçurumların yanından geçtiler. Arion suyun yüzeyine çıkmakta olan bir kambur balinanın üstünden atladı ve bir buzdağında oturan bir ayı balığı sürüsünün ödünü koparıp dörtnala koşmaya devam etti.

Dar bir körfeze girdiklerinde, aradan sadece birkaç dakika geçmiş gibiydi. Bu bölgede su koyu kıvamlı mavi renkli bir şurup gibi görünüyordu. Arion türkuaz renkli donmuş bir kütlenin yanında durdu.

Üç yüz kilometre ötede Hubbard Buzulu duruyordu. Daha önceden bir sürü buzul görmüş olan Hazel bile neye baktığını tam olarak idrak edemedi. Uçsuz bucaksız mor tepeli dağlar her iki yöne doğru uzanıyor, tam ortalarında bulunan bembeyaz bulutlar pofuduk kemerler gibi görünüyordu. En büyük iki tepenin arasında kocaman bir vadi uzanıyordu; denizden çıkan yüzeyi pürüzlü bir buz duvarı da bu vadinin tamamını kaplıyordu. Mavili beyazlı buzulun üstünde yer yer siyah çizgiler vardı; bu yüzden de kar temizleme makinesinin geçtiği bir sokak gibi görünüyordu. Ama normal bir sokaktan dört milyon kat daha büyük olmalıydı.

Arion durur durmaz, Hazel ısının düştüğünü hissetti. Kocaman buzul etrafa soğuk yayıyor, körfezi dünyanın en büyük buzdolabına dönüştürüyordu. Ama işin en tuhaf yanı, suyun yüzeyinden gelen gök gürültüsünü andıran sesti.

"*Bu* da ne?" Frank buzulun üstündeki bulutlara baktı. "Bir fırtına mı?"

"Hayır," dedi Hazel. "Buzlar eriyip yer değiştiriyor. Milyonlarca ton buz var burada."

"Yani, bu şey yavaş yavaş kırılıyor mu?" diye sordu Frank.

Buzul sanki bunu duymuştu; bir buz tabakası kenarından aşağı kaydı ve her yana su ve birkaç katlı bir bina yüksekliğinde buz parçaları saçarak denize düştü. Bir milisaniye sonra da *GÜM* diye bir ses duydular. Ses tıpkı Arion'un ses sınırını geçtiğinde çıkardığı sese benziyordu.

Frank "Bu şeye yaklaşmak imkânsız!" dedi.

"Ama yaklaşmalıyız, gigant en tepede," diye yanıt verdi Percy.

Arion hafifçe kişnedi.

"Of Hazel, atına söyler misin lütfen, biraz laflarına dikkat etsin."

Hazel gülmemeye çalıştı. "Ne dedi?"

"Ettiği küfrü çıkarıp mı söyleyeyim? Bizi en tepeye çıkarabileceğini söyledi."

Frank hayretler içindeydi. "Ama atın uçamadığını sanıyordum!"

Bu sefer Arion büyük bir öfkeyle kişnedi ve Hazel bile onun bir küfür savurduğunu anladı.

"Bak dostum," dedi Percy ata, "bunun kadar kötü bir şey söylemediğim halde, bir keresinde disiplin cezası almıştım. Hazel, Arion sen emir verir vermez, elinden geleni yapacağını söylüyor."

Hazel endişeyle "Şey, peki, sıkı tutunun o halde," dedi. "Arion, yukarı doğru DEH!"

Arion tıpkı bir roket gibi buzuldan yukarı fırladı. Buzdağına meydan okur gibi dosdoğru yukarı uçtu.

Isı daha da düştü. Buzdan yayılan çıtırtı sesleri de arttı. Arion tepeye yaklaştıkça, buzul daha da büyük görünüyordu. Hazel buzulun ne kadar büyük olduğunu anlamaya çalışırken başının döndüğünü hissediyordu. Buzulun yan tarafında yarıklar ve mağaralar vardı. Bunların kenarları da testere ağzı gibi tırtık tırtıktı. Buzuldan sürekli parçalar kopuyordu. Bazıları birer kartopu büyüklüğündeydi, bazıları da birer ev kadar iriydi.

Buzulun zemininden elli metre kadar yüksekteyken bir gök gürültüsü Hazel'ın kemiklerini titretti ve Jüpiter Kampı büyüklüğünde bir buz parçası kopup üstlerine doğru düşmeye başladı.

Frank "Dikkat edin!" diye bağırdı, ama söylemesine gerek yoktu.

Arion tehlikeyi onlardan önce fark etmişti. Büyük bir hızla zikzaklar çizerek buz parçalarının arasından geçerek, üstlerinden atlayarak ve buzula tırmanarak yoluna devam etti.

Percy ve Frank, Arion gibi küfürler savuruyor, Hazel atın boynuna sıkı sıkı sarılırken düşmemeye çalışıyorlardı. Arion uçurumlardan geçerken inanılmaz bir hızla ve çeviklikle bir tutunma noktasından diğerine atlarken nasıl olduysa düşmemeyi başardılar. İlerleyişleri tıpkı bir dağdan aşağı düşmek gibiydi. Aradaki tek fark bunun tam tersinin gerçek-

leşiyor olmasıydı.

Sonra, yolculukları sona erdi. Arion gururla uçurumun kenarında durdu. Deniz doksan metre aşağıda kalmıştı.

Arion meydan okur gibi kişnedi ve sesi dört bir yanda yankılandı. Percy onun ne dediğini söylemedi, ama Hazel, Arion'un körfezde olabilecek diğer atlara şöyle seslendiğinden emindi: *Nallarımı toplayın sersemler!*

At diğer yöne döndü ve buzulun iç kısmından yukarı doğru koşup on beş metrelik bir uçurumdan karşı tarafa atladı.

"Orada!" dedi Percy.

At durdu. İleride Jüpiter Kampı'nın donmuş ve devasa boyutlarda bir taklidi duruyordu. Hendeklerdeki sivri buz parçaları ışıldıyordu. Buzdan yapılmış siperler öylesine beyazdı ki insanın gözleri kamaşıyordu. Nöbetçi kulelerinden sarkan donmuş mavi renkli bayraklar da arktik güneşinde parıldıyordu.

Etrafta hiçbir hayat belirtisi yoktu. Kapılar ardına kadar açıktı. Etrafta muhafız da yoktu. Ama Hazel yine de kötü bir hisse kapılmıştı. Yeniden Diriliş Körfezi'nde Alcyoneus'u uyandırmak için uğraştığı mağara geldi aklına. Tıpkı oradaki gibi etrafta kötü bir varlığın bulunduğu hissine kapılmıştı, Gaia'nın kalbinin *güm, güm, güm* diye atışını duyuyor gibiydi. Burası o mağaraya benziyordu. Sanki toprak ne var ne yoksa yutmak için uyanmaya çalışıyor, iki taraflarını çeviren dağlar onları ve buzulun tamamını paramparça etmek istiyor gibiydi.

Arion ürkek ürkek yürüdü.

"Buradan yürüyerek ilerlesek nasıl olur, Frank?" diye sordu Percy.

Frank derin bir oh çekti. "Hiç sormayacaksın sandım."

Attan inip dikkatle birkaç adım attılar. Buz sağlam gibiydi, üstü kalın bir kar tabakasıyla örtülü olduğu için de kaygan değildi.

Hazel, Arion'u ileri doğru sürdü. Percy ve Frank de silahlarını çekip iki yanına geçtiler. Kimseyle karşılaşmadan kapılara vardılar. Hazel bulunduğu yerdeki çukurları, kapanları, tuzakları ve Roma lejyonlarının

binlerce sene boyunca düşman bölgelerinde karşılaştığı tehlikeli şeyleri hissedebiliyordu, ama orada hiçbir şey yoktu... Ardına kadar açık olan buz tutmuş kapılardan ve rüzgârda çıtır çıtır sesler çıkararak savrulan bayraklardan başka bir şey yoktu.

Hazel, Praetoria Geçidi'ni olduğu gibi görebiliyordu. Dört yol ağzında, buzdan yapılmış *Principia'da*, buzdan zincirlere vurulmuş iri yapılı, uzun boylu, kapkara cüppeli bir şekil duruyordu.

"Thanatos," diye mırıldandı Hazel.

Sanki ruhu öne doğru çekiliyormuş, Ölüm onu bir elektrik süpürgesi gibi emmeye çalışıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Gözleri kararardı. Neredeyse Arion'un sırtından düşecekti, ama Frank onu yakalayıp atın sırtına itti.

"Yanındayız," dedi. "Seni kimse bizden alamaz."

Hazel, Frank'in elini sıkı sıkı tuttu. Elini bırakmak istemiyordu. Frank güvenilir ve *telkin ediciydi*, ama onu Ölüm'den koruyamazdı. Kendi hayatı yarısı yanmış bir odun parçasına bağlıydı.

"İyiyim," diye yalan söyledi.

Percy huzursuzca etrafına bakındı. "Muhafız falan yok mu? Gigant nerede? Bu, bir tuzak olmalı."

"Bir tuzak olduğu kesin," dedi Frank. "Ama başka seçeneğimiz yok."

Hazel fikrini değiştirmeden, Arion'u kampın kapılarına doğru sürdü. Kampın planı aynıydı: kohort barakaları, hamamlar ve cephanelik tıpkı Jüpiter Kampı'ndaki gibiydi. Burası Jüpiter Kampı'nın tıpatıp aynısıydı, ama onun üç misli büyüktü. Hazel at sırtında olduğu halde, kendisini minnacık ve önemsiz hissediyordu. Sanki tanrılar tarafından inşa edilmiş bir maket şehirde ilerliyor gibiydi.

Cüppeli yaratığın birkaç adım ötesinde durdular.

Hazel oraya kadar gelmişken görevi mutlaka tamamlamak istiyordu. Amazonlarla savaştığından, grifonlarla karşılaştığından ya da Arion'un sırtında buzula tırmandığından çok daha büyük bir tehlikeyle karşı kar-

şıya olduğunu biliyordu. Thanatos ona dokunduğu anda öleceğini de biliyordu.

Ama bir yandan da bu görevi tam manasıyla yerine *getirmediği*, kaderiyle büyük bir cesaretle yüz yüze gelmediği takdirde, korkak ve beceriksiz birisi olarak öleceğini hissediyordu. Ölüm yargıçları ona ikinci kez hoşgörülü davranmayacaklardı.

Arion huzursuzluğunu sezinlemiş gibi bir ileri, bir geri gidiyordu.

"Selam," dedi Hazel güçlükle. "Bay Ölüm?"

Cüppeli ve başlıklı yaratık kafasını kaldırdı.

Birden, tüm kamp canlandı. Roma zırhları giymiş şekiller barakalardan, *Principia*'dan, cephanelikten ve kantinden fırladı, ama bunlar insan *değildi*. Şekiller birer gölgeyi andırıyorlardı. Hazel'ın onlarca sene Asphodel Tarlaları'nda birlikte vakit geçirdiği geveze ruhlardı. Bedenleri kapkara bir dumandan ibaretti, ama her nasılsa üstlerindeki zırhları ve miğferleri taşıyabiliyorlardı. Bellerinde buzla kaplı kılıçlar asılıydı. Buharımsı ellerinde *pilalar* ve delik deşik olmuş kalkanlar vardı. Komutan miğferlerinin üstündeki tüyler donmuş ve lime lime olmuştu. Gölgelerden birçoğu yürüyordu, ama birden ahırdan iki kapkara hayalet at tarafından çekilen altın bir savaş arabasında iki savaşçı fırladı.

Arion atları görünce öfkeyle yeri eşelemeye başladı.

Frank yayına asıldı. "Evet, işte tuzak *bu*."

XLIV

HAZEL

Hayaletler sıraya girip yolları kuşattılar. Yaklaşık olarak yüz savaşçı vardı; bir lejyon değil, daha çok bir kohort gibiydiler. Bazılarının ellerinde On İkinci Lejyon'un Beşinci Kohort'una ait yırtık pırtık şimşek bayrakları vardı. Bunlar Michael Varus'un 1980'lerde gittiği o lanetli keşif gezisinden kalmıştı. Diğerlerindeyse sanki başka bir zamanda ve farklı görevlerde ölmüşler gibi Hazel'ın daha önceden hiç görmediği bayraklar ve nişanlar vardı. Bu askerler Jüpiter Kampı'ndan bile olmayabilirdi.

Birçoğunun üstünde İmparatorluk altınından yapılmış silahlar vardı. Öyle ki On İkinci Lejyon'un sahip olduğundan çok daha fazla İmparatorluk altını vardı ortalıkta. Hazel onca altının oluşturduğu gücün çıkardığı uğultuyu hissedebiliyordu. Bu ses yavaş yavaş eriyen buzulun çıkardığı sesten çok daha ürkütücüydü. Gücünü kullanıp silahları kontrol edip edemeyeceğini, hayaletleri etkisiz hale getirip getiremeyeceğini düşündü, ama bunu denemekten çekindi. İmparatorluk altını sırf değerli bir metal değildi. Aynı zamanda melezler ve yaratıklar için ölümcüldü. O kadar altını tek seferde kontrol etmeye çalışmak, bir reaktördeki plütonyumu kontrol etmek gibi bir şey olurdu. Bunu beceremezse, Hubbard Buzulu haritadan silinir, arkadaşları ölürdü.

"Thanatos!" Hazel cüppeli şekle döndü. "Buraya seni kurtarmaya geldik. Eğer bu gölgeleri kontrol ediyorsan, onlara..."

Sesi titredi. Tanrının başlığı düştü ve kanatlarını açarken cüppesi üstünden sıyrıldı. Üstünde sadece beli kemerli siyah bir tunik kaldı. Tanrı, Hazel'ın hayatında gördüğü *en güzel* erkekti.

Teni kapkaraydı; Kraliçe Marie'nin ruh çağırma seansı masası gibi koyu ve parlaktı. Gözleri Hazel'ınkiler gibi bal rengiydi. İnce, uzun, kaslı bir bedeni, soylu bir suratı ve omuzlarına dökülen simsiyah saçları vardı. Kanatları mavi, siyah ve mor parıltılar saçıyordu.

Hazel kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı.

Thanatos ancak *güzel* sözcüğüyle tarif edilebilirdi. Yakışıklı, ateşli falan denemezdi. Bir melek gibi, zamansız, mükemmel ve yalın bir güzelliği vardı.

Hazel cılız bir sesle "Pekâlâ," dedi.

Tanrının bileklerinde buzdan kelepçeler vardı, bunlardan uzanan zincirler de ayak bileklerine dolanmıştı.

"Bu, Eros," dedi Frank.

"Bayağı iri yarı bir Eros," dedi Percy.

"İltifat ediyorsunuz," dedi Thanatos. Kalın ve melodik sesi, en az yüzü ve bedeni kadar güzeldi. "Beni sık sık aşk tanrısıyla karıştırırlar. Ölüm'ün Aşk'la sandığınızdan da fazla ortak yanı var. Ama sizi temin ederim ki ben Ölüm'üm."

Hazel'ın buna hiç şüphesi yoktu. Bedeni küllerden oluşmuş gibi hissediyordu. Her an un ufak olup dağılabilirdi. Thanatos'un onu öldürmek için ona değmesi bile gerekmiyor olabilirdi. Oracıkta eriyebilir, ruhu o güzel sese ve sevecen gözlere itaat edebilirdi.

"Si-sizi kurtarmaya geldik," dedi Hazel. "Alcyoneus nerede?"

"Beni kurtarmak mı?" Thanatos gözlerini kıstı. "Ne dediğinin farkında mısın, Hazel Levesque? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Percy öne çıktı. "Boşa vakit kaybediyoruz."

Kılıcını ölüm tanrısının zincirlerine doğru savurdu. İlahi bronz buz-

lara çarptı, ama Dalgakıran zincire yapışıverdi. Kılıcın keskin kısmı birden donmaya başladı. Percy kılıcını geri çekmeye çalıştı. Frank yardımına koştu. Ancak ikisi birlikte buzlar ellerine varmadan Dalgakıran'ı geri çekmeyi başardılar.

"Bu, işe yaramaz," dedi Thanatos. "Giganta gelince, yakınlarda bir yerlerde. Bu gölgeler bana değil, giganta ait."

Thanatos dikkatle gölge savaşçılara baktı. Gölgeler sanki arktik bir rüzgâr aralarından esmiş gibi huzursuzlukla yer değiştirdiler.

"Peki, buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu Hazel.

Thanatos tekrar ona baktı. "Pluton'un kızı, efendimin çocuğu, serbest kalmamı istememelisin."

"Bunu *bilmediğimi* mi sanıyorsunuz?" Hazel'ın gözleri yaşlarla dolmuştu, ama artık korkmaktan usanmıştı. Yetmiş sene önce de korkuyordu. Annesini sırf vaktinde harekete geçmediği için kaybetmişti. Ama artık bir Roma askeriydi. Bir daha başarısız olmak istemiyordu. Arkadaşlarını yarı yolda bırakmayacaktı.

"Beni dinle, Ölüm." Süvari kılıcını çekti, Arion da ona destek olmak ister gibi arkasına yanaştı. "Yeraltı Dünyası'ndan çıkıp onca yolu seni serbest bırakmanın aptallık olduğunu dinlemek için gelmedim. Ölürsem, ölürüm. Gerekirse bu orduyla tek başıma savaşırım. Bize zincirlerini nasıl kıracağımızı söyle yeter."

Thanatos birkaç saniye ona baktı. "İlginç. Bu gölgelerin bir zamanlar senin gibi melezler olduğunu biliyorsun. Roma için savaştılar. Kahramanlık görevlerini tamamlayamadan öldüler. Onlar da senin gibi Asphodel'e yollandılar. Ama Gaia onun için savaştıkları takdirde, onlara ikinci bir hayat bahşedeceğini söyledi. Tabii, beni kurtarmayı başarıp onları yenersen, ait oldukları yere, Yeraltı Dünyası'na geri dönecekler. Tanrılara ihanet ettikleri için de sonsuza dek ceza çekmekle karşı karşıya kalacaklar. Senden farklı değiller, Hazel Levesque. Beni kurtarmak ve bu ruhları sonsuza dek lanetlemek istediğinden emin misin?"

Frank yumruklarını sıktı. "Ama bu, hiç de adil değil! Serbest kalmak

istiyor musun, istemiyor musun?"

"Adalet..." dedi Ölüm alaycı bir tavırla. "Bu sözcüğü ne kadar sık duyduğuma, bunun ne kadar anlamsız olduğuna inanmazsın, Frank Zhang. Hayatının kısa bir odun parçası gibi yanıp gitmesi adil mi? Anneni Yeraltı Dünyası'na götürmem adil miydi?"

Frank yumruk yemiş gibi sendeledi.

"Hayır," dedi Ölüm hüzünle. "Adil değil. Ama annenin vakti gelmişti. Ölüm'de adalet aramayın. Eğer beni serbest bırakırsanız, üstüme düşeni yapacağım. Ama bu gölgeler sizi durdurmaya çalışacak, bunu da bilin."

"Eğer seni serbest bırakırsak, altın kılıçlı hayalet savaşçılar bizi durdurmaya çalışacak," dedi Percy. "Tamam. Zincirleri nasıl kıracağımızı söyle."

Thanatos gülümsedi. "Ölüm zincirlerini bir tek hayat ateşi eritebilir."

"Bilmece gibi konuşmasan?" dedi Percy.

Frank derin bir nefes almaya çalıştı. "Bu, bir bilmece değil."

Hazel cılız bir sesle "Frank, hayır," dedi. "Bunun başka bir yolu olmalı."

Buzuldan yükselen bir kahkaha her tarafta yankılandı. Kalın bir ses "Dostlarım. Sizi çok uzun süre bekledim!" dedi.

Kampın kapılarının önünde Alcyoneus duruyordu. Kaliforniya'da gördükleri Polibot isimli giganttan da iriydi. Metalik altın renkli teni, platin eklemlerden oluşmuş bir zırhı ve bir totem direği uzunluğunda demir bir asası vardı. Kampa girdiğinde, buzlar pas kırmızısı ejderha bacaklarının ağırlığı altında ezildi. Kırmızı renkli örgülü saçları değerli taşlarla süslenmişti.

Hazel onu hiç tamamıyla oluşmuş bir halde görmemişti, ama onu kendi annesinden ve babasından daha iyi tanıyordu. Gigantı *kendisi* yaratmıştı. Bu yaratığı yaratmak için, aylarca toprağın altından değerli taşlar ve altın çıkarmıştı. Gigantın kalbinin elmastan oluştuğunu biliyordu. Damarlarında kan yerine petrol aktığını da biliyordu. Hayatta en

çok istediği şeyse onu yok etmekti.

Gigant kaskatı gümüş gözlerini Hazel'a dikerek, onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Ah, Hazel Levesque," dedi, "bana nelere mal oldun! Sen olmasaydın, onlarca sene önce var olurdum ve bu dünya çoktan Gaia'nın eline geçerdi. Ama artık bunun bir önemi kalmadı!"

Gigant ellerini iki yana açarak, hayalet askerleri gösterdi. "Hoş geldin, Percy Jackson! Hoş geldin, Frank Zhang! Ben Alyconeus, Pluton'un tutsağı, Ölüm'ün yeni efendisiyim. Bu da yeni lejyonunuz."

XLV

FRANK

Ölüm'de adalet aramayın. Frank'in zihninde bu sözcükler dönüp duruyordu.

Altın gigant onu korkutmuyordu. Hayalet ordu da korkutmuyordu onu. Ama Thanatos'u serbest bırakma düşüncesi, Frank'in bir bebek gibi kıvrılıp her şeyden saklanmayı istemesine neden oluyordu. Bu tanrı annesini elinden almıştı.

Frank zincirleri kırmak için ne yapması gerektiğini anlamıştı. Mars onu bu konuda uyarmıştı. Emily Zhang'i neden o kadar çok sevdiğini açıklamıştı: *Sorumluluklarını her zaman ön planda tutardı. Bunlar kendi hayatından da önemliydi onun için.*

Şimdi sıra Frank'teydi.

Annesinin kahramanlık madalyası cebini ısıtıyordu. Nihayet, annesinin yapmış olduğu fedakârlığı, hayatı pahasına neden asker arkadaşlarını kurtardığını anlamıştı. Mars'ın ona, *Görev. Fedakârlık. Bunların bir anlamı var,* derken ne demek istediğini de anlamıştı.

Frank annesinin cenazesinden beri içinde taşıdığı öfke ve küskünlük hissinin nihayet dinmeye başladığını hissetti. Annesinin neden eve dönmediğini anlamıştı. Hayatta bazı şeyler, uğruna ölmeye *değerdi.*

"Hazel." Sesi titremeden konuşmaya çalışıyordu. "Hani sana verdi-

ğim şu paket var ya? Ona ihtiyacım var."

Hazel umudunu kaybetmiş gibi ona baktı. Arion'un sırtında güçlü ve güzel bir kraliçeyi andırıyordu. Kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, başının etrafında buz gibi pustan bir taç oluşmuştu. "Hayır, Frank. Başka bir yol olmalı."

"Lütfen. Ben... Ne yaptığımı biliyorum."

Thanatos gülümseyip kelepçeli ellerini havaya kaldırdı. "Haklısın Frank Zhang. Bazı fedakârlıkların yapılması gerek."

Harika. Eğer Ölüm, planını onaylıyorsa, Frank bunun sonuçlarından hiç hoşlanmayacağından emindi.

Gigant Alcyoneus ejderha bacakları zemini zangırdata zangırdata öne çıktı. "Hangi paketten söz ediyorsun, Frank Zhang? Yoksa bana bir hediye mi getirdin?"

"Sana hediye mediye yok, Altın Çocuk. Elde edeceğin tek şey büyük bir acı olacak."

Gigant kahkahalarla gülmeye başladı. "Tam Mars'ın çocuğu gibi konuştun! Ne yazık ki seni öldürmem gerek. *Buna* gelince... Vay, vay, meşhur Percy Jackson'la tanışmak için uzun süre bekledim doğrusu."

Gigant sırıttı. Gümüş dişleri bir araba ızgarasına benziyordu.

"Yaptıklarını izledim, Neptün'ün oğlu. Kronos'la savaştın! Aferin. Gaia senden hepsinden çok nefret ediyor... Sonradan ortaya çıkan Jason Grace hariç tabii. Seni hemen öldüremeyeceğim için özür dilerim, kardeşim Polibot seni evcil bir hayvan olarak beslemek istiyormuş. Neptün'ü yok ettiğinde, onun en sevdiği oğlunu tutsak etmenin eğlenceli olacağını düşünüyor. Ama sonra, Gaia'nın senin için bazı planları var."

"Çok etkilendim." Percy, Dalgakıran'ı havaya kaldırdı. "Ama ben aslında *Poseidon'un* oğluyum. Dahası, Melez Kampı'ndanım."

Hayaletler irkildi. Bazıları kılıçlarını çekip kalkanlarını havaya kaldırdılar. Alcyoneus elini havaya kaldırıp beklemelerini işaret etti.

Gigant ona aldırış etmeksizin "Yunanlı, Romalı, hiç fark etmez," dedi. "Her iki kampı da ayaklar altına alacağız. Titanlar ileriyi pek göremiyorlardı. Tanrıları yeni memleketleri olan Amerika'da yok etmeyi planladılar. Ama biz gigantlar işin doğrusunu biliyoruz! Bir otu doğru dürüst sökebilmek için, kökünden koparmak gerekir. Biz konuşurken birliklerim ufak Roma kampınızı yok ediyor, kardeşim Porphyrion da eski topraklarda gerçek savaşa hazırlanıyor! Tanrıları türedikleri topraklarda yok edeceğiz."

Hayaletler kılıçlarını kalkanlarına dayadı. Ses dağlarda yankılandı.

"Türedikleri topraklar mı? Yunanistan'da mı yani?" dedi Frank.

Alcyoneus cık cık etti. "Merak etme, Mars'ın oğlu. Nihai zaferimizi görebilecek kadar yaşamayacaksın. Pluton'un yerini alıp Yeraltı Dünyası'nın yeni efendisi olacağım. Ölüm zaten tutsağım. Hazel Levesque de bana hizmet ettiğinde, dünyanın tüm zenginliklerine sahip olacağım."

Hazel *spatha'sını* kavradı. "Sana hizmet falan etmem."

"Ama bana hayat verdin," dedi gigant. "Gaia'nın 2. Dünya Savaşı sırasında uyanmasını umduğumuz doğru. Bu gerçekleşseydi, harika olurdu. Ama dünya şimdi daha da kötü bir durumda. Çok yakında, medeniyetiniz yok olacak. Ölüm'ün Kapıları ardına kadar açılacak. Bize hizmet edenler asla yok olmayacak. Ölü ya da diri, siz üçünüz orduma *katılacaksınız*."

Percy başını salladı. "Hiç şansın yok Altın Çocuk. İşin bitti."

"Durun." Hazel atını giganta doğru çevirdi. "Bu yaratığı topraktan yarattım. Ben Pluton'un kızıyım. Onu öldürmek bana düşer."

"Ah, küçük Hazel." Alcyoneus asasını buza sapladı. Saçlarında milyonlarca dolar değerindeki değerli taşlar parıldıyordu. "Kendi iradenle bize katılmak istemediğinden emin misin? Bizim için... Çok ama çok değerli olabilirsin. Neden tekrar ölesin?"

Hazel'ın gözleri öfkeyle parıldadı. Frank'e baktı ve cebindeki yanık odun parçasını çıkardı. "Emin misin?"

"Evet," dedi Frank.

Hazel dudaklarını büzdü. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Frank. Bunu sana söylemiş olmalıyım." Odun parçasını ona fırlattı. "Yapman gerekeni yap. Percy... Onu koruyabilir misin?"

Percy hayalet savaşçı ordusuna baktı. "Şu minnacık orduya karşı mı? Tabii, hiç sorun değil."

"O halde, Altın Çocuk bana kalsın."

Sonra giganta saldırdı.

XLVI

FRANK

Frank odun parçasının sarılı olduğu kumaşı açtı ve Thanatos'un ayaklarının dibine çömeldi.

Percy'nin yanında dikildiğinin, kılıcını oraya buraya savurduğunun ve onlara doğru yaklaşan hayaletlere bağırıp çağırdığının farkındaydı. Gigantın kükrediğini, Arion'un öfkeyle kişnediğini duydu, ama o yöne bakmaya cesaret edemedi.

Titreyen elleriyle odun parçasını Ölüm'ün sağ bacağındaki zincirlere tuttu. Odun parçasının alev aldığını hayal etti, odun bir anda yandı.

Frank'in bedenini dehşet verici bir ılıklık kapladı. Buz tutmuş metal erimeye başladı. Saçtığı alevler buzdan da parlaktı.

Thanatos "Güzel," dedi. "Çok güzel, Frank Zhang."

Frank ölmeden önce, insanların hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini duymuştu, ama bunu o anda cidden yaşıyordu. Annesinin Afganistan'a gittiği günü gördü. Annesi gülümseyip ona sarıldı. Frank saçlarının yasemin kokusunu unutmamak için, doya doya içine çekti.

Seninle her zaman gurur duyacağım, Frank, dedi annesi. *Bir gün, benden de uzaklara gideceksin. Aile halkasını tamamlayacaksın. Bundan seneler sonra, torunların, büyük, büyük, büyük...* Annesi eski günlerdeki gibi 'büyük' sözcüğünü söylerken karnını gıdıkladı. Bu, Frank'in aylar bo-

yunca son gülümsemesi olacaktı.

Kendini Geyik Geçidi'ndeki piknik masasına oturmuş, yıldızları ve kuzey ışıklarını izlerken gördü. Hazel yanında mışıl mışıl uyuyordu. *Frank, sen bir lidersin*, diyordu Percy. *Sana ihtiyacımız var.*

Percy'nin bataklığa gömüldüğünü, Hazel'ın onu kurtarmak için ardından gidişini gördü. Yayı tutarken kendisini ne kadar çaresiz ve güçsüz hissettiğini hatırladı. Olimpos tanrılarına, hatta Mars'a bile arkadaşlarını kurtarmaları için yalvarmıştı, ama tanrıların onlara yardım edemeyecek kadar uzakta olduklarını biliyordu.

Derken bir çın sesiyle ilk zincir koptu. Frank hızla odun parçasını Ölüm'ün diğer bacağına tuttu.

Sonra cesaretini toplayıp arkasına baktı.

Percy bir kasırga gibi esiyordu. İşin aslı... *Gerçekten de* bir kasırgaya dönüşmüştü. Düşmanların arasına dalmış, Romalı hayaletleri yere seriyor, üstüne fırlatılan okları ve mızrakları un ufak ederken minik bir su ve buz buharı kasırgası etrafında dönüyordu. Ne zamandan beri böyle bir güce sahipti?

Percy düşmanların arasında ilerledi. Frank'i savunmasız bıraktığı halde, hayaletlerin hepsi dikkatini ona yöneltmişti. Frank bunun nedenini bilmiyordu, ama sonra Percy'nin ne yapmak istediğini anladı. Kara hayaletlerden birinin üstünde bayraktarların giydiği aslan postlarından vardı. Elinde de kanatlarının üstünde buz tanecikleri oluşmuş altın bir kartalın bulunduğu bir direk.

Altın kartal, lejyonun simgesi.

Frank, Percy'nin bir sıra lejyonerin arasından geçip etrafındaki kasırgayla hayalet askerlerin kalkanlarını dört bir yana saçtığını gördü. Bayrakları yere devirip kartalı kaptı.

Hayalete "Bunu mu istiyorsun?" diye bağırdı. "Gel de al bakalım!"

Percy düşman askerlerini oradan uzaklaştırırken Frank onun izlediği strateji karşısında hayrete düşmekten alamıyordu kendini. Hayaletler

Thanatos'un kurtulmasını istemiyorlardı, ama bunlar *Romalı* ruhlardı. Zihinleri Frank'in Asphodel'de gördüğü ruhlar gibi bulanık olabilirdi, ama bir şeyi gayet iyi hatırlıyorlardı: Kartalı korumak zorundaydılar.

Yine de Percy onca düşmanı tek başına oyalayamazdı. Etrafını saran kasırgayı yok etmeden savaşması zor olmalıydı. Hava son derece soğuk olduğu halde, suratında ter damlacıkları birikmişti.

Frank, Hazel'ın nerede olduğunu görmeye çalıştı. Ama ne onu ne de gigantı görebildi.

Ölüm "Ateşe dikkat et, evlat," dedi. "Alevleri boşa harcama."

Frank içinden bir küfür savurdu. Dikkati o kadar dağılmıştı ki ikinci zincirin de erdiğini fark etmemişti.

Ateşi bu sefer tanrının sağ elindeki zincirlere yanaştırdı. Odunun neredeyse yarısı yanmıştı. Frank titremeye başladı. Zihninden başka görüntüler geçti. Mars'ın büyükannesinin yatağının yanında oturduğunu, nükleer patlamalı gözleriyle ona baktığını gördü: *Sen, Juno'nun gizli silahısın. Aile yeteneğinin ne olduğunu anladın mı?*

Annesinin, *Dilediğin her şey olabilirsin*, dediğini duydu.

Sonra, büyükannesinin kâğıt gibi şeffaflaşmış katı yüzünü, yastığa yayılmış bembeyaz saçlarını gördü. *Evet, Fai Zhang. Annen sana sırf güven aşılamaya çalışmıyordu. Sana kelimesi kelimesine gerçeği söylüyordu.*

Üçüncü zincir de koptu. Frank odun parçasını son zincire yanaştırdı. Bedenine feci bir ağrı saplanmıştı. Gözlerinin önünde sarı benekler uçuşuyordu.

Percy'nin Principalis Geçidi'nin sonuna vardığını ve hayalet savaşçıları orada tutmaya çalıştığını gördü. Savaş arabasını tepetaklak etmiş, birkaç binayı da yok etmişti, ama kasırgasıyla düşmanları her öteye savurduğunda hayaletler ayağa kalkıp tekrar saldırıya geçiyorlardı. Ne vakit içlerinden birini kılıcıyla biçse, hayalet derhal tekrar oluşuyordu. Percy onları mümkün olduğunca geriye çekmişti. Sırtı kamp kapılarının yanına dönüktü, kapıların yaklaşık altı metre ardında da buzulun kenarı vardı.

Hazel'a gelince, o ve Alcyoneus savaşırlarken kamptaki barakaların çoğunu yerle bir etmişlerdi. O sırada, ana kapıdan geriye kalan yıkıntıların orada savaşıyorlardı. Arion tehlikeli bir kovalamaca oyunu oynuyor, asasını etrafa savuran, duvarları yıkan ve buzulda koca koca yarıklar açan giganta saldırıyordu.

Nihayet, Ölüm'ün son zinciri de koptu. Frank çaresizlik içinde bağırıp odun parçasını kara fırlattı ve alevleri söndürdü. Acısı anında dindi. Hala hayattaydı. Ama odun parçasını karın altından çıkardığında neredeyse bir küp şeker kadar kaldığını gördü.

Thanatos kollarını havaya kaldırdı.

"Artık özgürüm," dedi memnuniyetle.

"Harika." Frank hala gözlerinin önünde oluşan sarı beneklerden kurtulmaya çalışıyordu. "Bir şeyler yapsana!"

Thanatos sakin sakin gülümsedi. "Bir şey mi yapayım? Tabii. Olanları izleyeceğim. Bu savaşta ölenler, ölü kalacak."

Frank odun parçasını cebine sokup "Teşekkürler," dedi. "Çok yardımcı oldun."

"Rica ederim," diye yanıt verdi Thanatos keyifle.

"Percy!" diye seslendi Frank. "Artık ölebilirler!"

Percy tamam manasında başını salladı, ama yorgunluktan bitmiş haldeydi. Kılıcını daha yavaş savuruyordu. Hayalet ordusunun tamamı etrafını sarmış, onu yavaş yavaş buzulun kenarına doğru itiyordu.

Frank ona yardım etmek için yayını çekti. Sonra yayını yere bıraktı. Seward'daki av malzemeleri dükkânından aldığı normal oklar burada işe yaramazdı. Yeteneğini kullanması gerekiyordu.

Nihayet, yeteneğinin ne olduğunu anladığını düşünüyordu. Odun parçasının yanışını, hayatının keskin bir yanık kokusuyla tükenişini izlerken içine tuhaf bir cesaret hissi dolmuştu.

Ölüm ona, *Hayatının kısa bir odun parçası gibi yanıp gitmesi adil mi?*

diye sormuştu.

Frank kendi kendine "Bu tür bir şey asla adil olamaz," dedi. "Yanacaksam, parlayarak da ölebilirim."

Percy'ye doğru bir adım attı. Tam o anda, Hazel kampın diğer tarafından çığlık attı. Gigant hedefini vurunca, Arion acıyla kişnedi. Gigantın asası atı ve binicisini siperlerin üstünden fırlatıp buzuldan aşağı yuvarladı.

"Hazel!" Frank keşke mızrağım olsa diye düşünüp Percy'ye baktı. Gri'yi çağırabilse... Ama aynı anda iki yerde birden olamazdı.

Percy altın kartalı havaya kaldırıp "Gidip ona yardım et!" diye seslendi. "Askerlerin işi tamam!"

Aslında askerlerin işi tamam *değildi*. Frank bunu biliyordu. Poseidon'un oğlu zor durumdaydı, ama Frank, Hazel'ın yardımına koştu.

Hazel beline kadar yıkılan buz tuğlaların arasına gömülmüştü. Arion başına dikilmiş, onu korumaya çalışıyor, şaha kalkarak ön toynaklarıyla giganta vuruyordu.

Gigant güldü. "Selam, minik midilli. Oyun oynamak ister misin?"

Alcyoneus buz asasını havaya kaldırdı.

Frank, Hazel'a yardım edemeyecek kadar uzaktaydı... Ama ileri atıldığını ve ayaklarının yerden kesildiğini hayal etti.

Dilediğin her şey olabilirsin.

Tren yolculuğunda gördüğü kel kartallar geldi aklına. Bedeni ufalıp hafifledi. Kolları birer kanada dönüştü, görüşü de bin misli keskinleşti. Göğe yükseldi, sonra da pençelerini öne uzatıp sipsivri tırnaklarıyla gigantın gözlerini tırmaladı.

Alcyoneus acıyla haykırdı. Frank, Hazel'ın önüne konup normal haline dönerken gigant geri geri gitti.

"Frank..." Kafasında biriken karları silkeleyen Hazel hayretle ona baktı. "Az önce... Sen bunu nasıl..."

Alcyoneus "Aptal!" diye bağırdı. Suratı yara içinde kalmış, gözlerinden kan yerine kapkara petrol akmaya başlamıştı, ama yaraları hızla iyileşiyordu. "Kendi memleketimde ölümsüzüm, Frank Zhang! Arkadaşın Hazel sayesinde, yeni yuvam Alaska oldu. Beni burada *öldüremezsin*!"

"Göreceğiz," dedi Frank. Kollarının ve bacaklarının güçlendiğini hissetti. "Hazel, atına bin."

Gigant saldırıya geçti, Frank de ona karşılık vermek üzere öne atıldı. Küçükken karşılaştığı ayı geldi aklına. Koşarken bedeni ağırlaştı, kalınlaştı, kaslarla kaplandı. İri yarı bir boz ayı olarak, binlerce kiloluk saf enerjiyle giganta saldırdı. Alcyoneus'a kıyasla hala ufak sayılırdı, ama giganta o kadar müthiş bir güçle saldırmıştı ki gigant buzdan bir gözetleme kulesine çarpıp yıktı ve altına gömüldü.

Frank gigantın kafasına saldırdı. Bir pençe darbesi, etrafa elektrikli bir testere savuran bir ağır sıklet şampiyonunun gücüne eşdeğerdi. Frank gigantın metalik suratı ezilmeye başlayana dek kafasına darbe üstüne darbe indirmeye devam etti.

Afallayan gigant "Ahhh," diye mırıldandı.

Frank tekrar eski haline döndü. Sırt çantası hala yanındaydı. Seward'dan aldığı halatı çıkarıp hızla bir ilmek attı ve bunu gigantın pullu ejderha ayaklarına bağladı.

"Hazel, tut!" Halatın diğer ucunu ona fırlattı. "Aklıma bir şey geldi, ama elimizi..."

Alcyoneus "Sizi... Öldüreceğim..." diye mırıldandı.

Frank gigantın kafasına yanaşıp etrafta bulabildiği en ağır şeyi, yani bir lejyon kalkanını aldı ve gigantın burnuna indirdi.

"Ahhh," dedi gigant.

Frank, Hazel'a döndü. "Arion bu herifi ne kadar uzağa çekebilir?"

Hazel ona baktı. "A-az önce bir kuştun. Sonra, bir ayıya dönüştün. Şimdi..."

"Sonra anlatırım. Gigantı mümkün olduğunda çabuk ve hızlı bir biçimde iç tarafa çekmeliyiz."

"Ama Percy ne olacak?" dedi Hazel.

Frank içinden bir küfür savurdu. Percy'yi nasıl unutmuştu?

Kamp yıkıntıları arasından Percy'nin sırtı dönük bir biçimde uçurumun tam kenarında durduğunu gördü. Etrafındaki kasırga yok olmuştu. Bir elinde Dalgakıran'ı, diğer elinde lejyonun altın kartalını tutuyordu. Hayalet ordusuysa parıldayan kılıçlarıyla ona yaklaşıyordu.

Frank "Percy!" diye bağırdı.

Percy onlara baktı. Gigantı yerde görünce, neler olup bittiğini anlamaya başladı. Bir şey dedi, ama sesi rüzgârda kayboldu. Muhtemelen "*Gidin!*" diye seslenmişti.

Daha sonra, Dalgakıran'ı ayaklarının dibindeki buzlara sapladı. Buzulun tamamı zangırdadı. Hayaletler dizlerinin üstüne çöktüler. Percy'nin tam arkasındaki körfezde bir dalga belirdi. Gri renkli dev dalga buzuldan da büyüktü. Sular buzulun üstündeki yarıklardan ve uçurumlardan akın etti. Dalga kampa çarpınca, kampın arka tarafı yerle bir oldu. Buzulun bir kenarı tamamıyla kopup beraberinde binaları, hayaletleri ve Percy Jackson'ı da alıp uçuruma yuvarlandı.

XLVII

FRANK

Frank öylesine afallayıp kalmıştı ki Alcyoneus'un ayağa kalktığını ancak Hazel ona defalarca seslendikten sonra fark edebildi.

Gigant horlamaya başlayana dek, kalkanını onun burnuna indirdi. Bu arada, buzul hala parçalanıyor, uçurum gitgide onlara yaklaşıyordu.

Thanatos kanatlarını açıp sakin bir ifadeyle yanlarına uçtu.

Mutlu mutlu "Ah, güzel," dedi. "İşte ruhlardan bazıları gidiyor. Boğuluyorlar, boğuluyorlar. Elinizi çabuk tutsanız iyi olacak dostlarım, yoksa siz de boğulacaksınız."

"Ama Percy..." Hazel arkadaşının ismini bile güçlükle söylüyordu. "O..."

"Henüz bir şey söylemek zor. *Ona* gelince..." Thanatos suratını buruşturup Alcyoneus'a baktı. "Onu asla burada öldüremezsiniz. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Frank uyuşmuş gibi kafasını salladı. "Sanırım biliyorum."

"O halde buradaki işimiz bitti demektir."

Frank ve Hazel korkuyla birbirlerine baktılar.

"Şey," dedi Hazel tereddütle. "Yani, sen... Şimdi, şey yapmayacak mısın?"

"Hayatını almayacak mıyım?" dedi Thanatos. "Bir düşüneyim..."

Elinde kapkara bir iPad belirdi. Ölüm birkaç kez ekranı tıklattı. O sırada Frank'in düşünebildiği tek şey şuydu: *Lütfen, iPad'de can almakla ilgili bir uygulama olmasın.*

"İsmin listede yok," dedi Thanatos. "Pluton bana özellikle kaçak ruhlarla ilgili talimat verir. Nedense seninle ilgili bir emir vermemiş. Belki de hayatının henüz sona ermediğini düşünüyordur. Ya da gözden kaçırmıştır. Onu arayıp sormamı..."

Hazel "Hayır!" diye cıyakladı. "Sorun değil."

Ölüm yardımsever bir tavırla "Emin misin?" dedi. "Video konferansla ona ulaşabilirim. Buralarda bir yerde Skype adresi olmalı."

"Yok, gerçekten sorun değil." Hazel omuzlarından tonlarca kiloluk bir yük kalkmış gibi görünüyordu. "Teşekkürler."

Alcyoneus tekrar inledi.

Frank gigantın kafasına bir kez daha vurdu.

Ölüm, başını iPad'inden kaldırdı. "Sana gelince Frank Zhang, henüz senin de vaktin gelmemiş. Yakacak biraz daha odunun var. Ama sana iyilik yaptığımı düşünmüyorum. Daha iyi şartlar altında tekrar karşılaşacağız."

Uçurumun kenarı gitgide yaklaşıyordu. O sırada beş, altı metre ötelerindeydi. Arion sabırsızlıkla kişnedi. Frank gitmeleri gerektiğini biliyordu, ama Ölüm'e son bir soru sorması gerekiyordu.

"Ölüm'ün Kapıları ne olacak? Neredeler? Onları nasıl kapatabiliriz?"

"Ha, şu mesele." Thanatos sinirlenmiş gibiydi. "Benim Kapılarım. Tabii, kapıları kapatmak iyi olurdu, ama ne yazık ki bunu şu anda yapacak gücüm yok. *Sizin* nasıl yapacağınıza dair de en ufak bir fikrim yok. Kapıların tam olarak nerede olduğunu söyleyemem. Orası... Şey, orası aslında *fiziksel* bir yer değil. Arayarak bulmak gerek. Ama aramaya Roma'dan başlayabileceğinizi söyleyebilirim. İlk olarak Roma'ya gitmelisiniz. Bunun için bir rehbere ihtiyacınız olacak. Sadece tek bir melez

sizi Benim Kapılarım'a götürecek işaretleri okuyabilir."

Ayaklarının altındaki buzlar çatladı. Hazel atın kaçmasını engellemek için boynunu okşadı.

"Kardeşim ne olacak? Nico hayatta mı?"

Ölüm tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Bu ifade acıma olabilirdi, ama Ölüm sanki bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyor gibiydi. "Yanıtı Roma'da bulacaksınız. Şimdi, güneye, Jüpiter Kampı'na uçmam gerek. Çok yakında, orada yakalamam gereken birçok ruh olacağını hissediyorum. Elveda melezler, görüşmek üzere."

Thanatos bir anda yok olup geride kapkara bir duman bıraktı.

Frank buzdaki çatlakların daha fazla dayanmayacağını fark etti.

"Acele et!" dedi Hazel'a. "Alcyoneus'u en az beş kilometre öteye götürmemiz gerek!"

Gigantın göğsüne tırmandı, Arion buzları yara yara, Alcyoneus'u yani dünyanın en çirkin kızağını çeke çeke ilerlemeye koyuldu.

Yolculuk kısa sürdü.

Arion buzulda bir otoyoldaymış gibi ilerliyor, buzun üstünde zikzaklar çiziyor, yarıkların üstünden atlıyor ve bir kayakçıyı mest edecek diklikteki tepelerden aşağı atlıyordu.

Frank'in Alcyoneus'a bir daha vurması gerekmedi, çünkü gigantın kafası sürekli olarak buza çarpıyordu. Hızla ilerlerken yarı baygın Altın Çocuk, mırıl mırıl mırıldanıyordu.

Frank şaşkınlık içindeydi. Bir kartala ve ayıya dönüşmüştü. Sanki yarı sıvı, yarı katıymış gibi, hala bedeninde akan gücü hissedebiliyordu.

Olanlar bundan ibaret de değildi: Hazel'la birlikte Ölüm'ü serbest bırakmışlar, ikisi de hayatta kalmışlardı. Percy'yse... Frank yutkundu. Percy onları kurtarmak için uçuruma düşmeyi göze almıştı.

Neptün'ün oğlu boğulacak.

Hayır. Frank onun öldüğüne inanmak istemiyordu. Bunca yolu arkadaşını kaybetmek için gelmemişti. Onu bulacaktı, ama önce Alcyoneus'un işini bitirmesi gerekiyordu.

Anchorage'da bindikleri trende gördüğü haritayı gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Nereye gittiklerini aşağı yukarı biliyordu, ama buzulun üstünde herhangi bir işaret ya da tabela yoktu tabii. Oraya tahmini olarak gitmeleri gerekiyordu.

Nihayet, Arion iki dağın arasındaki buzdan ve kayalıklardan oluşmuş vadiye çıktı. Vadi tıpkı içinde kakaolu mısır gevreği bulunan koca bir kâse sütü andırıyordu. Gigantın altın renkli teni soyulmuş, pirinç rengine dönüşmüştü. Frank göğsünde bir rahatlama hissetti. Dost bölgeye vardıklarını, düşman bölgesinden çıktıklarını anlamıştı.

"Burası!" diye bağırdı.

Arion yana kaydı. Hazel halatları kesti ve Alcyoneus kayarak yanlarından geçti. Gigant kafasını bir kayaya çarpmadan hemen önce, Frank üstünden atlamayı başardı.

Alcyoneus hemen ayağa fırladı. "Ne? Neredeyim? Kim?"

Burnu tuhaf bir biçimde eğilmişti. Yaraları iyileşmişti, ama altın renkli teni eskisi gibi parıldamıyordu. Etrafına bakınıp demir asasını aradı, ama asa Hubbard Buzulu'nda kalmıştı. Sonra, asasını aramaktan vazgeçip yumruğunu en yakındaki kayaya geçirip un ufak etti.

"*Ne cüretle* beni bir kızak gibi çekersiniz?" Gerildi ve havayı kokladı. "Bu koku... Burası işi bitmiş ruhlar gibi kokuyor. Thanatos serbest kaldı, ha? Pöh! Önemli değil. Ölüm'ün Kapıları'nın kontrolü hala Gaia'da. Söyle bakalım Mars'ın oğlu, beni neden buraya getirdin?"

"Seni öldürmek için," dedi Frank. "Sonraki soru?"

Gigant gözlerini kıstı. "Bugüne dek Mars'ın şekil değiştiren bir çocuğuyla karşılaşmamıştım, ama bu, beni yenebileceğin anlamına gelmez. O salak asker baban sana benimle teke tek savaşacak gücü bahşetti mi sanıyorsun?"

Hazel kılıcını çekti. "İkiye bire ne dersin?"

Gigant kükreyip Hazel'a doğru hamle yapınca, Arion hemen aralarından çekildi. Hazel kılıcını gigantın baldırının arkasına savurdu. Yaradan kapkara petrol aktı.

Alcyoneus sendeledi. "Thanatos olsun olmasın, beni öldüremezsiniz!"

Hazel serbest eliyle havada bir şey yakalamış gibi yaptı. Görünmez bir güç gigantın mücevherlerle kaplı saçlarını geriye çekti. Hazel hızla ileri atılıp gigantın diğer bacağını kesti ve gigant tekrar dengesini sağlayamadan yanından uzaklaştı.

Alcyoneus "Kes şunu!" diye bağırdı. "Burası Alaska. Memleketimde ölümsüzüm!"

"Sana kötü haberlerim var," dedi Frank.

Gigant tısladı. "Neden söz ediyorsun, savaş veledi?"

"Taktiklerden söz ediyorum," dedi Frank. "Babam Mars'tan bir hediye. Bir savaş doğru yerde yapılmazsa asla kazanılamaz." Geride kalan bölgeyi işaret etti. "Birkaç yüz metre önce sınırdan geçtik. Artık Alaska'da değilsin. Bunu hissedebiliyor musun? Eğer Alaska'ya geri dönmek istiyorsan, önce beni aşman gerek."

Gigantın gözlerinde neler olduğunu anladığına dair bir ifade belirdi. Hayretle yaralı bacaklarına baktı. Baldırlarından hala kapkara petrol akıyor, karları siyaha boyuyordu.

"İmkânsız!" diye böğürdü. "Ben... Ben... Ahhh!"

Uluslararası sınıra ulaşabilmek için Frank'e saldırdı. Frank bir an için planının işe yaramayacağını sandı. Eğer yeteneğini bir kez daha kullanamaz ve donup kalırsa, işleri biterdi. Sonra, büyükannesinin talimatlarını hatırladı:

İyi bildiğin bir yaratık olursa, daha iyi olur. Tamam. *Bu yetenek, savaştaki gibi ölüm kalım anlarında yardımcı olur.* İki kere tamam.

Gigant hala üstüne üstüne geliyordu. Yirmi metre. On metre...

Hazel korkuyla "Frank?" diye bağırdı.

Frank yerinden kıpırdamadı. "Merak etme, hallettim."

Alcyoneus onu yakalamaya fırsat bulamadan, Frank başka bir şeye dönüştü. Hep çok hantal ve sakar olduğunu hissetmişti. Şimdi, o hissi kullanıyordu. Bedeni inanılmaz bir biçimde irileşti. Derisi kalınlaştı. Kolları bir yaratığın ön ayaklarına dönüştü. Ağzından uzun dişler çıktı ve burnu uzadı. En iyi tanıdığı, baktığı, karnını doyurduğu, yıkadığı, hatta Jüpiter Kampı'nda hazımsızlık ilacı verdiği hayvana dönüştü.

Alcyoneus birden on tonluk, kocaman bir file çarptı.

Gigant yana doğru sendeledi. Öfkeyle bağırıp tekrar hücuma geçti, ama bir kere dengesini kaybetmişti. Frank ona öyle bir tos attı ki Alcyoneus geriye uçtu ve kolları açık bir halde buza serildi.

"Beni-öldüremezsin," diye kükredi. "Beni..."

Frank normal haline döndü. Yaralarından petrol akan ve üstünden dumanlar çıkan gigantın yanına gitti. Yaratığın saçlarından dökülen değerli taşlar buza değince cız etti. Altın teni çatlamaya, paramparça olmaya başladı.

Hazel atından inip kılıcını çekti ve Frank'in yanına geldi. "Yapabilir miyim?"

Frank evet manasında başını salladı. Gigantın parlak gözlerine baktı. "Bak sana ne diyeceğim, Alcyoneus. Bir daha sefere memleketin olarak kocaman bir eyaleti seçerken karargâhını on beş kilometrelik bir alana kurma. Kanada'ya hoş geldin, sersem."

Hazel'ın kılıcı gigantın boynuna indi. Alcyoneus eridi ve geride sadece koca bir öbek paha biçilmez taş kaldı.

Hazel ve Frank bir süre gigantın karların üstünde eriyişini izlediler. Frank halatı yerden aldı.

"Bir fil ha?" dedi Hazel.

Frank boynunu kaşıdı. "Evet. İyi bir fikir olduğunu düşündüm."

Hazel'ın ne düşündüğünü anlayamıyordu. Nihayet, Hazel'ın bir daha yanında olmak istemeyeceği kadar tuhaf bir şey yaptığını düşünüyordu. Frank Zhang: hantal, sakar, Mars'ın oğlu ve yarı zamanlı fil.

Derken Hazel onu öptü. Hem de uçakta Percy'yi öptüğü gibi yanağından değil, dudaklarından öptü. İşte bu gerçek bir öpücüktü.

"Harikasın," dedi. "Çok da yakışıklı bir fil oldun."

Frank o kadar heyecanlandı ki çizmeleri karda eriyecek sandı. Bir şey söylemeye fırsat bulamadan, vadide bir ses yankılandı:

Henüz kazanmadınız.

Frank başını kaldırdı. Gölgeler en yakındaki dağın üstünde uyuyan bir kadın suratı oluşturuyordu.

Gaia alaycı bir sesle, *Kampa asla vaktinde dönemeyeceksiniz*, dedi. *Thanatos şu anda Romalı dostlarınızın nihai sonunu görmek üzere Jüpiter Kampı'nda.*

Sanki tüm dünya gülüyormuş gibi dağ zangırdadı. Gölgeler de yok oldu.

Hazel ve Frank birbirlerine baktılar. İkisi de bir şey demedi. Arion'un sırtına binip Buzul Körfezi'ne doğru yola çıktılar.

XLVIII

FRANK

Percy onları bekliyordu. Bayağı da kızgın görünüyordu.

Buzulun kenarında durmuş, altın kartallı direğe yaslanmış, meydana getirdiği enkaza bakıyordu: Yerle bir olmuş kamptan arta kalanlar birkaç yüz dönümlük buzlu suyun arasında yüzüyordu.

Buzulda geriye kalan tek şey kampın ana kapılarıydı ki bunlar da yana yatmıştı. Bir de buz tuğlaların üstünde bir öbek lime lime olmuş mavi bayrak duruyordu.

Arkadaşları koşarak yanına geldiklerinde, Percy sanki sinemaya falan gideceklermiş gibi "Selam," dedi.

"Yaşıyorsun!" dedi Frank hayretle.

Percy suratını buruşturdu. "Düşüşü mü diyorsun? Önemli değildi. Daha önce de iki kez St. Louis Kemeri'nden düştüm."

"*Ne* yaptın?" dedi Hazel.

"Boş ver. Önemli olan boğulmamış olman."

"Demek kehanet gerçekten de eksikmiş!" dedi Hazel sırıtarak. "Belki de *Neptün'ün oğlu bir sürü hayaleti boğacak*, gibi bir şeydi."

Percy omuzlarını silkti. Hala gücenmiş gibi Frank'e bakıyordu. "Şimdi seninle dalga geçebilirim, Zhang. Bir kartala ve ayıya mı dönüşebiliyorsun?"

"File de dönüşebiliyor," dedi Hazel gururla.

"Bir fil." Percy hayretle kafasını salladı. "Aile yeteneği bu mu? Şekil mi değiştirebiliyorsun?"

Frank huzursuz bir biçimde kıpırdandı. "Şey... Evet. Atalarımdan bir Argonot olan Periklymenos da bunu yapabiliyordu. Yeteneği bana da geçmiş."

"Bu yeteneğini Poseidon'dan almış," dedi Percy. "Ama bu haksızlık. Ben hiçbir hayvana dönüşemiyorum."

Frank ona baktı. "Haksızlık mı? Sen de su altında nefes alabiliyor, buzulları patlatıp korkunç kasırgalar oluşturuyorsun. Şimdi bir file dönüşmem haksızlık mı oldu?"

Percy biraz düşündü. "Tamam. Haklısın sanırım. Ama bir dahaki sefere sana *hayvansın* dediğimde..."

"Kes sesini, lütfen," dedi Frank.

Percy sırıttı.

"Konuşmanız bittiyse, artık gitmemiz gerek. Jüpiter Kampı tehlikede. Altın kartala ihtiyaçları olabilir," dedi Hazel.

Percy tamam manasında başını salladı. "İlk önce bir şey yapmam gerek. Hazel, körfezin dibinde yaklaşık bir tonluk İmparatorluk altınından yapılmış silah ve zırh var. Bir de çok güzel bir savaş arabası. Yani, bunlar çok işe..."

Sonradan yaptıkları şey vakitlerini aldı. Belki de fazlasıyla vakitlerini aldı, ama üçü de kampa vaktinde yetiştikleri takdirde, bu silahların savaşın sonucunu tamamıyla değiştireceğini biliyordu.

Hazel yeteneğini kullanıp denizin dibinden silahları ve zırhları çıkardı. Percy suya dalıp daha fazla şey çıkardı. Frank de bir fok balığına dönüşüp onlara yardım etti. Bunun süper bir şey olduğunu düşünüyordu, ama Percy nefesinin balık gibi koktuğunu söyledi.

Savaş arabasını ancak üçü birlikte çıkarabildiler, ama nihayet her

şeyi buzulun dibindeki kara kumlu sahile taşımayı başardılar. Bulduk-ları her şeyi savaş arabasına yüklemeleri mümkün değildi, ama altın silahları ve iyi durumdaki zırhların bir kısmını Frank'in halatıyla arabaya bağladılar.

"Noel Baba'nın kızağına benzedi," dedi Frank. "Arion bu kadar ağırlığı çekebilecek mi?"

Arion kişnedi.

"Hazel," dedi Percy, "atının ağzına cidden biber sürmeyi düşünüyorum. Evet, bu kadar ağırlığı çekebilirmiş, ama önce yemek yemesi gerektiğini söylüyor."

Hazel eski bir Roma hançerini, bir *pugio'yu* eline aldı. Hançer eğilmiş ve kararmıştı, bu yüzden de savaşta işlerine yaramazdı, ama saf İmparatorluk altınındandı.

"Al, Arion," dedi. "Enerji yiyeceği."

At hançeri ağzına aldı ve bir elma gibi çiğnemeye koyuldu. Frank elini asla atın ağzına yanaştırmayacağına dair yemin etti içinden.

"Aslında, Arion'un gücünden şüphe etmiyorum," dedi. "Ama ya savaş arabası? Oraya kadar idare edecek mi? Son bindiğimiz araba..."

"Bunun İmparatorluk altınından yapılmış tekerlekleri ve dingilleri var," dedi Percy. "Dayanması gerek."

"Dayanamayacak olursa, bu biraz kısa bir yolculuk olacak," dedi Hazel. "Haydi, vaktimiz daralıyor. Gidelim!"

Frank ve Percy arabaya bindiler. Hazel da Arion'un sırtına atladı.

"Deh!" diye bağırdı.

Atın yarattığı ses patlaması körfezde yankılandı. Hızla güneye doğru ilerlerken dağlardan kopan çığlar da büyük bir gümbürtüyle yanlarına düşüyordu.

XLIX

PERCY

Dört saat.

Dünyanın en hızlı atıyla Alaska'dan San Francisco Körfezi'ne varmak ve Kuzeybatı Yakası'nı geçmek dört saat sürdü.

Dahası, bu süre içinde Percy'nin hafızası da tamamıyla yerine geldi. Aslında, geçmişi hatırlama süreci Portland'da içtiği gorgon kanıyla birlikte başlamıştı, ama Alaska'dayken hatırladıkları hala biraz bulanıktı. Artık Olimpos tanrılarının bölgesine girdikleri için, Percy her şeyi hatırlıyordu: Kronos'la yaptığı savaşı, Melez Kampı'ndaki on altıncı doğumgününü, eğitmeni Kheiron'u, en yakın arkadaşı Kıvırcık'ı, kardeşi Tyson'ı ve en çok da Annabeth'i ve iki ay boyunca çıktıklarını gayet iyi hatırlıyordu. Sonra, *BUM*. Hera ya da Juno (hangisi olduğu önemli değildi) olarak bilinen uzaylı tarafından kaçırılmıştı.

Hayatının sekiz ayı çalınmıştı. Percy, Olimpos Kraliçesi'ni bir daha gördüğünde, suratına kesinlikle tanrıça boyutlarında okkalı bir tokat yapıştıracaktı.

Arkadaşları ve ailesi meraktan çıldırmış olmalıydı. Eğer Jüpiter Kampı'nın başı bu kadar büyük bir dertteyse, Melez Kampı kim bilir onsuz ne halde olmalıydı.

Daha da kötüsü, her iki kampı birden kurtarmak sadece bir başlangıç olacaktı. Alcyoneus'a göre, *gerçek* savaş uzaklarda, tanrıların ana vata-

nında meydana gelecekti. Gigantlar *ilk* Olimpos Dağı'na saldırıp tanrıları sonsuza dek yok etmeyi planlıyorlardı.

Percy melezlerle tanrılar işbirliği yapmadığı sürece, gigantları yenmenin imkânsız olduğunu biliyordu. Bunu ona Nico söylemişti. Annabeth de aynı şeyi Ağustos'ta söylemişti. Gigantların yeni Büyük Kehanet'e dâhil oldukları tahmininde bulunmuştu. Romalılar bu kehanete Yediler Kehaneti diyorlardı (Kamptaki en zeki kızla çıkmanın kötü yanı da buydu: Bir şeyler öğreniyordunuz).

Percy, Juno'nun planını anlamıştı: Romalı ve Yunan melezleri bir araya getirip seçkin bir kahramanlar ekibi kuracak, sonra bir şekilde tanrıları da onlarla birlikte savaşmaya ikna edecekti. Ama önce, Jüpiter Kampı'nı kurtarmaları gerekiyordu.

Sahil şeridi tanıdık görünmeye başladı. Mendocino Feneri'nin önünden geçtiler. Bundan kısa bir süre sonra da pusun ardından Tam Dağı ve Marin burnu görüntü uzaktan. Arion dosdoğru Golden Gate Köprüsü'nün altından geçip San Francisco Körfezi'ne çıktı.

Berkeley'den ve Oakland Tepeleri'nden geçtiler. Caldecott Tüneli'nin üstündeki tepeye vardıklarında, Arion bozuk bir araba gibi sallandı ve nefes nefese durdu.

Hazel şefkatle atın böğrünü okşadı. "Harika bir iş çıkardın, Arion."

At küfredemeyecek kadar yorulmuştu: *Tabii ki harika bir iş çıkardım. Ne sanıyordun?*

Percy'yle Frank arabadan aşağı atladılar. Percy keşke rahat koltuklarda seyahat etselerdi ya da bir yemek ikramı olsaydı diye düşündü. Yorgunluktan bacakları titriyordu. Eklemleri fena halde tutulmuştu, güçlükle yürüyordu. Eğer savaşa bu şekilde girecek olursa, düşman ona İhtiyar Jackson diye takılabilirdi.

Frank'in de ondan pek farkı yoktu. Yavaş yavaş tepeye çıkıp kampa baktı. "Çocuklar... Bunu görmelisiniz."

Percy ve Hazel yanında geldiklerinde, Percy'nin içini bir hüzün kapladı. Savaş başlamıştı, hiç de iyi gitmiyordu. On İkinci Lejyon, Mars

Tarlası'na yayılmış, şehri korumaya çalışıyordu. Akrep mancınıklar Topraktandoğanların siperlerine ateş ediyordu. Hannibal isimli fil yaratıkları sağa sola fırlatıyordu, ama yaratıkların sayısı bir hayli fazlaydı.

Reyna, pegasusu Scipio'ya binmiş, gigant Polibot'un üstünde uçuyor, dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Mor parıltılar saçan Penatlar eski zırhlar kuşanmış kapkara, dumanımsı şekillere karşı savaşıyorlardı. Şehirde yaşayan emekli melezler de savaşa katılmışlar, yabani sentorlara karşı bir savunma duvarı oluşturmaya çalışıyorlardı. Dev kartallar savaş alanının üstünde dolanıyor, Ucuzluk Pazarı önlükleri takmış, yılan saçlı iki kadınla savaşıyorlardı. Kadınlar, Stheno ve Euryale'ydi.

Saldırıya en canla başla karşı koymaya çalışan lejyonsa dağılmak üzereydi. Alandaki kohortlar düşman denizinde sıkışıp kalmış birer adacığı andırıyordu. Kiklopların savunma kulesi şehre parlak yeşil havan topları fırlatıyor, forumda kocaman yarıklar açıyor, evleri yerle bir ediyordu. Percy olanları izlerken bir havan topu Senato'ya çarptı ve binanın kubbesi kısmen çöktü.

"Çok geç kaldık," dedi Hazel.

"Hayır," dedi Percy. "Hala savaşıyorlar. Bunu yapabiliriz."

Frank çaresizlik içinde "Lupa nerede?" diye sordu. "O ve kurtları... Burada olmaları gerekirdi."

Percy kurt tanrıçayla birlikte geçirdiği zamanı düşündü. Onun öğretilerine zamanla saygı duymuştu, ama kurtların birtakım kısıtlamaları olduğunu da öğrenmişti. Onlar ön cephe savaşçısı değillerdi. Sayıları ancak düşmandan kat kat fazla olduğunda saldırır, bunu da genellikle karanlıkta yaparlardı. Hem Lupa'nın ilk kuralı kendine yetmekti. Yavrularına elinden geldiğince yardım ederdi, onlara savaşmayı öğretirdi, ama sonuç olarak yavrular ya avcı olurlardı ya da av. Romalıların da kendi başlarına savaşmaları gerekiyordu. Ya savaşabileceklerini kanıtlayacaklardı ya da öleceklerdi. Lupa'nın öğretisi böyleydi.

"O, elinden geleni yaptı," dedi Percy. "Güneye giden ordunun hızını kesmeye çalıştı. Artık, iş bize kaldı. Altın kartalı ve silahları lejyona ulaştırmalıyız."

"Ama Arion bitik durumda!" dedi Hazel. "Bunca şeyi tek başımıza taşıyamayız."

"Belki de tek başımıza yapmak zorunda kalmayız." Percy tepelere baktı. Eğer Tyson, Vancouver'dan yolladığı mesajı aldıysa, oralarda olabilirdi.

Mümkün olduğunca tiz bir ıslık çalmaya çalıştı. Bu, New York'ta taksi çağırmak için kullanılan ve Times Meydanı'ndan ta Central Park'a kadar duyulabilecek türden bir ıslıktı.

Ağaçların arasında gölgeler kıpırdandı. Sonra, aniden kocaman siyah bir şey dışarı fırladı. Bu, bir arazi aracı büyüklüğünde bir mastifti, sırtında da omzunda bir harpya olan bir Kiklop vardı.

Frank "Cehennem tazısı!" diye bağırarak geri çekildi.

"Korkma," dedi Percy sırıtarak. "Onlar dost."

Tyson "Kardeşim!" diye bağırarak, tepeden aşağı koşmaya başladı. Percy kendisine hâkim olmaya çalıştı, ama bunun bir faydası olmadı. Tyson adeta ona çarptı ve onu sıkı sıkı kucakladı. Birkaç saniye boyunca, Percy'nin görebildiği tek şey gözlerinin önündeki kara benekler ve kardeşinin penye tişörtüydü. Tyson onu bırakınca, keyifle güldü ve kocaman kahverengi gözüyle Percy'yi tepeden tırnağa inceledi.

"Yaşıyorsun!" dedi. "Ölü olmaman çok hoşuma gidiyor!"

Ella kanat çırpıp yere kondu, sonra da tüylerini didiklemeye başladı. "Ella bir köpek buldu. Büyük bir köpek. Bir de Kiklop buldu."

Harpyanın yüzü mü kızarmıştı? Percy neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, dev siyah köpeği üstüne atlayıp onu yere devirdi. Köpek öylesine yüksek bir sesle havladı ki Arion bile ürküp geri çekildi.

"Bayan O'Leary," dedi Percy. "Evet, ben de seni seviyorum, kızım. Uslu köpek."

Hazel gülmemeye çalışarak "Bir cehennem tazısına Bayan O'Leary ismini mi verdin?"

"Uzun hikâye." Percy ayağa kalkıp üstüne başına bulaşan köpek salyalarını sildi. "Kardeşine sora..."

Hazel'ın surat ifadesini görünce duraksadı. Nico di Angelo'nun kayıp olduğunu neredeyse unutmuştu.

Hazel ona Thanatos'un Roma'da Ölüm Kapıları'nı aramakla ilgili olarak söylediklerini anlattıktan sonra, Percy özel nedenlerden dolayı Nico'yu bulmak için sabırsızlandığını hissetti. Kampa ilk geldiğinde, Nico'nun onu tanımıyormuş gibi davranması yüzünden, gördüğü yerde çocuğun boğazına yapışabilirdi. Ama Nico her şeye rağmen Hazel'ın kardeşiydi ve onu nasıl bulacaklarını konuşmayı bir başka zamana ertelemeleri gerekiyordu.

"Pardon," dedi. "Ama evet, bu, köpeğim Bayan O'Leary. Tyson, bunlar da arkadaşlarım Frank ve Hazel."

Percy kanatlarından birindeki tüyleri sayan Ella'ya döndü.

"İyi misin? Seni çok merak ettik."

"Ella güçlü," diye yanıt verdi Ella. "Kikloplar da güçlü. Tyson, Ella'yı buldu. Tyson ona baktı."

Percy kaşlarını havaya kaldırdı. Ella *cidden* kıpkırmızı olmuştu.

"Tyson, seni çapkın seni."

Tyson da Ella'nın tüyleri gibi kıpkırmızı kesildi. "Şey... Hayır." Sonra eğildi ve diğerlerinin de duyabileceği bir ses tonuyla fısıldadı: "O, çok güzel."

Frank beyni kısa devreye uğramış gibi kafasını tıklattı. "Şey, pardon ama bu arada savaş devam ediyor."

"Haklısın," dedi Percy. "Tyson, Annabeth nerede? Buraya yardım yollandı mı?"

Tyson suratını astı. İri kahverengi gözü yaşla doldu. "Büyük gemi hazır değil. Leo yarın ya da iki gün sonra hazır olacak dedi. Sonra gelecekler."

"İki günü bırak, *iki dakikamız* bile yok," dedi Percy. Tamam, plan şöyle."

Elinden geldiğince kısa bir biçimde savaş alanındaki iyi adamları ve kötü adamları anlattı. Tyson gigantın ordusunda kötü Kiklopların ve sentorların da olduğunu duyunca panikledi. "Midilli adamlara vurmak zorunda mıyım?"

"Korkutsan yeter," dedi Percy.

"Şey, Percy?" Frank dehşetle Tyson'a bakıyordu. "Ben... Bu arkadaşın bir zarar görmesini istemem. Tyson bir *savaşçı mı?*"

Percy gülümsedi. "Savaşçı mı? Frank, şu anda Kiklop ordusunun Generali Tyson'a bakıyorsun. Ha, bu arada Tyson, Frank de Poseidon soyundan geliyor."

"Kardeşim!" Tyson sıkı sıkı Frank'i kucakladı.

Percy gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Aslında, kardeş değil de büyük büyük... Aman, neyse. Evet, o da kardeşimiz."

Frank nefes almaya çalışarak "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Ama lejyon Tyson'ın düşman olduğunu düşünürse..."

"Buldum!" Hazel savaş arabasına koşup bulabildiği en büyük Roma miğferini ve üstünde SPQR yazan eski Roma bayraklarından birini çıkardı.

Bunları Tyson'a uzattı. "Bunları giy koca çocuk. Böylece arkadaşlarımız bizim ekipten olduğunu anlarlar."

"Yupi!" diye bağırdı Tyson. "Ben de sizin ekiptenim!"

Miğfer kafasına çok ufak gelmişti, boynuna doladığı bayrak da üstünde SPQR yazan bir mama önlüğüne benzemişti.

"İdare eder," dedi Percy. "Ella, sen burada kal. Güvende olursun."

"Güvende," dedi Ella. "Ella güvende olmayı sever. Birlikten kuvvet doğar. Çelik kasalar güvenlidir. Ella, Tyson'la gidecek."

"Ne?" dedi Percy. "Ha... Tamam. Neyse. Yaralanmamaya çalış. Bayan O'Leary, sen de..."

"HAVVV!"

"Bir savaş arabasını çekmeye ne dersin?"

L

PERCY

Hiç kuşkusuz Roma savaş tarihinin en tuhaf destek birliğini oluşturuyorlardı. Hazel, normal bir at hızında en fazla bir kişiyi taşıyabilecek kadar dinlenen Arion'a binmişti, ama at tepeden aşağı inerken yine de toynaklarının sızladığından şikâyet edip küfürler etmişti.

Frank kel bir kartala dönüştü ve tepeye yükseldi. Percy hala bunun bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Tyson sopasını sallayarak ve "Kötü midilliler! BÖÖ!" diye bağırarak, tepeden aşağı koşturmaya başladı. Ella da etrafında pır dönüyor, *Çiftçi'nin El Kitabı*'ndan ezbere bilgiler okuyordu.

Percy'yse, Bayan O'Leary'nin çektiği ve tangır tungur sesler çıkaran İmparatorluk altınından yapılmış malzemelerle dolu savaş arabasını idare ediyordu. Malzemelerin arasındaki On İkinci Lejyon'a ait olan altın kartalın bulunduğu direği de arabaya asmıştı.

Kampın çevresinde dolanıp Küçük Tiber'in en kuzeyindeki köprünün üstünden geçtiler ve savaş alanının en batısındaki Mars Tarlası'na girdiler. Bir Kiklop birliği Beşinci Kohort'un hayatta kalabilmek için kalkanlarını birbirlerine dayamış kampçılarına saldırıyordu.

Başlarının dertte olduğunu gören Percy çok öfkelendi. Bunlar onu aralarına kabul eden kişilerdi. Onun yeni *ailesi* olmuşlardı.

"Beşinci Kohort!" diye bağırıp en yakındaki kiklopa saldırdı. Zavallı yaratığın gördüğü son şey Bayan O'Leary'nin dişleri oldu.

Kikloplar buharlaşıp uçtuktan ve Ölüm sayesinde *ölü* kaldıktan sonra, Percy cehennem tazısının sırtından atladı ve çılgınlar gibi diğer yaratıklara saldırmaya girişti.

Tyson, zincirli zırhı çamura bulanmış ve kırık mızraklarla süslenmiş Kiklopların lideri Ma Gasket'a saldırdı.

Ma Gasket, Tyson'a bakıp "Kim..." dedi.

Ama Tyson kafasına öyle sert bir darbe indirdi ki Kiklop kendi etrafında dönüp poposun üstüne yığıldı.

Tyson "Kötü Kiklop Kadın!" diye bağırdı. "General Tyson sana GİT BURADAN diyor!"

Sonra, ona tekrar vurdu ve Ma Gasket un ufak oldu.

Bu sırada Hazel atının sırtında *spatha'sıyla* birbiri ardına Kiklopları kesip biçiyordu, Frank'se pençeleriyle düşmanları kör ediyordu.

Elli metrekarelik bir alandaki tüm Kikloplar yok olduktan sonra, Frank birliğinin önünde durdu ve bir insana dönüştü. Komutan nişanı ve Duvar Tacı da kışlık ceketinin üstünde parıldıyordu.

"Beşinci Kohort!" diye bağırdı. "Gelin de İmparatorluk altınından yapılmış silahlarınızı alın!"

Kampçılar şoku atlattıktan sonra savaş arabasının başına üşüştüler. Percy malzemeleri hızla dağıtmak için elinden geleni yaptı.

Dakota çılgınlar gibi sırıtarak matarasından birkaç yudum meyve suyu içti ve "İlerleyelim! İlerleyelim!" diye bağırdı. "Askerlerimizin bize ihtiyacı var!"

Çok geçmeden, Beşinci Kohort yeni silahlarını, zırhlarını ve miğferlerini kuşanmıştı. Tabii, her şey birbiriyle uyumlu değildi. Bu yüzden sanki Kral Midas'ın maliyetine satışından alışveriş yapmış gibi görünüyorlardı. Ama aniden lejyonun en güçlü kohortu haline gelivermişlerdi.

Frank "Kartalı izleyin!" diye emretti. "Haydi, ileri!"

Kampçılar sevinçle bağrıştılar. Percy ve Bayan O'Leary hücuma geçerken tüm kohort, yani parıl parıl parıldayan zırhlar içindeki kırk kişilik kohort kana susamış savaşçılar gibi çığlıklar atarak saldırıya geçtiler.

İlk olarak, Üçüncü Kohort'a saldırmakta olan yabani sentorlarla karşılaştılar. Üçüncü Kohort'un kampçıları kartal direğini görünce, çığlıklar atıp cesaretle savaşmaya başladılar.

Sentorların hiç şansı yoktu. İki kohort onları mengene gibi ezdi. Çok geçmeden, geriye sadece öbek öbek toz, toynaklar ve boynuzlar kaldı. Percy, Kheiron'un onu affedeceğini umuyordu, ama bu sentorlar daha önce karşılaştığı Parti Midillileri'ne hiç benzemiyorlardı.

Komutanlar "Siperler!" diye bağırdı. İki kohort birleşti ve nihayet onca süredir aldıkları askeri eğitim sonuç verdi. Kalkanlarını birleştirdiler ve dosdoğru Topraktandoğanlara karşı savaşmaya hazırlandılar.

Frank "*Pila!*" diye bağırdı.

Savaş alanındaki yüzlerce mızrak kımıldadı. Frank "Ateş!" diye bağırınca, mızraklar havalandı ve bir ölüm dalgası gibi altı kollu yaratıkların üstüne yağdı. Kampçılar kılıçlarını çekip savaş alanının ortasına ilerlediler.

Su kemerinin dibindeki İkinci ve Üçüncü Kohortlar, Polibot'un etrafını çevirmeye çalışıyordu, ama bunu pek başaramıyordu. Geriye kalan Topraktandoğanlar üstlerine birbiri ardına taş ve çamur blokları fırlatıyorlardı. Minik ve ürkütücü Eros piranaları, yani *karpos* tahıl ruhları uzun otların arasından fırlıyor, rastgele kampçıları kaçırıyor, onları geri çekiyorlardı. Gigantsa sürekli olarak saçlarındaki şahmeranları yere silkiyordu. Şahmeranlar here yere düştüğünde, Romalılar panikleyip kaçıyordu. Zarar görmüş kalkanlarına ve miğferlerinin üstündeki tüylerden dumanlar çıkışına bakılacak olursa, şahmeranların zehirli olduğunu ve ateş püskürtebildiğini çoktan öğrenmişlerdi.

Reyna gigantın tepesinde dolanıyor, yaratık dikkatini zemindeki birliklere verdiğinde, fırsattan istifade ederek mızrağıyla dalışa geçiyordu.

Üstündeki altın zırh parıldıyordu. Polibot üç dişli yabasını ve zincirli demir ağını ona doğru savuruyordu, ama Scipio en az Arion kadar çevikti.

Derken Reyna, Beşinci Kohort'un kartalla birlikte yardıma geldiğini fark etti. Öylesine afallamıştı ki gigant onu neredeyse havada kapacaktı, ama Scipio yaratıktan sıyrılmayı başardı. Reyna, Percy'yle göz göze geldiğinde ağzı kulaklarına varıyordu.

"Romalılar!" Sesi tüm savaş alanında yankılandı. "Kartala doğru ilerleyin!"

Percy cehennem tazısının sırtında ileri atılınca, melezler ve yaratıklar aynı anda ona döndüler.

Polibot "Bu da kim?" dedi. "*Bu da ne?*"

Percy bayrak demirine güç dolduğunu hissetti. Kartalı havaya kaldırıp "On İkinci Lejyon Fulminata!" diye bağırdı.

Vadide bir gök gürültüsü yankılandı. Kartal göz kamaştırıcı bir ışık saçtı ve altın kanatlarında bin tane ince şimşek patladı. Şimşekler tıpkı ölümcül iri bir ağacın dalları gibi Percy'nin önünde bir kavis oluşturup en yakındaki yaratıklara sıçradı. Sonra, Roma birliğini tamamıyla atlayarak yaratıktan yaratığa atladı.

Şimşekler sona erince, Birinci ve İkinci Kohortlar oldukça şaşkın bir gigantla ve üstünden dumanlar tüten birkaç yüz öbek külle karşılaştılar. Düşmanın merkez hattı yok edilmişti.

Octavian'ın suratındaki ifade paha biçilmezdi. Komutan önce şok, sonra öfkeyle Percy'ye baktı. Kendi birlikleri sevinç tezahüratlarında bulunmaya başlayınca da onlarla birlikte "Roma! Roma!" diye bağırmaktan başka çaresi kalmadı.

Gigant Polibot tereddütle geriledi, ama Percy savaşın henüz sona ermediğini biliyordu.

Dördüncü Kohort'un etrafı hala Kikloplarla çevriliydi. Fil Hannibal sayısız yaratıkla baş etmekte zorlanıyordu. Kapkara zırhı o kadar zarar görmüştü ki üstündeki Kevlar sözcüğünün sadece *lar* harfleri kalmıştı.

Savaş alanının doğu cephesindeki emekli melezler ve Penatlar da şehre doğru çekilmeye başlamışlardı. Yaratıkların kuşatma kulesinden sokaklara hala patlayıcı yeşil toplar fırlatılıyordu. Gorgonlar dev kartalları etkisiz hale getirmişler, o sırada gigantın ordusunda geriye kalan sentorların ve Topraktandoğanların üstünde uçuyor, onları bir araya toplamaya çalışıyorlardı.

Stheno "Dayanın!" diye bağırdı. "Elimde bedava yiyecekler var!"

Polibot böğürdü. Bir düzine kadar yepyeni şahmeran saçlarından düşüp otları sarı zehre buladı. "Bunun her şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun Percy Jackson? Beni yok edemezsiniz! Öne çık Neptün'ün oğlu! Çık da seni ikiye ayırayım!"

Percy köpeğinin sırtından indi. Dakota'ya bayrak direğini verdi. "Kohortun en kıdemli komutanı sensin. Buna iyi bak."

Dakota önce şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, sonra gururla sırtını dikleştirdi. Meyve suyu matarasını yere bırakıp kartalı aldı. "Bunu gururla taşıyacağım."

"Frank, Hazel, Tyson, sizler Beşinci Kohort'a yardım edin," dedi Percy. "Benim gidip bir gigantı öldürmem gerek."

Dalgakıran'ı havaya kaldırdı, ama kullanmaya fırsat bulamadan kuzey tepelerinde borazanlar öttü. Tepenin kenarında bir başka ordu belirdi. Siyahlı grili kamuflaj giysileri giymiş, mızraklı kalkanlı savaşçılardan oluşmuş bir orduydu bu. Savaşçıların arasında bir düzine kadar savaş forklifti de vardı. Makinelerin sivriltilmiş çatalları günbatımında parıldıyor, arbaletlerin demir çubukları alevler saçıyordu.

"Amazonlar," dedi Frank. "İşte, bu harika."

Polibot güldü. "Gördünüz mü? Destek birliklerimiz de geldi! Roma bugün çökecek!"

Amazonlar mızraklarını indirip tepeden aşağı akın etti. Forkliftleri de paldır küldür savaş alanına inmeye başladı. Gigantın ordusundan sevinç tezahüratları yükseldi, ama tezahüratlar Amazonlar yön değiştirip yaratıkların sapasağlam duran doğu cephesine yönelince ansızın kesildi.

"Amazonlar, ileri!" En büyük forkliftin üstünde Reyna'nın büyük halini andıran, kapkara savaş giysileri giymiş, beline parıltılı altın bir kemer takmış bir kız vardı.

"Kraliçe Hylla!" diye bağırdı Hazel. "Yaşıyor!"

Amazon kraliçesi "Derhal kız kardeşimin yardımına koşun!" diye emir verdi. "Yaratıkları yok edin!"

Birlikleri de "Yaratıklara ölüm!" diye bağırdı ve sesleri tüm vadide yankılandı.

Reyna pegasusunu Percy'ye doğru çevirdi. Gözleri parıldıyordu. Yüzündeki ifade, *Şu anda sana sarılabilirim*, diyordu. "Romalılar! İleri!" diye bağırdı.

Savaş alanı bir anda karıştı. Amazon ve Roma askerleri sanki kendileri Ölüm'ün Kapıları'ymış gibi düşman birliklerinin üstüne hücum ettiler.

Ama Percy'nin yapmak istediği tek bir şey vardı. Elini giganta doğrultup "Sen. Ben. Bitiş çizgisi," dedi.

Gigantla Percy o ana dek her nasılsa savaştan zarar görmemiş olan su kemerinin altında buluştular. Ama Polibot su kemerinin de çaresine baktı. Üç dişli yabasını savurdu ve en yakındaki taş kemeri parçalayıp şelalelerden birinin kontrolsüzce akmasına neden oldu.

Alaycı bir sesle "Haydi, Neptün'ün oğlu!" dedi. "Gücünü göster bakalım! Su emirlerine itaat ediyor mu? Seni iyileştiriyor mu? Biliyorsun ki ben Neptün'ü yok etmek üzere yaratıldım."

Gigant elini suya soktu. Parmaklarının arasından geçen suyun rengi koyu yeşile dönüştü. Suyun birazını Percy'ye fırlattı, ama Percy suyu hemen zihniyle başka yere yöneltti. Sıvı tam ayaklarının dibine saçıldı. Otlar pis bir tıslama sesiyle soldu ve üstlerinden dumanlar çıkmaya başladı.

"Suyu bir dokunuşla zehirleyebilirim," dedi Polibot. "Bakalım bunun kanına ne gibi bir etkisi olacak!"

Ağını Percy'ye fırlattı, ama Percy yuvarlanıp başka yöne kaçtı. Sonra, şelaleyi dosdoğru gigantın suratına yöneltti. Polibot'un gözleri kör olunca da Percy saldırıya geçti. Dalgakıran'ı önce gigantın karnına sapladı, sonra geri çekti ve gigantı acıyla kıvranır halde bırakıp hızla uzaklaştı.

Bu darbe herhangi daha küçük bir yaratığı yok ederdi, ama Polibot sendelemekle yetindi. Yarasından akan altın renkli ikora, yani ölümsüzlerin kanına baktı. Yarası çoktan kapanmaya başlamıştı.

"İyi denemeydi, melez," dedi. "Ama seni yine de ikiye ayıracağım."

"Önce beni yakalaman gerek," dedi Percy.

Sonra arkasını döndüğü gibi şehre yöneldi.

Gigant hayretle "Ne?" diye bağırdı. "Benden kaçıyor musun, ödlek? Karşıma geç de öl!"

Percy'nin bunun yapmaya niyeti yoktu. Polibot'u tek başına öldüremeyeceğini biliyordu. Ama bir planı vardı.

Ağzında kıvranıp duran bir gorgon olan Bayan O'Leary'nin yanından geçti.

Peşinden kana susamış bir gigant gelirken "Ben iyiyim!" diye bağırdı.

Alev almış bir akrep mancınığın üstünden atladı ve Hannibal ona doğru bir Kiklop fırlatınca eğildi. Gözünün ucuyla Tyson'ın sopasıyla Topraktandoğanların kafasına vurduğunu ve onları bir bir toprağa gömmeye çalıştığını gördü. Ella onun üstünde uçuyor, füzelerden kaçmak için eğiliyor ve Tyson'a tavsiyeler veriyordu: "Apış arası. Topraktandoğanların apış arası hassastır."

GÜM!

"Güzel. Evet. Tyson apış arasını buldu."

"Percy'nin yardıma ihtiyacı var mı?" diye seslendi Tyson.

"Yok, iyiyim!"

Polibot aradaki mesafeyi hızla kapatarak "Geber!" diye kükredi.

Percy koşmaya devam etti.

Uzakta Hazel'ın Arion'la birlikte savaş alanında ilerlediğini, sentorları ve karposları doğradığını gördü. Tahıl ruhlarından biri "Buğday! Sana buğday veririm!" diye bağırdı, ama Arion onu ezip kahvaltılık gevrek haline getirdi. Bu arada, Kraliçe Hylla ve Reyna güçlerini birleştirmişlerdi. Pegasus ve forklift bir arada ilerliyor, ölen kapkara savaşçıları etrafa saçıyordu. Frank bir file dönüşüp Kiklopların arasına daldı. Dakota altın kartalı havaya kaldırdı, kartaldan yayılan ışık Beşinci Kohort'a meydan okumaya kalkışan yaratıkların gözlerini kamaştırdı.

Her şey harikaydı, ama Percy'nin farklı bir yardıma ihtiyacı vardı. Ona bir tanrı yardım etmeliydi.

Ardına bakınca, gigantın bir kol boyu uzaklığında olduğunu gördü. Biraz vakit kazanmak için, su kemerinin sütunlarından birinin ardına eğildi. Gigant yabasını ona fırlattı. Sütun çatlayınca, Percy akan suyu sütunun tonlarca ağırlıktaki parçalarını gigantın kafasına indirmek için kullandı.

Sonra da şehir sınırına doğru hızla koşmaya başladı.

"Terminus!" diye seslendi.

Tanrının en yakındaki heykeli yaklaşık olarak yirmi metre ötedeydi. Percy ona doğru koşarken heykelin taş gözleri açılıverdi.

"Bu, asla kabul edilemez!" dedi ters ters. "Binalar yanıyor! İstilacılar! Çıkar onları buradan, Percy Jackson!"

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," dedi Percy. "Ama peşimde Polibot denen bir gigant var."

"Evet, biliyorum! Bir dakika... Afedersin." Terminus bir şeye odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini yumdu. Kafasının üstünde alevler saçan yeşil bir top belirdi ve bir anda buharlaştı. "Tüm füzeleri de tek başıma durdurmam ya!" diye sızlandı Terminus. "Neden biraz daha medeni davranıp daha yavaş saldırmıyorlar? Ben buradaki tek tanrıyım."

"Gigantı öldürmeme yardım et," dedi Percy. "Yardım edersen, savaş

sona erecek. Bir melezle bir tanrının işbirliği yapması gerek. Onu öldürmenin tek yolu bu."

Terminus gerildi. "Ben sınırları korurum. Gigantları öldürmem. Görev tanımımda bu yok."

"Terminus, yapma!" Percy öne doğru bir adım daha atınca, tanrı öfkeyle haykırdı.

"Orada dur bakalım, delikanlı! Pomeria Hattı'nın ötesine silah sokamazsın!"

"Ama düşmanlar bize saldırıyorlar."

"Umurumda değil! Kurallar çiğnenemez. İnsanlar kurallara bağlı kalmadıklarında, çok ama çok kızarım."

Percy gülümsedi. "Bu söylediğini unutma."

Giganta döndü. "Hey, çirkin şey!" diye seslendi.

"Gırrr!" Polibot su kemerinin yıkıntılarının arasından fırladı. Üstünden hala sular akıyor, zehre dönüşüyor ve ayaklarının dibinde buharlar saçan bir halka oluşturuyordu.

"Yavaş yavaş öleceksin," dedi gigant. Üstünden yeşil renkli zehir damlayan üç dişli yabasını havaya kaldırdı.

Bu arada, savaş hızını yitirmeye başlamıştı. Geriye kalan son yaratıklar da temizlenince, Percy'nin arkadaşları yanına gelip gigantın etrafında bir daire oluşturmaya başladılar.

Polibot "Seni tutsak alacağım, Percy Jackson," diye tısladı. "Sana denizin altında işkence edeceğim. Su seni her gün iyileştirecek, bense seni her gün ölüme daha da yaklaştıracağım."

"Bu, harika bir teklif," dedi Percy. "Ama sanırım bunu kabul etmek yerine seni öldüreceğim."

Polibot öfkeyle böğürdü. Kafasını sallayınca, etrafa yine şahmeranlar saçıldı.

Frank "Geriye çekilin!" diye bağırdı.

Sonra, ortalık yine karıştı. Hazel, Arion'u öne sürüp şahmeranlarla kampçıların arasına girdi. Frank ince uzun, kıllı bir şeye dönüştü. Bu, bir sansar mıydı? Percy arkadaşının aklını kaçırdığını düşündü, ama Frank şahmeranlara saldırınca, yaratıklar korkudan nereye kaçacaklarını şaşırdılar. Frank peşlerinde, sürüne sürüne kaçmaya çalıştılar.

Polibot üç dişli yabasını ileri uzatıp Percy'ye doğru koşmaya başladı. Gigant Pomeria Hattı'na varınca, Percy bir matador gibi yana atladı. Polibot da şehir sınırından içeri girmiş oldu.

Terminus "BU KADAR YETER!" diye bağırdı. "Bu, KURALLARA AYKIRI!"

Polibot bir heykel tarafından azarlanışına bir anlam veremeyip suratını buruşturdu. "Nesin sen?" diye kükredi. "Kes sesini!"

Heykeli yere devirip tekrar Percy'ye döndü.

Terminus "İşte, şimdi çok SİNİRLENDİM!" diye cıyakladı. "Seni boğuyorum. Hissedebiliyor musun? Ellerim boynunu kavrıyor, seni hantal öküz. Gel buraya! Sana öyle bir tos atarım ki..."

"Yeter!" Gigant heykelin üstüne bastı ve Terminus'u heykel tabanlığı, gövde ve kafa olarak üç parçaya ayırdı.

Terminus "Bunu YAPAMAZSIN!" diye bağırdı. "Percy Jackson, teklifini kabul ediyorum! Hemen öldürelim bu asiyi."

Gigant kahkahalarla gülmeye başladı ve bu sırada Percy'nin saldırıya geçtiğini fark etmedi. Percy havaya sıçradı, gigantın dizinin üstüne bastı ve Dalgakıran'ı Polibot'un göğüs zırhının üstündeki metal ağızlardan birinin içine sapladı. İlahi bronz, kabzasına kadar gigantın göğsüne girdi. Gigant geri geri sendeledi, Terminus'un tabanlığına takılıp yere serildi. Göğsüne saplanan kılıcı çıkarmaya ve ayağa kalkmaya çalışırken Percy heykelin başını yerden aldı.

Gigant "Bu savaşı asla kazanamazsın!" diye kükredi. "Beni tek başına yenemezsin."

"Tek başıma değilim." Percy heykelin taş kafasını gigantın suratına doğru kaldırdı. "Seni arkadaşım Terminus'la tanıştırayım. O bir tanrı!"

Gigant neler olduğunu anladığında, çok geç kalmıştı. Suratında bir korku ifadesi belirdi. Percy tanrının kafasını var gücüyle Polibot'un burnuna indirdi. Gigant eridi ve bir anda üstünden buharlar tüten bir yosun, pullu sürüngen derisi ve vıcık vıcık zehirli bir yığına dönüştü.

Percy yorgunluktan bitap vaziyette geri çekildi.

Terminus'un kafası "Hah!" dedi. "Bu olay ona Roma'nın kurallarına uymayı öğretir işte."

Bir an için, savaş alanında yanan ateş çıtırtılarından ve panikle çığlık atarak kaçan birkaç yaratığın sesinden başka bir şey duyulmadı.

Üstü başı yırtılmış Romalılar ve Amazonlar, Percy'nin etrafını çevirdi. Tyson, Ella ve Bayan O'Leary de onların arasındaydı. Frank ve Hazel ona gururla gülümsüyorlardı. Arion'sa halinden memnun bir biçimde altın bir zırhı yiyordu.

Romalılar "Percy! Percy!" diye tezahürat etmeye başladılar.

Bir anda etrafını sardılar. Percy daha ne olduğunu anlayamadan, onu bir kalkanın üstünde havaya kaldırdılar. Sonra bir ağızdan "Yargıç! Yargıç!" diye tezahürata giriştiler.

Tezahürat edenlerin arasında elini uzatıp onu tebrik eden Reyna da vardı. Daha sonra, sevinç içindeki Romalılar, Percy'yi Pomeria Hattı'na kadar taşıdılar, ama bunu yaparken Terminus'un sınırlarını aşmamaya özen gösterdiler. Daha sonra da onu evine, Jüpiter Kampı'na götürdüler.

LI

PERCY

Kader Şenliği'nin Kader ile bir ilgisi yoktu, ama zaten bu durum Percy için bir sorun değildi.

Kampçılar, Amazonlar ve Penatlar leziz bir yemek için yemek salonuna akın ettiler. Savaştan sonra yaralıların yaralarını sardılar diye faunlar bile yemeğe davet edilmişlerdi. Rüzgâr nimfaları oradan oraya gidiyor, pizza, hamburger, biftek, salata, Çin yemeği ve burrito gibi siparişleri rüzgâr hızıyla masalara ulaştırıyorlardı.

Onları bitap bırakan savaşa rağmen, herkesin keyfi yerindeydi. Kimse ağır bir yara almamıştı ve Gwen gibi daha önceden ölen ve dirilen kimse de Yeraltı Dünyası'na götürülmemişti. Belki Thanatos onları görmezden geliyordu. Ya da belki Pluton herkese Hazel'a tanıdığı gibi bir hak tanımıştı. Neden ne olursa olsun, kimsenin şikâyetçi olduğu yoktu.

Renkli Amazon ve Roma bayrakları direklere yan yana asılmıştı. Yeniden ele geçirilen altın kartalsa tüm görkemiyle yargıcın masasının ardında duruyordu. Duvarlar boynuz biçimli kaplarla süslenmişti. Bunlar geri dönüşümlü meyve, çikolata ve yeni fırından çıkmış kurabiyeler veren büyülü bereket boynuzlarıydı.

Kohortlar Amazonlarla rahatça sohbet ediyor, herkes dilediği gibi bir

koltuktan diğerine geçiyordu. Beşinci Kohort'un askerleriyse hayatlarında bir kez olsun herkes tarafından hoş tutuluyordu. Percy o kadar çok kişiyle sohbet edip yer değiştirdi ki bir süre sonra saymayı bıraktı.

Yemek salonundaki birçok masada bilek güreşleri yapılıyor, masadakiler birbirleriyle flört ediyorlardı ki bilek güreşi ve flört Amazonlara göre hemen hemen aynı şeydi. Bir ara Seattle'da Percy'yi etkisiz hale getiren Amazon Kinzie, onu bir köşeye sıkıştırdı. Percy'nin ona bir kız arkadaşı olduğunu açıklaması gerekti. Neyse ki Kinzie bunu kötü karşılamadı. Ona arkadaşlarıyla birlikte Seattle'dan ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlattı. Hylla'nın ona meydan okuyan Otrera'yı art arda yapılan iki ölümüne düelloda nasıl yendiğini, Amazonların bu olaydan sonra kraliçeleri Hylla'ya Çifte Ölüm diye hitap ettiklerinden söz etti.

Kinzie kirpiklerini kırpıştırarak "Otrera ikinci sefer dirilmedi," dedi. "Bunu sana borçluyuz. Eğer günün birinde yeni bir kız arkadaşa ihtiyacın olursa... Şey, bence demir bir tasma ve turuncu renkli bir tulum sana çok yakışırdı."

Percy onun dalga geçip geçmediğini anlayamadı. Nazikçe teşekkür etti ve derhal yerini değiştirdi.

Herkes yemeğini yedikten ve salonda tabakların havada uçuşması kesildikten sonra, Reyna kısa bir konuşma yaptı. Resmi olarak Amazonlara hoş geldin dedi, yardımları için teşekkür etti. Sonra alkışlar arasında ablasını kucakladı.

Reyna ellerini havaya kaldırıp herkesi susturdu. "Ablam ve ben bugüne dek her konuda hemfikir olmadık."

Hylla güldü. "Bu, hafif bir ifade oldu bence."

Reyna "O, Amazonlar'a katıldı," diye devam etti konuşmasına. "Ben de Jüpiter Kampı'na katıldım. Ama şimdi etrafıma bakınca, her ikimizin de isabetli kararlar verdiğini görebiliyorum. Ne tuhaftır ki seçimlerimiz savaş alanında yargıç olarak havaya kaldırdığınız kahraman Percy Jackson tarafından mümkün kılındı."

Herkes yine alkışlarla yanıt verdi. Kız kardeşler kadehlerini Percy'ye

kaldırıp öne çıkmasını işaret ettiler.

Herkes bir konuşma yapmasını istiyordu, ama Percy ne diyeceğini bilemiyordu. Yargıç olarak en iyi seçim olmadığını söyledi, ama kampçılar alkışlarla sözlerini yarıda kestiler. Reyna, Percy'nin boynundaki *probatio* tabletini çıkardı. Octavian ona pis bir bakış fırlattı, sonra kalabalığa döndü ve sanki tüm bunlar kendi fikriymiş gibi gülümsedi. Oyuncak bir ayının karnını deşip bir sonraki sene güzel şeyler olacağını söyledi. Kader Şenliği onlara şans getirecekti! Elini Percy'nin kolunun üstünden geçirdi ve "Percy Jackson, Neptün'ün oğlu, ilk hizmet senesi!" diye bağırdı.

Percy'nin kolunda Roma sembolleri belirdi: üç dişli bir yaba, SPQR harfleri ve tek bir çizgi. Birisi koluna kızgın bir demir bastırıyormuş gibiydi, ama Percy çığlık atmamayı becerdi.

Octavian ona sarılıp "Umarım canın yanmıştır," diye fısıldadı.

Daha sonra Reyna ona yargıcın sembolleri olan bir kartal madalyasıyla mor bir pelerin verdi. "Bunları hak ettin, Percy."

Kraliçe Hylla sırtını sıvazladı. "Seni öldürmemeye karar verdim."

"Şey, teşekkürler," dedi Percy.

Bunun ardından, masaları tekrar gezdi, çünkü tüm kampçılar onu kendi masalarında istiyordu. Penat Vitellius parıltılı mor togasına takıla takıla, kılıcını yukarı çeke çeke peşinden geliyor, herkese Percy'nin büyük işler başaracağını önceden bildiğini söylüyordu.

Hayalet gururla "Onun Beşinci Kohort'a katılmasını talep etmiştim!" dedi. "Ne kadar yetenekli olduğunu şıp diye anlamıştım!"

Don isimli faun kafasında bir hemşire şapkası, iki elinde bir sürü kurabiyeyle yanlarında bitti. "Dostum, tebrikler, tebrikler! Süpersin! Bu arada, biraz bozuk paran var mı?"

Tüm bu ilgi Percy'yi biraz utandırmıştı, ama Hazel'a ve Frank'e ne kadar iyi davranıldığını görünce de keyiflenmişti. Herkes onlara Roma'nın kurtarıcıları diyordu, arkadaşlarıysa bunu kesinlikle hak ediyordu. Hatta bir ara Frank'in büyük büyükbabası Shen Lun'un ismini

lejyonun şeref listesine yazmakla ilgili konuşmalar da yapıldı. 1906'daki depremden onun sorumlu olmadığına karar verildi.

Percy bir süre Dakota'nın masasında ağırlanan Tyson ve Ella'yla oturdu. Tyson sürekli olarak fındık ezmeli sandviçler sipariş ediyor, nimfalar bunları getirir getirmez de mideye indiriyordu. Ella'ysa koltuğun tepesine tünemiş, Tyson'ın arkasında duruyor, çılgınlar gibi tarçınlı çörekleri didikliyordu.

"Tarçınlı çörekler harpyalar için iyidir," dedi. "24 Haziran iyi bir tarih. Roy Disney'in yaş günü, Kader Şenliği ve Zanzibar'ın Özgürlük Günü. Bir de Tyson."

Tyson'a baktı, yanakları kızardı, sonra kafasını başka yöne çevirdi.

Akşam yemeğinden sonra, tüm lejyon izinliydi. Percy ve arkadaşları şehre indiler. Şehir henüz savaş yaralarını sarmamıştı, ama çıkan yangınların çoğu söndürülmüş, enkazın büyük bir bölümü temizlenmişti. Şehirde yaşayanlarsa kutlama yapmaya kararlıydılar.

Terminus'un Pomeria Hattı'ndaki heykeli kâğıttan bir parti şapkası giymişti.

"Hoş geldin yargıç!" dedi. "Şehirde suratını dağıtmak istediğin gigantlar olursa, bana haber ver."

"Teşekkürler Terminus. Bunu aklımda tutacağım."

"Tamam. Yargıç başlığın bir-iki santim sola kaymış. Dur bakayım... Hah, böyle daha iyi. Asistanım nerede? Julia!"

Küçük kız heykelin ardından fırladı. O gece üstünde yeşil bir elbise vardı, saçları da yine eskisi gibi iki yandan örülmüştü. Julia gülümsediğinde, Percy ön dişlerinin yeni çıkmaya başladığını fark etti. Julia ona bir kutu dolusu parti şapkası uzattı.

Percy şapka istemediğini söyleyecek oldu, ama küçük kızın sevimli iri gözlerine bakınca dayanamadı.

"Tamam, mavi tacı alayım o halde," dedi.

Julia, Hazel'a altın renkli bir korsan şapkası uzattı. Ciddi bir ifadeyle "Büyüyünce Percy Jackson olacağım," dedi.

Hazel gülümseyip kızın saçlarını okşadı. "Çok doğru bir karar vermişsin, Julia."

Frank bir kutup ayısı kafası biçimindeki bir şapkayı alırken "Ama Frank Zhang de olabilirsin," dedi.

"Frank!" diye bağırdı Hazel.

Şapkalarını takıp rengârenk fenerlerle süslenmiş foruma indiler. Çeşmeler mor mor ışıldıyordu. Kafeler tıklım tıklım doluydu, sokak müzisyenleri gitarlarıyla, lirleriyle, kavallarıyla ve koltuk altlarından çıkardıkları seslerle etrafa neşe katıyordu (Percy bu sonuncusunu pek anlayamamıştı. Eli koltuk altına sıkıştırıp ses çıkarmak belki de eski bir Roma müzik geleneğiydi).

Tanrıça İris de parti havasındaydı belli ki. Percy ve arkadaşları savaşta zarar gören Senato Binası'nın yanından geçerlerken kapkara gökte göz kamaştırıcı bir gökkuşağı belirdi. Ne yazık ki tanrıça onlara bir kutsama daha yolladı. Havadan glütensiz G.O.B.İ.T. topkek simülasyonları yağmaya başladı. Percy bunların ya şehirdeki temizlik işini zorlaştıracağını ya da şehrin yeninden inşa ediliş sürecini hızlandıracağını düşündü. Çünkü topkekler tuğla olarak kullanılabilirdi.

Percy bir süre daha yan yana yürüyen ve omuzları birbirine sürtünen Hazel ve Frank'le birlikte şehri gezdi.

Nihayet "Ben biraz yoruldum, siz devam edin," dedi.

Hazel ve Frank itiraz edecek oldular, ama Percy onların biraz da yalnız kalmak istediğini fark etmişti.

Kampa geri dönerken Bayan O'Leary'nin Hannibal'la birlikte Mars Tarlaları'nda oynadığını gördü. Köpeği nihayet incitmekten korkmadan oynayabileceği bir arkadaş bulmuştu. İki hayvan etrafta koşuşturuyor, birbirlerine çarpıyor, bariyerleri yıkıyor ve harika vakit geçiriyorlardı.

Percy kale surlarının orada durup vadiye baktı. Hazel'la birlikte ilk

kez oradan kampa baktığı zaman çok geride kalmıştı sanki. Artık doğu ufkuna bakmak daha çok ilgisini çekiyordu.

Ertesi gün ya da ondan sonraki gün, Melez Kampı'ndaki arkadaşları geleceklerdi. Jüpiter Kampı'nı çok sevse de Annabeth'i tekrar görmek için can atıyordu. Eski hayatını, New York'u ve Melez Kampı'nı özlemişti, ama içinden bir ses oraya dönmesine daha vakit olduğunu söylüyordu. Gaia ve gigantları uzun vadede başa bela olmaya devam edeceklerdi.

Reyna ona Principalis Geçidi'ndeki ikinci yargıç evini vermişti, ama Percy içeri bakar bakmaz orada kalmayacağını anladı. Ev güzeldi güzel olmasına, ama Jason Grace'in eşyaları hala oradaydı. Percy zaten Jason'ın unvanını almış olmaktan dolayı suçluluk duyuyordu. Bu yüzden, evini de almak istemiyordu. Jason geri döndüğünde, her şey zaten yeterince tuhaf olacaktı. Percy o durumda, ejderha kafalı savaş gemisine binip Melez Kampı'na döneceğinden emindi.

Beşinci Kohort'un barakalarına geri döndü ve ranzasına uzandı. Anında uyuyakaldı.

Rüyasında, Juno'yu kucağına almış, Küçük Tiber'den geçiriyordu.

Juno yaşlı, evsiz, pespaye bir kadın kılığındaydı. Kayışımsı elleriyle Percy'nin boynuna sarılırken gülümseyerek bir Antik Yunan ninnisi söylüyordu.

"Hala beni tokatlamak istiyor musun canım?" diye sordu.

Percy nehrin ortasında kalakaldı. Tanrıçayı suya bırakıverdi.

Juno suya değer değmez yok oldu, sonra tekrar kıyıda belirdi. "Of," dedi cık cık ederek, "bu bir rüyada bile kahramanca bir davranış değil!"

"Sekiz ay... Bir hafta süren bir görev için, hayatımın sekiz ayını aldın. Neden?"

Juno yine cık cık etti. "Siz ölümlüler ve kısa hayatlarınız yok mu? Sekiz ay da bir şey mi canım? Bir keresinde sekiz yüzyıl kaybetmiştim. Bizans İmparatorluğu'nun büyük bir kısmını bu yüzden göremedim."

Percy nehrin gücünü çağırdı. Su etrafında dönmeye başladı ve bembeyaz köpükler oluşturdu.

"Sakin ol," dedi Juno. "Öfkelenme. Gaia'yı yeneceksek, planlarımızı mükemmel bir zamanlama üstüne kurmalıyız. İlk olarak, Jason'ın ve arkadaşlarının beni tutsak olduğum yerden kurtarması gerekiyordu."

"Tutsak olduğun yer mi? Yani, sen bir yerde tutsaktın ve onlar seni serbest bıraktılar ha?"

"O kadar şaşırma, evlat! Ben tatlı ve yaşlı bir kadınım. Zaten *şu ana dek* Jüpiter Kampı'na gelmen ve Romalıları bu büyük kriz döneminden kurtarman gerekmiyordu. Sekiz aya gelince... Aslında, başka planlarım var evlat. Gaia'ya karşı gelmek, Jüpiter'in arkasından iş çevirmek ve arkadaşlarını korumak... Bu, tam zamanlı bir iş! Eğer seni Gaia'nın yaratıklarından ve oyunlarından korumak, onca süre doğudaki arkadaşlarından gizlemek zorunda kalsaydım... Yok, yok, sekiz ay boyunca güven içinde uyuman en iyisiydi. Uyumuyor olsaydın, serseri bir havan topu gibi başına dert açardın."

"Başıma dert mi açardım?" Percy öfkesiyle birlikte suların da kabardığını, etrafında daha hızlı döndüğünü hissedebiliyordu. "Serseri bir havan topu demek"

"Aynen öyle. Anladığına sevindim."

Percy yaşlı kadının üstüne bir dalga yolladı, ama Juno yine yok oldu ve kıyının daha aşağısında belirdi.

"Vay canına, sen *gerçekten de* öfkelisin," dedi. "Ama haklı olduğumu sen de biliyorsun. Buraya tam vaktinde geldin. Artık sana güveniyorlar. Sen bir Roma kahramanısın. Sen uyurken Jason Grace de Yunanlılara güvenmeyi öğrendi. Hep birlikte Argo II'yi inşa ettiler. Sen ve Jason kampları birleştireceksiniz."

"Neden ben? Sen ve ben eskiden beri anlaşamayız. Neden ekibinde serseri bir havan topu olmasını istiyorsun?"

"Çünkü seni *tanıyorum*, Percy Jackson. Birçok açıdan çok sevimsizsin, ama arkadaşlarına gelince, bir pusula iğnesi gibi güvenilir oluyorsun.

Onlara olan bağlılığın asla azalmıyor, dahası bağlılığı ön plana çıkarıyor, başkalarının bunu önemsemesini sağlıyorsun. Yediliyi bir tutkal gibi bir arada tutacak olan sensin."

"Harika. Hep tutkal olmak istemişimdir."

Juno eğri büğrü parmaklarını birbirine kenetledi. "Olimpos Kahramanları bir araya gelmeli! Manhattan'da Kronos'a karşı elde ettiğin zafer... Şey, sanırım bu zafer Jüpiter'in kendine olan güvenini sarstı."

"Çünkü haklı olan bendim, o değildi."

Yaşlı kadın omuzlarını silkti. "Binlerce senedir benimle evli kaldıktan sonra buna alışmış olması gerek ama heyhat! Gururlu ve inatçı kocam melezlerden bir kez daha yardım istemeyi reddediyor. Gigantlara karşı sizler olmadan da savaşılabileceğini, Gaia'nın tekrar uykuya dalabileceğini sanıyor. Ama yanılıyor. Kendini ispat etmelisin. Ancak eski topraklara yelken açarak, Ölüm'ün Kapıları'nı kapatarak Jüpiter'e tanrılarla birlikte savaşabileceğini ispatlayabilirsin. Aeneas Truva'dan denize açıldığından bu yana en büyük görev olacak bu!"

"Ya başarısız olursak?" dedi Percy. "Ya Romalılarla Yunanlılar anlaşamazlarsa?"

"Eğer böyle bir şey olursa, Gaia bu savaşı çoktan kazanmış demektir. Sana şunu söyleyeyim, Percy Jackson: En çok sorun yaratacak kişi, sana en yakın olan ve benden en çok nefret eden kişi."

"Annabeth mi?" Percy tekrar öfkelendiğini hissetti. "Ondan asla hoşlanmadın. Şimdi de kalkmış ona baş belası mı diyorsun? Onu hiç tanımıyorsun. Beni gözetmesini *en çok* istediğim kişi Annabeth."

Tanrıça acı acı gülümsedi. "Bunu göreceğiz genç kahraman. Sen Roma'ya vardığında, onun karşısına baş etmesi gereken zorlu işler çıkacak. Onun bu durumla başa çıkıp çıkamayacağını... Bilemiyorum doğrusu."

Percy suyun bir yumruk biçimini almasını diledi ve bunu yaşlı kadına fırlattı. Dalga dindiğinde, yaşlı kadın gözden kaybolmuştu.

Nehir kontrolden çıktı ve Percy bir anda girdabın karanlığına gömüldü.

LII

PERCY

Ertesi sabah, Percy, Hazel ve Frank erkenden kahvaltı yapıp senato toplanmadan önce şehre indiler. Artık Percy yargıç olduğu için dilediği vakit, dilediği yere gidebiliyordu.

Yolda Tyson'ın ve Bayan O'Leary'nin uyuduğu ahırların önünden geçtiler. Tyson tek boynuzlu atların yanında, adeta rüyasında midilliler görüyormuş gibi huşu içinde samanların üstünde horulduyordu. Bayan O'Leary sırt üstü yatmış, kulaklarını pençeleriyle örtmüştü. Ahırın çatısındaysa, Ella eski Roma parşömenlerinden yuva yapmış, kafasını kanatlarının arasına gömmüştü.

Foruma varınca, çeşmelerin yanına oturup güneşin doğuşunu izlediler. Şehir halkı çoktan sokaklara dökülmüş, önceki geceki kutlamadan kalan topkekleri, konfetileri ve parti şapkalarını süpürüyorlardı. Mühendisler birliği de Polibot'a karşı kazanılan zaferi anmak üzere yeni bir su kemeri üstünde çalışıyordu.

Hazel üçü için resmi bir *zafer* kutlaması yapılacağından bile söz edildiğini duyduğunu söyledi. Şehrin etrafında bir geçit töreni yapılacak, ardından da bir hafta boyunca oyunlar ve kutlamalar düzenlenecekti, ama Percy buna fırsat bulamayacaklarını biliyordu. Kutlama yapmak için vakitleri yoktu.

Percy onlara Juno'yla ilgili rüyasını anlattı.

Hazel kaşlarını çattı. "Dün gece tanrılar meşguldü. Göstersene."

Frank elini ceketinin cebine götürdü. Percy onun cebinden odun parçasını çıkaracağını sandı, ama Frank ince ciltsiz bir kitapla, kırmızı bir kâğıda yazılmış bir not çıkardı.

"Bunları bu sabah yastığımın üstünde buldum." Bulduklarını Percy'ye uzattı. "Anlaşılan *birisi* bizi ziyarete gelmiş."

Savaş Sanatı isimli kitap Sun Tzu tarafından yazılmıştı. Percy bu kitabı daha önce hiç duymamıştı, ama kitabı kimin göndermiş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Notta da, *Aferin evlat*, yazıyordu. *Gerçek bir erkeğin en iyi silahı zihnidir. Bu, annenin en sevdiği kitaptı. Okumanı tavsiye ederim. Not: Umarım arkadaşın Percy bana saygı duymayı öğrenmiştir.*

"Vay canına." Percy kitabı geri verdi. "Belki de Mars, Ares'ten daha farklıdır. Ares'in okuma yazması olduğunu sanmıyorum."

Frank sayfaları biraz karıştırdı. "Burada fedakârlıkla, savaşın bedelinin ne olduğunu bilmekle ilgili bir sürü şey yazıyor. Mars bana Vancouver'da sorumluluklarımı hayatımdan daha öncelikli tutmamı, yoksa savaşın tamamıyla aksi bir yön çizeceğini söylemişti. Onun Thanatos'u serbest bırakmaktan söz ettiğini sanmıştım, ama şimdi emin değilim. Hala hayatta olduğuma göre, belki de daha başımıza gelecekler vardır."

Frank endişeyle Percy'ye bakınca, Percy onun her şeyi anlatmadığı hissine kapıldı. Mars *kendisiyle* ilgili bir şey söylemiş olabilir mi diye düşündü, ama bunu bilmek istediğinden emin değildi.

Hem Frank o ana kadar yeterince şeyi feda etmişti. Yuvasının yanıp kül oluşunu izlemiş, annesini ve büyükannesini kaybetmişti.

"Hayatını tehlikeye attın," dedi Percy. "Görevi tamamlayabilmek için ölmeye razıydın. Mars senden bundan daha fazlasını bekleyemez."

"Olabilir," dedi Frank tereddütle.

Hazel cesaret vermek istermiş gibi elini sıktı.

O sabah birbirlerinin yanında daha rahat görünüyorlardı, eskisi gibi asabi ve çekingen değillerdi. Percy onların çıkmaya başlayıp başlamadıklarını merak etti. Çıkmalarına memnun olurdu, ama bunu sormamanın daha iyi olacağını düşündü.

"Hazel, senden ne var ne yok?" dedi Percy. "Pluton'dan haber var mı?"

Hazel yere baktı. Ayaklarının dibinden birkaç tane elmas fırladı. "Hayır," dedi. "Aslında, Thanatos aracılığıyla bir mesaj yolladığını düşünüyorum. İsmim kaçak ruhlar listesinde yok, ama orada olmalıydı."

"Baban seni kayırıyor olabilir mi?"

Hazel omuzlarını silkti. "Pluton hayatta olduğumu öğrenmeden ne beni ziyaret edebilir ne de konuşabilir. Sonra, ölüm kurallarını katılaştırıp Thanatos'un beni Yeraltı Dünyası'na götürmesini sağlayabilir. Sanırım beni görmezden geliyor. Bence... Nico'yu bulmamı istiyor."

Percy gökte bir savaş gemisi görmeyi umarak güneşin doğuşunu izledi. Ama görünürde hiçbir şey yoktu.

"Kardeşini bulacağız," dedi Percy. "Gemi buraya varır varmaz Roma'ya yelken açacağız."

Hazel ve Frank sanki bu konuyu kendi aralarında konuşmuşlar gibi huzursuz bir biçimde birbirlerine baktılar.

"Percy..." dedi Frank. "Eğer göreve bizim de gelmemizi istiyorsan, varız. Ama emin misin? Yani... Diğer kampta bir sürü arkadaşın olduğunu biliyoruz. Şu anda, Jüpiter Kampı'ndan herhangi birisini seçebilirsin. Eğer yedi melezin arasında olmamızı istemezsen de..."

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Percy. "Ekibimi hiç geride bırakır mıyım? Buğday tohumlarından, yamyamlardan ve Alaska'da mavi popoların altına saklanmaktan kurtulduktan sonra, bunu nasıl düşünürsünüz? Yapmayın!"

Gerilim bir anda kayboldu. Üçü birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Belki kahkahaları biraz aşırıya kaçmıştı, ama hayatta olmak, güneşin ılık ışınlarını hissetmek ve en azından o an için tepelerdeki göl-

gelerde kötü niyetli suratların belireceğinden endişe duymamak güzel şeydi.

Hazel derin bir nefes aldı. "Ella'nın sözünü ettiği kehaneti hatırlıyor musunuz? Bilgeliğin çocuğundan ve Athena'nın işaretinin Roma'yı yakacağından bahseden hani? Kehanette neden söz edildiğini biliyor musunuz?"

Percy yine rüyasını hatırladı. Juno onu Annabeth'in zorluklarla karşılaşacağına ve görevde işleri karıştıracağına dair uyarmıştı. Gerçi Percy'nin buna inanası gelmiyordu ama endişelenmeden de edemiyordu.

"Emin değilim," dedi. "Kehanette daha fazlasının da olması gerektiğini düşünüyorum. Belki Ella gerisini de hatırlayabilir."

Frank kitabı cebine koydu. "Onu da beraberimizde götürmeliyiz... Yani, kendi güvenliği için demek istiyorum. Eğer Octavian, Ella'nın Sibil Kitapları'nı ezberlediğini öğrenecek olursa..."

Percy ürperdi. Octavian kampta güç sahibi olabilmek için kehanetleri kullanırdı. Artık Percy yargıç olma şansını elinden aldığına göre, Octavian güç sahibi olmanın başka yollarını arayacaktı. Ella'yı ele geçirecek olursa...

"Haklısın," dedi Percy. "Onu korumamız gerek. Umarım onu..."

Tam o sırada, Tyson arkasında kanat çırpan ve pençelerinde bir parşömen tutan Ella'yla birlikte "Percy!" diye bağırarak, forumdan onlara doğru koşturdu. Çeşmeye vardıklarında, Ella parşömeni Percy'nin kucağına bıraktı.

"Özel teslimat. Bir auradan. Bir rüzgâr ruhundan. Evet, Ella özel teslimat yaptı."

"Günaydın kardeşlerim!" Tyson'ın saçlarına samanlar takılmış, dişlerineyse fındık ezmesi bulaşmıştı. "Parşömen Leo'dan geliyor. Leo komik ve küçük."

Parşömenin özel bir yanı yok gibiydi, ama Percy bunu kucağına serdiğinde üstünde bir video kaydı belirdi. Yunan zırhı giymiş bir çocuk

onlara sırıttı. Cin gibi bir suratı, kıvırcık siyah saçları vardı, gözleriyse üst üste birkaç fincan kahve içmiş gibi çılgın bir ifadeye bürünmüştü. Bir gemi kamarasını andıran kalaslardan yapılmış bir duvarın bulunduğu karanlık bir odada oturuyordu. Tavandan sarkan gaz lambaları bir ileri, bir geri sallanıyordu.

Hazel'dan bir cıyaklama yükseldi.

"Ne oldu?" dedi Frank. "Sorun ne?"

Percy yavaş yavaş kıvırcık saçlı çocuğun tanıdık geldiğini fark etti. Ama onu sırf rüyalarından tanımıyordu, suratını eski bir fotoğrafta da görmüştü.

Videodaki çocuk "Selam!" dedi. "Melez Kampı'ndaki arkadaşlarından sevgiler vs. vs. Ben Leo. Ben..." Bakışlarını ekrandan başka yöne çevirip "Unvanım ne?" diye bağırdı. "Amiral miyim, kaptan mıyım, neyim?"

"Tamirci!" diye seslendi bir kız.

"Çok komik Piper," diye homurdandı Leo. Tekrar parşömen ekrana döndü. "Neyse, ben... Şey, *Argo II*'nin başkomutanıyım. Hah, bunu sevdim işte! Her neyse, sanırım bir saate kadar bu ana savaş gemisiyle size doğru geliyor olacağız. Bizi gördüğünüzde havaya falan uçurmazsanız seviniriz. Tamam! Bunu Romalılara söylemeyi sakın unutma. Yakında görüşürüz. Tüm melezlerden sevgilerle. Hoşça kal."

Parşömendeki ekran kayboldu.

"Olamaz," dedi Hazel.

"Ne oldu? O çocuğu tanıyor musun?" diye sordu Frank.

Hazel bir hayalet görmüş gibiydi. Percy bunun nedenini biliyordu. Hazel'ın Seward'daki terk edilmiş evindeki fotoğrafı hatırlıyordu. Savaş gemisindeki çocuk tıpkı Hazel'ın eski erkek arkadaşına benziyordu.

"O, Sammy Valdez'di," dedi. "Ama nasıl... nasıl..."

"Mümkün değil," dedi Percy. "Çocuğun ismi Leo. Dahası, Sammy'yi

yetmiş sene önce tanıdın. Bu..."

Bir tesadüf olmalı, diyecekti ama buna kendi de inanamıyordu. Son birkaç senedir bir sürü tuhaf şeye şahit olmuştu: talih, kehanet, büyü, yaratıklar, kader. Ama *asla* bir tesadüfle karşılaşmamıştı.

Uzaktan gelen borazan sesleriyle konuşmaları bölündü. Senatörler Reyna'nın öncülüğünde foruma girdiler.

"Toplantı vakti geldi," dedi Percy. "Gidelim. Onları savaş gemisi hakkında uyarmalıyız."

"Neden bu Yunanlılara güvenecekmişiz?" diyordu Octavian.

Beş dakikadır senatoda volta atıyor, Percy'nin Juno'nun planı ve Yediler Kehaneti'yle ilgili olarak anlattıklarına karşı tez geliştirmeye çalışıyordu. Senatodakiler huzursuzca oldukları yerde kıpırdandılar, ama birçoğu hararetli hararetli konuşan Octavian'ın lafını bölmeye çekiniyordu. Bu sırada, güneş tepeye yükselmiş, senatonun kırık tavanından içeri sızıyor, Octavian'a doğal bir spot ışığı oluşturuyordu.

Senato tıklım tıklımdı. Kraliçe Hylla, Frank ve Hazel senatörlerle birlikte en ön sıraya geçtiler. Emekliler ve hayaletler de arka sıralara oturdular. Tyson'ın ve Ella'nın bile arka sıralara oturmalarına izin verilmişti. Tyson sürekli Percy'ye el sallayıp sırıtıyordu.

Percy ve Reyna kürsüdeki iki uyumlu yargıç sandalyesine oturdular, ama orada oturmak Percy'yi bunaltıyordu. Üstündeki çarşaf ve mor pelerinle asil bir görüntü sergilemek kolay iş değildi.

Octavian "Kamp güvende," diye devam etti. "Lejyonun kartalını ve bir sürü İmparatorluk altınını geri getiren kahramanlarımızı ilk kutlayan ben olacağım! Gerçekten çok talihliyiz. Ama neden fazlasını yapalım? Neden kaderimizi değiştirmeye çalışalım?"

"Bunu sorduğuna sevindim," dedi Percy ve Octavian'ın sorusunu konuşmaya başlamak için bir fırsat olarak kullandı.

Octavian kekeledi. "Be-ben..."

"Göreve dâhil değildin. Biliyorum. Göreve katılanlar arasında olduğum için, bırak da olanları ben anlatayım."

Senatörlerden birkaçı kıs kıs güldü. Octavian'ın, yerine geçip renk vermemekten başka çaresi kalmadı.

"Gaia uyanıyor," dedi Percy. "İki gigantını yenmeyi başardık, ama bu daha başlangıç. Gerçek savaş, tanrıların eski topraklarında gerçekleşecek. Görev bizi Roma'ya ve sonunda Yunanistan'a kadar götürecek."

Senatoya derin bir sessizlik çöktü.

"Biliyorum, biliyorum. Bugüne dek hep Yunanlıların düşman olduğunu düşündünüz. Böyle düşünmek için geçerli sebepleriniz de vardı. Anladığım kadarıyla, her karşılaştığımızda savaştığımız için, tanrılar kamplarımızı birbirinden uzak tuttular. Ama bu değişebilir. Gaia'yı yeneceksek, bunun değişmesi *gerek*. Yediler Kehaneti de bu anlama geliyor. Yunanlı ve Romalı yedi melezin Ölüm'ün Kapıları'nı kapatması gerekecek."

Arka sırada oturan Penatlardan biri "Hah!" diye bağırdı. "Yediler Kehaneti'ni son açıklamaya çalışan yargıç kartalımızı Alaska'da kaybeden Michael Varus'tu! Neden sana inanalım?"

Octavian bilmiş bilmiş gülümsedi. Senatodaki destekçilerinden bazıları kafa sallayıp homurdanmaya başladılar. Emeklilerden bir kısmı bile tereddüt içindeydi.

Percy elinden geldiğince kendinden emin bir tavırla "Juno'yu Tiber'den geçirdim," dedi. "O, bana Yediler Kehaneti'nin gerçekleşmek üzere olduğunu söyledi. Mars da bir insan kılığında göründü size. Durum vahim olmasaydı, en önemli iki tanrınız kampınıza gelirler miydi?"

İkinci sırada oturan Gwen "Percy, haklı," dedi. "Bir kere, ben ona güveniyorum. Yunanlı olsun olmasın, lejyonun şerefini kurtardı. Dün gece onu savaş alanında gördünüz. Kim onun gerçek bir Roma kahramanı olmadığını söyleyebilir?"

Kimse itiraz etmedi. Birkaç kişi onu destekler gibi kafa salladı.

Reyna ayağa kalktı. Percy endişeyle onu izledi. Reyna'nın söyleyecekleri her şeyi iyi ya da kötü yönde değiştirebilirdi.

"Bunun karma bir görev olduğunu iddia ediyorsun. Juno'nun Melez Kampı'ndaki şu diğer grupla birlikte çalışmamızı planladığını söylüyorsun. Ama Yunanlılar binlerce senedir düşmanlarımız. Hainlikleriyle tanınırlar."

"Olabilir," diye yanıt verdi Percy. "Ama düşmanlar da dost olabilir. Bir hafta önce, Romalılarla Amazonların yan yana savaşacakları kimin aklına gelirdi?"

Kraliçe Hylla güldü. "Haklı."

"Melez Kampı'ndaki melezler *uzun süredir* Jüpiter Kampı'yla çalışıyorlardı," dedi Percy. "Ama bizler bunu fark etmemiştik. Geçen yaz meydana gelen Titan savaşında, sizler Othrys Dağı'na saldırırken bizler de Manhattan'da Olimpos Dağı'nı koruyorduk. Kronos'la bizzat ben savaştım."

Reyna geri geri gitti, neredeyse togasına takılıp düşecekti. "*Ne* yaptım dedin?"

"İnanması güç, biliyorum. Ama sanırım herkesin güvenini kazandım. Sizin tarafınızdayım. Hazel ve Frank'e gelince... Benimle birlikte bu göreve katılmaları gerektiğinden eminim. Diğer dört melez de Melez Kampı'nda buraya gelmek üzere yola çıktılar. Bunlardan biri eski yargıcınız Jason Grace."

Octavian "Daha neler!" diye bağırdı. "Bunları uyduruyor."

Reyna kaşlarını çattı. "Bize inanılmaz şeyler anlatıyorsun. Jason Grace bir grup Yunanlı melezle buraya mı geliyor? Ağır silahlı bir savaş gemisiyle uçarak buraya gelecekler ama endişelenmememiz gerek, öyle mi?"

"Evet." Percy senatoda onları dinleyen endişeli, tereddütlü izleyicilere baktı. "Bırakın, buraya insinler ve dertlerini anlatsınlar. Jason size anlattığım her şeye arka çıkacak. Hayatım üstüne yemin ederim."

Octavian imalı imalı Senato'ya baktı. "Hayatın üstüne mi? Eğer bize bir numara çekiyorsan, bunu sana hatırlatırız."

Tam o sırada, ta kamptan Senato'ya kadar koşmuş gibi nefes nefese kalmış bir haberci girdi içeri. "Yargıçlar! Toplantınızı böldüğüm için bağışlayın ama keşif kolumuz..."

Tyson tavanı işaret edip neşeyle "Gemi!" dedi. "Yupi!"

Gerçekten de bulutların arasında, yaklaşık olarak üç yüz metre yukarıda Senato'ya doğru alçalan bir Yunan savaş gemisi belirdi. Percy geminin iki yanındaki bronz kalkanlarının parladığını, dalgalanan yelkenleri ve pruvadaki metal bir ejderha kafasını andıran tanıdık gemi başını görebiliyordu. En yüksek gemi direğinin üstündeki kocaman beyaz barış bayrağı rüzgârda uçuşuyordu.

Bu, *Argo II*'ydi. Hayatında gördüğü en muhteşem gemiydi.

Haberci "Yargıçlar!" diye bağırdı. "Emirlerinizi bekliyorum!"

Octavian ayağa fırladı. "Bir de soruyor musun?" Suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Elindeki oyuncak ayıyı boğuyordu. "Kehanetler *korkunç*! Bu bir oyun, kandırmaca. Hediye getiren Yunanlılardan sakının!"

Parmağını Percy'ye doğrulttu. "*Onun* arkadaşları bir savaş gemisiyle bize saldırıyorlar. Onları buraya *o* getirdi. Saldırıya geçmeliyiz!"

Percy kararlı bir tavırla "Hayır," dedi. "Beni yargıç yaparken bildiğiniz bir şey vardı. Hayatım pahasına bu kampı korumak için savaşırım. Ama onlar düşman değil. Hazırlıklı olalım, ama *saldırmayalım* derim. Bırakın da insinler. Konuşsunlar. Eğer bu bir tuzaksa, dün geceki gibi sizinle birlikte savaşırım. Ama bu bir tuzak *değil*."

Gözler Reyna'ya döndü. Reyna yaklaşmakta olan savaş gemisine baktı. Yüzünde daha ciddi bir ifade belirdi. Eğer Percy'nin emirlerine destek çıkarsa... Eh, Percy de neler olacağını bilmiyordu. Ama en azından, kampta büyük bir karmaşa çıkağı kesindi. Muhtemelen, Romalılar onun izinden gideceklerdi. Percy'den daha uzun süre liderlik etmişti onlara.

"Ateş etmeyin," dedi. "Ama lejyon yine de hazırlıklı olsun. Percy

Jackson hakkıyla seçilmiş yargıcınız. Aksi bir durum olmadığı takdirde sözüne güveneceğiz. Senatörler, toplantıyı bitirip foruma gidelim ve... Yeni dostlarımızla tanışalım."

Senatörler paldır küldür binadan çıktılar. Percy bunu panikten mi, yoksa heyecandan mı yaptıklarını bilemiyordu. Tyson da "Yupi! Yupi!" diye bağırarak, arkasında kanat çırpan Ella'yla birlikte peşlerinden gitti. Octavian Percy'ye pis bir bakış fırlattı, sonra oyuncak ayısını yere attı ve kalabalığın peşine takıldı.

Reyna, Percy'nin yanına geldi.

"Yanındayım Percy," dedi. "Kararlarına güveniyorum. Ama hepimiz adına kampçılarımızla Yunanlı arkadaşların arasında barışı sağlayabileceğimizi umarım."

"Bunu başaracağız," dedi Percy. "Göreceksin."

Reyna tekrar savaş gemisine baktı. Yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Jason da gemide demek... Umarım haklısındır. Onu özledim."

Percy'yi Hazel ve Frank'le bırakarak dışarı çıktı.

Frank korkuyla "Foruma inecekler," dedi. "Terminus kalp krizi geçirecek."

"Percy, hayatın üstüne yemin ettin," dedi Hazel. "Romalılar bunu ciddiye alırlar. Kazara bile olsa bir şeyler ters giderse Octavian seni öldürür. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Percy gülümsedi. Büyük bir riske girdiğini biliyordu. O gün her şeyin ters gidebileceğini de biliyordu, ama Annabeth'in o gemide olduğunu da biliyordu. Eğer her şey *yolunda* giderse, bu, hayatının en güzel günü de olabilirdi.

Bir kolunu Hazel'ın, diğer kolunu Frank'in omuzlarına attı.

"Gidelim," dedi. "Sizi *diğer* ailemle tanıştırayım."

2012'de

Olimpos Kahramanları

Kitap Üç

ATHENA'NIN İŞARETİ

Sözlük

Akrep mancınık uzak bir hedefe büyük bir top güllesi fırlatabilen bir Roma kuşatma silahı

Alcyoneus Gaia'nın gigant oğulları arasında en büyüğü, Pluton'la savaşmak üzere dünyaya gelir

Amazonlar tümü kadın olan savaşçı bir millet

Anaklusmos Dalgakıran. Percy Jackson'ın kılıcı

argentum gümüş

Argonotlar Jason'a Altın Post macerasında eşlik eden bir grup Yunanlı kahraman. İsimlerini Argus tarafından inşa edilen *Argo* isimli gemiden alırlar

Asfodel Tarlaları eşit miktarda iyilik ve kötülük yapmış kişilerin Yeraltı Dünyası'nda gittiği yer

Asklepios Roma ilaç ve şifa tanrısı

Aşil Truva Savaşı'nda savaşan en güçlü Yunan melezi

aurum altın

auralar görünmez rüzgâr ruhları

Bellona Roma savaş tanrıçası

Bellerofon Poseidon'un oğlu olan Yunanlı bir melez; Pegasus'a binerken yaratıkları yener

Bizans Roma çöktükten sonra, Yunanlıların etkisi altında olan ve 1000 sene ayakta kalan bir doğu imparatorluğu

Ceza Tarlaları kötü ruhların Yeraltı Dünyası'nda sonsuza dek işkence gördüğü yer

Charon Hades'in yeni ölenlerin ruhlarını canlılar dünyasını ölüler dünyasından ayıran Styks ve Acheron nehirlerinden karşıya geçiren kayıkçısı

denarii (denarius, tekil.) Roma para sisteminde en yaygın madeni para

drahmi Antik Yunanistan'da kullanılan gümüş para

Elysium Yeraltı Dünyası'nda kahramanların ve iyilerin ruhlarının gittiği son yer

Erebos Dünya'yla Hades arasındaki karanlık bölge

faun yarı keçi, yarı insan olan Roma orman ruhları. Yunan karşılığı: satir

Fortuna Roma kader ve iyi talih tanrıçası

Fulminata şimşekle donatılmış. Simgesi bir şimşek olan, Jül Sezar himayesindeki bir Roma lejyonu

Gaia toprak tanrıçası, toprak ana; Titanların, gigantların, Kiklopların ve diğer yaratıkların annesi. Romalı ismi Terra

Gegeneeler Topraktandoğanlar; toprak yaratıkları

gladius kısa bir kılıç

gorgonlar saçları canlı, zehirli yılanlardan oluşan, bakışları her şeyi taşa çeviren üç yaratık kız kardeş (Stheno, Euryale ve Medusa)

gölgeler ruhlar

graecus Yunanlı; düşman, yabancı

gris-gris kişileri kötülüklerden koruduğuna ya da iyi şans getirdiğine inanılan bir vudu tılsımı

harpya bir şeyleri kapıp kaçan kanatlı dişi yaratık

Herkül Herakles'in Roma karşılığı; Jüpiter ile Alcmene'nin doğuştan müthiş bir güce sahip olan oğlu

Hiperboryalılar barışçıl kuzey gigantları

İkor ölümsüzlerin altın renkli kanı

İlahi bronz Yaratıklar için ölümcül olan ve nadir bulunan bir metal

İmparatorluk altını yaratıklar için ölümcül olan ve nadiren bulunan bir metal; Pantheon'da kutsanmıştır ve varlığı imparatorlar tarafından büyük bir sır olarak saklanmıştır

İris gökkuşağı tanrıçası

Juno Roma'da kadın, evlilik ve bereket tanrıçası; Jüpiter'in kız kardeşi ve karısı; Mars'ın annesi. Yunan karşılığı: Hera.

Jüpiter Tanrıların Romalı kralı; Jüpiter Optimus Maximus olarak da bilinir (en iyi ve en büyük). Yunan karşılığı: Zeus

karposlar tahıl ruhları

Kerberos Yeraltı Dünyası'nın kapılarını gözeten üç başlı köpek

Kiklop gigant ırkının alınlarının ortasında tek gözü olan ilk üyelerinden biri

kohort bir Roma askeri birliği

Kraliçe Hipolita'nın kemeri Hipolita, babası Ares'in hediyesi olan ve Amazon kraliçesi olduğunu simgeleyen, ona güç veren altın bir kemer takardı.

Laistrygonyalılar Kocaayak efsanesini başlattığı düşünülen, kuzeyde yaşayan uzun boylu yamyamlar

lejyon Roma ordusunun piyade ve süvari birliklerinden oluşan en önemli bölümü

lejyoner bir lejyonun üyesi

Liberalia erkek çocukların erkekliğe geçişini simgeleyen bir Roma festivali

Lupa terk edilmiş ikizler Romulus ve Remus'u büyüten Romalı kutsal dişi kurt

Mars Roma savaş tanrısı; Mars Ultor olarak da bilinir. İmparatorluğun koruyucusu, Romulus ve Remus'un ilahi babası. Yunan karşılığı: Ares

Minerva Roma bilgelik tanrıçası. Yunan karşılığı: Athena

nebula bulut nimfaları

Neptün Roma deniz tanrısı. Yunan karşılığı: Poseidon

Othrys Dağı Titanların Olimposlularla yaptıkları on senelik savaştaki karargâhları; Satürn'ün karargâhı

Otrera İlk Amazon kraliçesi, Ares'in kızı

Penat ev tanrısı, atalardan kalma ruh

nebula bulut nimfaları

pallium Romalılar tarafından giyilen bir pelerin ya da kolsuz gömlek

Pantheon Antik Roma'nın tüm tanrılarına adanmış bir tapınak

Penthesilea Bir Amazon kraliçesi; Ares'le bir başka Amazon kraliçesi olan Otrera'nın kızı

Periklemenos Piloslu bir Yunan prensi; Poseidon'un şekil değiştirme gücü verdiği oğullarından biri; Argonotlarla birlikte bir yolculuğa katılmıştır ve güçlü olmasıyla tanınır

Phineas Poseidon'un kehanet yeteneği olan oğullarından biri; tanrıların planlarını fazlasıyla ifşa edince, Zeus onu kör ederek cezalandırmıştır

pilum bir Roma mızrağı

Pluton Roma ölüm ve zenginlik tanrısı. Yunan karşılığı: Hades

Polibot Toprak Ana Gaia'nın gigant oğlu

Priam Truva Savaşı'nda Truva kralı

principia bir Roma kampının karargâhı

probatio lejyona yeni katılan bir kişinin deneme süresi

pugio bir Roma hançeri

retiarius Bir ağla ve üç dişli yabayla savaşan Romalı gladyatör

Romulus ve Remus Mars'la Rhea Silvia isimli rahibenin ikiz oğulları; ölümlü babaları Amulius tarafından Tiber Nehri'ne atılırlar. İkizler dişi bir kurt tarafından kurtarılır ve yetiştirilir. Büyüdüklerinde Roma'yı kurarlar

Satürn Roma tarım tanrısı; Uranüs'ün, Gaia'nın ve Jüpiter'in babasının çocuğu. Yunan karşılığı: Kronos

Seres Roma tarım tanrıçası

Sibil Kitapları Yunanca yazılmış kafiyeli kehanetler koleksiyonu; Romalı bir kral olan Tarquinius Superbus, kitapları Sibil isimli bir kadın kâhinden alır ve büyük bir tehlikeyle karşılaştığında kitaplara başvurur

Styks Nehri Dünya'yla Yeraltı Dünyası arasında sınır oluşturan nehir

Senatus Populusque Romanus (SPQR) "Roma Senatosu ve Halkı"; Roma Cumhuriyeti devleti; Roma'nın resmi simgesi olarak kullanılır

spartus bir iskelet savaşçı

spatha bir süvari kılıcı

Tartarus Gaia'nın kocası; boşluğun ruhu; gigantların babası ve dünyanın en derin bölgesi

Terminus Roma sınırlar ve sınır işaretleri tanrısı

Thanatos Yunan ölüm tanrısı. Roma karşılığı: Letus

Tiber Nehri İtalya'daki üçüncü uzun nehir. Roma bu nehrin yatağı üstüne kurulmuştur. Antik Roma'da ceza alan suçlular bu nehre atılırlardı

Truva Savaşı Truvalı Paris, Helen'i Sparta kralı olan kocası Menelaus'tan kaçırdıktan sonra Yunanlılar tarafından Truva şehrine açılan savaş. Savaş, tanrıçalar Athena, Hera ve Afrodit arasında bir tartışma olarak başlar

Yargıç (Praetor) Roma'da seçilerek göreve gelen sulh yargıcı ve ordu komutanı

Zafer kutlaması Büyük bir askeri zafer elde eden Romalı generaller ve birlikleri için düzenlenen geçit töreni